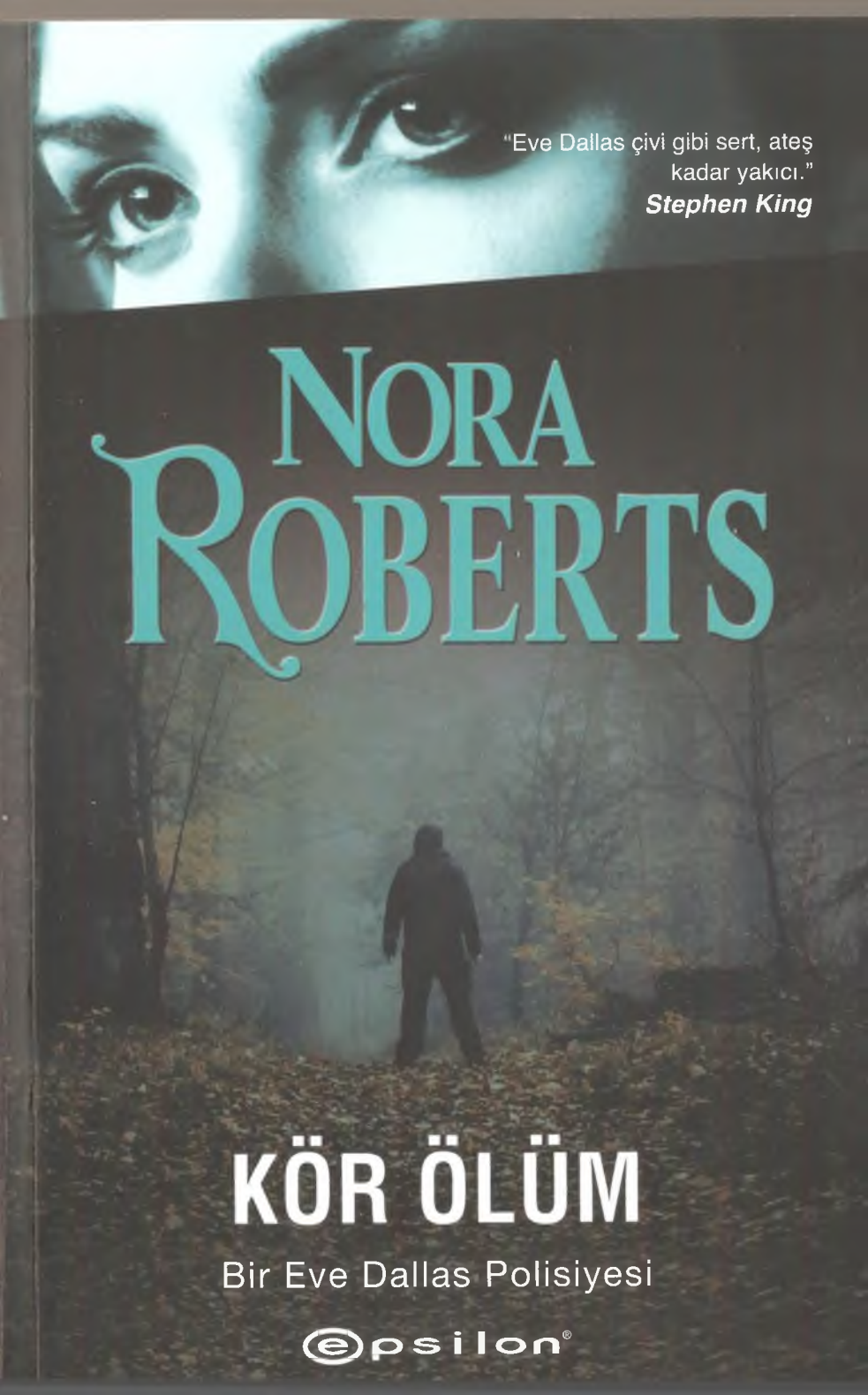

"Eve Dallas çivi gibi sert, ateş kadar yakıcı."
Stephen King
NORA ROBERTS
KÖR ÖLÜM
Bir Eve Dallas Polisiyesi
epsilon

ÇOKSATAN LİSTELERİNİN DEĞİŞMEZ İSMİ

NORA ROBERTS'TAN POLİSİYE TUTKUNLARINA ÖZEL BİR SERİ...

Nora Roberts'tan *The New York Times* çoksatan seriler kategorisinde ilk sıraya yerleşen yeni bir roman. Yıl 2059, New York'ta teknoloji ve insanlık hâlâ dünyadaki yeri için mücadele ediyor. New York Polis ve Güvenlik Departmanı'ndan Teğmen Eve Dallas, Manhattan'ın karanlık köşelerinde, ruh biriktirmeye tutkun, yakalanması zor bir katilin peşine düşüyor.

2059 yazı uzun, bunaltıcı ve kanlı geçerken şehrin en sıcak gecelerinden birinde, sevk bürosundan gelen bir telefonla Teğmen Eve Dallas kendini Central Park'ta ve kıyamet gibi yeni bir soruşturmanın içinde bulur. Kurban, Central Park Gölü'nün durgun ve karanlık sularının hemen üstündeki kayalarda bulunmuştur. Kadının üzerinde, boynuna bağlı kırmızı bir kurdele dışında hiçbir şey yoktur. Elleri dua eder gibi yerleştirilmiştir. Fakat Dallas'ı en fazla dehşete düşüren, kadının bir cerrah titizliğiyle çıkartılmış gözleridir.
Aynı izlerin bulunduğu daha fazla ceset ortaya çıkarken, Eve çılgın bir arayışa girer. Her söylediği, kurbanlara dair ayrıntılar barındıran, cinayetlerin kendisine göründüğünü iddia eden bir medyumun yardımını, tüm polis içgüdülerine karşı koyarak kabul eder. Eve'in ortağı ve arkadaşı Peabody, bir saldırı sonucu ağır yaralanınca risk artar. Gözlerin çıkartılması bir sembol müdür? Sapkın bir dini ritüel mi? Yoksa bir armağan mı? Dallas, bir kehanet daha kâbusa dönüşmeden, kocası Roarke'un yardımıyla katili harekete geçiren şeyin ne olduğunu çözmek zorundadır.

"Dallas, tam bir dişi olsa da alışılmışın bütünüyle dışında bir kadın karakter; bu türün klişelerinin çok ötesine geçen karmaşık bir yanı var... Merak uyandıran yan karakterler de romana gerçekçi bir sıcaklık ve mizah katıyor."

- Publishers Weekly

THG
5585
SSH

www.epsilonyayinevi.com
9
online alışveriş: kitap365.com

KDV'den muaftır.

Nora Roberts

KÖR ÖLÜM

Kör Ölüm
Nora Roberts
Orijinal Adı: *Visions in Death*
Çeviri: Kübra Tekneci

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Tuba Nur Bakaçhan
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: M. Aslıhan Özçelik

1. Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-605-173-894-9

© Nora Roberts, 2004
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Nora Roberts

KÖR ÖLÜM

Çeviren
Kübra Tekneci

epsilon

Arkadaşlık resmiyetle sürmez,
ama nezaket olmadan da yürümez.
— Lord Halifax

Bu görünen, bir hayal mi,
rüya mı yoksa?
Uyuyor muyum ben?
— William Shakespeare

Birinci Bölüm

Bütün akşamı kimseyi öldürmeden atlatmıştı. İliklerine kadar polis olan Teğmen[1]* Eve Dallas, kendisini dizginleyebilmesini karakterinin inanılmaz dayanma gücüne bağlıyordu.

Günü yeterince sorunsuz geçmişti. Sabah mahkemede rutin olduğu kadar sıkıcı, hem kapsamlı hem de yorucu evrak işleriyle uğraştığı bir duruşmaya katılmıştı. Yetiştiği tek duruşma, bir grup arkadaşın Batı Yakası'ndaki bir binanın çatısında tembellik ederken içtikleri uyuşturucudan ellerinde kalan son partinin -*buzz, exotica* ve *zoom*'dan oluşan bir karışım- kimin hakkı olduğu konusunda anlaşmazlığa düşmeleri üzerineydi.

Gündüz particilerinden biri açgözlülükle kaptığı yasa dışı maddelerle birlikte çatıdan aşağı uçunca anlaşmazlık çözülmüştü.

10. Cadde'ye yapıştığında pek bir şey hissetmemişti herhalde ama parti havasını bozduğu kesindi.

---

[1] ABD'de bazı polis rütbeleri için askeri unvanlar kullanılmaktadır. Burada *Teğmen*e denk olan unvan komiserdir. (e.n.)

Komşu binaların birinden 911'i arayan olayla alakasız, hayırsever bir vatandaş da dahil olmak üzere tanıkların hepsi, kaldırımdan toplanıp bir torbaya atılan şahsın, çatının kenarına kendi rızasıyla çıktığını ve çok hareketli bir şekilde dans ederken dengesini kaybedip *vuu-huu* diye kıkırdayarak aşağı uçtuğunu belirtti.

Hava tramvayındaki öğlen yolcuları için Jasper K. McKinney'nin son dansına tanık olmak hem şaşırtıcı hem de kısmen eğlenceli olmuştu.

Olaydan uygunsuzca haz alan bir turist her şeyi cep kamerasıyla çekmeyi başarmıştı.

İfadeler birbiriyle örtüşüyordu ve dosya Jasper'ın talihsizlik sonucu öldüğü kararıyla kapatılacaktı. Eve'in gayriresmi görüşü, aptallık sonucu bir ölüm olduğuydu ama sayfada bu gözlemini paylaşabileceği bir yer yoktu.

Jasper ve sekizinci kattan dalışının sonucu olarak, mesaisi bittikten bir saat sonra polis merkezinden çıkabildi; şehir merkezindeki berbat trafiğe takıldı çünkü Talep Bölümü'ndeki bir sadistin ona verdiği geçici araç üç ayaklı kör bir köpek gibi topallıyordu.

Lütfen ama! O kıdemliydi ve düzgün bir arabayı hak ediyordu. İki sene içinde iki aracın mahvolması onun suçu değildi. Belki de yarın sabah karakterinin dayanma gücünü falan bir kenara bırakıp Talep Bölümü'nden birini sakatlardı.

Eğlenceli bir fikir gibiydi.

Eve neredeyse iki saat geç döndükten sonra kendisini acımasız cinayet masası dedektifinden şık ve kurumsal eşe dönüştürmek zorundaydı.

Kendine iyi bir polis olduğunu, kurumsal eş tarafınınsa biraz şüphe götürdüğünü hatırlattı.

Şık olduğunu düşündü, ne de olsa kocası iç çamaşırına kadar bütün giysilerini onun için seçmişti. Roarke kıyafetlerden anlıyordu.

Eve pırıltılı, yeşil bir şey giydiğini biliyordu; yeşil ve pırıltılı olmayan yerlerden de teni fazlasıyla gözüküyordu.

Bu konuda tartışmak için fırsatı olmamıştı, sadece giyinip elbisesi gibi yeşil ve pırıltılı ayakkabısını ayağına geçirecek kadar vakti vardı. Yeterince yüksek, incecik topuklu ayakkabılarıyla, gözleri neredeyse erkeğinin göz hizasındaydı.

Roarke'la göz göze olmak zor bir şey değildi. Özellikle de, vahşi ve olağanüstü mavi gözleriyle sanatçı melekler tarafından çizilmiş gibi bir yüzü varken. Ama her an dengesini kaybedip kıçının üstüne düşmekten endişelenirken yabancılarla sosyalleşmek zordu.

Fakat Eve bunun üstesinden gelmişti. Hızlı kostüm değişimini, New York'tan Şikago'ya hızlı uçak yolculuğunu, muhteşem şaraba rağmen fazlasıyla sıkıldığı kokteyl saatini ve o ev sahibesini oynarken Roarke'un yaklaşık bir düzine müşterisini ağırladığı kurumsal akşam yemeğini başarıyla atlatmıştı.

Roarke'un her işte parmağı olduğu için Eve onların ne tür müşteriler olduklarından tam olarak emin değildi, o yüzden ayak uydurmaya çalışmadı. Bildiği tek şey dört saatlik yemek boyunca birçoğunun en sıkıcı insan ödülünü rahatlıkla alabileceğiydi.

Fakat bir aksilik olmamıştı.

Aksine puan kazanmıştı.

Şu anda tek isteği eve dönüp pırıltılı yeşil elbiseyi üzerinden çıkarmak ve yatağa girip alarm çalmadan önceki altı saati uyuyarak geçirmekti.

2059 yazı uzun, bunaltıcı ve kanlıydı. Sonbahar serin serin yaklaşıyordu. Belki o zaman insanlar birbirini öldürmeye bu kadar meyilli olmazdı.

Ama bundan şüpheliydi.

Eve, lüks özel uçağın koltuğuna yerleşir yerleşmez Roarke onun ayaklarını kaldırıp kucağına koydu ve ayakkabılarını çıkardı.

"Herhangi bir fikre kapılma dostum. Bu elbiseden kurtulunca, onu bir daha giymeyeceğim."

"Sevgili Eve." Roarke'un sesinin İrlanda'yı çağrıştıran bir tınısı vardı. "Asıl böyle sözlerin fikir getiriyor aklıma. O elbise sana ne kadar yakışsa da üzerinde o olmadan daha güzel görüneceğine eminim."

"Unut gitsin. Bu şeyi tekrar giymem imkânsız ve üzerimde iç çamaşırı dediğin şeyle bu uçaktan gülünç bir halde inmeyeceğim. O yüzden... Ahh Allahım."

Roarke başparmaklarıyla ayak tabanlarına bastırırken Eve şaşı yaptığı gözlerini yavaşça devirdi.

"En azından sana bir ayak masajı borçluyum." Eve başını geriye atıp inlerken Roarke gülümsedi. "Girdiğin onca zahmetten sonra. Bu geceki gibi etkinliklerden hoşlanmadığını biliyorum. Kanepeler yüzünden silahını çıkarıp McIntyre'a şok vermediğin için minnettarım.

"Eşek gibi gülen koca dişli adamı kastediyorsun, değil mi?"

"Evet, o McIntyre. Kendisi aynı zamanda çok önemli bir müşterim." Roarke Eve'in sol ayağını kaldırıp ayak parmaklarını öptü. "O yüzden, teşekkürler."

"Önemi yok. Pakete dahil."

Eve göz kapaklarının arasından onu incelerken ne paket ama, diye geçirdi içinden. 1.88 boyunda, güzelce ambalajlanmış bir paket. Onu çekici kılan sadece yağsız, kaslı vücudu ya da ipeksi siyah saçının çevrelediği yürek hoplatan yüzü değildi. Zekâsı, stili, karakteri. Her şeyiyle mükemmeldi.

En güzeli de, Roarke'un onu sevmekle kalmayıp gerçekten *anlıyor* olmasıydı. Tartıştıkları onca şeye rağmen -tartışacak bir konu bulmakta hiç zorlanmıyorlardı- asla birbirleriyle anlaşmazlığa düşmüyorlardı.

Roarke ondan kurumsal eş alanında verebileceğinden daha fazlasını hiç beklememişti. Eve birçok kişinin bunu yapmayacağının farkındaydı. Roarke'un yeryüzünde ve gezegen dışındaki şirketleri arasında holdingler, mülkler, fabrikalar, marketler ve kimbilir neler vardı. Onun konumundaki birçok erkek, eşinin her an emrinde olmasını, her şeyi bırakıp derhâl kocasının koluna girmesini beklerdi.

Roarke bunu yapmamıştı.

Eve onun karısı olarak katılmayı başardığı her iş etkinliği ya da sosyal davete karşılık muhtemelen en az üçünü kaçırıyordu.

Dahası, Roarke sayısız kez programını onunkine uyacak şekilde ayarlamış ya da herhangi bir dosyada danışman olarak ona zaman ayırmıştı.

Aslına bakılırsa, Roarke Eve'in bir iş adamının karısı olmasından çok daha iyi bir polis kocası olmuştu.

"Sana bir ayak masajı borçlu olabilirim," dedi Eve, durumu tekrar gözden geçirerek. "Çok iyi bir parçasın."

Roarke parmağını Eve'in ayak parmaklarından topuğuna doğru indirdi. "Kesinlikle öyleyim."

"Yine de bu elbiseyi çıkarmayacağım." Eve koltuğunda aşağı kayıp gözlerini kapattı. "İnince beni uyandır."

Eve uykuya dalmaya başlarken, el çantasındaki çağrı cihazı sinyal verdi. "Ah, *hadi ama.*" Gözlerini açmadan uzanıp çantasını tuttu. "Tahmini varış süresi ne kadar?"

"Yaklaşık on beş dakika."

Eve başını salladıktan sonra çağrı cihazını çıkarıp devreye soktu. "Dallas."

TEĞMEN EVE DALLAS İÇİN SEVK EMRİ. BELVEDERE ŞATOSU, CENTRAL PARK. POLİS MEMURLARI OLAY YERİNDE. CİNAYET. TEK KURBAN VAR.

"Dedektif Delia Peabody ile iletişime geç. Onunla olay yerinde buluşacağım. Tahmini varış sürem otuz dakika."

ONAYLANDI. SEVK TAMAMLANDI.

"Allah kahretsin." Eve elini saçının arasında gezdirdi. "Beni bırakıp yola devam edebilirsin."

"Karımı bırakmaktan nefret ederim. Seninle gelip bekleyeceğim."

Eve kaşlarını çatarak şık elbisesine baktı. "Olay yerine bu kılıkta gitmekten nefret ediyorum. Haftalarca konuşup duruyorlar."

***

Tekrar ayakkabılarını giyip şehrin en büyük parkının çimenleri ve patikalarında yürümek zorunda kaldığı için durum sandığından daha kötüydü.

Karanlık gökyüzüne doğru yükselen cılız kulesi ve yerini eteklerindeki göle bırakan kayalık zeminiyle şato, parkın en yüksek noktasında yer alıyordu.

Eve, burasının gündüz vakti turistlerin fotoğraf ve video çekmesi için oldukça güzel bir yer olduğunu düşündü. Güneş battıktan sonraysa bu tür yerler evsizler, uyuşturucu bağımlıları, müşteri arayan kayıtsız fahişeler ve bela aramaktan daha iyi yapacak bir şeyi olmayanlar için doğal ortama dönüşürdü.

Mevcut şehir yönetimi parkları ve anıtları temiz tutmak için çok uğraşmıştı. Hatta bu amaç uğruna düzenli olarak para bile harcamıştı. Parktaki çöpleri toplamak, duvar

yazılarını temizlemek ve bahçelere çekidüzen vermek için belediye çalışanlarının yanı sıra gönüllüler de olurdu.

Sonra herkes gevşek davranır, her şey tekrar cehenneme dönene kadar enerjisini başka meselelere harcardı.

O esnada park gayet düzenliydi ve şafak öncesi temizlikçilerin kan ter içinde kalmadan toplayabilecekleri kadar çöp vardı.

Eve, Roarke'la birlikte polislerin çoktan yerleştirdiği bariyerlere doğru elinden geldiğince düzgün bir şekilde yürümeye çalıştı. Olay yeri ışıklandırması sayesinde şato gündüz gibi aydınlatılmıştı.

"Beklemek zorunda değilsin," dedi Eve ona. "Biri beni eve bırakabilir."

"Bekleyeceğim."

Tartışmak yerine Eve omuz silkti ve rozetini çıkarıp bariyerlerin arasından geçti.

Kimse elbisesi ya da ayakkabıları hakkında yorum yapmadı. İnsanlara hadlerini bildirme konusundaki şanının üniformalıları susturduğunu düşündü ama kimsenin sırıtmamasına ya da arkasından kıs kıs gülmemesine şaşırdı.

Ortağının kılığı hakkında ukala bir söz söylemeden ona doğru yaklaşması Eve'i daha çok şaşırttı.

"Dallas. Durumlar kötü."

"Elimizde ne var?"

"Kadın, beyaz, otuzlu yaşlarında. Olay yerini kayıt altına aldırdım. Kurbanın kimliğini saptamak üzereyken senin geldiğini söylediler." Peabody rahat, havalı spor ayakkabılarıyla, Eve de tabanlarını mahveden topuklularıyla yürümeye başladılar. "Cinsel cinayet. Tecavüz edilip boğulmuş. Ama katil bununla kalmamış."

"Kurbanı kim buldu?"

"Birkaç çocuk. Allahım, Dallas." Aceleyle üzerine geçirdiği giysileriyle Peabody bir an duraksayıp yorgun yüzünü ovuşturdu. "Evlerinden gizlice çıkmışlar, küçük bir macera yaşayacaklarını sanıyorlarmış. Bundan daha fazlasını yaşadıkları kesin. Anne babaları ve çocuk hizmetleriyle iletişime geçtik. İfadelerini aldık."

"Kadın nerede?"

"Aşağıda." Peabody önden gidip işaret etti.

Kadın, gölün karanlık ve hareketsiz suyunun hemen üzerindeki kayalıklarda yatıyordu. Boynuna bağlanmış kırmızı kurdele dışında üzerinde bir şey yoktu. Elleri dua eder ya da yalvarır gibi göğüslerinin arasında kenetlenmişti.

Yüzü kana bulanmıştı. Katil, kadının gözlerini oyduğunda akan kan, diye düşündü Eve.

Eve ya ayakkabılarından vazgeçecekti ya da boynunu kırma riskini göze alacaktı. Peabody'nin ona verdiği saha kitinden çıkardığı yalıtıcı spreyle ellerini ve çıplak ayaklarını kapladı. Buna rağmen, parti elbisesiyle aşağı inmek zor oldu; kayalıklardan ışıltılar içinde cesede doğru ilerlerken son derece gülünç göründüğünü ve kesinlikle bir polise benzemediğini düşündü.

Bir şeyin yırtıldığını duydu ama aldırmadı.

"Ah, dostum." Peabody suratını ekşitti. "O güzel elbiseyi berbat edeceksin."

"Şu anda boktan bir kotla normal bir tişört için bir aylık maaşımı verirdim ve bir çift bot için de." Eve bu konuyu hemen bir kenara bırakıp ayaklarını sağlam bir şekilde yere basarak cesede döndü.

"Ona burada tecavüz etmemiş. İkinci bir olay yeri olmalı. Aklını kaçırmış biri bile bu kadar çok çimen varken

kayalıkların üzerinde tecavüz etmez. Katil başka bir yerde tecavüz etti. Kadını başka bir yerde öldürdü ya da aciz bıraktı. Bunu yapabilmek için kas gücü lazım ya da birden fazla kişiden söz ediyoruz. Zaten kurban en fazla altmış kilodur. Ölü ağırlığı."

Eve elbisesinden ziyade olay yerini korumak için eteğini kaldırdı. "Kadının kimliğini saptayalım Peabody. Onun kim olduğunu bulalım."

Peabody, kimlik belirleme cihazını kullanırken Eve cesedin duruşunu inceledi. "Ona poz verdirmiş. Dua mı ettiriyor? Yalvartıyor mu? Huzur içinde uyuyorum mu dedirtiyor? Mesajın ne senin?"

Eve cesedi incelemek için çömeldi. "Fiziksel ve cinsel saldırı olduğuna dair bulgular gözle görülür. Kurbanın yüzünde, gövdesinde ve kollarının iç kısmında morluklar var, bunlar kendisini korumaya çalıştığını gösteriyor. Kadının tırnaklarının içinde bazı kalıntılar var. Mücadele etmeye, onu tırmalamaya çalışmış. Deri değil. Kumaş dokusuna benziyor."

"Kurbanın adı Elisa Maplewood," dedi Peabody. "Central Park'ın batısında yaşıyormuş."

"Evinden pek uzakta sayılmaz," dedi Eve. "Süsüne düşkün birine benzemiyor. Pedikürsüz. Elleri pürüzsüz değil, bakım görmemiş. Nasırları var."

"Hizmetçilik yapıyormuş."

"Evet, şimdi oldu."

"Otuz iki yaşında. Boşanmış. Dallas, dört yaşında bir çocuğu var. Bir kız."

"Ah, rezalet." Eve bu gerçeği sindirip bir kenara bıraktı. "Kalçada ve vajinal bölgede morarmalar var. Boğazına kırmızı fitilli bir kurdele bağlanmış."

Kurdele, kadının boğazına battığı için onun etrafında incinen boynu şişmişti, kurdelenin uçları göğüslerine doğru uzanıyordu.

"Ölüm zamanı ne Peabody?"

"Ulaşmaya çalışıyorum." Peabody ölçüm cihazını geri çekip ekranda çıkan yazıları inceledi. "20:22."

"Yaklaşık üç saat önce. Peki çocuklar onu ne zaman buldular?"

"Gece yarısından hemen sonra. Olay yerine en yakın ekip yanıt verdi, çocuklarla ilgilendi ve tepeden bir görüntü aldıktan sonra saat bire çeyrek kala merkeze haber verdi."

"Pekâlâ." Eve cesaretini topladı ve mikro gözlüğü alıp taktıktan sonra kadının mahvolan yüzüne doğru eğildi. "Katil acele etmemiş. Onu rasgele doğramamış. Düzgünce ve özenle kesmiş. Neredeyse cerrahi bir müdahale ya da boktan bir göz nakli yapar gibi. Öyleyse, peşinde olduğu şey gözlerdi. Ödül onlardı. Dayak, tecavüz, bunlar sadece başlangıçtı."

Eve geri çekilip gözlüğü çıkardı. "Onu çevirip sırtını kontrol edelim."

Kan kurbanın sırtına oturduğu için arkasında kararan teninden başka bir şey yoktu; Eve kadının kalçasında ve bacaklarında çimen lekeleri olduğunu fark etti.

"Ona arkadan yaklaşmış, kesinlikle böyle yapmış olmalı. Ama kadın onu görmüş olsa bile fark etmezdi. Onu bir kaldırıma ya da beton zemine devirmiş. Hayır, çakıllı bir patikaya. Dirseklerindeki çizikleri görüyor musun? Onu tokatlamış. Kadın onun elinden kurtulmaya ve çığlık atmaya çalışmış. Çığlık atmış olabilir ama katil onu, kimsenin işine karışmadan eğlencesine bakabileceği bir yere götürmüş. Çimenlerin üzerinde sürüklemiş. Boyun eğdirene kadar dayak attıktan sonra tecavüz etmiş. İpi boğazına dolayıp onu öldürmüş. İşin o kısmı bitince de sıra asıl amacına gelmiş."

Eve gözlüğü tekrar taktı. "Kadının giysilerinden geriye kalanı ve ayakkabılarını çıkarmış, üzerinde olan her şeyi almış. Takılarını, onu kişiselleştiren her şeyi. Sonra kadını buraya taşımış. Ona bu pozu verdirmiş. Gözlerini özenle çıkarmış. Duruşunu kontrol edip gerekli düzeltmeleri yapmış. Üzerine bulaşan kanı gölde yıkamış da olabilir. Temizlen, ödülünü al ve yoluna git."

"Ritüel cinayeti mi?"

"En azından katilin ritüeli. Kurbanı ceset torbasına koyabilirler," dedi Eve doğrulurken. "Cinayet mahallinde ne bulacağımıza bakalım."

Roarke, Eve'in ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokmasını izledi. Yalın ayak daha rahat edeceğini düşündü ama bu teğmenin göz önünde bulunduracağı bir seçenek değildi.

Topuklu ayakkabılarına, artık perişan haldeki muhteşem gece elbisesine ve ışıltılı elmaslarına rağmen, o tam anlamıyla bir polisti. Uzun boylu, zayıf ve az önce yeni bir dehşeti yakından incelemek için tırmandığı kayalar kadar sağlamdı. Biçimli, altın rengini andıran o kahverengi gözlerinde korkuyu görmenize izin vermezdi. Şiddetli ışıkların altında solgun görünüyordu ve parlaklıkları keskin yüz hatlarını iyice vurguluyordu. Gözleriyle neredeyse aynı renk olan kısa saçı dalgalı ve sudan esen rüzgâr yüzünden karmakarışıktı.

Roarke, Eve'in duraksayıp üniformalı bir polisle kısaca konuşmasını izledi. Sesinin tekdüze ve sert olacağını, duygularını asla belli etmeyeceğini biliyordu.

Eve'in işareti üzerine güvenilir ve daha rahat giyinmiş olan Peabody'nin başını salladığını gördü. Sonra polis grubundan ayrılıp onun yanına döndü.

"Eve dönmek isteyebilirsin," dedi ona. "Bu biraz zaman alacak."

"Öyle olacağını sanıyorum. Tecavüz, boğma, vücut bütünlüğüne zarar verme." Eve gözlerini kısarak bakınca Roarke tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. "Polisimi ilgilendiren bir konu olduğunda kulak kesilirim. Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır. Sivilleri, seni bile uzak tutacağım. Katil onu aşağıda öldürmedi, o yüzden cinayeti nerede işlediğini bulmalıyız. Bu gece muhtemelen eve dönemeyeceğim."

"Sana daha rahat giysiler getirmemi ya da biriyle yollamamı ister misin?"

Bütün muhteşem güçlerine rağmen, Roarke parmaklarını şıklatıp üzerindekileri pantolon ve botlarla değiştiremeyeceği için Eve başını iki yana salladı. "Polis merkezindeki dolabımda yedek giysilerim var." Eve elbisesine baktı ve üzerindeki toprak lekelerini, ufak yırtıkları, vücut sıvılarının bıraktığı izleri görünce içini çekti.

"Elbise için üzgünüm."

"Önemli değil. Fırsat bulduğunda ara."

"Elbette."

Roarke parmağını çenesindeki oyuktan aşağı kaydırıp dudaklarını onunkilere dokundurmak için eğilirken, Eve'in suratını ekşitmemek için kendisini zor tuttuğunun farkındaydı. "İyi şanslar Teğmen."

"Evet. Teşekkürler."

Roarke, limuzine dönerken Eve'in sesini yükselttiğini duydu. "Pekâlâ, hanımlar ve beyler, iki kişilik ekipler halinde dağılın. Standart delil araştırması yapacağız."

Eve katilin kadını fazla uzağa taşımamış olduğu sonucuna vardı. Neden onu çok uzak bir yerden taşısın ki? Bu

fazladan zaman harcamak, zahmete ve görülme riskine girmek anlamına gelirdi. Yine de, Central Park'tan bahsediyorlardı, o yüzden şansları yaver gitmezse, bu iş hızlı ve kolay olmayacaktı.

Fakat yarım saat içinde şans yüzüne güldü.

"İşte." Eve Peabody'yi durdurmak için elini kaldırdıktan sonra çömeldi. "Zemin kısmen bozulmuş. Gözlüğü bana ver. Evet, evet," dedi onu taktıktan sonra. "Burada biraz kan var."

Eve elleri ve dizlerinin üzerine çöktü, burnu avının izini süren bir tazı gibi neredeyse yere yakındı. "Bu alanın şeritle çevrilmesini istiyorum. Olay yeri inceleme ekibini çağır. Herhangi bir iz bulup bulamayacaklarını görmek istiyorum. Şuna bak."

Saha çantasından bir cımbız çıkardı. "Kırık bir tırnak. Kadının," dedi tırnağı ışığa doğru tutarken. "Ona zorluk çıkardın, değil mi Elisa? Elinden geleni yaptın."

Eve tırnağı delil poşetine attıktan sonra topuklarının üzerinde oturdu.

"Onu çimenlerin üzerinde sürüklemiş. Elisa'nın tutunmaya çalıştığı yeri görebilirsin. Ayakkabılarından birini kaybetmiş. Bu yüzden bir ayağında çimen lekesi ve toprak izi var. Ama katil onu almak için geri dönmüş. Kadının kıyafetlerini yanında götürmüş."

Eve ayağa kalktı. "Onları atmış olma ihtimaline karşı on blok çapındaki alanda bulunan bütün çöp kutularını kontrol edeceğiz. Yırtık, kanlı ve kirli olacaklar. Kurbanın ne giydiğine dair bir tarif alıp alamayacağımıza bakalım ama onsuz bile, aramaya devam edeceğiz. Onları sakladın, değil mi?" diye mırıldandı Eve. "Onları hatıra olarak sakladın."

"Kadın buradan birkaç blok ötede yaşıyor," dedi Peabody. "Katil onu evine yakın bir yerde yakalayıp buraya sürüklemiş ve işini bitirdikten sonra oraya atmış."

"Detaylı bir şekilde araştıracağız. Bu işi koordine edelim, sonra onun evine gideriz."

Peabody boğazını temizleyip Eve'in elbisesine dikkatle baktı. "O şekilde mi gideceksin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Üzerinde perişan olan elbisesi ve ayaklarında topuklularla Maplewood'un yaşadığı binanın önünde kapıda bekleyen gece robotuna doğru ilerlerken biraz gülünç hissetmemek zordu.

En azından rozeti yanındaydı. Evden çıkarken mutlaka yanına aldığı şeylerden biriydi. "New York Polis ve Güvenlik Departmanı'ndan Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Elisa Maplewood'u ilgilendiren bir konu yüzünden buradayız. O burada mı yaşıyor?"

"Doğrulamak için kimliklerinizi taramak zorundayım."

Robot sabahın erken saatine rağmen oldukça zarif görünüyordu ama robotlar zaten böyledir. Gümüş rengi kordonu olan tertemiz kırmızı bir üniforma giymişti; şakaklarındaki kordonla uyumlu gümüşi saçlarıyla ellili yaşlarının ortasındaki bir adamın kopyası olarak tasarlanmıştı.

"Bunlar usulüne uygun. Bayan Maplewood, Bay ve Bayan Luther Vanderlea tarafından işe alman yatılı bir hizmetkâr. Sorun ne?"

"Bu gece Bayan Maplewood'u gördün mü?"

"Gece yarısından sabah altıya kadar çalışıyorum. Onu görmedim."

"Vanderlea'lerle görüşmeliyiz."

"Bay Vanderlea şehir dışında. Danışmadan görüşme talep etmelisiniz. Gecenin bu vaktinde bilgisayar görevli."

Robot kapıları açıp onlarla birlikte içeri girdi. "Kimlikleriniz ikinci kez taranacak," diyerek onları bilgilendirdi.

Eve, siniri bozulsa da siyah-beyaz lobideki şık masada bulunan elektronik ekrana rozetini okuttu.

KİMLİĞİNİZ DOĞRULANDI TEĞMEN EVE DALLAS. ZİYARETİNİZİN SEBEBİ NE?

"Bayan Luther Vanderlea ile çalışanı Elisa Maplewood hakkında görüşmek istiyorum."

BAYAN VANDERLEA İLE İLETİŞİME GEÇERKEN LÜTFEN BİR DAKİKA BEKLEYİN.

Robot onlar beklerken etrafta dönüp durmaya devam etti. Kısık bir müzik çalıyordu. Lobide ilerlerken çalmaya başlamıştı. Eve, içeri bir insan girdiğinde çalışacak şekilde ayarlandığını düşündü.

İnsanların kapalı bir alanda yürürken neden müziğe ihtiyaç duyduklarına dair bir fikri yoktu.

Işıklar loş ve çiçekler tazeydi. Birkaç kaliteli mobilyayla -oturup çalan müziği dinlemek istemeniz ihtimaline karşı- zevkle döşenmişti. Güney cephesinde iki asansör ve lobiyi takip eden dört güvenlik kamerası vardı.

Vanderlea'ler fazlasıyla varlıklıydı.

"Bay Vanderlea nerede?" diye sordu Eve robota.

"Bu resmi bir soru mu?"

"Hayır, ben sadece meraklı biriyim." Eve rozetini robotun burnunun dibinde salladı. "Elbette, resmi bir soru."

"Bay Vanderlea Madrid'de iş gezisinde."

"Ne zaman gitti?"

"İki gün önce. Yarın akşam dönmesi bekleniyor."

"Ne... " Bilgisayardan işaret gelince Eve'in cümlesi yarım kaldı.

BAYAN VANDERLEA BİRAZDAN SİZİNLE GÖRÜŞECEK. LÜTFEN ASANSÖR A İLE ELLİ BİRİNCİ KATA ÇIKIN. BAYAN VANDERLEA'Yİ ÇATI KATI B'DE BULACAKSINIZ.

"Teşekkürler." Damalı zeminde ilerlerken asansörün kapıları açıldı. "Neden makinelere teşekkür ediyoruz?" dedi Eve merakını yüksek sesle dile getirerek. "Teşekkür edip etmememiz umurlarında olamaz."

"İnsanın özünde olan özelliklerden biri. Sanırım, programlayıcılar bu yüzden onlara da teşekkür ettiriyorlar. Hiç Madrid'e gittin mi?"

"Hayır. Belki. Hayır," diye karar verdi Eve. Son birkaç sene içinde birçok yere gitmişti. "Sanmıyorum. Giydiğim ayakkabılara benzer ayakkabıları kimin tasarladığını biliyor musun Peabody?"

"Ayakkabı tanrısı. Onlar muhteşem ayakkabılar efendim."

"Hayır, ayakkabı tanrısı değil. Bunlar insan ürünü, içten içe bütün kadınlardan nefret eden şeytani bir insanın ürünü. Böyle ayakkabılar tasarlayarak, hem kâr edip hem de onlara işkence edebiliyor."

"Bacaklarını otuz metre gösteriyor."

"Evet, istediğim bu. Otuz metrelik bir çift bacak." Eve kaderine boyun eğerek elli birinci katta asansörden indi.

Çatı katındaki B dairesinin kapısı bir kamyon kadar genişti; üzerinde yosun yeşili bir sabahlık olan otuz yaşlarındaki ufak tefek bir kadın tarafından açıldı.

Altın rengi ışıltılı, koyu kızıl uzun saçları uykudan yeni kalktığı için karmakarışıktı.

"Teğmen Dallas? Allahım, bu bir Leonardo mu?"

Kadın şaşkınlıkla elbisesine baktığı için Eve'in elbiseden bahsettiğini anlaması uzun sürmedi. "Muhtemelen." Leonardo son zamanlarda sosyetenin gözdesi olmanın yanı sıra Eve'in en yakın arkadaşının sevgilisiydi. "Bir... davetteydim. Ortağım, Dedektif Peabody. Bayan Vanderlea, değil mi?"

"Evet, ben Deann Vanderlea. Ziyaretinizin sebebi ne?"

"İçeri girebilir miyiz Bayan Vanderlea?"

"Evet, elbette. Çok şaşkınım. Aşağıdan arayıp polisin benimle görüşmek istediğini söylediklerinde, ilk önce Luther'ın başına bir şey geldiğini düşündüm. Ama öyle olsa Madrid'den bir telefon gelirdi, değil mi?" Bayan Vanderlea tereddütle gülümsedi. "Luther'a bir şey olmadı, değil mi?"

"Burada olma sebebimiz kocanız değil. Elisa Maplewood için buradayız."

"Elisa mı? Bu saatte yatağında olmalı. Elisa'nın başı dertte olamaz." Kadın kollarını göğsünde birleştirdi. "Sorun ne?"

"Bayan Maplewood'u en son ne zaman gördünüz?"

"Yatmadan önce. Saat on gibi. Erken yattım. Başım ağrıyordu. *Neler* oluyor?"

"Size Bayan Maplewood'un öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum Bayan Vanderlea. O bu gece yarısı öldürüldü."

"Bu... bu saçmalık. O yatağında."

Eve en basit ve temiz yaklaşımın tartışmamak olduğunu biliyordu. "Kontrol etmek isteyebilirsiniz."

"Saat sabahın neredeyse dördü. O elbette yatağında. Odası hemen burada, mutfağın karşısında."

Bayan Vanderlea, Eve'in antikalarla döşenmiş olduğunu tahmin ettiği geniş oturma odasında heyecanla ilerledi.

Parlak ahşap, oymalı hatlar, koyu renkler, karmaşık desenler ve ışıltılı cam eşyalar vardı. Oturma odası, ekranın duvardaki bir boşluğa monte edilip oyun ve iletişim merkezinin bir tür dolaba yerleştirildiği eğlence odasına açılıyordu. Gardırop, diye hatasını düzeltti Eve. Roarke o kocaman dolaplara böyle diyordu.

Yan tarafta bir yemek odası ve onun hemen arkasında mutfak yer alıyordu.

"Burada bekleyin lütfen."

Bayan Vanderlea'nin sert tavrı Eve'in dikkatinden kaçmadı. Sinirli ve korkmuş görünüyordu.

Bayan Vanderlea çift kanatlı, geniş sürgülü kapıları açtı ve Eve'in Elisa Maplewood'un kişisel alanı olduğunu tahmin ettiği odaya girdi.

"Burası *kocaman*," diye fısıldadı Peabody.

"Evet, çok fazla alan, çok fazla eşya var." Eve mutfakta etrafına baktı. Her şey gümüş ve siyahtı. Dramatik, etkili ve öylesine temizdi ki, bir grup olay yeri uzmanının bile tek bir toz zerresi bulabileceğini sanmıyordu.

Roarke'un evindekinden daha farklı bir düzen yoktu. Eve mutfağı kendisine ait görmüyordu. Orası Summerset[2]'in alanıydı ve orada hüküm sürmesine izin vermekten memnundu.

"Onunla daha önce karşılaştım."

Peabody devasa oto-aşçıya[3] şaşkınlıkla bakmayı bırakıp ona doğru döndü. "Vanderlea'yi tanıyor musun?"

"Onları tanımıyorum, sadece onlarla karşılaştım. Sürüklendiğim o partilerden birinde. Roarke onları tanıyor. İsmi çıkaramadım, onca *insanın* ismi kimin aklında kalır ki? Ama yüzü tanıdık geldi."

---

[2] Lawrence Summerset: Roarke'un evinde çalışan kâhya. (e.n.)

[3] Yiyecek ve içecek servisi yapan otomatik bir mutfak aleti. (e.n.)

Bayan Vanderlea telaşla odaya geri dönerken Eve arkasını döndü. "Orada değil. Anlamıyorum. Odasında ya da süitinde değil. Vonnie uyuyor. Kızı, onun küçük kızı. Anlayamıyorum."

"Geceleri sık sık dışarı çıkar mı?"

"Hayır, elbette o... *Mignon*!" Bunun üzerine, kadın Elisa'nın süitine hızla geri döndü.

"Mignon da kim?" diye homurdandı Eve.

"Belki de Maplewood kızlara ilgi duymaya başlamıştır. Bir sevgilisi olabilir."

"Mignon da yok." Deann artık bembeyaz olmuştu, boğazına götürdüğü parmakları titriyordu.

"Mignon kim?"

"Köpeğimiz." Deann hızlı konuşuyordu, kelimeler ağzından *âdeta fırlıyordu*. "*Aslında, manevi olarak* Elisa'nın köpeği. Birkaç ay önce kızlara arkadaşlık etmesi için aldığım küçük bir kaniş ama Mignon Elisa'ya bağlandı. Elisa muhtemelen onu yürüyüşe çıkardı. Genellikle gece son iş olarak bunu yapar. Köpeği yürüyüşe çıkardı. Ah, Allahım. Aman Allahım."

"Bayan Vanderlea, neden oturmuyorsunuz? Peabody, biraz su getir."

"Bir kaza mı oldu? Aman Allahım, bir kaza mı oldu?" Henüz gözyaşı dökmeye başlamamıştı ama Eve kadının birazdan ağlamaya başlayacağını biliyordu.

"Hayır, üzgünüm, kaza değildi. Bayan Maplewood parkta saldırıya uğradı."

"Saldırı mı?" Bayan Vanderlea yabancı bir kelime söylüyormuş gibi yavaşça konuştu." Saldırıya mı uğradı?"

"Elisa öldürüldü."

"Hayır. Hayır."

"Biraz su için hanımefendi." Peabody doldurduğu bardağı Deann'in ellerine tutuşturdu. "Birkaç yudum alın."

"Yapamam. Yapamam. Bu nasıl olur? Birkaç saat önce sohbet ediyorduk. Tam burada oturuyorduk. Bana bir ağrı kesici alıp yatmamı söyledi. Öyle yaptım. Biz... kızları yatırdık ve Elisa bana bir çay hazırlayıp yatağıma girmemi söyledi. Bu nasıl olur? Ne oldu?"

Hayır, dedi Eve içinden. Detaylardan bahsederek durumu onun için daha kötü yapmanın sırası değildi. "Biraz su için." Eve, Peabody'nin sürgülü kapıları kapatmaya gittiğini fark etti.

Eve çocuğu hatırladı. Uyandığı takdirde bu, bir çocuğun duymaması gereken türde bir konuşma olacaktı.

Küçük kız uyandığında, dünyasının geri dönülemez bir şekilde değişeceğini düşündü.

İkinci Bölüm

"Ne zamandır yanınızda çalışıyordu?" Eve yanıtı biliyordu ama kayalıklara gitmeden önce Deann'e düz zeminde rehberlik etmek daha kolaydı.

"İki sene. İki senedir. Ben, biz... kocam çok seyahat ediyor, günlük hizmetçiler ve robotlardan ziyade yatılı bir hizmetkârın yardımını istedim. Elisa'dan hoşlandığım için onu işe aldım."

Deann yüzünü ovuşturdu; yerleşmek için fark edilir şekilde çaba gösterdi. "Nitelikliydi, tabii ki tanışır tanışmaz çok iyi anlaştık. Evimde yaşayacak ve ev halkının bir parçası olacak birini işe alacaksam o kişinin, yanında kendimi rahat hissedeceğim biri olmasını istedim. Diğer etken Vonnie'ydi. Elisa'nın kızı Yvonne. Benim de küçük bir kızım var, adı Zanna. Aynı yaştalar; oyun arkadaşı olabileceklerini düşündüm. Ailemiz gibiler. Onlar *aileden*. Ah Allahım, Vonnie."

Deann ellerini ağzına bastırdı, bu kez gözyaşları döküldü. "O sadece dört yaşında. Henüz bir bebek. Ona annesinin... nasıl söyleyeceğim? Ona nasıl söyleyeceğim?"

"Bunu biz yapabiliriz Bayan Vanderlea." Peabody oturdu. "Onunla konuşuruz ve Çocuk Koruma Hizmetlerinden bir danışman yanında olur."

"O sizi tanımıyor." Deann ayağa kalktı, bir çekmeceye doğru yürüyüp mendil çıkardı. "Bunu bir yabancıdan duyarsa, daha çok korkar, kafası karışır. Ona ben söylemek zorundayım. Söylemenin bir yolunu bulmalıyım."

Deann bir mendille yanaklarını sildi. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Acele etmeyin," dedi Eve.

"Biz arkadaştık. Zanna ve Vonnie gibi. İlişkimiz patron ve çalışan ilişkisi gibi değildi. Anne babası..."

Deann uzun ve derin bir nefes aldı. Masaya döndüğünde, Eve kontrolünü kaybetmediği için onu takdir etti. "Annesi, Elisa'nın üvey babasıyla birlikte şehir merkezinde yaşıyor. Babası, ah, o Philadelphia'da. Onlarla iletişime geçebilirim. Sanırım bunu önce benden duymak isterler. Onlar... Luther'ı aramalıyım. Ona söylemek zorundayım."

"Bunu tek başınıza halletmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu Eve.

"Yerimde olsaydı, Elisa da benim için aynı şeyi yapardı." Deann, sesi titreyince dudaklarını birbirine bastırıp dayanmaya çalıştı. "Bebeğimle ilgilenirdi; ben de onunkiyle ilgileneceğim. O da benim için... Ah Allahım, bu nasıl olabilir?"

"Size herhangi bir sorunundan bahsetti mi? Onu rahatsız eden ya da tehdit eden birinden?"

"Hayır. Hayır. Böyle bir şey olsa haberim olurdu. İnsanlar Elisa'yı severdi."

"Duygusal bir ilişkisi, ya da arkadaş olarak için görüştüğü biri var mıydı?"

"Hayır. Şu sıralar kimseyle çıkmıyordu. Zor bir boşanma geçirmiş; kızı için güvenilir bir ortam yaratmak, kendi deyimiyle, erkeklere ara vermek istiyordu."

"Elisa'nın reddettiği ya da cesaretini kırdığı biri oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır... *tecavüze* mi uğradı?" Deann ellerini masada yumruk yaptı.

"Adli tabip henüz incelemedi... " Deann aniden elini uzatıp onunkini tutunca Eve cümlesini tamamlayamadı.

"Biliyorsunuz, benden saklamanıza izin veremem. O benim arkadaşımdı."

"Evet, ilk bulgular tecavüze uğradığı yönünde."

Eve'in elini tutan eli gerildi; bir kez şiddetle titredikten sonra serbest kaldı. "Onu bulacaksınız. Onu bulun ve bunu ona ödetin."

"Amacım bu. Bu konuda bana yardım etmek isterseniz, düşünmelisiniz. Size her ne kadar önemsiz görünse de, aklınıza herhangi bir şey gelirse bilmek istiyorum. Gelişigüzel bir şekilde söylemiş olduğu bir şey bile olabilir."

"Mücadele etmiş olmalı," dedi Deann. "Elisa'nın kocası onu taciz ediyormuş, bu yüzden terapiye gitti, yardım aldı ve onu terk etti. Kendisini savunmayı öğrendi. Direnmiş olmalı."

"Karşı koymuş. Eski kocası nerede?"

"Cehennemde ter döktüğünü söylemek isterdim ama yeni sürtüğüyle birlikte Karayipler'de. Orada yaşıyor, dalış malzemeleri satan bir tür dükkân işletiyor. Kendi çocuğunu bir kez bile görmedi. Elisa sekiz aylık hamileyken ona boşanma davası açmış. O çocuğu almasına izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine Deann'in yüzü hırçınlıkla parladı, sesi hararetiyle sertleşti. "Velayeti almaya çalışırsa onunla mücadele ederim. Elisa için bunu yaparım."

"Elisa ondan en son ne zaman haber aldı?"

"Sanırım birkaç ay önce, çocuk nafakasını ödemekte yine gecikince. Elisa ve kızı burada rahat bir hayat sürerken, adam ona para vermek zorunda olmaktan şikâyet etmiş." Deann tekrar derin bir nefes aldı. "Para doğrudan Vonnie'nin hesabına aktarılıyordu, eğitimi için. Babasının bunu düşündüğü yoktu."

"Onunla hiç tanıştınız mı?"

"Hayır, o şaibeli zevkten mahrum kaldım. Bildiğim kadarıyla dört senedir New York'a dönmüyor. Henüz doğru düzgün düşünemiyorum," diye itiraf etti Deann. "Ama düşüneceğim. Size söz veriyorum, açıkça ve dikkatle düşüneceğim ve yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama şimdi kocamı aramalıyım. Lütfen, Luther'le konuşmalıyım ve yalnız kalmalıyım. Vonnie uyandığında ona bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Vonnie'ye ve küçük kızıma söylemek için."

"Elisa'nın odasını görmemiz, eşyalarını incelememiz lazım. Yarın bir ara. Sizin için sakıncası var mı?"

"Hayır. Bunu şimdi yapmanıza izin verirdim ama..." Deann kapıya doğru baktı. "Vonnie'nin mümkün olduğunca uyumasını istiyorum."

Eve ayağa kalktı. "Öyleyse, yarın sabah benimle iletişime geçin."

"Elbette. Üzgünüm. Kim olduğunuzu tamamen unuttum."

"Dallas. Teğmen Dallas. Dedektif Peabody."

"Pekâlâ. Pekâlâ. Kapıdan içeri girerken elbisenize hayran kalmıştım. Şimdiden üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyor." Deann ayağa kalktı ve Eve'i incelerken yüzünü ovuşturdu. "Tanıdık geliyorsunuz. Yıllardır buradaymışsınız

gibi hissettiğim için mi, yoksa gerçekten tanıdığım için mi bilmiyorum."

"Sanırım daha önce bir yardım yemeğinde ya da o tür bir davette tanıştık."

"Yardım yemeği mi? Ah, elbette. Roarke. Roarke'un eşisiniz. İnsanlar size Roarke'un polisi diyorlar. Aklım başımda değil."

"Önemi yok. Tekrar karşılaşmamız bu şartlar altında olduğu için üzgünüm."

Deann'in bakışları keskinleşti, savaşçı bir pırıltı yüzünü aydınlattı. "İnsanlar kokteyllerini yudumlayıp kanepelerini yerken Roarke'un polisinden bahsettiklerinde, onun biraz korkunç, biraz zor ve çok acımasız olduğunu söylüyorlar. Bu doğru bir tanım olur mu?"

"Yeterince."

"Güzel. Güzel." Deann elini uzatıp Eve'in elini sıkıca tuttu. "Çünkü artık benim de polisimsiniz."

"Önümüzdeki birkaç gün onun için çok zor geçecek," dedi Peabody asansörle lobiye inerken. "Bana dengesini tekrar bulunca bunun üstesinden gelebilecek biri gibi geldi."

"O dayanıklı bir kadın," dedi Eve ortağına katılarak. "Elisa'nın eski eşini inceleyelim. New York'a gelmeye karar vermiş olabilir. Kurbanın anne babası ve diğer arkadaşlarıyla konuş. Vanderlea'lerden Elisa'nın rutiniyle ilgili daha net bir fikir edin."

"Bu tesadüfi bir cinayet değildi. Katilin onun vücut bütünlüğünü bozması benim için bu ihtimali ortadan kaldırıyor. Kurgu, poz. Bire bir, kişisel bir anlaşmazlık değilse bile en azından planlı bir cinayetti."

"Katılıyorum." Lobiyi geçip siyah-beyaz bekleme alanına doğru ilerlediler. "Maplewood geceleri köpeği yürüyüşe çıkarıyordu. Bu bir rutin, alışkanlık. Katil onu fark ediyor, rutin dikkatini çekiyor ve pusuda bekliyor. Bu bana köpeğin onun peşine düşmeyeceğini bildiğini ya da köpeği etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulduğunu gösteriyor."

"O süs köpeklerinden birini hiç gördün mü?" Peabody ellerini küçük bir fincan şekli yapmak için birleştirdi.

"Yine de dişleri var, değil mi?"

Eve arabanın önünde durup etrafa göz gezdirdi. İyi aydınlatılmış bir muhitti. Güvenlik robotları düzenli olarak denetimdeydi. Kapıcı yirmi dört saat görev başındaydı. Gecenin o saatinde, saldırı sırasında araç trafiği olmalıydı.

"Elisa köpeği parka götürdü. Muhtemelen sadece çimenliğe kadar gitti ama içeri girdi. Kendisini güvende hissetti. Burada yaşıyor, bölgeyi tanıyordu. Caddeden pek uzaklaşmadı ama yine de yeterince yakın değildi. Katil hızlı davranmış olmalı. Büyük ihtimalle onu bekliyordu."

Eve olayları gözünün önüne getirmeye çalışarak kaldırımdan ayrıldı. "Elisa köpeğin ağaçların etrafını koklayıp işini halletmesine izin verdi. Güzel bir gece. Rahatlayıp bunun tadını çıkardı. O ve Vanderlea arkadaş olabilir, ama yine de orada çalışıyordu ve çok yoruluyordu. Bunu ellerinden anlamak mümkün. Köpekle birlikte orada sadece yürüyerek ve kafasını dinleyerek vakit geçirmekten hoşlanıyordu."

Eve fenerini çimenlere, etrafı bariyerlerle çevrili boğuşma noktasına doğru tuttu. "Katil Elisa'nın caddeden görülemeyecek kadar ilerlemesini bekledi. Kadın yeterince uzaklaşınca, köpeği öldürdü ya da hayvan kaçtı."

"Köpeği öldürdü mü?" Peabody'nin ani üzüntüsünü gören Eve başını iki yana salladı.

"Bir kadını döven, ona tecavüz eden, onu boğan ve gözlerini oyan bir adamın, bir köpeği öldürmeyi çizmeyi aşmak olarak göreceğini sanmıyorum."

"Off."

Eve arabaya doğru ilerledi. Dönüp üzerini değiştirebilirdi. Evi polis merkezinden daha yakındı. Bu kılıkta polis merkezinde dolaşmanın utancını yaşamaktan kurtulabilirdi. Bu kesinlikle hafife alınmayacak bir noktaydı.

"Polis arabası bizi evime bırakabilir. Edindiğimiz bilgileri bir araya getirir, birkaç saat uyur ve sabah yeni bir başlangıç yaparız."

"Söylediğin şeyi anlıyorum. Ayrıca, söylemediklerini de anlıyorum. Parti elbisenle polis merkezine gitmek istemiyorsun."

"Kapa çeneni Peabody."

Eve yatak odasına sessizce girdiğinde saat sabah beşi geçiyordu. Yatağa doğru ilerlerken üzerini çıkardı ve giysilerini düştükleri yerde bıraktıktan sonra çırılçıplak yatağa girdi.

Çıt çıkarmamıştı, döşeği bile doğru düzgün kıpırdatmamıştı ama Roarke kolunu beline dolayıp onu kendisine doğru çekti.

"Seni uyandırmak istemedim. Birkaç saat uyuyacağım. Peabody en sevdiği misafir odasında kalıyor."

"Işığı kapat öyleyse." Roarke'un dudakları saçına dokundu. "Sadece uyu."

"İki saat," diye mırıldandı Eve. Işığı kapattı.

Eve'in hemen sonra aklına gelen şey önceki düşüncesiyle pek tutarlı olmasa da, kahveydi.

Kokusunu alabiliyordu. Baştan çıkarıcı koku, çiçeklerle süslü kafese tırmanan bir sevgili gibi uyuyan beynine doğru süzüldü. Sonra gözlerini kırpıştırarak açtı ve Roarke'u gördü.

Her zamanki gibi ondan önce uyanmıştı ve ona dünyanın hakimi havası katan takım elbiselerinden birini giymişti. Ama her zamanki gibi yatak odasındaki koltuğunda kahvaltısını ederken ilk borsa raporlarına ya da o tür şeylere göz gezdirmek yerine, yatağın kenarına oturmuş ona bakıyordu.

"Sorun ne? Bir şey mi oldu? Yoksa bir kurban daha mı...?"

"Hayır. Sakin ol." Eve yataktan kalkmaya çalınca, Roarke ona engel olmak için elini omzuna bastırdı. "Ben senin uyandırma servisinim, bu hizmete kahve de dahil." Roarke kahveyi yaklaştırarak Eve'in görmesini sağladı ve gözlerinin arzuyla bulanmasını izledi.

"Ver onu bana."

Roarke yavaşça geri çekilip kahveyi ona verdi; Eve doyumsuzca ilk yudumunu alırken bekledi. "Biliyor musun sevgilim, eğer günün birinde kafein yasa dışı maddeler listesine girerse bağımlı olarak kaydolman gerekecek."

"Kahveyi yasa dışı yapmaya çalışırlarsa, hepsini öldürürüm ve bu benim için hiç sorun olmaz. Yatakta kahve keyfi yapmayı nasıl hak ediyorum?"

"Seni seviyorum."

"Evet, beni seviyorsun." Eve bir yudum daha alıp sırıttı. "Yağcı."

"Sana ikinci fincanı getirmem için beni asla ikna edemezsin."

"Ben de seni seviyorum dersem?"

"İşe yarayabilir." Roarke şimdiden gözlerinin peşini bırakmayan halkaların altında başparmağını gezdirdi. "İki saatten daha fazla uykuya ihtiyacın var Teğmen."

"Sadece bu kadar zaman ayırabilirim. Telafi edeceğim. Eninde sonunda. Duş almam lazım."

Eve yataktan kalktı ve kahvesinin geri kalanını alıp banyoya gitti. Roarke suyun tam güçle açılması ve otuz sekiz derece olması için verdiği komutu duydu. Her sabah kendisini haşlayarak uyandırma alışkanlığına tepkisi sadece başını iki yana sallamak oldu.

Biraz yakıt almasını sağlamıştı, onu bağlayıp zorla beslemek zorunda kalmamayı umuyordu. Oto-aşçıda kahvaltı hazırlamaya başladığı anda, arkasında hızlı ayak sesleri duydu.

"Biri aklından yiyecek bir şey geçirecek olduğunda başında sinyal veren bir alıcı olduğuna yemin edebilirim." Roarke ümitle bacağına sürtünen tombul kediye baktı. "Bahse girerim, mutfakta çoktan beslenmişsindir."

Galahad motor gibi mırlayıp daha sert bir şekilde sürtünmeye başladı. Roarke bir süreliğine onu görmezden gelip Eve'in karşı koymakta zorlandığı kızarmış ekmeği seçti. Söz konusu kedi olduğunda, kendi zayıflığını bildiği için birkaç dilim domuz pastırması ekledi.

Eve üzerinde kısa beyaz bir bornozla banyodan çıktı. "Polis merkezinde yiyecek bir şeyler ayarlarım..." Havayı kokladı ve kızarmış ekmek tabağını fark etti. "Bu çok alçakça."

"Evet." Roarke ona yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti ama Galahad bu teklifi kabul edince kediyi alıp başka bir yere koydu. "Sen değil. Otur Eve. Kahvaltı için on beş dakikanı ayırabilirsin."

"Olabilir. Zaten seni birkaç konuda bilgilendirmeliyim. Bir taşla iki kuş, zamandan tasarruf." Eve oturup kızarmış ekmeğin üzerine bol miktarda pekmez döktü.

Ekmeğinden bir ısırık aldı ve onun tabağına doğru ilerlemeye çalışan kediyi ittikten sonra Roarke'un doldurduğu

taze kahveye uzandı. "Kurban, Luther ve Deann Vanderlea'nin evinde çalışıyormuş."

"Vanderlea Antikaları'nın sahipleri mi?"

"Bay Vanderlea'nin bilgilerine ulaştığımda öyle yazıyordu. Onları ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Bu evi ve diğerlerini döşerken Vanderlea'den fazlasıyla yararlandım. Çoğunlukla babasına danıştım ama Luther'ı ve karısını tanırım. Yakın arkadaşlarım olduklarını söyleyemem fakat kesinlikle dost canlısı insanlar. Luther işi hakkında çok bilgili ve işini idare etmekle çok ilgileniyor. Oldukça tatlı insanlar, karısı zeki ve çekici. Şüpheliler mi?"

"Luther cinayet esnasında Madrid'deymiş. Şimdilik doğrulayabildiğim kadarıyla. Karısı listemde değil. Aslına bakarsan, eğer ödüllü bir aktris değilse, o ve kurban patron ve hizmetkâr olmaktan ziyade arkadaşlarmış. Ölüm haberi Deann'i derinden sarstı ama buna göğüs gerdi. Ondan hoşlandım."

"Luther'ı tanıdığım kadarıyla, sana şu kadarını söyleyebilirim ki, onu bir kadını öldürüp gözlerini oymak bir yana, tecavüz ederken bile düşünemiyorum."

"Karısının burnunun dibinde hizmetçiyle oynaşabilecek türden bir adam mı?"

"Bir erkeğin, karısının burnunun dibinde kimle oynaşmaya çalışacağını kimse bilemez ama söz konusu Luther olduğunda, hayır, hiç sanmıyorum. Bana birlikte çok mutlu bir çift gibi görünüyorlar. Galiba küçük bir çocukları var."

"Dört yaşında bir kızları var. Kurbanın kızıyla aynı yaşta. Deann Vanderlea çok zor bir sabah geçirdi."

"Kurbanın bir eşi var mı?"

"Boşanmış. Adam Karayipler'de yaşıyor. İstismarcı bir geçmişi var. Onu yakından inceleyeceğiz."

"Peki, bir sevgilisi?"

"Deann'in söylediğine göre hayatında kimse yokmuş. Kurban Elisa Maplewood, söylenenlere göre saat onla gece yarısı arasında küçük süs köpeğini yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıkmış. Kesin kayıtları bina güvenliğinden alacağız. Elisa parkta dolaşırken katil onu ele geçirdi. Bekledi -beklemiş olmalı- saldırdı, tecavüz etti, boğdu ve sonra onu yatırdığı kayalıklara taşıyıp orada işini bitirdi. Gözler bir sembol mü? Yoksa sapkın bir dini ritüel mi? Belki de sadece birer hatıra."

"Mira'yla[4] konuşmak isteyeceksin."

"Ah, evet." Eve, bu konuda şehrin en iyi uzmanını düşündü. "Bu sabah onu bu işe dahil edeceğim."

Eve konuşurken tabağındakileri silip süpürmüştü, giyinmek için masadan kalktı. "Şanslıysak, bu tek seferlik bir cinayettir."

"Neden olmayabileceğini düşünüyorsun?"

"Fazla planlı ve titiz. Çok fazla sembol var. Gözler, kırmızı kurdele, duruş. Belki bütün bunların Elisa Maplewood'la doğrudan ilişkisi olduğunu keşfedebiliriz ama bana kalırsa kurbandan ziyade katille ilişkisi var. Ona şahsen bir şey ifade ediyor bunlar. Elisa onun tipiydi belki; fiziksel olarak, yaşadığı semt, geçmişi, o tür bir şey. Ya da sadece kadın ve o anda uygun olması onun için yeterli olmuştur."

"Vanderlea'ler konusunda yardımıma ihtiyacın var mı?"

"Bir ara olabilir."

"Haber ver. Sevgilim, o ceket olmaz." Roarke hayrete düşmekten çok kabullenmiş bir ifadeyle ayağa kalkıp Eve'in dolabından çıkardığı ceketi elinden aldı, hızla giysilere göz gezdirdikten sonra krem rengi üzerine açık mavi damalı bir ceket çıkardı. "Güven bana."

---

[4] Dr. Charlotte Mira: Polisle çalışan bir psikiyatr. Serinin önceki kitaplarında, Eve'in baktığı davalarla ilgili sürekli danıştığı yakın arkadaşı. (e.n.)

"Sen stil danışmanım olmadan önce ne yapıyordum bilmiyorum," dedi Eve.

"Ben biliyorum ama bunu düşünmek istemiyorum."

"İğneleyici bir söz duyduğumda bunu anlarım." Eve botlarını giymek için oturdu.

"Hımm." Roarke ellerini ceplerine soktu ve cebinde küçük gri bir düğme olduğunu fark etti. Gördüğü muhtemelen en sevimsiz, en kötü kesimli takım elbiseden düşmüş olmalıydı. Onu ilk gördüğünde üzerinde olan ceketti.

"Birazdan bir tele-link konferansım var, sonra günün büyük bir bölümünü şehir merkezinde geçireceğim." Roarke ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Tatmin edici bir süre boyunca öylece kaldı. "Polisime iyi bak."

"Planım bu yönde. Biliyor musun, arkadaşlarının polisinin korkunç, zor ve acımasız olduğunu söylediklerini duydum. Buna ne diyeceksin?"

"Teğmen, *senin* arkadaşların da aynı şeyleri söylüyorlar. Peabody'ye selam söyle," dedi Roarke dışarı çıkarken.

"Selamını iletmeyeceğim," diye seslendi Eve, "ve ona kahvaltıdan arta kalanı vereceğim."

Eve, Roarke'un kahkahasını duyunca, bunun güne başlamadan önce kahve kadar iyi geldiğini düşündü.

Eve polis merkezindeki ofisine döndüğünde ilk işi Dr. Mira'yla bir randevu ayarlamak oldu. Peabody'nin yapılacaklar listesinde, Luther Vanderlea'nin Madrid'de olduğunu doğrulamak ve Elisa'nın eski kocasının nerede olduğunu belirlemek vardı.

Eve elindeki verileri ofisindeki bilgisayarma girdi ve IRCCA'da[5] benzer başka suç olup olmadığını taradı. O

[5] Uluslararası Suç Faaliyeti Kaynak Merkezi. (ç.n.)

kadar uzun zamandır polislik yapıyordu ki kurbanın gözlerine zarar verme, yaralama ya da oyma içeren suçların sayısı onu rahatsız edemezdi.

Faillerin hapse ya da mezara girmiş olduğu dosyaları eledi; bütün sabahı çözülmemiş ve suçluluğu kanıtlanmamış kişilerin olduğu dosyaları inceleyerek geçirdi.

Tele-linki birkaç kez sinyal verdi, arayanlar haber kokusu alan gazetecilerdi. Onları kolayca görmezden geldi.

Bir araya getirdiği verileri pişmeye bırakıp tekrar kurbana odaklandı.

Elisa Maplewood kimdi?

Standart bir devlet okulunda okuduğu yazıyordu. Koleje gitmemişti. Bir kez evlenip boşanmıştı ve tek çocuğu vardı. İlk iki sene annelik maaşı almıştı. On üç yaşındayken anne babası ayrılmıştı. Kendisi de bir hizmetçi olan annesi, bir işçi olan üvey babasıyla evliydi. Babası Bronx'ta yaşıyordu, işsiz ve sabıkalı diyerek düşüncelere dalan Eve, Abel Maplewood'u daha yakından inceledi.

Küçük hırsızlıklar, sarhoşluk ve düzensizlik, çalıntı mal almak, saldırılar; eşe saldırı, yasa dışı kumar, kamusal alanda ahlaksızlık.

"Evet Abel, biraz acayip bir tipsin sen, değil mi?"

Kayıtlarda cinsel saldırı bulunmuyordu ama her zaman bir ilk vardır. Babalar kızlarına tecavüz etmiştir. Eve bunu çok iyi biliyordu. Onları zaptedip döver, kemiklerini kırar ve öz kızlarının zorla üzerine çıkarlardı.

Eve kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissedince yavaşça masasından uzaklaştı. Kâbus gibi anıların zihnine çökmeye başladıklarını hissetti.

Kahve yerine suyu tercih etti ve dar penceresinin önünde durup yavaşça içti.

Elisa'nın tecavüz sırasında, acı, acıdan da şiddetli bir korku, utanç ve şok yaşadığını biliyordu. Bunu, sadece bir kurbanın bilebileceği şekilde biliyordu.

Bu bilgiyi, katili bulup adaleti sağlamak için kullanmak zorundaydı, aksi takdirde işe yaramazdı. Eğer o anıların sertçe üzerine çöküp dikkatini dağıtmasına izin verirse, kimseye bir faydası dokunmazdı.

Sahaya geri dönme vakti, diye geçirdi içinden. Sahaya ve işe dönme vaktiydi.

"Dallas?"

Eve ne arkasına döndü ne de Peabody'nin ne zamandan beri orada, kontrolünü bulmaya çalışmasını izlediğini sordu kendine. "Vanderlea'nin ülke dışında olduğunu doğruladın mı?"

"Evet efendim. Söylendiği gibi Madrid'deymiş. Şu anda eve dönüyor. Karısı onunla iletişime geçtikten sonra iş gezisinin son gününü iptal etmiş. Bu sabah, burasıyla Avrupa arasındaki saat farkını hesaba katınca, Madrid saatiyle yedide, bir kahvaltı toplantısındaymış. Işık hızıyla eve gelip Maplewood'u öldürdükten sonra o görüşmeye gitmiş olması imkânsız."

"Peki ya Elisa'nın eski kocası?"

"Brent Hoyt. Temiz. Dün geceyi aşırı alkollü bir şekilde St. Thomas'taki bir nezarethanede geçirdiği için New York'ta değildi."

"Pekâlâ. Maplewood'un babası Abel'ın sabıkası var. Onu incelememiz gerekecek. Öncelikle Vanderlea'lere uğrayacağız."

"Ah, burada seninle görüşmek isteyen biri var."

"Konuyla alakalı mı?"

"Ee..."

"Sohbet edecek vaktim yok." Eve arkasına döndü. "Morgda Morris'le görüştükten sonra şehrin kuzeyine

gideceğiz. Daha sonra buraya dönüp Mira'yla görüşmeliyim."

"Ama kadın çok ısrarcı. Bilgi sahibi olduğunu iddia ediyor. Normal görünüyor."

"Neye kıyasla normal? Mevcut soruşturmayla ilgili bilgi vermek için gelen biri varsa, neden bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü..." Peabody, Eve'in kendi gözleriyle görmesine izin vermekle kıçını kurtarmak arasında tereddüt etti. Bu tereddüdü uzun sürmedi. "Kadın medyum olduğunu söyledi."

Eve donup kaldı. "Ah, hadi ama. Onu irtibat bürosuna yönlendir. Kaçıkların içeri girmesine izin vermemen gerektiğini biliyorsun."

"Kadın tescilli ve ruhsatlı. Ayrıca, arkadaş kartını kullandı."

"Medyum arkadaşlarım yok. Bu kesin bir prensip."

"Hayır, bu bir ortak arkadaş meselesi."

"Mavis'in[6] her türlü kaçık arkadaşı var. Ofisime adım atmalarına izin vermiyorum."

"Mavis değil. Kadın Louise'in[7] bir arkadaşı olduğunu iddia etti. Dr. Dimatto. Son derece normal ve dürüst Dr. D. Ayrıca, çok sarsılmış görünüyor Dallas. Elleri titriyor."

"Of, pekâlâ ona sadece on dakika vereceğiz." Eve bileğindeki üniteyi kontrol edip her ihtimale karşı on dakikaya ayarladı. "Onu içeri al."

Eve oturup kara kara düşündü. Gidip arkadaş edinirse böyle olması kaçınılmazdı. Çünkü *onlar da* gidip arkadaş edinecek ve o arkadaşlar bir şekilde hayatınıza ya da işinize

---

[6] Mavis Freestone: Eve'in en yakın arkadaşı. Blue Squirrel gece kulübünde şarkıcı. (e.n.)

[7] Dr. Louise Dimatto: İtibarlı bir doktor olmasına rağmen, isteyerek New York'un en kötü yerlerinde çalışan, serinin önceki kitaplarından bir karakter. Eve'in yakın arkadaşı. (e.n.)

sızacaktı. Sonra bir de bakmışsınız ki boğazınıza kadar insana batmışsınız.

Ve o insanların yarısı kaçık.

Pekâlâ, diye düzeltti Eve; her medyum deli ya da sahtekâr değildi. Bazıları -çok azı- hakikiydi. Kolluk kuvvetlerinin bazen hassas kişilerden faydalandığını ve başarılı olduğunu biliyordu. Sonra buna içgüdü, şans ve biraz kaba kuvvet eklemek gerekiyordu.

Ona göre hava hoştu.

Kahve almaya gitti.

Elinde kahve fincanıyla oto-aşçıdan arkasına dönerken, kadın Peabody'yle birlikte kapıdan içeri girdi.

Normal görünüyordu. Oldukça normal kahverengi tonlarındaki uzun saçı dalgalar halinde omuzlarını geçiyordu. Tanrı onu yaratırken seçmiş gibi duran koyu ve parlak bir kahverengiydi. Teni esmer ve pürüzsüzdü, Eve'in gözlerine diktiği berrak, açık yeşil gözleri gergin olduğunu gösterse de aklı başında görünüyordu.

Dolgun dudakları, ince, kemerli burnuyla güçlü ve çekici bir yüzü vardı. Eve Meksikalı ya da İspanyol asıllı olduğunu tahmin etti. Güneşin altında yanarken gitarını çalan ataların soyundan geliyordu. Egzotikti.

Eve kadının otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Yaklaşık 1.65 boyunda, formda ve çok düzgün bir fiziği vardı.

Gelincik rengi rahat, biçimli bir pantolon ve uzun bir bluz giymişti, parmaklarında koyu renk taşlı birkaç yüzük vardı, kulaklarında ince altın küpeler sallanıyordu.

"Teğmen Dallas. Bu Celina Sanchez."

"Pekâlâ Bayan Sanchez, lütfen oturun. Vaktim kısıtlı, o yüzden neden hemen konuya girmiyoruz?"

"Peki." Celina oturup ellerini kucağında birleştirdi. Bir kez nefes alıp verdi. "Katil onun gözlerini oydu."

Üçüncü Bölüm

"Artık dikkatinizi çekebildiğime göre..." Celina ellerini birbirinden ayırdı ve sanki baş ağrısını dindirmek ister gibi iki parmağını sağ şakağına bastırdı. "O kahveden biraz alabilir miyim?"

Eve olduğu yerde kalıp kahvesini yudumladı. Kurbanın vücut bütünlüğünün bozulduğuna dair detayları basınla paylaşmamışlardı. Ama sızıntılar olabileceğini biliyordu. Her zaman bilgi sızdıranlar olurdu.

"Onu gördüm ve hoşuma giden bir görüntü değildi."

"Central Park'taki kurbanı gördünüz mü?"

"Evet. Ama parkta değildim. Evimdeydim. Size bunu açıklamak için buradayım. Biraz kahve çok makbule geçer."

Eve Peabody'ye başıyla hızlıca işaret etti. "Elisa Maplewood'u tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Daha fazla ileri gitmeden önce, şimdiye dek polisle hiç çalışmadığımı bilmenizi istiyorum. Bu yaptığım ya da yapmayı amaçladığım bir şey değil."

Celina konuşurken ellerini kullanıyor, onları havaya kaldırıyor ve Eve'e bunun bir alışkanlık olduğunu düşündüren hareketler yapıyordu. Sonra sanki ellerini sabitlemek ister gibi onları kucağında sıkıca kenetledi.

"Gördüğünüz şeyi görmek istemiyorum Teğmen. Zihnimdeki o görüntülerle yaşamak istemiyorum. Esasen, kişisel danışmanlık veriyorum ve bazen partilere gidiyorum. Ben deli ya da şöhret peşinde olan biri değilim ama Louise'in hakkınızda anlattıklarına bakılırsa, öyle olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Louise Dimatto'yu nereden tanıyorsunuz?"

"Aynı okula gittik ve o zamandan beri arkadaşız. Teşekkürler." Celina Peabody'nin ona verdiği kahve fincanını aldı. "Normal dışı alanlara daha açıksınız dedektif. Ailenizde hassas kişiler var mı?"

"Ah, ben... "

"Konuyu sizden saptırmayalım," diye araya girdi Eve.

"Pekâlâ." Celina kahvenin tadına baktı ve odaya girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Bu harika, dürüst olmam gerekirse beni ayıltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir rüya gördüm."

"Hı-hı."

Celina'nın gülümsemesi iyice genişledi. "Bu alaycı ton beni yola getiriyor. Kimin aklına gelirdi. Louise sizden hoşlanacağımı da söyledi Teğmen Dallas. Tuhaf olsa da haklı olabilir."

"Ne hoş. Asıl meseleden sapmayalım, olur mu?"

"Elbette. Rüyamda bir kadın gördüm. Genç ve çekiciydi, sanırım açık kahverengi saçlıydı. Saçları düz, omuzlarına varıyordu. Sokak ışıklarında açık kahverengi gibi görünüyordu. Tasmalı küçük bir köpekle birlikte bir binadan çıktı. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Kapı görevlisiyle birkaç kelime konuştular. Duyamadım, çok uzaktaydım.

"Küçük köpeğin, önünde sıçrayarak yürümesine izin vererek geniş bir caddenin karşısına geçti. Rüyamda, kalbim korkudan gümbür gümbür atmaya başladı. Geri dönüp binaya girmesi için ona haykırmak istedim ama konuşamadım. Köpeği parka götürmesini izledim. Kolunu ovuşturdu, üzerine bir ceket alması gerektiğini düşündü sandım. Geceler serinliyordu. Bir ceket almak için eve geri dönecekti ve belki de her şey yoluna girecekti. Ama bunu yapmadı."

Celina fincanı dudaklarına götürürken elleri tekrar titremeye başladı. "Kadın yürümeye, köpek tasmasını çekiştirmeye devam etti. Kadının üzerine bir gölge düştü ama onu görmedi, farkında değildi. Adam ona arkasından yaklaştı. Onu göremedim, sadece gölge halindeydi. Benim izlediğim gibi o da kadını bekliyor ve izliyor olabilirdi. Ah, tıpkı kadının korkusunu hissettiğim gibi, adamın heyecanını ve çılgınlığını da hissettim. Onunki kırmızı, karanlık, korkunç bir kırmızıydı ve kadınınki gümüşiydi. Kırmızı gölgeler, gümüşi ışık."

Celina'nın kenara koyduğu fincan titredi. "Yaptığım şey bu değil. Bu istediğim bir şey değil."

"Buradasınız. Bitirin."

Celina'nın bütün rengi soldu ve açık gözleri donuklaştı. "Adam kadına vurdu ve tekmelediği küçük köpek kaçıp gitti. Kadın direnmeye çalıştı ama saldırgan çok güçlüydü. Yüzüne vurup onu yere devirdi. Kadın çığlık atmaya çalıştı ama adam ona vurmaya devam etti. O..."

Celina elini kalbine doğru götürürken kesik kesik solumaya başladı. "Adam onu tekmeledi, gölgelerin iyice içine çekti. Kadının ayakkabılarından biri düştü. Boynuna bir kurdele, bir ip bağladı. Gücü simgeleyen kırmızı. Ölümü simgeleyen kırmızı. Sıkıca doladı. Kadın nefes almaya ve onunla mücadele etmeye çalıştı ama adam çok güçlüydü.

Kadının giysilerini yırttı. Orospu, kaltak, sürtük. Ondan nefret ediyordu, ondan nefret ediyordu, ona tecavüz etti. Kadın hareketsiz kalana kadar ipi sıktı. Ölene kadar."

Celina'nın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Elleri yine kucağındaydı, kablo gibi birbirlerine dolanmışlardı. "Ona hangi işe yaradığını göstermişti. Ona patronun kim olduğunu göstermişti. Ama işi orada bitmedi. Kadının giysilerini toplayıp küçük bir çantaya attı. Çantayı ve kadını parkın derinliklerine taşıdı. Güçlü, çok güçlü bir adam. Kendi başının çaresine baktı. Ne de olsa, ondan daha önemli biri mi var?"

Celina'nın nefesi teklemeye devam etti. Gözleri boşluğa bakıyordu.

"Bir şato, gölde bir şato var. O şatonun kralı. O her şeyin kralı. Kadını omzuna atıp kayalıklardan aşağı indi. Onu özenle kayalara yatırdı. Burası hoşuna gidecekti. Belki, bu kez kalırdı."

Boş gözlerle bakan Celina birleştirdiği ellerini kaldırıp onları göğüslerinin arasına bastırdı. "Huzur içinde yat fahişe. Sonra onun gözlerini çıkardı. Allahım, Allahım, onun gözlerini çıkarıp küçük bir keseye koydu ve keseyi çantasına attı. Kadının yüzünden kan akıyordu. Adamın elleri kan içindeydi. Adam eğilip ona bir öpücük verdi. O kanlı ağız dudaklarıma değmiş gibi bir ürpertiyle rüyadan uyandım."

Eve'in bileğindeki ünite biplemeye başlayınca Celina irkildi.

"Ne yaptınız?" diye sordu Eve ona.

"Ne mi yaptım... Titremelerim kesilince, bir sakinleştirici aldım. Kendi kendime bunun bir kâbus olduğunu söyledim. Öyle olmadığını biliyordum ama bu gördüğüm şeyin kâbus olmasını *istedim*. Yeteneğim daha önce beni bu kadar karanlık bir yere götürmediği için korktum. Bir

sakinleştirici alıp her şeyi unutmaya çalıştım. Korkakça; cesur olduğumu iddia etmiyorum. Özellikle de böyle bir konuda cesur olmak istemiyorum."

Celina tekrar kahvesini aldı. "Fakat bu sabah televizyonu açtım. Haber kanallarından kaçınmaya çalışırım ama kendimi kontrol etmeye zorladım. Bilmeliydim. Haberi gördüm. Açık kahverengi saçlı güzel kadının fotoğrafını gösterdiler. İsmini söylediler. Buraya gelmek istemedim. Polislerin çoğu doğuştan şüphecidir. Bu yüzden polissiniz. Ama gelmek zorundaydım."

"Kurbanı gördüğünüzü söylediniz. Peki saldırganı görmediniz mi?"

"Onun... özünü gördüm, diyebiliriz. Bir biçim gördüm." Celina yutkunurken boğazı fark edilir şekilde kıpırdadı. "Beni hayatım boyunca hiç olmadığı kadar korkuttu. Dürüst olmak gerekirse buraya gelmeyecektim. Bu olayı unutmaya çalışacaktım. Bunu bilmek bana küçük ve çirkin hissettirdi."

Celina elini kaldırıp boynundaki zincirle oynadı. Tırnaklarında parlak, koyu kırmızı bir oje vardı ve uçları canlı beyaza boyanmıştı. "Louise sizden bahsettiği için buraya geldim. Yardımcı olmaya çalışacağım."

"Nasıl yardımcı olmayı düşünüyorsunuz?"

"Katile ait bir şey, onun dokunduğu bir şey olursa daha fazlasını görebilirim. Bilmiyorum." Celina'nın yüzünde sinirli bir ifade parlayıp kayboldu. "Bu benim alanım değil. Benim için yepyeni bir alan ve işimi hiç kolaylaştırmıyorsunuz."

"İşim bunu kolaylaştırmak değil Bayan Sanchez. İşim soruşturma yapmak."

"Pekâlâ, beni dilediğiniz kadar soruşturun," diye sertçe karşılık verdi Celina. "Size sadece bildiğimi söyleyebilirim.

Bunu yapan adamın iri yarı olduğunu ya da kendisini öyle gördüğünü biliyorum. Güçlü olduğunu biliyorum. Çok güçlü. Deli olduğunu biliyorum. Elisa Maplewood denen kadının onun ilk kurbanı olmadığını biliyorum. Bunu daha önce de yaptı. O son kurbanı olmayacak."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Size bunu anlayabileceğiniz şekilde izah edemem." Celina telaşla öne doğru eğildi. "Bana hissettirdiği duygu buydu. Elisa'dan nefret etti ve nefret onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Nefret ve korku. Nefret ve korku. Bunlar çok yüce. Her birinden nefret etti ve her birinden korktu. Elisa'yı ya da o adamı neden gördüğümü bilmiyorum. Belki de, bir başka hayatta onun ve benim aramda bir bağlantı vardı ya da bir sonrakinde olacak. Ama korkuyorum. Bir şekilde o adamla bağlantılı olduğumu düşündüğüm için hiç olmadığı kadar korkuyorum. Onu durdurmanız için size yardım etmeliyim, çünkü yardım etmezsem aklımı kaçıracağım."

"Peki ücretiniz?"

Celina'nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Ücretim çok yüksektir ve buna değerim. Ama bunu karşılıksız yapacağım. Bir şartla."

"Nedir?"

"Ne olursa olsun, ismimin basına yansımasını istemiyorum. Bu olaya dahil olduğumu, bilmesi gereken kişiler dışında kimsenin bilmesini istemiyorum. Bunun hem sinir bozucu bulduğum bir tanıtım hem de uzak durmaya çalıştığım türden müşterilerde ilgi uyandıracak bir konum olması bir yana, o adamdan korkuyorum."

"Size haber vereceğiz. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Celina yarı gülerek ayağa kalktı. "Hep bu kadar zor musunuz?"

"Siz söyleyin. Medyum sizsiniz."

"Ben zihin okumam." Celina saçını geriye atarken ses tonu sertleşti. "Ayrıca, izinsiz kimseyi okumam."

"İznimi hiçbir zaman alamayacağınıza emin olabilirsiniz. Yapmam gereken bir işim var Bayan Sanchez. Bize anlattıklarınızı ve teklifinizi elimizdeki bilgilere ekleyeceğim. Haberleşiriz."

"Görünüşe bakılırsa Louise yanılmış. Sizden hiç hoşlanmadım." Celina hışımla dışarı çıktı.

"Allahım, duygularımı incitmek zorunda değildi."

"Ona biraz kaba davrandın," dedi Peabody. "Ona inanmadın mı?"

"Böyle söylemedim. Onunla ilgili kararımı onu soruşturana kadar paylaşmayacağım. Onu araştır."

"Efendim, sabıkası olsaydı ruhsatlı olamazdı."

Eve, "Suçlu bulunmuş olsaydı, lisanlı olamazdı," diye düzeltip dışarı çıktı. "Onu araştır. Derinlemesine. Louise Dimatto'yu bul. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

"İyi fikir. Elbette, söylemeye bile gerek yok," diye ekledi Peabody Eve ona buz gibi bir bakış atınca. "Temiz çıkarsa onu kullanacak mısın?"

"O adamı yakalamamıza yardımcı olacaksa, konuşan çift başlı bir maymunu bile kullanmaya razıyım. Ama şimdilik, sıkıcı polisler gibi sıkıcı polis işimizi yapalım."

Morg Eve'in ilk durağıydı. Adli baştabip Morris'in işini eksiksiz yapacağına ve çok fazla bürokratik saçmalık olmadan ona ihtiyacı olan bilgileri vereceğine inanıyordu.

Çelik mavisi üç parçalı takım elbisesinin üzerine geçirdiği koruyucu giysisiyle Morris'i otopside buldu. Eve dikkatle

bakınca, Morris'in yeleğinin soyut çıplak kadın çizimleriyle süslü olduğunu gördü.

Morris'e boşuna gösteriş düşkünü denmiyordu.

Parlak bir örgü halinde topladığı uzun, koyu renk saçları kürek kemiklerinin arasında düzgünce sallanıyordu. Tatilden kalma bronzluğu henüz geçmemişti. O esnada, yalıtıcı sürdüğü ellerine kan ve vücut sıvıları bulaşmıştı.

Eve ve Peabody içeri girince onlara doğru baktı ve gözlüğünün ardından biçimli, koyu renk gözleriyle gülümsedi.

"Bana neredeyse yirmi dolara patlıyordun."

"Bunu nasıl başardım?"

"Saat on birden önce buraya geleceğine dair Foster'la bahse girdim. Ucu ucuna yetiştin."

"Bir medyum beni oyaladı. Bu tür şeyler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hepimizin doğuştan yetenekleri, becerileri ve potansiyeli olduğuna ve bu yeteneklerin bazılarının açıklanamayacağına inanıyorum. Aynı zamanda, bazı şeyleri görebildiğini iddia edenlerin yüzde doksanının kokuşmuş yalancılar olduğunu düşünüyorum."

"Son kısmın yüzdesini birkaç puan artırırdım ama ben de aynı fikirdeyim." Eve cesede baktı. "Ne görüyorsun?"

"Artık hiçbir şey görmeyen ya da -felsefî görüşüne bağlı olarak- her şeyi gören çok talihsiz, genç bir kadın. Şiddetli travma," diye söze başladı Morris. "Ölüm öncesi. Ona acımasızca saldırmış Dallas. Katil cinsel saldırının ardından geriye vücut sıvısı bırakmamış. Tecavüz için kendisini yalıtmış. Ölüm sebebi boğulma. Suç aleti kurdele. Mutilasyon[8*]. Temiz kesikler. Biri alıştırma yapmış."

"Ne kadar temiz? Cerrahi denecek kadar mı?"

---

[8] Bir uzvun kesilerek vücuttan ayrılması, vücut bütünlüğünün bozulması. (e.n.)

"Eğer bir cerrahsa sınıfının en iyisi olarak mezun olmadığı kesin. Lazer neşter kullandığını, becerikli olduğunu düşünüyorum ama sıradışı bir beceri değil. Birkaç küçük çentik atmış." Morris yedek mikro gözlüğe işaret etti. "Görmek ister misin?"

Eve hiçbir şey söylemeden gözlüğü takıp Morris'le birlikte cesedin üzerine eğildi.

"Şurayı görüyor musun? Şurası." Peabody'nin de inceleyebilmesi için, Morris yaraların büyütüldüğü ekrana başıyla işaret etti. "Kusursuz değil. Eli hafifçe titremiş olmalı. Sıvı buldum. Sol göz küresini biraz kazımış ama Dickhead'in bunu laboratuvarda doğrulaması gerekiyor."

"Pekâlâ."

"Kurbanın üzerinde katile dair ize rastlamadım. Çimen, toprak, birkaç tüy tutamı ama hiçbiri bir insana ait değil. Bu konuda Dickhead'e ihtiyacın olacak. Bir kısmı köpek tüyü olabilir ama kurban köpek sahibi olduğu için bu sadece bir tahmin. Bütün kan ona ait."

"Bu çok kötü. Herhangi bir doku örneğine rastladın mı?"

"Tırnaklarının altında ve üzerinde birkaç doku var. Kolay kolay pes etmemiş. Doku örneklerini laboratuvara yollayacağım ama kumaş dokusu olduğunu tahmin ediyorum, büyük ihtimalle kendi giysilerine ait. Bir kısmı katilin gömleğinden olabilir çünkü onlarda da yalıtıcı var."

Eve doğrulup gözlüğü çıkardı. "Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

"Benim konumumda biri her türlü iğrençliği görür Dallas. Ama özellikle böyle bir şeyi soruyorsan, hayır. Ya sen?"

"Bütün unsurları birlikte düşününce, hayır."

Ama içindeki ses ona aynı şeyi tekrar göreceğini söylüyordu.

"Kadın temiz Dallas. Sanchez. Tutuklanmamış ve sabıkası yok." Peabody raporu incelerken, Eve arabayı şehrin kuzeyine doğru sürüyordu. "Detayları duymak ister misin?"

"Sadece önemli kısımları oku."

"Doğum tarihi 23 Şubat 2026, Madison, Wisconsin. Bırrrr. Anne babası Cancún'da yaşıyorlar. Hah işte bu! Kardeşi yok. Hep özel okullarda okumuş. Evlenmemiş. Birlikte yaşadığı biri varmış, üç senelik ilişkisi on dört ay önce bitmiş. Çocuğu yok. Kayıtlı ve ruhsatlı bir medyum. Serbest çalışıyor."

"Ne zamandır ruhsatlı?"

"On beş senedir. Bu açıdan tamamen temiz. Ona karşı birkaç hukuk davası açılmış, hepsi lehine sonuçlanmış. Çalışan medyumlar için bu çok normal. İnsanlar bazı şeylerin istedikleri gibi gitmemesine sinirlenip dava açıyorlar."

"İnsanlar piknik yaparken yağmur yağsa, bulutlara bile dava açarlar."

"Çok fazla kurumsal etkinlikte yer alıyor. Partiler, toplantılar. Özel danışmanlıklar. Müthiş para kazanıyor. Düşük rütbeli bir cinayet masası dedektifinden yaklaşık yedi, sekiz kat daha fazla. Şu anda oturduğu SoHo adresinde on iki senedir yaşıyor. Oyster[9] Körfezi'nde de bir evi var. Güzel. Kulağa yasal geliyor."

"Hı-hı. Louise'i bulabildin mi?"

"Bugün sığınma evinde."

"Ah." Eve, Canal Caddesi'ndeki kliniğinde olmasını umuyordu. Roarke'un kurduğu kadın sığınma evine henüz uğramamıştı. "Önce kurbanın adresine gidelim. Yeterince vaktimiz olursa, gidip Louise'le konuşuruz."

"Ben de ne zamandır Dochas'ı görmek istiyordum," dedi Peabody. "Charles oranın Louise'i çok heyecanlandırdığını söyledi."

[9] (İng.) İstiridye. (ç.n.)

"Charles'la konuşuyor musun?"

"Elbette, arada sırada."

Louise'in profesyonel ve vesikalı eşi Charles'ın, eskiden Peabody'yle -cinsellik içermese de- bir ilişkisi olması Eve'e birden çok garip geldi.

Gerçi ilişkilerin ayrıntıları ona her zaman tuhaf geliyordu. Buna kendi ilişkisi de dahil.

"Kurdele konusunda bir gelişme var mı?"

"Sadece Manhattan bölgesinde, otuzdan fazla dükkânda aynı ürünün satılmasına gelişme denebilirse, evet var. Üreticileri ve dağıtıcıları buldum. El sanatı ve parti dükkânları için çok sıradan bir ürün Dallas. Büyük mağazaların bazıları aynı şeyi hediye paketi bölümünde bulunduruyor. Katilin kaynağını bulmak zor olacak."

"Kolay olsaydı herkes polis olurdu."

Deann Vanderlea'yi tekrar sorgulamak hiç kolay olmadı. Kadın, bitkin ve hasta, üzüntüden çökmüş görünüyordu.

"Davetsiz geldiğimiz için üzgünüm."

"Sorun değil. Kocam Luther hava trafiği yüzünden gecikti. O burada olsaydı daha iyi olurdum. Bundan daha kötü olamam."

Deann oturma odasındaki sandalyelere işaret etti. Sabahlığının yerini rahat, siyah bir pantolonla beyaz, bol bir tişört almıştı ama saçı hâlâ karmakarışıktı ve hâlâ yalın ayaktı.

"Hiç uyumadım ve artık zar zor dayanıyorum. Herhangi bir haber var mı? Bunu yapan adamı bulabildiniz mi?"

"Hayır. Soruşturma sürüyor ve bütün kaynakları kullanıyoruz."

"Çok fazla umutlandım." Deann dalgın bir şekilde etrafına baktı. "Kahve ya da çay hazırlayayım. Ya da o tür bir şey."

"Zahmet etmeyin." Peabody, Eve'in kolay beceremediği nazik bir tonda konuştu. "Bir şey isterseniz, size getirmekten memnuniyet duyarım."

"Hayır. Teşekkür ederim, hayır. Vonnie, o uyuyor yine. O ve Zanna. Annesinin geri dönmeyeceğini gerçekten anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Ağladı. Durmaksızın ağladı. Hepimiz ağladık. Yorgun düşüp uykuya dalınca onu yatağına yatırdım. Zanna'yı da. Yalnız uyanmamaları için onları birlikte yatırdım."

"Terapiye ihtiyacı olacak Bayan Vanderlea."

"Evet." Deann, Peabody'ye bakarak başını salladı. "Birkaç görüşme yaptım. Hazırlık yapıyorum. İstiyorum ki... Allahım. Luther ve ben Elisa için hazırlık yapmak istiyoruz. Anma töreni için. Bu konuda kiminle ya da ne zaman konuşmam gerektiğinden emin değilim... bir şeyler yapmaya devam etmeliyim. Bir şeyler yaptığım sürece iyiyim."

"Birine sizinle temasa geçmesini söyleriz," dedi Eve.

"Güzel. Vonnie'nin velayetini acilen alabilmemizi sağlamaları için avukatlarımızı aradım. Bunu bir an önce geçerli hale getirmek için işlemlere başlamamız gerekiyor. Bildiği tek evden alınmasını istemiyorum. Elisa'nın anne babasıyla da görüştüm; daha doğrusu annesi ve üvey babası. Annesi..."

Deann'in sesi yine çatladı, kendini rahat bırakmaktan kaçınmak ister gibi başını şiddetle iki yana salladı. "Oturup iyisiyle kötüsüyle neyin daha mantıklı olacağını konuşabilmemiz için bugün ilerleyen saatlerde buraya gelecekler."

"Elisa, kızıyla ilgilenmenize minnettar olurdu. İşimizi yapmamıza yardım ettiğiniz için de minnettar olurdu."

"Evet." Eve'in sözleri üzerine Deann omuzlarını dikleştirdi. "Umarım."

"Elisa'nın babası Abel Maplewood hakkında ne biliyorsunuz?"

"Zor bir adam olduğunu düşünüyorum. Ama o ve Elisa iyi bir ilişki sürdürmeyi başardılar. Ona ulaşamadığım için haber veremedim. Batıda bir yerlerde. Omaha, Idaho, Utah... kafam çok dağınık." Deann iki elini saçının arasında gezdirdi. "Yaklaşık bir haftadır orada, sanırım erkek kardeşini ziyaret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onu sömürüyor. Elisa ona hep para gönderirdi. Annesi bugün ona ulaşmaya çalışacak."

"Nerede olduğunu bilmemizin faydası olabilir. Sadece tedbir olarak."

"Bu bilgiyi almanızı sağlayacağım. Elisa'nın odasına bakmak istediğinizi biliyorum. Kızlar rahatsız olmasın diye ikisini de Zanna'nın odasına yatırdım." Deann yerinden kalkmaya çalıştı ama Peabody elini kadının omzuna koyarak ona engel oldu.

"Neden burada kalıp dinlenmeye çalışmıyorsunuz? Odaların nerede olduğunu biliyoruz."

Onu orada bıraktılar. "Kayda geç Peabody."

Çarpıcı renklerle döşenmiş küçük, neşeli bir odaya girdiler. Etrafa birkaç oyuncak saçılmıştı, Eve'in köpeğin yatağı olduğunu tahmin ettiği kırmızı minderli küçük bir sepet vardı.

Onun etrafından dolaşıp Elisa'nın yatak odasına girdiler. "Elektronik Keşifler Bölümü'ne tele-linkleri ve veri ünitelerini kontrol ettirelim, bunu not al." Eve önce şifonyere gidip çekmeceleri gözden geçirmeye başladı.

Elisa'nın düzenli, halinden memnun ve çalışkan bir kadın olduğu izlenimine sahipti. Odasını araştırırken bu düşüncesini değiştiren bir şeyle karşılaşmadı. Çoğunda çocuğunun olduğu birkaç çerçeveli fotoğraf; kadınların etraflarında bulundurmaktan hoşlandığı çiçekler ve küçük bibolar vardı.

İki güzel takım elbisesi, iki çift düzgün ayakkabının olduğu giysi dolabı sıradandı. İçinde bir erkeğe işaret eden hiçbir şey yoktu.

Eve başucu tele-linkini bizzat kontrol etti ve son görüşmeyi açtı. Elisa'mn annesiyle yaptığı uzun, sevgi dolu bir sohbetti; sonuna doğru, odaya dalıp büyükannesine anlaşılmaz sözler söyleyen küçük kızın konuşmalarını da içeriyordu.

"Dallas, sanırım bir şey buldum." Peabody'nin elinde başka bir sepet vardı. Onu oturma odasında eğlence ekranının altındaki dolapta bulmuştu.

"O ne?"

"Bir elişi sepeti. El işi malzemeleri var. Elisa elişiyle ilgileniyordu." Peabody bir kurdele yumağını havaya kaldırdı. Kırmızı değildi ama Elisa'nın ölümüne sebep olan kurdeleyle aynı basit malzemedendi.

Eve onu almak için yaklaşırken oturma odasına küçük bir kız girdi. Ufak tefekti, kıvırcık saçları o kadar sarıydı ki tombul yanaklı, güzel yüzünün etrafına dökülürken neredeyse beyaz görünüyordu. Kız gözlerini ovuşturdu.

"O annemin. Annem izin vermedikçe dikiş sepetine dokunmamalısınız."

"Ah..."

"Ben ilgilenirim," diye mırıldandı Peabody ve sepeti Eve'e verip çocuğun hizasına diz çöktü. "Merhaba, sen Vonnie misin?"

Çocuk sırtını kamburlaştırdı. "Yabancılarla konuşmamam gerekiyor."

"Doğru ama polisle konuşabilirsin, değil mi?" Peabody rozetini çıkarıp küçük kıza verdi. "Annen sana polisten bahsetti mi?"

"Onlar insanlara yardım ediyor ve kötüleri yakalıyorlar."

"Bu doğru. Ben Dedektif Peabody, o da Teğmen Dallas."

"Teğmen ne?"

"Bir iş," dedi Peabody hiç vakit kaybetmeden. "Onun çok fazla kötü insan yakalayan bir polis olduğu anlamına geliyor."

"Pekâlâ. Annemi bulamıyorum. Deann Teyze uyuyor. Annemi bulabilir misiniz?"

Peabody küçük kızın başının üzerinde Eve'le göz göze geldi. "Neden gidip Deann Teyze'ni bulmuyoruz?" diye önerdi Peabody.

"O uyuyor." Kızın sesi yükseldi, dudakları titremeye başladı. "Kötü bir adamın annemin canını yaktığını ve eve gelemeyeceğini söyledi. Annemin *hemen* eve gelmesini istiyorum."

"Vonnie... "

Kız Peabody'nin elinden kurtulup Eve'in karşısına dikildi. "Kötü bir adam annemi incitti mi?"

"Şimdi benimle gelmelisin Vonnie."

"Söylemesini istiyorum." Vonnie küçük parmağını Eve'e doğrultup alt dudağını büktü. "Teğmen o."

Allahım, dedi içinden Eve. *Ah Allahım.* Başıyla, Peabody'ye gidip Deann'i getirmesini işaret ettikten sonra cesaretini toplayıp Peabody gibi diz çöktü. "Evet. Üzgünüm."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Çan çiçeği rengindeki kocaman gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. "Doktora gitti mi?"

Eve, Morris'i, morgun çelik masasını ve soğuk, beyaz ışıklarını düşündü. "Tam olarak değil."

"Doktorlar bizi iyileştirir. Annem doktora gitmeli. O eve dönemiyorsa, beni onun yanına götürür müsün?"

"Yapamam. O... o bizim gidemeyeceğimiz bir yerde. Yapabileceğim tek şey onu inciten kişiyi bulmak ve cezalandırılmasını sağlamak."

"Odasından çıkmayacak mı?"

"Evet, bu sayede başkalarını incitemeyecek."

"O zaman annem eve gelebilir mi?"

Eve çaresizce kapıya doğru baktı ve Deann'in telaşla içeri girdiğini görünce rahatladı. "Vonnie. Benimle gel, bebeğim."

"Annemi istiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum." Çocuk omzunda ağlamaya başlarken Deann ona sıkıca sarıldı. "Uykuya dalmışım. Özür dilerim."

"Zor olduğunu biliyorum. Kötü bir zamanlama olduğunun farkındayım ama Elisa'nın bu sepetteki malzemeleri nereden aldığını sormam gerekiyor."

"Dikiş sepeti mi? Oradan buradan. Bir şeyler yapmaktan hoşlanırdı. Birkaç kez onunla gittim. Bana öğretmeye çalıştı ama umutsuz vakaydım. 3. Cadde'de bir yer var, ah, Allahım... hımm, Sew What. Union Meydanı yakınlarında büyük bir mağaza daha var. Adı Total Crafts galiba. Bir de Sky Alışveriş Merkezi'ndekine gittik. Üzgünüm."

Deann topuklarının üzerinde öne arkaya sallanarak Vonnie'nin saçını okşamaya devam etti. "Elisa elişi malzemeleri satan bir dükkânın önünden geçiyorsa içeri girer ve nadiren eli boş çıkardı."

"Özellikle bunu nereden aldığını biliyor musunuz?" Eve, kurdeleyi kaldırdı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Elisa'nın veri ve iletişim teçhizatının buradan alınmasını ayarlayacağım. Bütün işlemlerini ve görüşmelerini bu odalardaki cihazlarla mı yapardı?

"Annesini diğer tele-linklerin birinden aramış olabilir. Ama bütün kişisel görüşmelerini kendi cihazlarıyla yapardı. Artık Vonnie'yi yatırmam gerek."

"Elbette."

Eve kurdeleye dikkatle baktı. "Bu güzel bir ipucu," dedi Peabody.

"Bu bir ipucu." Eve kurdeleyi kanıt poşetine koydu. "Bunu inceleyelim."

Eve oturma alanına geri dönerken çatı katının ana kapısı açıldı. Şok geçirmiş gibi bir ifadeyle içeri giren altın rengi saçlı adamın yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Eve, Deann'in Vonnie'yi kucağında tuttuğu kanepeden fırlayıp kollarındaki çocukla birlikte kocasına doğru koştuğunu gördü.

"Luther. Ah Allahım, Luther."

"Deann." Luther ikisini de kollarına alıp başını karısının omzuna yasladı. "Bu bir hata, değil mi?"

Deann başını iki yana salladı; Eve'in saatlerdir tuttuğunu tahmin ettiği gözyaşlarını serbest bıraktı.

"Araya girdiğim için üzgünüm. Ben Teğmen Dallas."

Luther başını kaldırdı. "Evet. Evet, sizi tanıdım. Deann, tatlım, Vonnie'yi yatak odasına götür." Luther ikisini de öperek içeri gönderdi.

"Başınız sağ olsun Bay Vanderlea."

"Luther. Lütfen. Ne yapabilirim? Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Birkaç soruma yanıt vermen yardımcı olur."

"Evet. Pekâlâ." Luther karısının gittiği yöne doğru baktı. "Buraya daha çabuk gelemedim. Eve dönmek çok uzun zaman aldı. Deann bana olanları anlattı... ama hâlâ anlamış değilim. Elisa... köpeği yürüyüşe çıkardı ve o... Deann onun tecavüz uğrayıp öldürüldüğünü söyledi. Tecavüz ve cinayet, tam orada, parkta."

"Elisa biri onu rahatsız etmiş olsaydı, herhangi bir endişesi olsaydı, sana söyler miydi?"

"Evet." Luther hiç tereddüt etmeden yanıtladı. "Bana söylemese bile Deann'e mutlaka söylerdi. Çok yakınlardı. Biz... Biz bir aileyiz." Luther oturup başını geriye attı.

"Bayan Maplewood ve sen yakın mıydınız?"

"Elisa'yla aramda cinsel bir ilişki olup olmadığını soruyorsun. Bunu sorup sormayacağını merak ediyordum ve sorarsan hakaret olarak algılamamaya karar verdim. Öyle algılamamaya çalışıyorum. Karımı aldatmam Teğmen. İşe aldığım savunmasız, çok sevdiğim ve çocuğuna iyi bir hayat verebilmek için çok çalışan bir kadından kesinlikle istifade etmem."

"Hakaret etmek için sormadım. Bayan Maplewood'u neden savunmasız olarak niteledin?"

Luther burnunun kemerini sıktıktan sonra elini yanına indirdi. "O kocası tarafından istismara uğrayan yalnız bir anneydi; maaşı ve başını sokacak bir ev için bana muhtaçtı. Başka bir iş bulamayacağını söylemiyorum. Nasıl çalışacağını biliyordu. Ama kızının böyle bir evde, bir oyun arkadaşı ve onu seven insanlarla birlikte büyümesine imkân tanıyacak bir iş bulamayabilirdi. Elisa için Vonnie'nin iyiliği her şeyden önce gelirdi."

"Eski kocası onu tehdit ediyor muydu?"

Luther soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Artık değil. O güçlü bir kadındı ve ona geçmişte haddini bildirdi."

"Onu incitmek isteyebilecek başka biri var mı?"

"Kesinlikle olamaz. Tanrı biliyor ki, bu doğru. Birinin ona böyle bir şey yapmış olmasını tam olarak kabul edemiyorum. Yapman gereken bir iş olduğunu biliyorum ama benim de bir işim var. Karımın ve çocukların bana ihtiyacı var. Yapılması gereken her neyse daha sonraya bırakabilir miyiz?"

"Evet. Bunu almak istiyorum." Eve kurdele yumağını çıkardı. "Bir alındı makbuzu bırakabilirim."

"Gerek yok." Luther ayağa kalkıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. "İşinde iyi olduğunu duydum."

"İşimde iyiyim."

"Sana güveniyorum." Luther elini uzattı. "Hepimiz güveniyoruz."

Manhattan'da, şehir merkezine doğru ilerlerken zikzaklar çizerek elişi malzemeleri satan dükkânlara uğradılar. Eve, onca şeyin yapımında kullanılan malzemelerin hazır olarak bu kadar rahatça bulunabildiğinden habersizdi. Bu düşüncesini söyleyince Peabody gülümseyerek çileler halinde satılan açık renkli bir ipi elledi.

"Bir şeyi kendi başına yapmak çok tatmin edicidir. Renkleri, materyalleri, deseni seçmek. Onu kişiselleştirmek ve ortaya çıkışına tanık olmak."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Ailemde birçok zanaatkar ve usta var. Özgür-çağcı[10] felsefeye uyuyor. Benim de elim işe yatkın ama buna ayıracak çok fazla zamanım yok. On yaşındayken büyükannemin kroşe örmeme yardım ettiği çaydanlık örtüsünü hâlâ saklıyorum."

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Çaydanlık örtüsünün mü kroşenin mi?"

"Her ikisinin de. Öğrenmek gibi bir niyetim de yok." Eve malzemeler, tamamlanmış ürünlerle dolu raflarla vitrinlere baktı. "Konuştuğumuz tezgâhtarların çoğu Maplewood'u hatırlıyor. Bu tür dükkânlarda çok fazla erkek görmedim."

"Dikiş nakış işi genellikle kadınların işi ya da hobisidir. Çok yazık. Gerçekten rahatlatıcı olabiliyor. Amcam Jonas çok iyi örgü örer ve bunun yüz altı yaşında hâlâ sağlıklı,

[10] Doğal düzene, denge ve uyum arayışına dayanan, mevsimleri kutlayan, şiddete karşı dünyevî bir din. (ç.n.)

hayat dolu olmasının sebeplerinden biri olduğunu iddia eder. Ya da yüz yedi. Belki de yüz sekiz olmuştur."

Eve karşılık vermeye gerek duymadan dükkândan çıktı. "Şimdiye kadar kimse Elisa'yı rahatsız eden bir adam ya da başka bir müşteri olduğunu hatırlamıyor. Kimse ortalıkta gezinip de onun hakkında soru sormuyor. Aynı kurdele. Arada bir bağlantı olmalı."

"Katil onu herhangi bir yerden, herhangi bir zamanda almış olabilir. Elisa'yı dükkânların birinde görüp daha sonra kendi kurdelesini almak için geri dönmüş olabilir. Zanaat fuarları var, biliyorsun. Onların birinde Elisa'yla karşılaşmış olabilir. Bahse girerim, o fuarlardan birine çocukları da alıp gitmiştir."

"Bu güzel bir fikir. Vanderlea'lere sor." Eve kaldırımda durdu, başparmaklarını ön ceplerine sokup parmaklarını dalgın dalgın hafifçe kalçasına vururken insanlar onun etrafından dolaşarak geçmeye devam etti. "Bunu daha sonraya bırak. Burada biraz alana ihtiyaç var. Kadın sığınma evinden sadece birkaç blok ötedeyiz. Louise'e o cadıyı soralım."

"Hassas insanlar illa cadı değildir, tıpkı cadıların illa hassas olmadığı gibi. Hey, bir seyyar satıcı!"

"Bekle, bekle!" Eve elini şakağına koyup gökyüzüne baktı. "Görüyorum. Evet. Bu gördüğüm, sensin ve ağzına soya sosisli hamburger tıkıyorsun."

"Çubukta meyve ya da yürürken yiyebileceğim küçük bir salata almayı düşünüyordum ama Allah kahretsin, şimdi aklıma sosisli sandviçi soktuğun için ondan almak zorundayım."

"Biliyordum. Bana da patates kızartmasıyla bir kutu kola al."

"Biliyordum," diye karşılık verdi Peabody. Öğle yemeği alma fikri onu o kadar mutlu etti ki parasını ödeyecek olmayı hiç dert etmedi.

Dördüncü Bölüm

Eve, bir sığınma evine benzemediğini düşündü. En azından dışarıdan bakınca, çok sayıda insanın yaşadığı bakımlı, mütevazı bir binaya benziyordu. Kapıcısı olmayan, orta sınıf apartman daireleriydi. Sıradan bir gözlemci bakma zahmetine girse, burası hakkında özel bir izlenime kapılmazdı.

Eve kendisine amacın tam olarak bu olduğunu hatırlattı. Buraya sığınan kadınlar ve çocuklar kimse tarafından fark edilmek istemiyorlardı.

Ama bir polisseniz, buradaki birinci sınıf güvenliğin hemen farkına varır, takdir edersiniz. Basit süslemeler ve pervazların ardına akıllıca gizlenen tam tarama kameraları. Bütün pencerelerde etkinleştirilmiş gizlilik ekranları.

Eğer bir polisseniz ve Roarke'u tanıyorsanız, her girişte harekete duyarlı, en iyi alarmlarla döşeli zeminler olduğundan emin olabilirsiniz. Giriş, avuçiçi okuma ekranında kimlik doğrulatmayı, tuş takımına şifre girmeyi ya da içeriden izin almayı gerektirir. Yirmi dört saat boyunca güvenlik -muhtemelen insan ve robot- var; içeri izinsiz girme

teşebbüsü karşısında bütün binanın bir mahzen gibi kapanacağına bahse girebilirsiniz.

Herhangi bir sığınma evinden ziyade bir kale.

Galce "umut" anlamına gelen *Dochas,* Beyaz Saray kadar güvenliydi... hatta, ne binası olduğu bilinmediği düşünülünce muhtemelen daha güvenliydi.

Böyle yerlerin var olduğunu bilseydi, kırık, travmaya uğramış ve kayıp bir çocuk olarak Dallas'ın sokaklarında dolaşmak yerine onlardan birine sığınır mıydı?

Hayır. Korku onu umuttan hızla uzaklaştırırdı.

Şimdi bile, daha tecrübeli olmasına rağmen, kapıya yaklaşırken kendini huzursuz hissetti. Ara sokaklar daha kolay, diye geçirdi içinden, çünkü karanlıkta lağım fareleri olduğunu bilirsiniz. Onlara hazırlıklısınızdır.

Uzanıp kapının zilini çaldı.

Eve işaret veremeden kapı açıldı.

Sarışın enerji topu, Dr. Louise Dimatto onları karşıladı.

Sade siyah bir gömlek ve pantolonun üzerine mavi bir laboratuvar önlüğü giymişti. Sol kulağında iki küçük altın halka küpe parlıyordu, üçüncüsü sağ kulağındaydı. Becerikli parmaklarında yüzük yoktu ve sol kolunda sade, kullanışlı bir bilek ünitesi vardı.

Çok varlıklı olmasına rağmen, görünüşündeki hiçbir şey pahalıyım diye bağırmıyordu.

Çilekli parfe kadar güzel, kristal bir şampanya kadehi kadar zarifti; siperlerde savaşmak için yaşayan doğuştan bir yenilikçiydi.

"Nihayet." Louise, Eve'in elini tutup onu içeri çekti. "Seni buraya getirmek için 911'i aramam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Merhaba Peabody. Dostum, harika görünüyorsun."

Peabody gülümsedi. "Teşekkürler." Yeterince denemenin ardından, Peabody dedektif imajı olarak düşündüğü

şeyin basit çizgiler, ilginç renkler ve kıyafetiyle uyumlu yumuşak tabanlı spor ayakkabılar olduğunu keşfetmişti.

"Vaktini ayırmana minnettarız," diye söze girdi Eve.

"Vakit her zaman yaratılır. Amacım bir günde yirmi altı saat olacak şekilde sürekli hızlı hareket etmek. Bu yeterli olurdu. Bir tura ne dersiniz?"

"Aslında bizim... "

"*Hadi* ama." Louise Eve'in elini bırakmadı. "Biraz hava atmama izin ver. Tadilat ve düzenleme nihayet bitti ama Roarke bana ek dekorasyon ve ekipman için sınırsız harcama yetkisi verdi. Benim tanrım o adam artık."

"Evet, o rolü oynamaya bayılır."

Louise kahkaha atıp bir yanında Eve'in, öbür yanında Peabody'nin koluna girdi. "Güvenliğin kusursuz olduğunu söylememe gerek yok."

"Hiçbir güvenlik kusursuz değildir."

"Tam bir polis gibi konuşuyorsun," dedi Louise şikâyet ederek; kalçasıyla hafifçe Eve'in kalçasına vurdu. "Ortak alanlar bu katta. Mutfak -yemekler harika-, yemek salonu, kütüphane, oyun odası ve aile odası adını verdiğimiz yer."

Louise odalara işaret ederek onları bir koridordan geçirirken, Eve sohbet eden insanların sesini duyabiliyordu. Kadınlar ve çocuklar sohbet ediyorlar, diye düşündü. Ona hep tuhaf ve gergin hissettiren türden seslerdi.

Gözüne, mutfak alanına doğru koşan birkaç küçük oğlan ilişir gibi olduysa da ortama daha çok kız kokusu hakimdi.

Oje, çiçek ve saç bakım ürünlerine ait olduğunu düşündüğü kokular aldı. Limon, vanilya ve her zaman kadın gruplarıyla özdeşleştirdiği akide şekeri tonları vardı.

Çok sayıda odanın yanı sıra, etrafta çok fazla renk vardı. Neşeli renkler, rahat mobilyalar, yalnız oturmak ya da sohbet etmek için uygun alanlar.

Eve, aile odasının en popüler nokta olduğunu fark etti.

Farklı yaşlardan ve ırklardan yaklaşık bir düzine kadın orada toplanmıştı. Kanepelerde ya da farklı yaşlardan, ırklardan çocuklarla birlikte yerde oturuyorlardı. Sohbet ediyor, sessizce oturmuş eğlence programlarını izliyor ya da kucaklarındaki bebekleri sallıyorlardı.

Eve, kendi gözlemlerine göre bu kesintisiz hareket sindirim sistemlerinde ne varsa

-her iki taraftan da- dışarı çıkmasına sebep olduğu halde insanların bebekleri neden sürekli salladıklarını merak etti.

Üstelik bütün bebekler bundan hoşnut gibi görünmüyordu. Biri hoşuna gitmiş gibi anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken, diğer ikisi hareket halindeki acil durum araçlarınınkini andıran sesler çıkarıyordu.

Kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Oyun oynayan ya da seçtikleri aktiviteler yüzünden ağız dalaşı yapan yerdeki çocukların rahatsız olmadığı kesindi.

"Hanımlar."

Kadınlar kapıya doğru bakarken sohbetler kesildi. Çocuklar bir anda seslerini kestiler. Bebekler sızlanmaya ya da neşeli sesler çıkarmaya devam ettiler.

"Sizi Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'yle tanıştırmak istiyorum."

Bir anlık duraksamada, Eve kadınların *polisler* düşüncesine verdikleri tepkiyi gördü. Kendi içlerine çekilip gergin bir şekilde bakıştılar ve çocukları yanlarına doğru çektiler.

İstismarcı düşman, Louise de dost olabilir ama polisler, diye geçirdi içinden Eve, yabancıdır ve her iki gruba da dahil olabilirler.

"Teğmen Dallas, Roarke'un karısı ve bu onun ilk ziyareti."

Bazıları rahatladı; yüzlerindeki ve vücutlarındaki gerginlik hafifledi, hatta temkinli bir şekilde gülümseyenler bile oldu. Ama diğerleri hâlâ şüpheciliğini koruyordu.

Sadece farklı yaşlar ve ırklar yoktu. Farklı yaralanmalar da vardı. Yeni morluklar, solan izler. İyileşen kemikler. İyileşen hayatlar.

Eve endişelerinin farkındaydı, bunu kendisi de hissediyordu. Louise beklenti içinde ona bakarken, teni soğuyup boğazı kasılınca kendinden nefret etti.

"Çok hoş bir ortamınız var," diyebildi.

"Burası bir mucize." Bu sözü söyleyen kadın ayağa kalktı. Hafifçe topallayarak odada ilerledi. Eve, kadının kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti; yüzüne bakılırsa kısa bir süre önce berbat bir şekilde dayak yemişti. Eve'e elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Eve ona uzatılan eli sıkmak istemedi. Bağ kurmak istemedi ama kadın ona beklentiyle ve büyük bir minnettarlıkla baktığı için başka seçeneği yoktu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Siz Roarke'un karısısınız. Daha önce böyle bir yere gelme, polise gitme ya da yardım arama cesareti gösterseydim, kızım incinmemiş olurdu."

Kadın hafifçe dönüp sağ kolunda bir alçı olan koyu kıvırcık saçlı bir kıza işaret etti. "Gel ve Teğmen Dallas'a merhaba de Abra."

Kız ona söyleneni yaptı; gövdesini annesinin bacaklarına yapıştırsa da gözlerini merakla Eve'e dikti. "Polis insanların bizi incitmesine engel olur. Olabilir."

"Evet. Bunun için uğraşırlar."

"Babam beni incittiği için gitmek zorunda kaldık."

Kemik kırıldığında korkunç bir çıtırtı çıkmış olmalıydı. Şiddetli ve keskin bir acı. Ardından hücum eden mide bulantısı. Gözlere inen kızıl bir pus.

Eve orada durup küçük kıza bakarken her şeyi bir kez daha hissetti. Geri çekilip uzaklaşmak istedi. Bütün bunlarla arasına mesafe koymak istedi.

"Artık iyisin." Kulaklarındaki kükremenin altında sesi cılız ve belirsiz çıktı.

"Babam annemi incitiyor. Sinirleniyor ve onun canını yakıyor. Ama bu kez annemin söylediği gibi odama saklanmadım, beni de incitti."

"Onun kolunu kırdı." Kadının morarmış gözleri yaşlarla doldu. "Uyanmam için bunun olması gerekti."

"Kendini suçlama Marly," dedi Louise nazikçe.

"Burada Dr. Louise'le kalırsak kimse canımızı yakmaz, kimse bize bağırıp bir şeyler fırlatmaz."

"Burası güzel bir yer." Peabody çocukla konuşmak için olduğu kadar, ilgiyi Eve'den uzaklaştırmak için yere çömeldi. Teğmeni kötü görünüyordu. "Bahse girerim yapacak çok şey vardır."

"Günlük işlerimiz ve öğretmenlerimiz var. İşlerimizi yapıp okula gitmek zorundayız. Ancak o zaman oyun oynayabiliriz. Üst katta bir kadın var, bebeği olacak."

"Öyle mi?" Peabody Louise'e baktı. "Şimdi mi?"

"Doğumun ilk aşamasında. Doğum için bütün olanaklara sahibiz, tam zamanlı çalışan bir ebemiz var. Bir yirmi dört saat daha o bacağına çok fazla ağırlık vermemeye çalış Marly."

"Pekâlâ. Artık daha iyi. Çok daha iyi. Her şey öyle."

"Seninle gerçekten konuşmalıyız Louise."

"Pekâlâ, biz sadece..." Louise Eve'in yüzüne dikkatle bakınca cümlesini tamamlayamadı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ben iyiyim. Sadece vaktim biraz dar, hepsi bu."

"Ofisime gidelim." Birlikte merdivenlere doğru yürürken Louise parmaklarını bilerek Eve'in bileğine koydu. "Tenin çok soğuk," diye mırıldandı. "Nabzın hızlı ama zayıf, rengin soluk. Seni muayene odasına götürmeme izin ver."

"Sadece yorgunum." Eve elini çekti. "İki saatlik uykuyla duruyoruz. Bir doktora değil, görüşme yapmaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ, tamam ama bir protein takviyesi almadan istediğin görüşmeyi yapamayız."

İkinci katta da hareketlilik vardı. Kapalı kapıların ardından sesler geliyordu. Ve ağlamalar.

"Terapi seansları," diye açıkladı Louise. "Bazen çok yoğun olabiliyor. Moira, bir dakikanı alabilir miyim?"

İki kadın Eve'in bir başka terapi odası ya da ofis olduğunu düşündüğü bir odanın dışında duruyordu. Biri döndü ve Louise'e göz gezdirdikten sonra bakışları Eve'e odaklandı. Arkadaşına bir şey mırıldandı, ona uzunca sarıldı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Eve onun kim olduğunu biliyordu. O Moira O'Bannion'du, eskiden Dublin'de yaşıyordu. Roarke'un annesini tanıyan ve otuz senenin ardından ona hayatının ilk yıllarına dair bildiği şeylerin cinayete dayanan bir yalandan ibaret olduğunu söyleyen kadındı.

Eve'in midesi bulanmaya başladı.

"Moira O'Bannion, Eve Dallas, Delia Peabody."

"Seninle tanıştığıma çok sevindim. Umarım Roarke iyidir."

"O iyi. Çok iyi." Ter, soğuk yağ damlaları gibi sırtından yavaşça süzülmeye başladı.

"Moira bizim hazinelerimizden biri. Onu çaldım."

Moira kahkaha attı. "İşe aldın demek daha doğru olur. Gerçi beni zorla aldığını söylemek yanlış olmaz. Louise çok azılıdır. Size tur yaptırıyor galiba."

"Pek sayılmaz. Bu sosyal bir ziyaret değil."

"Ah. O halde sizi rahat bırakayım. Jana nasıl?"

"Son kontrolden beri rahim dört santimetre genişledi ve yüzde otuz inceldi. Önünde uzun bir yol var."

"Hazır olduğunda bana haber verir misin? Yeni bebek yüzünden hepimiz çok heyecanlıyız." Moira Peabody'ye

gülümsedi. "İkinizle de tanışmak güzeldi, umarım daha sık uğrarsınız. Roarke'a selamlarımı ilet," dedi Eve'e ve yollarından çekildi.

"Moira harika," dedi Louise onları bir sonraki kata geçirirken. "Burada büyük bir fark yarattı. Şehirdeki en iyi terapistleri, doktorları, psikiyatristleri ve danışmanları burada çalışmaya ikna ettim. Kliniğime adım attığın günü minnetle anıyorum Dallas. O beni buraya getiren dolambaçlı yolun başlangıcıydı."

Louise bir kapıyı açıp içeri girmelerini işaret etti. "Charles'la yolumun kesişmesini sağlaması da cabası." Hareketli bir şekilde bir dolaba doğru ilerledi ve onu açınca ortaya mini buzdolabı çıktı. "Aklıma gelmişken, gerçekleştirmeye çalıştığım o akşam yemeği partisini veriyoruz. Yarından sonraki gece, benimkinden daha rahat olduğu için Charles'ın evinde, saat sekizde. Sana, McNab ve Peabody'ye uyar mı?"

"Elbette. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Roarke'la bu konuyu görüştüm." Louise hem Eve'e hem de Peabody'ye birer şişe protein takviyesi verdi.

Eve buzlu su ve dışarı eğilip nefes alabileceği açık bir pencereyi tercih ederdi. "Bir soruşturmanın ortasındayız."

"Anlaşıldı. Doktorlar ve polisler esnek olmayı, iptal edilen sosyal davetlerle yaşamayı öğrenirler. Acil durumlar hariç seni partide görmeyi bekliyoruz. Şimdi otur, proteinini iç. Limon aromalı."

Tartışmaktan daha çabuk olacağı ve bir takviyeye ihtiyacı olduğu için Eve şişeyi açıp hemen dikti.

Ofis Louise'in kliniğindeki yerinden çok daha havalıydı. Daha genişti ve zevkle döşenmişti. Beklenildiği gibi, yeterli ama şıktı.

"Çok havalı bir ofisin var," dedi Eve.

"Roarke ısrar etti ama itiraf etmeliyim ki, kolumu bükmesine gerek kalmadı. Burada amaçladığımız unsurlardan biri de konfor. Ev gibi bir ortam. Bu kadınların ve çocukların kendilerini rahat hissetmelerini istiyoruz."

"İyi bir iş çıkarmışsın." Peabody oturup içeceğinin tadını çıkardı. "Gerçekten ev gibi."

"Teşekkürler." Louise başını eğip Eve'e dikkatle baktı. "Daha iyi görünüyorsun. Rengin yerine geldi."

"Teşekkürler doktor." Eve boş şişeyi geri dönüşüm bölmesine attı. "Pekâlâ. Celina Sanchez."

"Ah, Celina. İlginç bir kadın. Onu senelerdir tanıyorum. Birkaç sene aynı okula gittik. Ailesi benimki gibi çok zengin. Çok ama çok tutucular, benimki gibi. O ailesinin yüz karası. Benim gibi. Doğal olarak arkadaş olduk. Onu neden soruşturuyorsun?"

"Bu sabah beni ziyarete geldi. Medyum olduğunu iddia ediyor."

"Öyle." Louise kaşlarını çattı ve kendisine bir şişe soda aldı. "Çok yetenekli bir medyum ve bu işi profesyonel olarak yapıyor. O yüzden ailesinin yüz karası. Ailesi bunu onaylamıyor, onun işinden utanç duyuyor. Söylediğim gibi çok tutucular. Neden seni görmeye geldi? Celina'nın asıl alanı özel danışmanlık ve partilerdir."

"Bir cinayete tanık olduğunu iddia etti."

"Allahım. O iyi mi?"

"Orada değilmiş. Ama her şeyi görmüş."

"Ah. Onun için korkunç olmalı."

"O halde, ona inanıyorsun. Tıpkı..." Eve parmaklarını şıklattı.

"Celina seni görmeye geldiyse, sana bir cinayete tanık olduğunu söylediyse, onu görmüştür." Louise düşünceli bir halde sodasını yudumladı. "Yeteneğini saklamaz ama her

şeyin profesyonel olmasına özen gösterir, en azından görünürde."

"Görünürde ile neyi kastediyorsun?" diye üstelędi Eve.

"İşinden, sahip olduğu yetenekten keyif alıyor ve bunu danışmanlıktan ziyade eğlence amaçlı kullanıyor diyebiliriz. Neşeli bir tarzı var. Daha önce bu tür bir şeye karıştığını hiç duymadım. Öldürülen kimdi?"

"Dün gece Central Park'ta bir kadın tecavüze uğradı, boğuldu ve cesedi tahrip edildi."

"Bunu duydum." Louise parlak, kadınsı masasına oturdu. "Çok fazla detay yoktu. Senin dosyan mı?"

"Evet. Celina basına yansımayan detayların çoğuna hakimdi. Onun güvenilir olduğuna kefil olur musun?"

"Olurum. Evet, ona sorgusuz sualsiz inanıyorum. Yardımcı olabilir mi?"

"Henüz karar vermedim. Kişisel olarak onun hakkında ne biliyorsun?"

Louise soda şişesini tekrar kaldırıp acele etmeden yudumladı. "Arkadaşlarım hakkında dedikodu yapmaktan hoşlanmam Dallas."

"Ben bir polisim. Dedikodu yapmam."

Louise derin bir nefes verdi. "Söylediğim gibi, Celina onu onaylamayan zengin ve tutucu bir aileden geliyor. Ailene karşı gelmek güçlü bir karakter gerektirir." Louise sodasını kendi şerefine kaldırıp içti. "Baba tarafı Meksika'nın aristokratlarından, ama bir iş için birkaç seneliğine Wisconsin'e taşınmış. Artık Meksika'da yaşıyorlar, Celina ise New York'a tüydü ve biz henüz üniversitedeyken orayı kendi evi yaptı. Sanırım hem şehri sevdiği için hem de bu şehir, aynı kıtada bulunsa da ailesinden binlerce kilometre uzakta olduğu için."

Louise düşünceli bir ifadeyle omuz silkti. "Onun dürüst, amaca odaklı biri olduğunu söyleyebilirim. Üniversitede

parapsikoloji dersleri aldı. Yeteneği hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyordu. Hassas biri için çok mantıklı, biraz düz bir kadındır. Sadıktır. Yaklaşık on sene boyunca arkadaşlığı korumak sadakat gerektirir. Etiktir. Herhangi bir şeye bu yeteneğiyle burnunu soktuğunu ya da yeteneğini kendi çıkarı için kullandığını hiç görmedim. Öldürülen kadını tanıyor muydu?"

"Bu hayatta tanımadığını söyledi."

"Hımm. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekteki bağlantılar hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum. Senin tarzın olmadığını biliyorum ama geçerli; bazı bilimsel çevrelerde bile kabul gören bir teori."

"Peki kişisel ilişkileri?"

"Arkadaşlıklar dışında demek istiyorsun herhalde. Birkaç sene görüştüğü biri vardı. Şarkı yazarı, müzisyen. Hoş bir adamdı. Kısa bir süre önce ayrıldılar. Yaklaşık bir sene önce." Louise omuz silkti. "Çok yazık. Ondan hoşlanmıştım."

"Adı ne?"

"Lucas Grande. Oldukça başarılı. Çıkan çok sayıda şarkısı var, düzenli işi kayıt müzisyenliği. Videolar için de müzik yapıyor."

"Neden ayrıldılar?"

"Bu dedikodu yapmak gibi olur. Konuyla ne ilgisi var?"

"Ben ilgisi olmadığından emin olana kadar her şeyin ilgisi var."

"Açıkçası, birbirlerinden soğudular. Artık birlikte mutlu değillerdi, o yüzden ikisi de kendi yoluna gitmeyi tercih etti."

"Bu ortak alınan bir karar mıydı?"

"Celina'nın onu, bir adamdan yeni ayrılmış herhangi bir kadından daha fazla çekiştirdiğini duymadım. O kadar sık görüşmüyoruz, yeterince vakit yok ama anladığım

kadarıyla ayrılığı iyi idare etti. Birbirlerini seviyorlardı, sonra sevmediler. İkisi de hayatlarına devam etti."

"Sana hiç Elisa Maplewood'dan bahsetti mi?"

"Öldürülen kadın o, değil mi? Hayır. Bu sabah haberler dışında adını daha önce hiç duymadım."

"Peki ya Luther ya da Dean Vanderlea?"

"Antikacılar mı?" Louise ilgiyle kaşlarını çattı. "Onları kısmen tanıyorum. Sanırım amcalarımdan biri Luther'ın babasıyla golf ya da öyle bir şey oynuyor. Celina'nın onlarla tanışıyor olması mümkün. Neden sordun?"

"Kurban onların yanında çalışıyordu. Hizmetkârları olarak."

"Ah. Bir bağlantı kurmaya çalışıyorsun Dallas."

"Evet ama neler bulabileceğini asla bilemezsin."

"Gurur duyuyor olmalısın," dedi Peabody arabaya döndüklerinde.

"Ha?"

"Böyle bir yerle." Peabody Dochas'a doğru baktı. "Roarke'un burada çıkardığı işle."

"Evet. O parasını birçok insanın adımını atmaya bile tenezzül etmeyeceği yerlere yatırır." Eve arabayı otoparktan çıkarmaya başlarken, Peabody elini onun koluna koydu. "Ne oldu?"

"Artık ortağız, değil mi?"

"Bana bunu hatırlatmayı asla ihmal etmiyorsun."

"Biz arkadaşız."

Eve kuşkulu bir şekilde parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Bu aşırı duygusal mı olacak?"

"İnsanların özel meseleleri vardır. Herkesin buna hakkı var. Ama arkadaşlar ve ortaklar arkadaşları ve ortaklarına içlerini dökebilir. O binaya girmek istemedin."

Belli etmemem gerekirdi, diye düşündü Eve. Bunu belli etmemem gerekirdi. "İçeri girdim."

"Çünkü sen yapmak istemediğin ya da başka insanların uzak duracakları türden şeyleri yapmak konusunda çok iyisin. Sadece canını sıkan bir şey varsa, benimle paylaşabileceğini söylemek istedim. Hepsi bu. Başka kimseye söylemem."

"İşe mani olacak bir şey yaptığımı gördün mü?"

"Hayır. Sadece... "

"Bazı insanların içlerini dökerek ya da şuruplu dondurma yiyerek paylaşamayacakları meseleleri vardır." Eve kaldırımın kenarından hızla uzaklaştı, bir taksinin yolunu kesti ve sarı ışıkta geçti. "Bu yüzden özellerdir."

"Pekâlâ."

"Eğer omzunda ağlamadığım için suratını asacaksan, bunu kabullensen iyi olur." Eve nereye gittiğini düşünmeden bir ara sokağa saptı. "Polisler böyle yaparlar. Sorunu kabullenir, işlerini yaparlar ve başlarını okşayarak 'Geçti, bir şey yok,' diyecek birini aramazlar. Sırf analiz edebilesin diye içimi sana dökmem için anlayışlı arkadaş rolünü oynamana gerek yok. Sadece... bok gibi, bombok, siktir."

Eve direksiyonu sertçe kırıp iki park alanını işgal edecek şekilde arabayı durdurdu, hiddetle çalan kornalara aldırmadan görevli ışığını yaktı.

"Haddimi aştım. Yersiz oldu. Hem de çok. Bunların hiçbirine gerek yoktu. Hiçbirine."

"Unut gitsin."

"Yorgunum," dedi Eve ön camdan dışarı bakarak. "Protein takviyesiyle düzelmeyecek kadar yorgunum. Gerginim. Şu anda sebeplerini açıklayamam. Yapamam."

"Tamam Dallas. Suratımı asmıyorum. Seni zorlamıyorum."

"Hayır, zorlamıyorsun." İtiraf etmeliydi ki, Peabody onu zorlamamıştı. "Hak etmeme rağmen bana yumruk atmıyorsun."

"Bana bir yumrukla karşılık vereceğini ve daha sert vuracağını biliyorum."

Küçük bir kahkaha atan Eve elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra koltuğunda dönüp Peabody'yle göz göze geldi. "Sen benim ortağım ve arkadaşımsın. Her iki alanda da iyisin. Benim... psikiyatristlerin deyişiyle, sorunlarım var. Onların üstesinden gelmeliyim. Davranışımda soruşturmayı etkileyen bir şey görürsen bana söylemeni bekliyorum. Aksi takdirde, ortağım ve arkadaşım olarak senden beni rahat bırakmanı istemek zorundayım."

"Tamam."

"Pekâlâ. Ortalık karışmadan, insanlar bizi arabadan zorla çıkarıp yolun ortasında ayaklarıyla ezerek öldürmeden hareket etsek iyi olacak."

"Katılıyorum."

Bir sonraki bloku sessizce geride bıraktı. "Seni eve bırakacağım," dedi Eve. "Uyumaya ihtiyacımız var."

"Bu eve dönüp dosya üzerinde tek başına çalışacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Eve hafifçe gülümsedi. "Mira'yla görüşeceğim, sonra da eve gidip bir süre uyuyacağım. Bu gece biraz çalışırım. Eğer sen de aynı şeyi yapmak istiyorsan, biraz daha uğraşabilir ve Abel Maplewood'un cinayet gecesi nerede olduğunu soruşturabilirsin."

"Olur. Sanchez hakkında ne yapacağız?"

"Kararımı daha sonra vereceğim."

Eve, zihni karışık olduğu için bir psikiyatristle görüşmek için uygun bir zaman olduğunu düşündü. Ya da gerçekten kötü bir zamandı. Her halükârda, Mira'yla olan görüşmesini kaçırmak ya da iptal etmek hiç akıllıca değildi.

Mira bunu nezaketle karşılardı ama sekreteri cezalandırırdı.

O yüzden, düz bir zeminde yüzüstü yatıp ihtiyacı olan uykuyu almak yerine, Mira'nın rahat sandalyelerinden birinde oturmuş, istemediği bir fincan çayı kabul ediyordu.

Mira'nın vizon rengi yumuşak saçlarının çevrelediği zarif, hoş bir yüzü vardı. Şık, tek renkli takımlardan hoşlanırdı. Bugün üzerinde fıstık yeşili bir takım vardı. Onu koyu yeşil, üç boncuklu bir kolyeyle tamamlamıştı.

Gözleri sandalyeleriyle aynı mavi tonundaydı, her zaman nazik olsa da detaylar nadiren dikkatinden kaçardı.

"Yorgunsun. Hiç uyumadın mı?"

"Birkaç saat uyudum. Bir protein takviyesi içtim."

"Kabul, ama uyku daha iyidir."

"Listemdeki bir sonraki şey o. Bana katilden bahset."

"Öfkeli ve vahşi, bu öfke ve şiddet kadınları hedef alıyor. Kırmızı kurdeleyi tesadüfen kullandığını sanmıyorum. Ateş kırmızısı fahişelerin sembolüdür. Kadınlar hakkındaki görüşünde bir ikilik var. Fahişeler kullanılmak ve istismar edilmek içindir, evet ama poz ve konum onlara saygıyla karışık bir hayranlık duyduğuna işaret ediyor. Dini bir duruş, bir şato. Meryem Ana, kraliçe, fahişe. Kendi sembollerini seçiyor."

"Neden özellikle Maplewood?"

"Onun özellikle hedef alındığını düşünüyorsun. Bu rastgele değil miydi?"

"Onu bekledi. Bundan eminim."

"Maplewood yalnız ve korunmasızdı. Bir çocuğu vardı ama kocası yoktu. Bunun bir payı olabilir. Ayrıca Maplewood görünüş, hayat tarzı ve şartlarıyla, hayatında onu etkileyen bir kadını temsil ediyor olabilir. Mutilasyonun olduğu cinsellik içeren cinayetler, genellikle fail güçlü bir

kadın figürü tarafından aşağılanmış, istismara ya da ihanete uğramışsa gerçekleşir. Anne, kız kardeş, öğretmen, eş ya da sevgili. Katilin bir kadınla uzun süreli, sağlıklı bir ilişkisinin olması düşük bir ihtimal."

"Bazen de sadece boktan heriflerdir işte."

"Evet." Mira sakin bir şekilde çayını yudumladı. "Bazen. Ama bir kökeni var Eve. Gerçek ya da hayali olsun, her zaman bir kökeni vardır. Tecavüz şiddetten, hatta seksten ziyade güçle ilgilidir. Kendi keyfin için korku ve acıya sebep olurken, zorla birinin vücuduna girmek. Bu sadece birini bir şeye zorlamak değil, birinin *içine* zorla girmek. Cinayet bu gücü bir sonraki seviyeye taşıyor. Bir başka insanın üzerinde tam kontrole sahip olmak. Yöntem olarak boğma, çok kişisel ve samimi."

"Bana kalırsa, katil bununla tatmin oldu. Maplewood'u yüz yüzeyken boğdu. Ölmesini izledi."

"Katılıyorum. Sperm olmadığı için boşalıp boşalmadığını bilemeyiz ama iktidarsız olduğunu sanmıyorum, belki şiddete başvurmadığında. Ama eğer orgazm olamıyorsa ölüm öncesi ve sonrasına ait daha fazla yara görürdük."

"Kadının gözlerini çıkarması yeterince fazla."

"O da bir sembol. Semboller hoşuna gidiyor. Onu kör etti. Maplewood onu göremediği için katile karşı hiçbir gücü yok; ya da sadece adamın yönlendirdiği şekilde onu görmeye izni var. Bu katil için çok güçlü bir sembol ve muhtemelen en önemli olanı. Kadının gözlerini özenle ondan aldı, onları yok etmedi, bu daha çabuk, kolay ve vahşi olurdu. Gözler onun için önemli. Onların bir anlamı var."

Elisa'nın gözleri mavi olmalı, diye düşündü Eve. Kızının gözleri gibi koyu çan çiçeği mavisiydi. "Belki de, onları tedavi ediyor. Göz doktoru, teknisyeni ya da bir danışman olabilir."

Mira başını iki yana salladı. "Her gün kadınlarla birlikte çalışıyor, onları tedavi ediyor ya da onlarla etkileşime giriyorsa, buna çok şaşırırım. Büyük ihtimalle yalnız yaşıyor, tek başına ya da çoğunlukla erkeklerin arasında olduğu bir işte çalışıyor. Planlı ama aynı zamanda tehlikeyi göze alıyor. Ayrıca gururlu. Kamuya açık bir yerde sadece birine saldırıp cinayet işlemekle kalmadı, kurbanı orada herkesin görebileceği şekilde bıraktı."

"Eserime bakın ve korkun."

"Evet. Elisa Maplewood belirli bir hedef olmaktan ziyade bir semboldü ve katilin işi bitmedi. Bir sonraki kurbanını düşünecek kadar planlı. Onun alışkanlıklarını ve rutinini gözlemleyip onu ele geçirmenin en iyi yolu için bir strateji izleyecek."

"Maplewood'un babası on saniye kadar olası göründü. Adam sabıkalı ama raporlar şehir dışında olduğunu gösteriyor. Bunu doğrulamakla meşgulüz fakat bu seviyede bir saldırı, şahsi mesele gibi görünmüyor."

"Semboller yüzünden." Mira başını salladı. "Evet, katılıyorum, o sembollerin baba ve kız arasında bir anlamı olduğunu keşfetmediğiniz sürece, o olamaz. Katil, Maplewood'u muhtemelen kişisel olarak tanımıyor; tanıdık olan, onun kendisi için sembolize ettiği şey."

"Olasılıkları gözden geçireceğim. Kurdelenin izini sürüyoruz. Bu güzel bir ipucu." Ama Eve kara kara düşünmeye başladı. "Altıncı duyu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kızım da böyle bir duyuya sahip olduğu için..."

"Ah evet. Doğru." Mira sabırla beklerken, Eve bir süre daha düşündü. "Bu sabah bir ziyaretçi kabul ettim," diye söze başlayıp ona Celina'yı anlattı.

"Doğruyu söylediğinden şüphelenmek için bir sebebin var mı?"

"Medyum saçmalıklarına inanmaya yanaşmamam dışında, hayır. Verdiği bilgiler doğru. Elimdeki en iyi ipucunun o olması biraz sinir bozucu."

"Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Evet. Kişisel önyargılarımın ve isteksizliğimin bu işle ilgisi yok. Eğer o bir ipucuysa, ondan faydalanırım."

"Eskiden bana danışmak konusunda da böyle isteksizdin."

Eve bakışlarını ona çevirip omuz silkti. "Belki de, aynı sebeplerden ötürüdür. Sen daima hoşuma gitmeyecek kadar çok şey görüyorsun."

"Hâlâ görüyor olabilirim. Sadece bitkin değil, aynı zamanda üzgün görünüyorsun, Eve."

Eskiden olsa, bunu umursamayıp dışarı çıkardı. Ama o ve Mira çok fazla yol katetmişlerdi. "Görünüşe bakılırsa, Louise Dimatto medyumu tanıyor. Eski arkadaşlarmış. Bu konuda onunla konuşmam gerekti. Bugün Dochas'ta görev yapıyor."

"Ah."

"Bu bir psikiyatrist hilesi. Ah." Eve çayını kenara bıraktı ve ayağa kalkıp ofiste ileri geri dolaşırken cebindeki kredi bozuklukları şıngırdadı. "İşe yarıyor. Roarke'un yaptığı şey inanılmaz, ardındaki sebepleri deşince bana iyice inanılmaz görünüyor. Elbette, çocukken çok fazla itilip kakıldığından, bir kısmını kendisi için yaptı. Bir kısmını, daha büyük bir kısmını başımdan geçenler yüzünden benim için yaptı. Ama bunu daha çok bizim için yaptı. Şu anda bu noktada olduğumuz için."

"Birlikte."

"Ahh, onu çok seviyorum... biri için böyle hissetmek mümkün olmamalı. Yine de orada neler yaptığını, bunda bir payım olmasının onun için önemli olduğunu bilmeme rağmen oraya gitmekten kaçındım."

"Sebebini anlamadığını mı düşünüyorsun?"

"İmkânsız görünen bir diğer şey de beni çok iyi anlaması. Orası güzel bir yer Mira ve adı tam isabet. Orada bulunduğum süre boyunca kendimi çok kötü hissettim. Yüreğim, içim zayıf düştü. Hasta ve korkmuş hissettim. Dışarı çıkıp o kadınlardan ve yaralarından, çaresiz yüzlü o çocuklardan uzaklaşmak istedim. Birinin kolu kırıktı. Çocuklardan birinin. Yaklaşık altı yaşında bir kız. Çocuklarla aram iyi değil."

"Eve."

"Kemiğin kırıldığını hissettim. Onu duyabildim. Dizlerimin üzerine çöküp haykırmamak için kendimi zor tuttum."

"Bundan utanıyor musun?"

Utanmak mı? Emin değildi. Hissettiği utanç mı, öfke mi yoksa her ikisinin çirkin bir karışımı mıydı? "Bir noktada bunun üstesinden gelmen gerekiyor."

"Neden?"

Eve şaşkınlıkla dönüp ona baktı. "Çünkü..."

"Üstesinden gelmek ve unutmak apayrı şeylerdir." Mira ayağa kalkıp yanına gitmek, Eve'e belki de uygun olmayacak ya da anlayışla karşılamayacağı şekilde sarılmak istediği için artık daha hızlı konuşuyordu. "Evet, üstesinden gelmeye çalışmalısın. Yaşamalı, bir hayatın olmalı, mutlu ve üretken olmalısın. Sen bütün bunları, hatta çok daha fazlasını yaptın. Ama hayır, bütün bunların üstesinden gelmen gerekmiyor. Dayak yemeyi, istismar edilmeyi, tecavüze uğramayı ve işkence görmeyi unutman gerekmiyor. Kendinden, tanıdığın herkesten daha çok şey bekliyorsun Eve."

"Orası güzel bir yerdi."

"O güzel yerde, birinin kolunu kırdığı bir çocuk gördün. Seni üzdü. Ama uzaklaşmadın."

Eve içini çekip tekrar oturdu. "Peabody ters giden bir şey olduğunu hissetti. Dışarı çıkınca bana arkadaşça yaklaştı

ve içimi dökmek istersem beni dinleyebileceğini söyledi. Peki bu teklifine nasıl karşılık verdim?"

"Kafasını koparmış olmalısın," dedi Mira hafif bir gülümsemeyle.

"Evet. Onu azarladım. Sen kendi işine bak der gibi ona çattım, kelimeler birden ağzımdan çıkıverdi."

"Özür dileyeceksin."

"Çoktan diledim."

"Siz bir ekip olarak birlikte çalışıyorsunuz. İş dışında da arkadaşsınız. En azından ona bir kısmını anlatmayı düşünebilirsin."

"Bunun ikimize de ne faydası olacağını bilmiyorum."

Mira gülümsemekle yetindi. "İşte sana düşünecek bir şey. Evine git Eve. Biraz uyu."

Beşinci Bölüm

Eve'in tek istediği birkaç saatliğine her şeyi unutmak olduğu için Mira'nın tavsiyesine uymakta zorlanmadı. Evin bahçe kapılarından içeri girdi.

Yazın koyu renklerini taşıyan çiçekleriyle, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen ışıl ışıl, yemyeşil çimenler ve serin bir gölge sunan uzun, yapraklı ağaçlarıyla burada hâlâ yaz hüküm sürüyordu.

Kuleleri, güneşlikleri ve zarif balkonlarıyla ev hepsine hükmediyordu: Yarı şato, yarı kale ve tam anlamıyla bir yuvaydı.

En güzel yanı içeride üzerinde adı olan bir yatağın olmasıydı.

Eve, arabayı ön basamaklarda durdurdu ve Talep Bölümü'nü arayıp söylenmeyi ihmal ettiğini fark edince, inerken arabanın kapısına sinirli bir şekilde tekme attı. Sonra bunu aklından çıkardı ve basamakları çıkıp eve girdi.

Pusuda bekliyordu. Summerset, pusuda beklemenin evrensel şampiyonuydu. Antredeydi, cılız vücudu siyahlar

içindeydi, kibirli burnu havada ve şişman kedi ayaklarının dibindeydi. Eve'e kalırsa, Roarke'un baş kahyası onu iğneleme fırsatını asla kaçırmazdı.

"Beklediğimden erken geldin, görünüşe bakılırsa koca günü giysilerinden herhangi birini mahvetmeden geçirmeyi başarmışsın. Bu tarihi günü takvime not alayım."

"Geciktiğimde söyleniyorsun, erken geldiğimde söyleniyorsun. Bir söylenme gösterisi olsa, profesyonel olabilirdin."

"Çirkin ulaşım aracını garaja doğru düzgün çekmedin."

"Çirkin suratının yumruklarımla posasını da çıkartmadım. Bunu da takvime ekle tipsiz herif."

Summerset'in cephanesinde daha fazlası vardı ama Eve'in gözlerinin altında yorgunluğunu gösteren halkalar olduğu ve çoktan merdivenleri çıkmaya başladığı için onları daha sonraya bırakmaya karar verdi. Kediye baktı.

"Şimdilik bu kadarı yeterli." Summerset parmağıyla merdivene işaret edince, Galahad basamakları hızla tırmandı.

Eve önce ofisine gitmeyi, notlarını ve düşüncelerini bir rapora dönüştürmeyi düşündü, belki laboratuvara uğrayıp bazı olasılıkları gözden geçirebilirdi.

Fakat ayakları onu doğruca yatak odasına götürdü, kedi de hemen peşinden içeri süzüldü. Platformun basamağından hızla çıkıp koşarak atladı ve bir yağ tulumuna göre yatağa oldukça zarif bir şekilde yerleşti.

Çift renkli gözlerini Eve'in yüzüne dikerek oturdu.

"Evet, iyi fikir. Ben de aynı şeyi yapacağım."

Eve ceketini çıkarıp kanepeye attı, silahının kılıfını çekip onu da ceketinin üzerine fırlattı. Sonra kanepenin koluna oturup botlarını çıkardı ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

Yatağa, atlamaktan ziyade sürünerek girdi. Yüzüstü uzandı, kalçasına doğru sürünüp iki kez daire çizdikten sonra yatağa yerleşen kediyi görmezden gelerek kendisine düşünmemeyi emretti. Sonra da kuyuya düşen bir taş gibi uyuyakaldı.

***

Rüyanın geldiğini hissetti. Yaradan süzülen bir kan gibi zihninden sızdığını sezdi. Uykusunda seğirip yumruklarını sıktı. Ama defedemedi, rüya onu ele geçirdi.

Geçmişe götürdü.

Dallas'taki odada, en çok korktuğu yerde değildi. Karanlıktı, pis kırmızı ışık vurmuyordu, buz gibi havadan eser yoktu. Aksine gölgeler ve yapış yapış bir sıcaklık, çürüyen çiçeklerin ağır kokusu vardı.

Sesler duydu ama kelimeleri seçemedi. Birinin ağladığını duyabiliyordu, sesin kaynağını belirleyemedi. Sert köşeleri, çıkmaz yollarıyla hepsi kapalı, kilitli yüzlerce kapısı olan bir labirente benziyordu.

Dışarı çıkmanın ya da içeri girmenin bir yolunu bulamadı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Karanlıkta, arkasında çok yakınlarda, saldırmak için bekleyen korkunç bir şey olduğunu biliyordu.

Arkasını dönüp mücadele etmeliydi. Durup karşı koymak, peşindeki şeyle yüzleşip onu geri püskürtmek her zaman daha iyiydi.

O şey alçak sesle güldü.

Eve silahına uzanırken eli titredi, eli o kadar şiddetle titriyordu ki silahı güçlükle çekebilecekti. Ona dokunursa o şeyi öldürecekti, kesinlikle öldürecekti.

Koşmaya devam etti.

Gölgelerin arasından bir şey çıktı, hırıltılı bir çığlıkla geriye doğru sendeleyip dizlerinin üzerine düştü. Silahını kaldırdı, terli parmağı ateş etmeye hazırken boğazı düğümlendi.

Onun bir çocuk olduğunu gördü.

Kolumu kırdı. Küçük kız Abra, kolunu gövdesine yakın tutuyordu. *Babam kolumu kırdı. Neden beni incitmesine izin verdin?*

"İzin vermedim. O ben değildim. Bilmiyordum."

Canım yanıyor.

"Biliyorum. Üzgünüm."

Bunu durdurman gerekiyor.

Daha fazla gölge etrafında daireler çizip biçim kazanmaya başladı. Eve artık nerede olduğunu görebiliyordu. Umut adındaki binada bir odadaydı, yaralı bereli kadınlar, üzgün bakışlı, bir yerleri kırılmış çocuklarla dolu odada.

Hepsi ona bakarken sesleri zihnini doldurdu.

Beni kesti.

Bana tecavüz etti.

Beni yaktı.

Bak, yüzüme bak. Eskiden güzeldim.

Beni merdivenden aşağı attığında neredeydin?

Çığlık atarken neden gelmedin?

"Yapamam. Yapamam."

Kör ve kan içinde olan Elisa Maplewood iyice yaklaştı. *Gözlerimi oydu. Neden bana yardım etmedin?*

"Yardım ediyorum. Edeceğim."

Çok geç. O çoktan burada.

Alarmlar çalmaya, ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kadınlarla çocuklar geri çekilip cezayı belirleyen jüri üyeleri gibi durdular. Abra adındaki küçük kız başını iki yana salladı. *Bizi koruman gerekiyor. Ama koruyamıyorsun.*

Biri, yüzünde geniş, korkunç bir gülümseme ve gözlerinde pis, kötü bir parıldamayla içeri girdi. Babasıydı.

Şunlara bir bak küçük kız. Çok fazlalar ve her zaman bunlardan daha fazlası var. Orospular dayak yemek için kaşınıyorsa, erkekler ne yapsın?

"Uzak dur benden." Eve dizlerinin üzerinde silahını tekrar kaldırdı. Ama elleri titriyordu. Her şey titriyordu. "Onlardan uzak dur."

Babanla böyle konuşamazsın küçük kız. Babası kolunu savurup elinin tersiyle yüzüne onu sırtüstü yere seren bir darbe indirdi.

Kadınlar kovanda mahsur kalan arılar gibi uğuldamaya başladılar.

Sana bir ders vermeliyim, değil mi? Asla öğrenmiyorsun.

"Seni öldüreceğim. Seni daha önce de öldürdüm."

Öyle mi? Babası sırıttı, Eve dişlerinin köpek dişi gibi sivri olduğuna yemin edebilirdi. *O halde, yaptığın bu iyiliğin karşılığını vermeliyim. Baban geri döndü, seni işe yaramaz küçük sürtük.*

"Geri çekil. Geri çekil." Eve silahını kaldırınca onun, çocuk elleriyle titreyerek tuttuğu küçük bir bıçak olduğunu gördü. "Hayır. Hayır. Lütfen, hayır!"

Sürünerek ondan ve kadınlardan uzaklaşmaya çalıştı. Babası, kasedeki elmaya uzanır gibi gelişigüzel bir hareketle yere eğildi. Kolunu kopardı.

Şiddetli bir sancı içini yakıp dağlarken Eve, dehşete kapılmış şaşkın bir çocuk gibi çığlık attı.

Onlardan hep daha fazlası var. Bizlerden de daha fazlası var.

Sonra Eve'in üzerine düştü.

"Eve. Uyan. Hemen uyan." Roarke onu kucaklamak için yan tarafına çevirirken Eve'in yüzü bembeyaz, vücudu kaskatıydı. Anında çığlık attı.

Roarke paniğin buz gibi dilini sırtında hissetti. Eve gözlerini ardına dek açtı ama şoktan ve korkudan hiçbir şey göremiyordu. Roarke nefes aldığından bile tam olarak emin değildi. "*Uyan* dedim!"

Eve'in gövdesi kasıldı ve boğulur gibi derin bir nefes aldı. "Kolum! Kolumu kırdı, kolumu kırdı."

"Hayır. O bir rüyaydı. Ah, bebeğim, rüyaydı. Şimdi geri dön buraya."

Roarke ona kollarında sallarken en az onun kadar titriyordu. Bir hareket sezdi ve Summerset telaşla içeri girerken hemen kafasını kaldırdı. "Hayır. Bana bırak."

"Yaralı mı?"

Roarke başını iki yana salladı, Eve kucağında ağlarken onun saçını okşadı. "Kâbus. Kötü bir kâbus gördü. Onunla ilgileneceğim."

Summerset geri çekilip kapının girişinde durdu. "Ne olursa olsun, ona bir sakinleştirici ver."

Roarke, Summerset'in dışarı çıkmasını bekledikten sonra kapıyı arkasından kapattı. "Artık iyisin. Yanındayım."

"Hepsi orada, karanlıkta etrafımdaydılar."

"Artık karanlık değil. Işıkları açtım. Daha parlak olmasını ister misin?"

Eve başını iki yana sallayıp ona sokuldu. "Onlara yardım edemedim. Her zamanki gibi, içeri girdiğinde onu durduramadım. Kolu kırıktı, küçük kızın kolu benimki gibi kırıktı. Kolumu tekrar kırdı. Hissettim."

"Kırmadı." Roarke onu başından öptü, kendisine tutunmaya çalışmasına rağmen tekrar yatağa yatırdı. "Buraya bak. Eve, buraya bak. Kolun iyi. Görüyor musun?"

Eve kolunu gövdesine doğru tutmaya çalışsa da, Roarke onu çekti ve nazikçe elini bileğinden omzuna doğru götürdü. "Kırık değil. Bu sadece bir rüyaydı."

"Çok gerçekçiydi. Hissettim..." Eve dirseğini büküp koluna baktı. O hayalî acı hâlâ içindeydi. "Onu hissettim."

"Biliyorum." Çığlık attığını duymamış mıydı? Gözlerindeki donuk şoku görmemiş miydi? Roarke onun elini, bileğini ve dirseğini öptü. "Biliyorum. Şimdi uzan."

"Ben iyiyim." Şimdi değilse bile, olacaktı. "Sadece bir dakika burada oturmaya ihtiyacım var." Kedi ikisinin arasına girince Eve aşağı baktı. Kedinin sırtını okşarken, elinin titremesi henüz geçmemişti. "Sanırım onu çok korkuttum."

"Fırlayıp kaçmasına sebep olacak kadar korkutmamışsın. Yanındaydı, başını omzuna sürtüyordu. Seni uyandırmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim."

"Kahramanım." Eline bir damla gözyaşı düştü ama bundan utanmadı. "Sanırım güzel bir balık yumurtası ya da o tarz bir şeyi hak ediyor." Eve, derin bir nefes alıp Roarke'un gözlerine baktı. "Sen de."

"Bir sakinleştirici alacaksın." Eve karşı çıkmak için ağzını açtığı anda, Roarke çenesini kavradı. "İtiraz etme ve yalvarırım onu zorla vermeye beni zorlama. Bu kez uzlaşacağız ve bir tanesini paylaşacağız. Benim de bir sakinleştiriciye senin kadar ihtiyacım var."

Eve bunu görebiliyordu. Roarke o kadar solgundu ki gözleri teninin beyazlığında mavi birer alev gibi parlıyordu. "Pekâlâ. Anlaştık."

Roarke kalkıp oto-aşçıya gitti ve iki küçük bardak istedi. Geri döndüğünde, Eve ona uzattığı bardağı aldı. Sonra onları değiştirdi. Sinsilik yapıp benimkine ilaç katmış olma ihtimaline karşı. Tekrar dışarı çıkmak istemiyorum."

"Pekâlâ." Roarke bardağını onunkiyle tokuşturduktan sonra kendi ilacını dikip içti. Eve de aynı şeyi yaptıktan sonra, Roarke iki bardağı kenara koydu.

"Şüpheci ve alaycı her santimini çok iyi tanıdığımı bilmeni isterim. Eğer bardaklardan sadece birine ilaç atmış olsaydım, onları değiştireceğini bildiğim için o bardağı sana uzatmazdım."

Eve ağzını açar açmaz kapattı. "Of, Allah kahretsin."

"Ama bunu yapmadım." Roarke ona doğru eğilip burnunu öptü. "Anlaşma anlaşmadır."

"Seni korkuttum. Üzgünüm."

Roarke tekrar onun elini tuttu. "Summerset beşe doğru eve geldiğini söyledi."

"Evet, sanırım. Biraz kestirmeye ihtiyacım vardı." Eve pencereye doğru baktı. "Biraz uyumuşum galiba. Hava kararıyor. Saat kaç?"

"Neredeyse dokuz." Roarke tekrar uyumayacağını biliyordu, en azından şimdilik. Uyumasını tercih ederdi. Keşke yanına uzanıp ona sarılsa ve ikisi de uyuyarak bu kâbusun etkisinden kurtulabilselerdi.

"Bir şeyler yemek sana iyi gelebilir," dedi Roarke. "Bana da. Burada yemek ister misin?"

"Bana uyar. Önce başka bir şey daha iyi gelebilir."

"Ne istiyorsun?"

Eve ellerini onun yüzüne koydu ve dizlerinin üzerinde doğrulup dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Sen sakinleştiriciden daha iyisin. Bana kendimi temiz hissettiriyorsun. Eksiksiz ve güçlü." Eve parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirken, Roarke kollarını ona doladı. "Bana hatırlatıyor ve unutmama yardımcı oluyorsun. Benimle ol."

"Her zaman seninleyim."

Roarke onun şakaklarını, yanaklarını ve dudaklarını öptü. "Daima yanında olacağım."

Eve ona doğru sokuldu, loş ışıkta ikisi de geniş yatakta diz çökerken hafifçe sallandı. Fırtına dinmişti ama içinde

bir şey onun etkisiyle hâlâ sarsılıyordu. Roarke onu sakinleştirecekti. Her şeyi yeniden yoluna koyacaktı. Eve başını çevirdi, tadını ve kokusunu ararken dudakları onun boynunda dolaştı.

Ve aradığını bulduktan sonra iç geçirdi.

Roarke Eve'in ihtiyaçlarını, ondan ne almak ve ona ne vermek istediğini biliyordu. Yavaş, hassas, düşünceli sevgi. İçinde hâlâ devam eden artçı sarsıntılar vardı ama Eve onları dindirecekti.

Roarke'un dudakları çene hattını takip edip onunkilerle buluştu, sonra mest olmuş bir halde dudaklarına battı. Derin ve sessizce. Güçlü ve dertli kadını, kollarının arasında eridi. Dudak dudağa, kalp kalbe huzura sürüklenmek için onu öylece tuttu. Eve'in hızlı nabzının bu kez memnuniyetine işaret olduğunu biliyordu.

Roarke, onu göz göze gelebilecekleri şekilde yavaşça geri çekince, Eve gülümsedi.

Gözlerini ondan ayırmadan gömleğinin düğmelerini çözdü, artık titremeyen ellerinin kendi gömleğini çıkarışını hissetti. Roarke parmaklarını onun teninde gezdirebilmek için gömleği üzerinden çıkardı. Solgun ve pürüzsüz teni böylesine sıkı bir güce rağmen şaşırtıcı şekilde narindi. Eve ellerini onun göğsüne koyarken, boğazından zevk aldığını belli eden bir mırıltı çıktı.

Sonra uzanıp dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Benim," dedi.

Roarke'un ruhu derinden sarsıldı.

Eve'in ellerini tutup avuçlarını yukarı çevirdi, ikisinin de ortasını öptü. "Benim."

İlk kez sevişiyor gibi dokunmak ve keşfetmek için birlikte yatağa girip yüz yüze uzandılar. Hem heyecanlandıran

hem de yatıştıran uzun ve tembel dokunuşlardı. Küçük ateşler yakan telaşsız bir tutkuydu.

Eve artık ısınmış ve emindi.

Roarke'un dudakları göğsüne dokununca, tekrar içini çekti. Gözlerini kapatıp mutluluğun üzerinde süzüldü. O muhteşem, ipeksi siyah saçlarını ve güçlü sırtını okşadı.

Roarke'un aşkım anlamına gelen *aghra* diye mırıldandığını duydu. Eve, *Evet, şükürler olsun ki, öyleyim*, diye geçirdi içinden. Ona daha fazlasını sunabilmek için gövdesine kavis verdi.

Uyarılma uzun sürdü, yavaş bir tırmanış gibiydi, iç çekmeler inlemelere; zevk beklentiyle titremeye dönüşene kadar giderek arttı. Roarke onu zirveye taşıdığında ılık mavi bir dalganın üzerinde yükseliyor gibiydi.

"Doldur beni." Roarke'un başını, dudakları tekrar buluşuncaya kadar aşağı eğdi. "Doldur beni."

Roarke artık gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu, karanlık ve ıslaklardı. İçine girince, hoşça karşılanıp etrafı sarıldı. Sonra ona sarıldı.

Birlikte hareket edip kalbini sıkıştıracak kadar kusursuz bir yakınlıkla nazikçe yükselip alçaldılar. Roarke'un dudakları bir kez daha onunkilerle buluştu ve bu kez ruhunu içine çektiğine yemin edebilirdi.

Eve ismini söylediğinde, hassasiyeti onu paramparça etti.

Eve yatağın tepesindeki pencereden gece gökyüzünü izledi. Her şey o kadar kıpırtısızdı ki, dışarıda bir dünya olmadığına inanabilirdi. O oda, o yatak ve o adam dışında hiçbir şey yoktu.

Belki de seksin amaçlarından biri buydu. İnsanı kısa bir süreliğine kendisi ve sevgilisi dışında her şeyden izole etmek. Bedeninize, onun ihtiyaçlarına, fiziksel ve -söz konusu sevgili açısından şanslıysanız- duygusal tatmine odaklanmanıza izin vermek.

Bu yalnızlık ve heyecan molaları olmadan aklınızı kaçırabilirsiniz.

Roarke'dan önce sekse rahatlama amacıyla, fiziksel olarak boşalma ihtiyacıyla başvuruyordu. Ama ondan önce bu eylemin asıl özelliğini ne tam olarak bilmiş ya da anlamış ne de bir başkasına tamamen teslim olmuştu. Roarke onu sevene kadar duygusal huzuru hiç tecrübe etmemişti.

"Sana söylemem gereken şeyler var," dedi Eve.

"Pekâlâ."

Eve başını iki yana salladı. "Birazdan." Eğer bir süre daha orada ona doymuş bir şekilde kalırsa, dışarıda korumaya yemin ettiği bir dünya olduğunu unutacaktı. "Kalkmam lazım. Pek istemiyorum ama mecburum."

"Bir şeyler yiyeceksin."

Eve gülümsemesine engel olamadı. Roarke'un onunla ilgilenme işinin henüz bitmediğini düşündü. Asla bitmiyordu. "Bir şeyler yiyeceğim. Aslına bakarsan, ikimize de akşam yemeği getireceğim."

Roarke başını kaldırıp o ışıl ışıl mavi gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı. "Gerçekten mi?"

"Hey, dostum, ben de herkes gibi aptal bir oto-aşçı kullanabilirim." Eve kıçına hafifçe bir şaplak attı. "Kenara kay."

Roarke isteğini yerine getirdi. "Bu seksten mi, yoksa yatıştırıcıdan mı?"

"Ne seksten mi, yoksa yatıştırıcıdan mı?"

"Seni evcil biri haline sokan şey?"

"Ukalalık edersen akşam yemeği yiyemezsin."

Ukala olsun ya da olmasın, Roarke muhtemelen pizza yiyeceğini düşündü.

Bunun üzerine Eve dolabından bir sabahlık çıkardı ve Roarke'un şaşkın bakışları altında onun dolabından

çıkardığı sabahlığı kocasına uzattı. "Ukala bir insan düşüncelerini her zaman kelimelere dökmez. Aklından alaycı düşünceler geçtiğini görebiliyorum."

"Neden çenemi kapatıp bize biraz şarap getirmiyorum?"

"Neden getirmiyorsun?"

Roarke onu oto-aşçıyı nasıl çalıştıracağını düşünmeye bırakıp şaraplığın olduğu bölmeyi açmaya gitti. Kendisini meşgul tutarak kâbusu unutmaya çalışacağını tahmin etti. Pizza yiyeceklerini varsayarak, bir şişe Chianti şarabı seçti, onu açıp hava alması için bir kenara bıraktı.

"Bu gece çalışacaksın."

"Evet. Yapmam gereken şeyler var. Mira katilin karakter profilinden söz etti, onu yeniden incelemek istiyorum. Bir ilerleme raporu yazmalıyım. Henüz olasılıkları gözden geçirmedim. Ayrıca, göz bankalarını, organ nakli kuruluşlarını ve o tür şeyleri taramalıyım. Onları satmaya kalkmadığı için bu zaman kaybı olacak. Ama emin olarak elemem lazım."

Eve iki tabak getirip onları masaya koydu.

"Orada ne var?" diye sordu Roarke.

"Yiyecek. Neye benziyor?"

Roarke başını eğdi. "Pizzaya benzemiyor."

"Yemek programlama becerim pizzanın ötesinde.."

Eve, Hint pirinciyle kuşkonmaz yanında şarap ve biberiyeyle sotelenmiş tavuk seçmişti.

"Şu işe bak," diye mırıldandı Roarke şaşkınlıkla. "Tamamen yanlış bir şarap seçtim."

"Katlanacağız."

Eve bir sepet ekmek almaya gitti. "Hadi yiyelim."

"Hayır, bu olmaz." Roarke tekrar şaraplığı açtı, soğutulmuş şarapların olduğu bölmede bir şişe Pouilly-Fuissé buldu. Şişeyi ve kadehleri masaya götürdü. "Güzel görünüyor. Teşekkürler."

Eve yemekten bir lokma aldı. "Oldukça iyi. Öğle yemeğinde yediğim soyalı cipslerle boy ölçüşemez ama fena değil." Roarke beklediği gibi suratını ekşitince, Eve kahkaha attı.

"Akşam yemeğine gittiğimizde, Charles ve Louise'in hazırladığı şeyleri umarım yutabilirsin."

Eve çatalına biraz daha tavuk sapladı. "Sence de tuhaf değil mi? Biliyorsun, Charles ve Louise, Peabody ve McNab, hep birlikte Charles'ın evinde samimi bir akşam yemeği yiyecek. McNab, en son oraya gittiğinde, daha doğrusu ilk ve son gidişinde, Charles'la birbirlerini yumruklamadıklarına eminim."

"İşlerin o noktaya varacağını sanmıyorum ama varırsa, orada olacağın için onları ayırırsın. Ayrıca, tuhaf değil tatlım, hayır. İnsanlar birbirlerini bulurlar. Charles ve Peabody'miz arkadaşlar, hep öyleydiler."

"Evet ama McNab işi pişirdiklerini düşünüyor."

"McNab ne düşünürse düşünsün, artık dans etmediklerini biliyor."

"Yine de garip olacağını düşünüyorum."

"Belki birkaç tuhaf an olabilir. Charles ve Louise birbirlerini seviyorlar."

"Evet, o da var. Nasıl bu noktaya gelebildiler? Charles profesyonel olarak başka kadınlarla sevişiyor, sonra da aşk uğruna onunla sevişiyor. Bu nasıl olur?"

Roarke şarabını yudumlarken dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi. "Çok ahlaklı bir insansın Teğmen."

"Evet, rozetimi teslim edip vesikalı olmaya karar verirsem, ne kadar açık görüşlü ve entelektüel olduğunu görürüz. Hepsinin suratını dağıtacağın için bir müşteri listesi oluşturmakta zorlanacağım kesin."

Roarke ona katıldığını belirtir gibi başını eğmekle yetindi. "Ama seninle tanıştığımda ve sana aşık olduğumda

lisanslı bir eş değildin, değil mi? Bir polistin ve buna adapte olmak için oldukça çaba göstermem gerekti."

"Sanırım öyle." Eve söylemek istediği şey düşünüldüğünde, bundan daha iyi bir geçiş olamayacağını düşündü. "Çaba gösterdiğini biliyorum. Ama her şeye rağmen, zaten yeterince uzun bir adaptasyondan geçmiştin. Sadece kişisel çıkarlarının peşinde değildin. Senin için hiçbir zaman öyle olduğunu sanmıyorum."

"Kötüye kullandığım gençliğimde karşıma çıksaydın, bir köpek gibi peşime düşerdin Teğmen. Beni yakalayamazdın ama en azından denerdin."

"Peşine düşseydim..." Eve cümlesini yarıda bırakıp umursamazca elini salladı. "Söylemeye çalıştığım şey bu değildi." Eve kadehini aldı ve büyük bir yudum aldıktan sonra onu masaya bıraktı. "Bugün Dochas'a gittim."

"Öyle mi?" Roarke'un bakışları yüzüne odaklandı. "Keşke benimle iletişime geçseydin. Oraya seninle gitmek için zaman yaratırdım."

"İşle ilgili bir ziyaretti. Louise'le şu medyum kadın hakkında konuşmam gerekiyordu ve Louise bugün oradaydı."

Roarke bekledi ama bir şey söylemedi. "Nasıl buldun?"

"Bence..." Eve çatalını bırakıp ellerini kucağında birleştirdi. "Seni ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Bunu kelimelere dökemem. Seni ne kadar sevdiğimi ve orada yaptığın şeyle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin. Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordum ama bulamadım."

Roarke duygulanıp ona doğru uzandı, Eve'in ellerini birbirinden ayırıp elini tutmasını bekledi. "Bunun bir parçası, benim bir parçam olmasaydın, orada yaptığım hiçbir şey gerçekleşmezdi."

"Evet, gerçekleşirdi. Sorun da bu. Belki de, benim yüzümden daha çabuk gerçekleştirdin. Bizim yüzümüzden.

Ama bunu yapmak zaten aklında vardı. Her zaman içindeydi. Daha önce oraya gidemediğim için üzgünüm."

"Önemi yok."

"Gitmeye korktum. Dikkate almak istemediğim bir yanım oraya gitmekten çekindi. Oraya gitmek beni üzdü." Eve onun elini bıraktı. Bunu kimseden güç almadan söylemeliydi. "O kadınları, o çocukları görmek. O korkuyu hissetmek. Dahası o umudu hissetmek. Bundan çok daha fazlasıydı. Her şeyi geri getirdi."

"Eve."

"Hayır, sadece dinle. Bir kız vardı... hani, bazen kader bir şeyi pat diye önüne koyar ve seni onun üstesinden gelmeye zorlar. Kolu alçıya alınmıştı. Kolunu babası kırmış."

"Off, Allahım."

"Benimle konuştu, ben de onunla konuştum. Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum. Başım zonkluyordu ve midem kasılmıştı. Orada kusmaktan ya da bayılmaktan korktum. Ama öyle bir şey olmadı. Atlattım."

"Oraya tekrar gitmek zorunda değilsin."

Eve başını iki yana salladı. "Bir dakika. Sonra Peabody'yi evine bıraktım, Mira'yla görüştüm ve buraya geldim. Uyumaya ihtiyacım vardı. Sadece uyuyacağımı sandım ama peşimi bırakmadı. Kötüydü, ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Fakat o kâbusta oraya, sığınma evine geri döndüğümü bilmiyorsun. Dayak yemiş kadınların, elleri kolları kırılmış çocukların arasındaydım. Bana buna neden engel olmadığımı, bütün bunların olmasına neden izin verdiğimi sordular."

Eve üzüntüsünün yansımasını Roarke'un yüzünde görse de, sözünü kesmemesi için elini havaya kaldırdı. "O da oradaydı. Geleceğini biliyordum. Her zaman daha fazlası olacağını söyledi. Kendisi ve kurbanlar gibi. Buna engel

olamadım. Bana doğru uzanınca, ben artık ben değildim. Şu anki halimi kastediyorum. Bir çocuktum. Daha önce yaptığı gibi kolumu kırdı ve tıpkı daha önceki gibi bana tecavüz etti."

Eve duraksamak, boğazını şarapla ıslatmak zorunda kaldı. "Ama şu var. Daha önce yaptığım gibi, onu yine öldürdüm. Ne kadar çok kez gerekirse gereksin, onu öldürmeye devam edeceğim. Çünkü o haklı. Onlardan, acımasızlardan ve hırpalananlardan her zaman daha fazlası var. Hep daha fazlası var ve hepsine engel olamam. Ama işimi yapıp bir kısmına engel olabilirim. Buna mecburum."

Eve derin bir nefes verdi. "Oraya geri dönebilirim. Oraya dönmek istiyorum, çünkü geri döndüğümde korkmayacağımı ve kendimi kötü hissetmeyeceğimi biliyorum, hissedersem eskisi kadar kötü olmayacak. Oraya gideceğim, çünkü orada nasıl bir iş çıkardığını görebiliyorum, yaptığın şey de buna engel olmanın bir diğer yolu. Kızın kolu kırık ama iyileşecek. Kız da iyileşecek, çünkü ona bir şans verdin."

Roarke'un tekrar konuşacak gücü kendisinde bulması biraz zaman aldı. "Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın."

"Evet." Eve, onun elini tutup sıktı. "Müthiş bir çiftiz biz."

Altıncı Bölüm

Eve dolambaçlı yoldan Elektronik Keşifler Bölümü'ne gitti. Polislerin, parti ya da hafta sonu aylaklığı yapıyormuş gibi giyindikleri bölüme adımını her attığında kültür şoku yaşıyordu. Ortama çok sayıda tabanı havalı bot ve neon tonlar hakimdi, bölmeler ve masalarda oturanlar kadar mikrofonlu kulaklıklarıyla dolaşan ya da koşturan insanlar da vardı.

Bangır bangır müzik çalıyordu; bir el bilgisayarı ve portatif ekranla çalışırken dans eden ya da dans ettiğini sanan bir adam bile vardı.

Ortak ofiste acele etmeden ilerleyerek, doğruca biraz aklı başındalık görmeyi umduğu Kaptan Ryan Feeney'nin ofisine gitti.

Eve onu, sağlam dostu Feeney'i, tatildeki bronzluğu solmuş, fırça gibi kızıl saçlarına ak düşmüş halde görünce dili tutuldu. Yüzü buruşmuş ve sarkıktı, ama üzerinde her zaman giydiği kırışık gömleklerden biri yerine çilek şerbeti renginde ütülü, tertemiz bir gömlek vardı.

Kravat da takmıştı. Kravat. Onun rengini, çimene elektrik verilse elde edilebilecek bir ton olarak tanımlayabilirdi.

"Allahım, Feeney. Üzerindeki ne böyle?"

Feeney ona korkunç bir duygusal ağırlığın altında ezilen bir adam gibi baktı. "Karım renkli giysiler giymeye başlamam gerektiğini söyledi. Bana bu giysileri aldı; sonra da karşıma geçip onları giyene kadar kafamı ütüledi.

"Sokaklardaki vesikalıların idarecilerine benziyorsun."

"Bir de bana sor. Şu pantolona bak." Feeney bacağını uzattı. Eve, kravatıyla aynı tondaki, tuhaf dar pantolonun altından uzanan cılız bacağa baktı.

"Hay Allah. Üzüldüm."

"Dışarıdaki oğlanlar harika göründüğümü düşünüyorlar. Ne yapabilirim ki?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Elinde tam bana göre, sahaya çıkıp kana bulanmamı sağlayacak bir dosya olduğunu söyle." Feeney yumruklarını kaldırıp boksör duruşuna geçti. "Eğer bu parlak paçavralar görev başında mahvolursa, karım söylenemez."

"Bir dosya var ama elektronik alanda bir saha çalışması yok. Sana yardım edebilmeyi isterdim. En azından o bağı çözemez misin?"

Feeney kravatını çekiştirdi. "Karımı benim kadar tanımıyorsun. Arar. Takım elbiseli olduğumdan emin olmak için vardiya boyunca beni rastgele kontrol edecek. Ceketi de var Dallas."

"Seni zavallı herif."

"Ah peki." Feeney derin bir nefes verdi. "Benim dünyamda ne yapıyorsun?"

"Dosya. Cinsel cinayet davası, mutilasyon."

"Central Park. O dosyanın sende olduğunu duydum. Standart prosedür olarak tele-linkleri ve bilgisayarları inceliyoruz. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Pek sayılmaz. Şunu kapatabilir miyim?" Eve kapıya işaret etti; Feeney başını salladı. Kapıyı kapatınca, Feeney'nin masasının köşesine oturmaya gitti. "İş konusunda medyumlara danışmak hakkındaki görüşün ne?"

Feeney burnunu çekti. "Benim bölümümde buna pek gerek kalmıyor. Cinayet masasında çalışırken, bir şeyler gördüğünü ya da ruhlar aleminden bilgi aldığını iddia eden insanlardan telefonlar alırdık. Biliyorsun."

"Evet, hâlâ aynı. Onları takip ederek vaktimizi ve gücümüzü boşa harcıyoruz, sonra işe yaramaz beş duyumuzla soruşturmaya devam ediyoruz."

"Dışarıda bir yerde dahiler var." Feeney kahve programlamak için kendisini masasından iterek uzaklaştı. "Günümüzde çoğu departmanın bünyesinde sivil danışman olarak görev yapan duyarlı birileri var. Birçoğu rozet taşıyor."

"Evet, olabilir. Uzun zamandır ortağız."

Feeney ona bir fincan kahve uzattı. "Hey gidi günler."

"Daha önce hassas birinden yardım almadık."

"Öyle mi? Alet iş için uygunsa onu kullanmalısın."

"Central Park'taki cinayeti rüyasında gördüğünü iddia eden biri var."

Feeney düşünceli bir şekilde kahvesini yudumladı. "Kadını kontrol ettin mi?"

"Evet ve verdiği detaylar örtüşüyor. Ruhsatlı ve kayıtlı. Louise Dimatto'nun bir tanıdığı."

"Doktor boktan biri değil."

"Hayır, değil. Yerimde olsaydın, o kadını soruşturmaya dahil eder miydin?"

Feeney omzunu kaldırdı. "Bu sorunun yanıtını biliyorsun."

Eve kaşlarını çatarak kahvesine baktı. "Elinde ne varsa ondan faydalanırsın. Evet, biliyorum. Sanırım bunu ayakları yere sağlam basan birinden duymak istedim. Teşekkürler."

Eve neredeyse hiç dokunmadığı kahvesini masaya bıraktı. Şımartıldığını düşündü. Gerçek kahve olmayan bu şeyden uzaklaşmak giderek daha kolay geliyordu. "Teşekkürler."

"Bir şey değil. Derinlemesine araştıracak, ellerini ve giysilerini kirletmekten çekinmeyecek birine ihtiyacın olursa, bana haber ver."

"Haber veririm. Ah, biliyorsun biri o giysilerinin üzerine kahve dökebilir. Bu senin suçun olmaz."

Feeney ona acıklı bir bakış attı. "Anlar. Karımdan daha psişiği yoktur."

***

Eve Peabody'yi yanına aldı. Bir medyuma danışacaksa, bu olasılığı önce kumandanıyla görüşecekti.

Eve daha önce bilgisine sunduğu verileri destekleyen konuşmasını yaparken, Whitney onu dinledi. Kumandan sözünü kesmeden sessizce masasında oturdu, kısa kesilmiş saçları beyazlamış, iri yarı esmer bir adamdı. Yıllardır masa başında çalışmak içindeki polisi yok etmemiş, iliklerine kadar sindirmişti.

Eve, Celina Sanchez'den bahsettiğinde Whitney'nin geniş ve ölçülü yüzündeki tek değişiklik hızla kaşlarını kaldırması oldu. Raporunu tamamlayınca, kumandan başını sallayıp arkasına yaslandı.

"Medyum danışman. Her zamanki tarzından çok farklı Teğmen."

"Evet efendim."

"Basınla ilişkiler şimdilik halkı bilgilendirme kısmıyla ilgileniyor. Mutilasyonun yanı sıra suç aletinin ne olduğunu da gizli tutmaya devam edeceğiz. Bir medyuma danışmaya karar verirsen bu bilgi dahil edilmeyecek."

"Celina bu konuda kararlı Kumandan. Ona danışırsam, ismini basma ya da aktif soruşturma ekibi dışında birine vermekten rahatsızlık duyarım."

"Anlaşıldı. Medyumun adı bana tanıdık geldi. Onunla bir ara tanışmış olabilirim. Bir yerlerde. Karıma soracağım, o bu tür şeyleri daha iyi hatırlar."

"Evet efendim. O zamana kadar Bayan Sanchez'le tekrar konuşmak için beklememi ister misiniz?"

"Hayır. Bu senin kararın. Dedektif, bu konuda ne düşünüyorsun?"

Peabody bir anda doğruldu. "Ben mi efendim? Ee... duyu ötesi yeteneklere daha açığım Kumandan. Ailemde böyle kişiler var."

"Onlardan biri olabilir misin?"

Peabody gülümseyecek kadar rahatladı. "Hayır efendim. Ben sadece temel beş duyuya sahibim. Teğmen Dallas'ın, Celina Sanchez'le en azından yeniden görüşmeye değeceğine inandığını düşünüyorum."

"Öyleyse, onunla konuşun. Göz meselesi basına yansırsa, bu dosyanın her basın kuruluşunda bangır bangır karşımıza çıktığını görürüz. Sirk şehre inmeden bu olayı kapatmalıyız."

Celina SoHo'nun kalburüstü sanat galerileri, şık restoranlar ve tek odalı küçük butiklerin bulunduğu kısmında yaşıyordu. Burası, pazar sabahları özel muamele gördükleri samimi kahvaltılar yapmaktan, liberal partiye oy

vermekten ve keyif almak şöyle dursun, anlıyormuş gibi yaptıkları ezoterik oyunlara giden genç, zengin ve iyi giyimli şehirlilerin diyârıydı.

Sokak sanatçıları hoş karşılanıyordu ve kafelerden bolca bulunuyordu.

Celina'nın iki katlı çatı katı, bir zamanlar tasarımcı giysilerinin ucuz taklitlerini üreten üç katlı bir tekstil atölyesinin parçasıydı. Bölgedeki benzer diğer binalar gibi o da maddi gücü yetenler tarafından tadilattan geçirilmiş, yeniden canlandırılıp kurtarılmıştı.

Eve sokaktan bakılınca, pencerelerin uçak pencereleri kadar geniş olduğunu ve üçüncü kata süslemeli demir tırabzanı olan uzun, dar bir balkonun eklendiğini fark etti.

"Arayıp randevu almak istemediğinden emin misin?" diye sordu Peabody.

"Geleceğimizi bilmesi lazım."

Peabody, Eve'in yanında kaldırım seviyesindeki girişe yaklaştı. "Bu alaycılık efendim."

"Peabody, beni çok iyi tanıyorsun." Eve, Celina'nın çatı katının ziline bastı. Saniyeler sonra, Celina'nın sesi duyuldu.

"Evet?"

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

Bir ses daha vardı. Bir iç çekme sesi olabilirdi. "Lütfen yukarı gelin. Kapıya ve asansöre geçiş izni veriyorum. İkinci kat için komut verin."

Kapının üzerindeki küçük güvenlik ışığı kırmızıdan yeşile döndü. Kilitler tıkırdayarak açıldı. Eve, giriş yoluna adımını attı; ilk kattaki üç daireyi tarayıp gözlemledi. Sol tarafında bir asansörün kapıları açıldı. Asansöre binip ikinci kata çıkmak istediklerini söylediler.

Asansörün kapısı tekrar açıldığında, demir kapının öteki tarafında Celina duruyordu. Bugün saçı tepesindeydi, bir

çift yemek çubuğuna benzeyen bir şeyle tutturup karışık topuz yapmıştı.

Üzerinde ayak bileklerinden birkaç santimetre yukarıda biten dar pantolonla karnını açıkta bırakan, vücuduna oturan bir bluz vardı. Ayakkabısız, makyajsız ve aksesuarsızdı.

Celina kapıyı açıp bir adım geri çekildi. "Gelmenizden korkuyordum. Otursak iyi olur."

Güzel bir kırmızı şarap rengindeki kocaman S biçimli bir kanepeyle döşenmiş geniş alana işaret etti. Her kıvrımda büyük bir sehpa vardı; birinde taşlarla dolu gibi görünen uzun, dar bir kase duruyordu. Yanındaki düz çanaktan uzun bir mum yükseliyordu.

Eve, zeminin gerçek ahşap olduğunu, parlak bal tonunda bir deniz gibi görünmesi için

-insanlar eski, doğal ahşaba her ne yapıyorlarsa- zımparalanıp cilalandığını tahmin etti. Üzerine saçılan rengârenk desenli kilimler gibi, açık yeşil duvarlara da renkli tablolar asılmıştı.

Kemerli geçitlerden, Eve mutfağı ve bir partinin sığabileceği genişlikteki yemek odasını gördü. Duvarlardan daha koyu tonda bir yeşile boyanmış aralıklı metal basamaklara, kıvrılmış yılan gibi bir tırabzan eşlik ediyordu.

"O ne?" Eve kapalı ve emniyetli tek kapıya başıyla işaret etti.

"Danışma alanım. Başka bir girişi var. Mümkün olduğunca evde çalışmak istiyorum ama aynı zamanda mahremiyetime önem veriyorum. Müşterilerimi evin bu kısmına almam."

Celina tekrar kanepeye işaret etti. "Size içecek bir şey getirebilir miyim? Bugünkü görüşmelerimi iptal ettim. Kimseye faydam dokunacağını sanmıyorum. Beni bir yoga seansının ortasında yakaladınız. Kendime biraz çay alacağım."

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi Eve.

"Zaten hazırlayacaksanız, çay fena olmaz."

Celina Peabody'ye gülümsedi. "Oturun. Fazla uzun sürmez."

Eve oturmak yerine dolaştı. "Geniş bir evin var."

"Evet. Açık alanlara ihtiyacım var. Örneğin, senin ofisinde aklımı kaçırabilirim. Louise'le konuştun mu?"

"Seninle iletişime mi geçti?"

"Hayır. Ama bana işini eksiksiz yapan bir kadın gibi geldin. İznimi, sabıka kaydımı, geçmişimi kontrol ettiğini ve benimle tekrar görüşmeye karar vermeden önce Louise'le konuştuğunu tahmin ediyorum. Senin gibi biri bütün bunları gerekli görür."

"Louise ailenin yüz karası olduğunu söyledi."

Celina, üzerinde bodur beyaz bir demlik ve narin görünen iki beyaz fincanla tabak olan bir tepsiyle geri döndü. Eve'e alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Evet, bu doğru. Ailem onaylamıyor; sadece yeteneğimden değil, geçimimi bununla sağlamamdan da biraz utanıyorlar."

"Paraya ihtiyacın yok."

"Maddi güvence için değil." Celina tepsiyi koymak için odanın içinde ilerledi. "Kişisel tatmin için yapıyorum. Senin durumundaki birinin de, polis departmanının ödediği maaşa ihtiyacı yok Teğmen. Ama bahse girerim, maaşını yine de alıyorsundur."

Celina iki fincan çay doldurup birini Peabody'ye verdi. "Elisa'yı düşünmeden duramıyorum. Onu düşünmek istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Fakat mecburum."

"Departman, baş dedektifin talebi üzerine uzman danışmanlar ve siviller tutabilir."

"Hı-hı." Celina koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Elemeleri geçtim mi?"

"Şimdilik. Bu konuda danışmanlık yapmaya istekli ve yeterliysen, bir sözleşme imzalaman gerekecek. Sözleşme basına konuşma yasağını da kapsayacak ve soruşturmanın herhangi bir yanı hakkında konuşmanı kanunen engelleyecek."

"Soruşturmanın herhangi bir yanı hakkında konuşmak gibi bir niyetim yok. Bunu yapmayı kabul edersem, ismimin ve soruşturma konusundaki işbirliğimin basınla paylaşılmayacağını garantileyen bir belge imzalamanızı istiyorum."

"Bunu daha önce de söyledin. Ücretin ödenecek, standart ücret." Eve elini ortağına uzattı ve Peabody'nin çantasındaki belgeleri çıkarmasını bekledi. "Bunları okumak isteyeceksin. İmzalamadan önce bir avukata ya da yasal temsilciye danışmakta serbestsin."

"Sözüne karşılık söz veriyorum. Bunun için bir avukata ihtiyacım yok." Celina bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı ve her belgeyi dikkatle okudu. "Kalemim yok."

Peabody bir kalem çıkarıp ona uzattı. Celina iki belgeyi de imzaladıktan sonra kalemi Eve'e verdi.

"Hepsi bu, değil mi?" Eve her iki belgeye adını karaladıktan sonra Celina derin bir nefes verdi. "Hepsi bu. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana tam olarak ne gördüğünü tekrar anlat." Eve sehpaya bir kayıt cihazı koydu. "Kayda geçmek için."

Celina detayları tekrarlarken arada sırada gözlerini kapatarak her şeyi baştan anlattı. Elleri titremedi, sesi güçlü ve sabitti ama Eve cinayeti anlatırken kadının renginin yavaş yavaş solmasını izledi.

"Buna tanık olurken neredeydin?"

"Üst katta. Yatağımda. Güvenliğim her zamanki gibi bütün gece aktifti. Alarmlarım ve bütün kapılarda kameralarım var. Diskleri kanıt olarak alıp kontrol etmekte serbestsin."

"Alacağım. Bu ikimizin de lehine olur. Son gördüklerinden bu yana başka bir şey gördün mü?"

"Hayır. Sadece.... korku ve endişe duyuyorum, bir de beklenti hissi var. Bu benim sinirlerimden kaynaklanıyor olabilir."

"Peabody? Kanıt poşeti."

Peabody bir şey söylemeden kırmızı fitilli kurdelenin bir kısmını mühürlü poşetten çıkardı. "Bunu tanıyor musunuz Bayan Sanchez?"

"Celina." Dudakları bile bembeyaz oldu. "Elisa'nın üzerinde kullandığına benziyor."

Eve poşetin mührünü açıp kurdeleyi tamamen çıkardı. "Onu al. Bana ne gördüğünü söyle."

"Pekâlâ." Celina fincanını sehpaya bıraktıktan sonra ellerini gergin bir şekilde bacaklarına sürttü. Yavaşça nefes alıp verdi, sonra kurdeleyi aldı.

Gözlerini ondan ayırmadan onu parmaklarının arasında gezdirdi. "Bir şey görmüyorum... hiçbir şey gelmiyor, net değil. Belki hazırlanmak için zamana ya da yalnız kalmaya ihtiyacım var." Yüzünde şaşkın bir bıkkınlık belirdi. "Sanmıştım ki... bundan daha fazlasını bekliyordum. Onunla aramda bu bağ olduğu için bir şeyler göreceğimden çok emindim. Onu öldürmek için bunu kullandığını biliyorum. İkisi de buna dokundu ama hiçbir şey hissetmiyorum."

Eve kurdeleyi alıp tekrar mühürlü poşete koydu ve onu Peabody'ye geri verdi. "Sence neden o gece katilin yüzünü görmedin? Elisa'nınkini gördün."

"Bilmiyorum. Kurbanla aramda bağ olmalı. Belki de Elisa onu doğru düzgün göremedi."

"Olabilir. Kurdeleyle tekrar deneyebilirsin."

"Fark edip etmeyeceğinden emin değilim. Belki beni onunla yalnız bırakırsanız," diye Celina söze başlarken, Peabody bir kanıt poşeti çıkardı.

"Bunu yapamam. Delil güvenlik zinciri."

"Hiçbir şey hissettirmiyor. En azından benim için." Yine de, Eve poşetin ağzını açarken, Celina ona uzandı.

Parmakları ona dokununca, gözleri kocaman olup kararadı. Kurdele bir anda alev almış gibi onu elinden düşürdü. Elini boğuluyormuş gibi boğazına götürdü.

Eve sadece gözlerini kısmakla yetinirken, Peabody yerinden fırladı ve Celina'yı sıkıca omuzlarından tutup sarstı. "Geri dön!" diye bağırdı.

"Nefes alamıyorum."

"Evet, alabilirsin. O sen değilsin. Havayı içine çek ve dışarı ver. İşte, tekrar nefes al ve ver."

"Pekâlâ. Pekâlâ." Celina başını geriye attı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken gözlerini kapattı. "Bana bir dakika verin." Gözlerini açmadan nefes almaya devam etti. "Sen çok acımasız bir kaltaksın Dallas."

"Evet, öyleyim."

"Beni test ediyorsun. İlk kurdele bir tuzaktı, hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir testti."

"Onu dün aldık. Poşete atmadan önce yalıtıcı püskürttük."

"Akıllıca. Kusursuz." Celina'nın nefesi ve rengi normale döndü, gözlerinde saygıya benzer bir ifade belirdi. "Pekâlâ, sanırım öldürülen ben olsaydım, katilimi acımasız bir kaltağın aramasını isterdim." Kaşlarını çatarak Eve'in yerden aldığı kurdeleye baktı. "Hazırlıksızdım. O yüzden bu kadar çok etkilendim. Kendimi bir ölçüde hazırlayabilirim."

Celina elini uzattı ve Eve kurdeleyi onun avucuna bıraktı.

"Elisa acı çekmiş. Korku ve acı. Katilin yüzünü tam olarak göremiyor. Sersemlemiş, korkmuş ve inçinmiş ama ona karşı koymuş. Allahım, adam çok güçlü. İri yarı, sert ve güçlü. Onun yüzü değil. Onun yüzü olduğunu sanmıyorum. Tecavüz kısa sürüyor, neredeyse merhametli denilebilecek

kadar kısa. Elisa bunun boynunu sıktığını hissettiğinde, katil içinde nefes nefese hareket ediyor. Kurdelenin ne olduğunu anlamıyor ama öleceğini biliyor. Tek düşündüğü Vonnie. En son düşüncesi kızı."

"Bana katilden bahset."

Celina doğrulup yavaşça nefes aldı. "Elisa'dan nefret ediyor. Korkuyor. Ona saygı gösteriyor. Çok fazla nefret, öfke, heyecan. Bundan daha fazlasını hissetmek zor. Sanki ruhuma darbeler iniyor. Çılgınlığın ötesine geçmek zor. Ama bunu daha önce de yaptığını biliyorum."

"Neden gözlerini oyuyor?"

"Bilmi... Elisa'nın karanlıkta olması gerekiyor. Katilin onun karanlıkta kalmasını istemesi dışında bir şey bilmiyorum. Üzgünüm." Celina kurdeleyi Eve'e geri verdi. "Bu zor, kurdeleyi uzun süre tutamam. Çok fazla geliyor. Kısa seanslar halinde yapabilirim."

Eve başını sallarken, Celina'nın yüzünü kaplayan ter pırıltısını görebiliyordu. "Anlıyorum. Benimle olay yerine gelmene ihtiyacım var."

Celina elini karnına bastırdı. "Önce üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Bekleyeceğiz."

Celina üst kata çıktıktan sonra, Peabody kısık bir ıslık çaldı. "Çok cesur olduğunu kabul etmelisin."

"Evet. Göğüs geriyor."

"Oturduğum yerden bakınca, bana işinin erbabı gibi geldi."

"Öyle görünüyor."

Eve huzursuz bir şekilde ayağa kalktı. Mekân hoşuna gitmişti, sadece genişliği değil, değerlendirilme biçimi de. Celina'nın suç aletini almak için elini uzatma şekline hayran kalmıştı.

"Hoşuna gitmeyen kısım sivil olması mı, yoksa medyum olması mı?"

Peabody'nin sorusu üzerine Eve omzunun üzerinden küçük bir bakış attı. "İkisi de biraz. Sivilleri soruşturmaya dahil etmekten hoşlanmıyorum; Roarke'un sıklıkla soruşturmalara karıştığını bana hatırlatmana gerek yok. İşe karışması yeterince kötü, buna alışmam daha kötü. Medyum meselesi de. Bunun bize ne kadar faydası olacak?"

Eve Peabody'ye doğru döndü. "Bize ne söyledi? Adamın iri yarı, güçlü ve tam bir kaçık olduğunu. Bunun ilan edilmesine gerek yok."

"Dallas, Celina bize hemen bir isim ve adres verecek değil. Bu işler öyle yürümüyor."

"Nasıl yürüyormuş?" Eve sinirle ellerini ceplerine soktu. "Madem bir şeyler *görebiliyorsun*, neden asıl önemli olan şeyleri göremiyorsun? Katil, Cinayet Caddesi 13 numarada oturan Cani Herif. İşte *bu* işimize yarardı."

"Soğuk bir tavır. Dosyayı ne kadar hızlı kapatacağımızı bir düşün. Öyle bir durumda departman bir medyum ekibi tutar, MDB- Medyum Dedektifler Bölümü- ve... biliyor musun, bu hiç hoşuma gitmedi. O zaman işsiz kalırız."

Eve merdivene doğru karanlık bir bakış attı. "Ben de Celina'nın zihnimi kurcalamaya başlaması fikrinden hoşlanmıyorum."

"O bunu yapmaz Dallas. Meşru medyumlar mahremiyete saygı duyarlar. Burunlarını sokmazlar."

Eve, Peabody'nin babasının bunu yaptığını hatırladı. Yanlışlıkla olmuştu ama ne olursa olsun. İtiraf etmek gerekirse, önyargısının sebebi buydu.

"Ondan hoşlandım," diye ekledi Peabody.

"Evet. O iyi. Bu küçük keşif gezisinden ne çıkacağına bakalım. Sonra sen ve ben, doğruca polisliğe geri döneriz."

Celina siyah pantolon ve açık yakalı mavi bir bluz giymişti. Boynundaki zincirden birkaç kristal damla sallanıyordu.

"Korunma, önsezi ve üçüncü gözü açmak için." Çelina Central Park'ın kenarında onları durdurdu. "Herkes ayrıcalıklarına böyle yüklenmez ama mevcut şartlar altında, her şeyi denemeye hazırım."

Celina yüzünün yarısını kaplayan kocaman güneş gözlüğünü düzeltti. "Güzel bir gün," dedi. "Ilık ve güneşli. İnsanları dışarı çıkaran türden bir gün. Yılın bu zamanında New York'a bayılıyorum. Geçsin istemiyorum."

"Uygun alanlar arandı, tarandı, kaydedildi," diye söze başladı Eve. "Öğrendiğimiz kadarıyla, kurban köpeği bu tarafa doğru yürüyüşe çıkarmış ve parka tam olarak bu noktadan girmiş."

Eve parka doğru baktı.

"Birçok insan burada bulundu, ne sezeceğimi bilmiyorum. Doğrusu, yeteneğim biriyle ya da bir şeyle doğrudan temas kurmayı gerektiriyor. Genellikle."

Ağaçlara doğru üç metre ilerleyince, Eve durdu. Etrafa göz gezdirdikten sonra kimsenin olmadığını fark etti. İnsanlar işte, okulda, dükkânlarda, restoranlardaydı.

Burası caddeye, bu şık caddeye, hapçıların toplanması ya da uyuşturucu alışverişi yapmaları için fazla yakındı.

"Burasıydı, değil mi?" Celina güneş gözlüğünü çıkarıp cebine koydu ve yere baktı. "Onu burada yakalayıp ağaçların içine doğru sürükledi."

Yürürken nefesi yavaş ve düzenliydi. Çok kendinden emin bir sesti.

"Yüzüne vurup onu yere sererek sersemletti. Yerin parçalandığını görebiliyorum, o halde ona burada..."

Celina tekrar derin nefes aldı; çömelip ellerini çimenlerin, toprağın üzerinde gezdirdi ve birden geri çekti. "Allahım!"

Eve Celina yere tekrar dokunurken çenesinin kasıldığını görebiliyordu. "Ona burada tecavüz etti. Kontrol, aşağılama ve ceza. Katilin aklında bir isim var, Elisa'nınki değil. Onu tam olarak göremiyorum... ama Elisa'nın adı değil, cezalandırdığı Elisa değil."

Celina ellerini tekrar geri çekti ve ısıtmak ister gibi kollarının altına soktu. "Elisa'ya yapılanların ötesi benim için zor. Benim bağlantım Elisa ve o, katili tanımıyor. Bunun neden olduğunu bilmiyor. Adam sadece..."

Celina başını kaldırıp Eve'e baktı. "Seni görebiliyorum."

Eve karın boşluğunda bir ürperti hissetti. "Burada olma sebebin ben değilim."

"Çok güçlü bir kişiliğin var Dallas. Güçü bir zihnin, güçlü hislerin var. Güçlü içgüdülerin. Hepsini katmanlara ayırıyorsun."

Celina yarı gülerek doğruldu, dikkatle geri çekilip olay yerinden uzaklaştı. "Senin de böyle bir yeteneğin varken, bu kişilere karşı gösterdiğin dirence ve kuşkuya şaşırıyorum."

"Böyle bir yeteneğim yok."

Celina ona dik dik bakarak sabırsızca burnundan soludu. "Saçmalık. Gördüğün, hissettiğin ve *bildiğin* şeylerin sadece içgüdüler olduğunu mu sanıyorsun? Sadece içgüdüler mi?" Sonra omuz silkti. "Adına ne dersen de, bu bir lütuf."

Celina kollarını ovuşturdu. "Onu buradan taşıdı. Elisa çoktan öldüğü için belirsiz. Bir parçası hâlâ benimle ama zayıf."

"Yaklaşık altmış kiloydu. Sonrası ölü ağırlığı."

"Adam çok güçlü."

"Öyle olmalı."

"Kendisiyle gurur duyuyor," diye mırıldandı Celina yürümeye başlarken. "Evet, gurur var. Vücudunda, gücünde. Elisa'yı artık katilden çok daha az hissediyorum."

"Kurban değil." Eve ona ayak uydurdu. "Kurbanın sembolize ettiği kişi."

"Olabilir. Muhtemelen." Celina yüzüne düşen saçlarını kenara itti. Kulaklarında birbirlerine geçmiş üç altın halka küpe vardı. "Onu benden daha net bir şekilde görebilirsin. Ondan benim kadar korkmuyorsun."

Celina duraksayıp şatoyu inceledi. "Neden bu noktayı seçtiğini merak ediyorum. Düşsel. Bir kent simgesi. Elisa'yı herhangi bir yere bırakabilirdi. Daha kolay olurdu."

Eve'in bu konuda bazı düşünceleri vardı ama onları kendisine sakladı. "Boyu ne kadar?"

"1.80'in üzerinde. Çok üzerinde. 2 metreye yakın. İri cüsseli ama sert, yağlı değil. Kaslı. Ona tecavüz ettiğinde bunu hissettim."

Celina çimenlerin üzerine oturdu. "Üzgünüm. Titriyorum. Bu tür bir işe alışık değilim. Yorucu. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu benim işim."

"Evet. İkinizin de." Celina çantasını açıp güzel bir kutu çıkardı. "Ağrı kesici," dedi içinden bir hap seçerken. "Berbat bir baş ağrım var. Bugün daha fazla yapamam. Affedersiniz. Sıfırı tükettim."

Celina çimenlerin üzerine sere serpe uzanınca, Eve şaşırdı. "Şu anda normalde ne yapmam gerekiyor biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Celina ağır hareketlerle saati kontrol etti. "Ah, evet. Francine. Şu anda Francine'e danışmanlık vermeye hazırlanmam gerekiyordu. Ona çok düşkün olduğum için haftada bir danışmanlık veriyorum. Ölümcül bir koca hastalığına yakalanan sevimli, sersem ve zengin bir kadın. Onlarla evlenip duruyor. Ona aksini tavsiye etsem de, beşinci

kocasıyla evlenmek üzere. Tıpkı üçüncü ve dördüncü kocalarına karşı olduğum gibi."

Zarif güneş gözlüğünü miskin miskin cebinden çıkarıp taktı. "Birlikte geçirdiğimiz saat boyunca gözleri dolar, kalbinin sesini dinlemesi gerektiğini söyler." Göğsüne hafifçe vururken dudakları seğirdi. "*Bu* kez farklı olacağını iddia eder. O fırsatçı, aşağılık herifle evlenecek ve aldatılacak; çoktan aldatıldı ama Francine buna inanmayı reddediyor, perişan olacak; adam onun gururu, kendine olan saygısı ve cüzdanından koca bir parçayla çekip gidecek."

Celina başını iki yana salladı, kendisini yerden iterek oturur pozisyona geçti. "Zavallı, saf Francine. Bu, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, kendime uğraşmak için izin verdiğim en trajik vaka."

"Bir müşterinle konuşurken trajik bir şey görmeyeceğini nasıl biliyorsun?" diye sordu Eve ve Celina gülümsedi.

"Bunu bilmek benim işim. Kaçırdığım ve sonra gördüğüm bir şey olursa, elimden geleni yapıp geri dönerim. Acı çekmeye inanmıyorum, özellikle de acı çeken ben olunca. İnsanların neden acıya sebep olmakta ya da katlanmakta ısrarcı olduklarını anlamıyorum. Yüzeysel bir insanım," dedi ve güneşte bir kedi gibi gerindi. "Birkaç gece öncesine kadar hayatımdan çok memnundum."

Peabody kalkmasına yardım etmek için ona elini uzattı. Celina ona dikkatle bakıp sırıttı. "Biraz göz gezdirebilir miyim? Sadece yüzeysel olacak. Derinlemesine değil, sırlarını kurcalamayacağım. İkiniz de ilgimi çekiyorsunuz."

Peabody elini pantolonuna sildikten sonra tekrar uzattı. "Sanırım."

Celina elini onunkine kenetledi ve ayağa kalktıktan sonra bile onu tutmaya devam etti. "Güvenilir bir kadınsın. Sağlam bir omuzsun, hayatının her alanına yansıyan sadık

bir karakterin var. Rozetinle ve yaptığın işle gurur duyuyorsun. Dikkatlisin," dedi gülerek ve Peabody'nin elini bıraktı. "Bir kapı gibi açılıyorsun. Özel hayatına bakmak gibi bir niyetim yoktu. Ama çok tatlıymış." Celina göz kırptı. "Dişi-body."[11]

Peabody'nin yüzü kızardı. "Yeni bir eve taşınacağız. Birlikte yaşamaya başlayacağız."

"Tebrikler. Aşk harika değil mi?" Celina gülümseyerek Eve'e doğru döndü. Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır."

Celina kahkaha atarak ellerini ceplerine soktu. "Bir gün bana yeterince güveneceğini tahmin ediyorum. Teşekkürler," dedi Peabody'ye. "Ağzımın tadını yerine getirdin. Birazdan bir taksi tutacağım. Eve dönmeden önce yürüyerek bu baş ağrısından kurtulmak istiyorum."

Celina yürümeye başladı, saptıkları patikadan uzaklaştı. Sonra durup arkasına döndü. Artık yüzünde o rahat, espri-li halden eser yoktu. "Yakında olacak. Bir sonraki. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Çok yakında olacak."

Eve, Celina'nın uzaklaşmasını izlerken özel bir yeteneği olsun veya olmasın, onun haklı olduğunu biliyordu.

---

[11] Erkek arkadaşı Dedektif McNab'in Peabody'ye hitap şekli. İngilizcesinde *She-Body olarak geçiyor.* (e.n.)

Yedinci Bölüm

"O gerçekten ilginç." Peabody bir saniye bekledi ve önce batıya, sonra güneye dönüp polis merkezine doğru ilerlerken bakışlarını Eve'e çevirdi. "Sence de öyle değil mi?"

"Sıkıcı değil. Ama söylesene, bu geziden tam olarak ne elde ettik?"

"Pekâlâ, bilmediğimiz, düşünmediğimiz ya da şüphelenmediğimiz pek fazla şey öğrenmedik."

Peabody koltuğunda kıpırdanırken, çay içtiğine pişman oldu. Şimdi tuvalete gitmesi gerekiyordu; Eve'in, ayrıcalığını kullanıp rozetini göstererek tuvaletine girebilmek için bir restoranda durmayacağını biliyordu. Dizlerini birleştirdi ve konsantre olmaya çalıştı.

"Yine de, Celina kadar yetenekli bir medyuma danışmak çok ilginç. Ne de olsa güvenilir ve sadık olduğumu gördü."

"Ailenin schnauzer'i[12] gibi."

"Sevimli, sarkık kulakları olduğu için Cocker Spaniel'i[13] tercih ederim." Peabody bacak bacak üstüne attı.

[12] Küçük bir Alman köpek cinsi. (ç.n.)

[13] İngiliz av köpeği cinsi. (ç.n.)

"Tecrübelerime dayanarak, eğer bir medyum bu tür bir bağ kurabildiyse; odaklanıp açık kalmaya da devam ederse daha fazla bilgi edinebileceğini söyleyebilirim. Bence edinecek. Kendini veriyor ve yardım etmek istiyor."

Eve dikiz aynasından siren sesinin geldiği yöne baktı. Tondaki küçük farktan, ambulansın dönen kırmızı ışığı görünmeden bir saniye önce onun bir acil tıbbi araç olduğunu anladı.

Kaldırıma doğru yanaştı, şimdilik mecbur kaldığı tekerlekli harabesi, hızla giden aracın ardından jöle gibi titredi.

"Polis merkezine döner dönmez Talep Bölümünü aramanı istiyorum. Yalvar, rüşvet ver, tehdit et, her türlü cinselliği teklif olarak sun, yeter ki vardiya sonuna kadar bize doğru düzgün bir araç bul."

Peabody dişlerini sıkmıştı, o şekilde konuşmamak için elinden geleni yaptı. "Cinsel teklifleri kabul ederlerse, onları kim yerine getirecek?"

"Sen Dedektif. Çünkü senden daha kıdemliyim."

"Rozet uğruna yaptığım şu fedakarlıklara bak."

"Sağlık kulüpleri."

"Ne?"

"Sağlık kulüplerini kontrol edeceğiz."

"Efendim, vardiya sonuna kadar doğru düzgün bir araç istiyorsanız, cinsel tekliflerde bulunmadan önce gözle görülür şekilde form kazanabilirim."

"Ahh, lütfen Peabody, pis şeyler düşünmekten vazgeç."

"Onları aklıma sokan sensin."

Eve trafikte dolandı. "Yeminli görevimizin başına ve mevcut soruşturmaya dönelim. Eğer bir kişinin peşindeysek, ki bunun bir ikili ya da çete cinayeti olduğundan şüphelenmemiz için bir delil yok, bu orospu çocuğu çok kuvvetli. Sadece yapılı ve kaslı olmasını kastetmiyorum,

gerçekten güçlü bir adam. Cinayet noktasından, kurbandan kurtulma noktasına kadar altmış kiloyu rahatlıkla taşıyabilecek bir adam, o ölü ağırlığını kayalık küçük bir yamaçtan aşağı indirdiğine göre, muhtemelen düzenli olarak ağırlık çalışıyor."

"Kendi aletleri olabilir. Bu işte ciddi olanların genellikle kendi aletleri olur."

"Bunun da izini sürmeye çalışacağız. Tam donanımlı spor salonlarından başlayacağız. Ama medyum kraliçemizin bize verdiği bilgiler üzerinden ilerleyeceksek, adamın gururlu olduğunu, vücuduyla gurur duyduğunu söyledi. Onunla hava atmak isteyecektir, değil mi? Neler yapabileceğini göstermek istiyor olmalı."

"Sağlık kulüpleri."

"Sağlık kulüpleri."

"Dallas, güzel şehrimizde kaç tane sağlık kulübü olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Özellikle erkeklere hizmet verenlerle başlayacağız. Katil, kadınlardan hoşlanmıyor. Kadınların dar, spor giysileriyle dolaşıp masajdan önce sebze sularını içtiği ya da proteinli atıştırmalıklarını kemirdiği, kızlara hitap eden spor salonlarını eleyebilirsin. Erkeklerin birini tavlamak için spor aletleriyle öylesine oynadığı sosyal kulüpleri unut. Ağırlıklı olarak eşcinsellere hizmet eden tesisleri de ele; onların eş bulma katedralleri oraları. Geleneksel, ciddi vücut geliştirme salonlarını arıyoruz. Koca enseli, terli, iri yarı erkekleri çeken türden yerler."

"Ah. Koca enseli, terli adamlar. Harika. Hemen aklımdan pis düşünceleri çıkarıyorum efendim."

"Artık çok geç," diye homurdandı Eve. "Kurbanın mahallesinde bir sorgulama daha deneyebiliriz. Bu adam Elisa'yı gözlemledi, onun rutinini öğrendi. Sıradışı olacak kadar uzun

boylu ve iri yarı bir adamı sorarak başlayalım. Talep Bölümüyle işini hallettikten sonra Vanderlea'lerle görüş. Etrafta böyle birini görmüşler mi, hatırlayıp hatırlamadıklarını sor."

"Anlaşıldı." Sadece birkaç blok kaldı, diye geçirdi içinden Peabody. O zaman tuvaletini yapabilecekti. Bacaklarını tekrar üst üste atarak kıvrandı.

"Evdeki spor malzemelerinin kaynağını bulalım: ağırlık makineleri, vücut geliştirme programları olan sanal sistemler. Dergi üyeliklerini kontrol edelim... Kıvranmanın faydası olmayacağını biliyorsun. O çayı içmeyecektin."

"Bu konuya şu anda değinmen ne hoş," dedi Peabody biraz sertçe. "Ayrıca, kıvranmanın faydası oluyor. Ah, bütün tanrılara, tanrıçalara şükürler olsun." Polis merkezinin otoparkına girince derin bir nefes aldı.

"İdrar torban dolunca içindeki özgür-çağcı birden dışarı çıkıyor, değil mi, dedektif?"

"Dışarı çıkacak tek şey o değil." Peabody, araba durur durmaz dışarı fırlayıp paytak paytak asansöre koştu.

Eve, ofisindeki tele-linke baktı, birkaç mesaj olduğunu gördü. Elisa Maplewood için bir cinayet tahtası oluştururken, mesajların gösterilmesi için komut verdi.

Mesajlar gösterilirken, bazılarını sildirip bazılarını kaydettirdi. Sonra, Mavis'in mesajı belirince işine ara verip ekrana sırıttı.

"Selam Dallas! Tatlı kuzumla ben şehre döndük. Maui *harikaydı*. Tam anlamıyla TCS; Tropik Cennet Standartları. Her şey muhteşemdi. Konserim ve tatilin kumların üzerinde çırılçıplak yuvarlandığımız kısmı. Bil bakalım ne oldu? Karnım artık tamamen belli oluyor. Doğruyu söylüyorum, çok şiştim. Görmelisin. Mümkün olduğunca çabuk uğrarım."

Eve, mesaj sona ererken bunun kendisi için hâlâ bir sürpriz olduğunu düşündü. Mavis'in karnı artık iyice belli olduysa, bunu görmek istediğinden emin değildi. Hamile kadınların şiş karınlarını insanlara göstermek istemesi bir başka gizemdi zaten, bunu çözmek gibi bir niyeti yoktu.

Kahve almak için oto-aşçıya dönerken, Kanal 75'in başarılı muhabiri Nadine Furst'ün mesajı belirdi.

"Dallas. Bana her zamanki hikâyeleri anlatacağını biliyorum ama Maplewood dosyası hakkında seninle gerçekten konuşmalıyım. Senden yanıt almazsam, habersiz bir şekilde ofisine uğrayacağım. Sana bir kurabiye getiririm."

Eve düşündü. Küçük bir haber yapmak akıllıca olabilirdi, özellikle de kurabiye rüşveti söz konusuysa. Bire bir, kadın kadına kısa bir sohbet. Katilin profili, kadınlardan nefret ettiğine, onlardan korktuğuna işaret ediyordu; o halde ekranda iki kadın tarafından tartışılmak onu rahatsız etmez miydi? Bu onu bir hata yapmaya itebilirdi.

Bunu düşünecekti.

Kurabiye fikri karnını acıktırdı. Kapıya doğru bir bakış attıktan sonra, oto-aşçının arkasındaki küçük çıkıntıya uzandı, oraya bantla tutturduğu çikolatayı çekip aldı.

Ona göre, bir şey saklamak için fazla aleni bir yerdi ama peşini bırakmayan sinsi çikolata hırsızını engellemişti.

YETKİLENDİRME KODUNUZ VE ŞİFRENİZ TANINMADI. GİRİŞ ENGELLENDİ.

"Sen neden bahsediyorsun?" Avucunun içiyle makineye hafifçe vurdu. "Teğmen Eve Dallas." Yetkilendirme için rozet numarasını okudu ve şifresini tekrarladı.

Bilgisayar neşeli bir şekilde bipledikten sonra öğütme sesini andırır biçimde uğuldadı. Ekran yanıp söndü.

"Sakın başlama. Önce aracım, şimdi de bu. Sakın başlama."

ONAYLANDI. OPERASYONLAR KAPATILIYOR.

"Hayır! Allah kahretsin, seni kaltak! Adi, aşağılık orospu çocuğu seni, göt herif; böyle söylemek istemedim, biliyorsun." Eve ona tekrar vurdu, dişlerini sıkıp başlatma işlemini tekrarladı.

Bir dizi mekanik hıçkırığın ardından, makine harıl harıl çalışmaya başladı.

"Böylesi daha iyi. Pekâlâ. 39921-SH dosyasını aç. Maplewood."

ONAYLANDI.

Ekranda beliren dava dosyası değildi. Atletik, etkileyici pozlarda kıvranan farklı çıplak çiftler bir seks partisine kılık değiştirerek giren ahlak masası polisleri değillerse, gördüğü şeyin polis işiyle ilgisi yoktu.

CİNSEL ZEVKİN BAHÇESİ FANTA-CEE'YE HOŞ GELDİNİZ. GİRİŞ YAPMAK İÇİN YİRMİ BİR YAŞINDA OLMALISINIZ. İLK HAFTA DENEME ÜYELİĞİ BOYUNCA BANKA HESABINIZDAN DAKİKA BAŞINA ON DOLAR ÜCRET ALINACAK.

"Allahım. Bilgisayar, mevcut alanı kapat ve sil."

YETERSİZ KOMUT.

"Hadi oradan. Bu dosyayı kapat."

ONAYLANDI.

Tepinen figürler kayboldu.

"Şimdi beni dinle. Teğmen Eve Dallas konuşuyor. Senin sahibinim. 39921-SH dosyasını istiyorum, hemen şimdi."

Ekran değişip yazıyla doldu. Muhtemelen İtalyanca'ydı.

Eve çığlıkla kükreme arası bir ses çıkardı. Makineye eliyle vurdu, yumruğunu geçirdi ve onu ağdan kopartıp pencereden dışarı atmayı düşündü.

Şansı varsa, Bakım ve Onarım Bölümünden biri o sırada aşağıdan geçiyor olabilirdi. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdu.

Bu çok tatmin edici olsa da, kendisine ancak yüzyılın sonuna doğru yeni bir makine verilmesini bekleyebilirdi.

Tele-linkine doğru döndü, Bakım ve Onarım Bölümünü arayıp yanıt verecek talihsiz kişi her kimse onu azarlamayı planlıyordu.

"Peki bu sana ne kazandırır Dallas?" diye sordu kendine. "Bakım ve Onarım Bölümündeki o suratsız pislikler bu tür anlar için yaşıyorlar. Orada oturup katıla katıla güler-ler; en sonunda da aşağı inip her birini öldürmek ve hayatının geri kalanını hapiste geçirmek zorunda kalırsın."

Sırf içinden geldiği için bilgisayarı tekrar yumrukladı. İlhama kapılıp başka bir açıdan denemeye karar verdi.

"Elektronik Keşifler Bölümü. McNab. Merhaba Dallas!"

Peabody'nin sevgilisi tele-linkinin ekranından ona sırıttı. Dar, güzel yüzünü birkaç ince örgülü perçemin süslediği açık sarı saçları çevreliyordu.

"Elektronik aletlerle ilgili işin raporunu sana göndermek üzereydim."

"Zahmet etme. Ünitem tuhaf davranıyor. Beni çok uğraştırıyor McNab. Bana bir iyilik yapıp ona bakar mısın?"

"Bakım ve Onarımı aradın mı?"

Eve homurdanmakla yetinince, McNab gevrek gevrek güldü.

"Unut gitsin. On beş dakika içinde sana yarım saatimi ayırabilirim."

"Güzel."

"Ya da resmi olarak derhâl ofisine gelmemi istersen, sana elektroniklerle ilgili işin diskte ve basılı birer kopyasını hemen getiririm."

"Resmi olarak çağrıldığını farz et."

"Müttefik operasyonu."

"Ne?" McNab bağlantıyı çoktan kesmişti.

Eve sinirlenip cep bilgisayarını çıkarı ve masa bilgisayarından istediği veriyi cep bilgisayarına aktarmaya çalıştı. Elektronik aletlerden pek anlamıyordu ama kendi kendine aptal olmadığını hatırlattı. Basit teknolojik aletlerin üstesinden nasıl geleceğini biliyordu.

McNab içeri girdiğinde, saçlarını yolmak üzereydi. Ortasında yeşil bir fermuar olan mor bir bluz giymişti. Mor çizgili, bol yeşil pantolonunun kalça kısmına kadar uzanıyordu. İki renk de tabanları havalı, ekose spor ayakkabılarıyla uyuşuyordu.

"Elektronik adam imdadına yetişti," dedi yüksek sesle. Bugünkü gümüş halka küpelerinden mor ve yeşil boncuklar sallanıyordu. "Sorun ne?"

"Sorunun ne olduğunu bilseydim onu kendim düzeltirdim."

"Haklısın." McNab, Eve'in masasına gümüş rengi küçük bir alet çantası koyup onun sandalyesine oturdu. Ellerini ovuşturdu. "Vay canına. Çikolata." Kocaman sırıtıp kaşlarını oynattı.

"Hay Allah. Tamam, al ye. Ön ödeme olarak."

"Kıyak iş!"

"Ne?"

"Kıyak!" McNab çikolatayı ısırdı. "Yani... harika gibi. Şuna bir bakalım. Onu standart kontrol için açacağım."

McNab, Eve'in kulağına Venüs dili gibi gelen bir dizi komut verdi. Ekranda birçok kod, sembol ve küçük, tuhaf şekiller belirdi ve bilgisayardan nefes nefese bir kurbağanın sesine benzer bir ses çıkardı.

"İşte? Gördün mü?" Eve ayağa fırlayıp McNab'ın omzunun üzerinden baktı. "Bunun olmaması gerekiyor, değil mi? Bu iyi değil."

"Hımm. Anlamama izin ver... "

"Bu sabotaj, değil mi?"

"Sabotaj mı bekliyorsun?"

"Sabotaj *beklenmez*. Bu yüzden sabotajdır."

"Haklısın. Biraz daha incelemem gerekiyor. Neden biraz mola vermiyorsun?"

"Kendi ofisimden çıkmamı mı istiyorsun?"

McNab ona acınası bir bakış attı. "Teğmen."

"Pekâlâ, pekâlâ." Eve ellerini ceplerine soktu. "Ortak alanda olacağım."

Eve dışarı çıkarken, McNab'in uzun, rahat bir nefes verdiğini duydu.

Doğruca Peabody'nin masasına gitti.

"Bilgisayar sorunu mu yaşıyorsun?" diye sordu Peabody. "McNab ofisine giderken bir saniyeliğine bana uğradı."

"Sabote ettiler."

"Kim?"

"Kim olduklarını bilseydim, onların peşine düşer, benden merhamet dilenirlerken derilerini yüzerdim."

"Hı-hı. Pekâlâ, Deann Vanderlea ile görüştüm. Biri köpeği bulmuş."

"Hah. Köpek mi?"

"Evet. Mignon. Parkın neredeyse diğer ucundaymış, bir çift koşucu onu bulmuş ve tasmasındaki kimliği kontrol etmişler."

"Yaralı mıymış?"

"Hayır, sadece korkmuş. Köpeğin geri dönmesi onları biraz teselli eder. Her neyse, Deann, kocası ve kurban, spor yapmak için Total Sağlık ve Güzellik Kulübü'ne gidiyorlarmış. Katilin alışkanlıkları düşünüldüğünde, aradığımız türden bir yer değil."

"Kontrol etmek iyi oldu."

"Deann mahallede şüpheli birini gördüğünü hatırlamıyor. Herhangi bir zamanda iri yarı bir adam gördüğünü sanmıyor ama kocasına ve komşularından bazılarına soracak. Kapıcıya da."

"Yine de tekrar soruşturalım."

"Evet. Babası elendi. Birkaç bin kilometre ötede olduğu kanıtlandı ve peşinde olduğumuz fiziksel tipe uymuyor."

"O olsaydı, çok kolay olurdu. Arabam ne oldu?"

"O konuda bilgi edindim. Bana biraz zaman tanı."

"Bugün herkes zaman istiyor. Sağlık kulüplerini kontrol edelim. İlk olarak, Manhattan'dakilerden başlayalım."

Eve, Peabody'nin bilgisayarının emirlere sorunsuzca karşılık vermesini sinirlenerek izledi.

"Nasıl oluyor da bu bölümdeki dedektiflerin ve üniformalıların ekipmanı benimkinden daha iyi oluyor? Patron benim."

"Bilirsin, bazı insanlar mekanik olarak..." Peabody'nin aklına *yetersiz* kelimesi geldi ama kendi sağlığı ve güvenliğinden bunu dile getirmeyecek kadar endişeleniyordu. "Enfeksiyon gibi bir şey kaparlar. Bu da kullandıkları makineleri etkiler."

"Bu saçmalık. Evimdeki ekipmanlarla bir sorunum yok."

"Sadece bir teori," dedi Peabody ve sırtını kamburlaştırdı. "Bu çalışırken orada sinsi sinsi dolaşman mı gerekiyor?"

"Bir yerlerde sinsice dolaşmalıyım." Eve bıkkınlıkla dışarı çıktı. Bir kutu kola alacaktı, planı buydu. Bir şey içip sakinleştikten sonra geri dönüp McNab'i rahatsız edecekti.

Şu anda Allahın belası ofisinde, işinin başında olmalıydı. Çok şey mi istiyordu?

Meşrubat makinesine doğru yaklaştı ve sonra orada durup kızgın kızgın ona baktı. Muhtemelen kolayı üzerine fışkırtacak ya da sinir etmek için ona sağlıklı bir içecek verecekti.

"Hey, sen." Oradan geçen bir üniformalıya işaret edip cebinden birkaç kredi çıkardı.

"Bana bir kutu kola al."

Üniformalı, Eve'in avucuna bıraktığı kredilere baktı. "Ah, elbette Teğmen."

Kredileri makineye attı; makine seçim ve içeriği neşeli, kibar bir sesle tekrar etti. Kutu sessizce yuvadan dışarı çıktı.

"Buyurun."

"Teşekkürler."

Kolasını memnuniyetle içerek ortak alana geri döndü. Bu işi böyle halletmeye karar verdi. Makinelerle mümkün olduğunca başkalarını muhatap edecekti. Ne de olsa kıdemliydi. Birilerini bir şeylerle görevlendirmesi gerekiyordu.

"Teğmen." McNab ona işaret etti, Eve onu görmemiş gibi yapmaya çalışsa da, Peabody'ye doğru dudaklarını büzüşünü fark etti.

"Cinayet Masasında birbirinize öpücük göndermek yok dedektif. Bilgisayarım çalışıyor mu?"

"Hem iyi hem de kötü haberim var. Önce kötü haberi vermeme ne dersin?" Benimle gel, der gibi başıyla işaret edip onun ofisine geri döndü. "Kötü haber. Burada bozuk bir sistemin var."

"Daha önce gayet iyi çalışıyordu."

"Evet, pekâlâ, bazı dahili sorunları var. Bunu açıklamanın en basit yolu bu. İç organlarından bazıları diyelim, bilinçli eskitme düşünülerek tasarlanmış. Belirli bir çalışma süresinin ardından bozulma belirtileri gösteriyor."

"Neden insanlar bozulmaya programlanmış bir şey üretsinler?"

"Yenilerini satmak için olabilir mi?" Eve, desteğe ihtiyacı varmış gibi göründüğü için McNab onun omzuna hafifçe vurma riskini göze aldı. "İdare ve Talep Bölümü genellikle ucuz mallar satın alıyor sanırım."

"Adi herifler."

"Kesinlikle. Ama iyi haber, onu senin için çalışır hale getirdim. Bazı şeyleri değiştirdim. Kullanma biçimin düşünüldüğünde en fazla birkaç gün daha dayanır. Bazı parçalar bulabilirim. Bağlantılarım var. Bu arada, ona vurmamaya çalış ki dayansın."

"Pekâlâ, teşekkürler. Hızlı çalıştığın için minnettarım."

"Bir şey değil. Ben bir dahiyim. Yarın akşam görüşürüz, değil mi?"

"Yarın akşam mı?"

"Akşam yemeği. Louise ve Charles'ın evinde."

"Doğru. Doğru. Ortak alanımda birbirinize öpücük göndermeyin," dedi Eve, McNab kasıla kasıla uzaklaşırken.

Eve oturup kolasını içerken makineye baktı. Sorun çıkarması için ona meydan okudu. Peabody Manhattan'ı gözden geçirdiği için Eve, Bronx'taki spor salonlarına bakmaya karar verdi.

Makine, aralarında hiçbir şey olmamış gibi arama talebine yanıt verdi. Arama devam ederken ve tahtasını incelerken onu yeniden çalıştırmak için Eve'e yeterince güven verdi.

"Seni nerede gördü Elisa?" diye sordu yüksek sesle. "Nerede onun radarına girdin? Seni gördü ve sana dair bir şey onun hasta zihnindeki bir şeyi harekete geçirdi. Seni gözlemledi, inceledi ve pusuda bekledi."

Bir hizmetkâr. Bekâr bir anne. El işi yapmaktan zevk alıyordu. Boşanmıştı. Kocasından şiddet görmüştü.

Elisa Maplewood'la ilgili detayları hatırlamak için dosyaya ihtiyacı yoktu.

Otuzlu yaşlarının başında, boyu ortalamanın biraz altında, ortalama bir vücudu var. Açık kahverengi, uzun saçlı. Güzel yüzlü.

Standart eğitim, orta sınıf yetiştirme biçimi. Doğma büyüme New York'lu.

Modeli sade, güzel giysilerden hoşlanıyordu. Moda olan ya da kışkırtıcı kıyafetlerden değil. Görüştüğü biri ya da duygusal bir bağı yoktu. Sosyal hayatı yok denecek kadar azdı.

Seni nerede gördü?

Parkta mı? Çocukları götürdüğün, köpeği yürüyüşe çıkardığın parkta. El işi malzemelerini aldığın ya da vitrinlerine baktığın dükkânlarda mı?

Eve, McNab'in masasına bıraktığı basılı raporu aldı. Anne babası, Deann'in cep ünitesi, Luther'ın ofisi ve 3. Cadde'deki el işi malzemeleri satan dükkânla yapılan tele-link görüşmeleri vardı. Gelen aramalar da benzer türdeydi.

Elisa'nın internet hareketleri, annelik, el işi siteleri ve sohbet odalarını içeriyordu. İndirdiği dergiler de yine el işi, annelik ve ev dekorasyonu üzerineydi; biraz da internet alışverişi yapmıştı. Çoksatan olarak etiketlenmiş birkaç kitap indirmişti.

Vanderlea'lerin incelenen ekipmanından bir şey çıkmamıştı.

Sohbet odasının kontrol etmeye değer olabileceğini düşünüp bunu not aldı. Ama o iri yarı, kaslı adamı, insanlar

her ne örüyorsa... örgü örerken hayal etmek onun için zordu. Dahası, Elisa'nın bir sohbet odasında herhangi biriyle kişisel bilgilerini paylaşmayacak kadar aklı başında ve mantıklı olduğunu düşünüyordu. Katil, onun izini battaniye gibi şeyler yapmakla ilgili sohbetlerden sürmemişti.

Bunu daha önce de yaptı.

Eve, Celina'nın sözlerini düşündü. Onunla aynı fikirdeydi.

Elisa'ya yaptığı, iyi planlanmış, riskli şartlar altında iyi uygulanmış bir şeydi. Belki bir şeyler eklemiş ya da düzeltmişti. Belki o cinayetlerden bir ya da daha fazlası onun işiydi.

Gurur. Celina adamın gururundan bahsetmişti. Bir medyumun fikrine bu kadar çok önem vermekten hoşlandığından emin değildi ama bu, onunla hemfikir olduğu bir başka şeydi. Kurbanını sergileme biçiminde gurur, küstahça bir gurur vardı.

Yaptığım şeye, yapabildiğim şeye bakın. Üstelik şehrin en büyük parkında, zengin ve ayrıcalıklı insanların evlerinin dibinde.

Evet, eseriyle gurur duyuyordu. Peki, eseriyle gurur duyan bir adam, o eser istediği standartlara erişmezse ne yapar?

Hataları gömer.

Eve'in kanı kaynamaya başladı. Doğru yolda olduğunu biliyordu. Dönüp makinesinin başına gitti. İlk araştırmasının sonuçlarını kaydedip dosyaladıktan sonra kayıp kişilerin listesini çıkardı.

Manhattan'a odaklanarak on iki aylık bir tarama yaptı; parametreleri daraltmak için Elisa'nın genel özelliklerini yazdı.

"Dallas... "

"Bekle." Bütün dikkatini ekrana veren Eve, Peabody'yi susturmak için elini kaldırdı. "Pratik yapmış olmalı. Buna mecburdu. Adam vücudunu geliştiriyor, güçlü ve zinde

kalıyor, bu disiplin gerektirir. Pratik gerektirir. İçinde o tür bir öfkeyle her gün yaşıyor, yürüyor, var oluyor; bu disiplin ve irade gücü gerektirir. Ama arada sırada bunu boşaltmalısın, boşaltmak zorundasın. Öldürmek zorundasın. O yüzden, en doğrusunu yapana kadar alıştırma yaparsın."

ARAMA TAMAMLANDI. VERİLEN PARAMETRELERE UYAN İKİ SONUÇ BULUNDU. İLK GÖRÜNTÜ EKRANDA.

"Bu ne?" diye sordu Peabody.

"Potansiyel olarak mı? Katilin alıştırma seansları. Ona bak. Maplewood'la aynı fiziksel görünüşe sahip. Aynı yaş grubu, aynı görünüş, aynı vücut yapısı."

Peabody içeri girip Eve'in daha önceki pozisyonunu taklit ederek onun omzunun üzerinden eğildi. "Benzerlik yok, demek istediğim yüzeysel olması dışında... ama evet, temelde benzer bir tip."

"Bilgisayar, ikinci görüntü için ekranı ikiye böl, her birinin tarihini listele."

ÇALIŞIYOR...GÖREV TAMAMLANDI.

"Harikasın McNab," diye mırıldandı Eve.

"Kız kardeşlere benzemiyorlar," dedi Peabody. "Belki, kuzen olabilirler."

Eve ekranı okudu. "Marjorie Kates. Otuz iki yaşında. Bekâr, çocuksuz, şehir merkezinde yaşıyor. Restoran müdürü olarak çalışıyormuş. Bu sene, 2 Nisan'da nişanlısı tarafından kaybolduğu bildirilmiş. İşten eve dönmemiş. Bu Lansing ve Jones'un dosyasıymış. İkincisi Bren Merriweather. Otuz yaşında. Boşanmış, bir çocuğu var, beş yaşında

bir oğlan. Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyormuş. Kanal 75'te stüdyo teknisyeni olarak çalışıyormuş. Çocuk bakıcısı tarafından kaybolduğu bildirilmiş. Bu sene 10 Haziran'da. Vardiyasından sonra eve dönmemiş. Polinski ve Silk'in dosyasıymış.

"O dosyalara ihtiyacım var Peabody, bu dedektiflerle konuşmam lazım."

"Hallediyorum."

Lansing ve Jones polis merkezinde çalıştıkları için, üç yürüyen bant ve bir asansör yolculuğuyla bölümlerine vardılar.

Eve ikisini de karşılıklı masalarda buldu.

"Dedektif Lansing ve Jones mu? Ben Teğmen Dallas ve bu da ortağım Dedektif Peabody. Zamanınızı ayırdığınız için minnettarız."

"Lansing." Yaklaşık elli yaşlarındaki cüsseli, kızıl saçlı polis elini uzattı. "Sorun değil Teğmen. Bizim dosyalarımızdan birinin sizinkiyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu kontrol etmeliyim."

"Jones." Otuz yaşlarındaki ufak tefek, siyahi kadın önce Eve'in, sonra Peabody'nin elini sıktı. "Nişanlısı Royce Cabel tutanak tutturmak için buraya geldi. Kadın sadece bir gecedir kayıptı ama adam perişan olmuştu."

"En son kapanış saatinde restorandan çıkarken görülmüş; Doğu 58. Cadde'deki Appetito, gece yarısına doğru, 1 Nisan'da."

"Üç blok ötede oturuyordu, işe genellikle yürüyerek gidip geliyordu. Nişanlısı on iki otuza kadar eve gelmesini beklediğini söyledi ama uyuyakalmış. Saat iki gibi

uyanınca, kız arkadaşını evde bulamamış. Telaşa kapılıp aklına gelen herkesi aramış. Sonra, ertesi sabah erken saatte burada polislerle konuşuyordu."

"Kadın düğünden üç hafta önce ortadan kayboluyor," diye devam etti Lansing. "Bu durumda birkaç şeye bakarız. Evlenmekten vazgeçip kayıplara karışmış olabilir. Belki de tartıştılar ve adam onu öldürdü, suçu gizlemek için buraya kayıp ihbarında bulunmaya geliyor."

"Ama uyuşmadı." Jones başını iki yana salladı. "Sizin için raporların kopyaları; kendi notlarımız, tanık ifadeleri ve yaptığımız görüşmeler var. Konuştuğumuz herkesin, Kates'in düğün hazırlıklarıyla çok meşgul olduğunu söylediğini görebilirsiniz. O ve Cabel yaklaşık on sekiz aydır birlikte yaşıyormuş. Adamda şiddete başvuracağına işaret eden hiçbir şey bulamadık."

"Doğruluk testine girdi. Bunu önerdiğimizde hiç tereddüt etmedi."

"Kadın öldü," dedi Jones. "İçgüdülerim böyle söylüyor Teğmen."

"Siz bizimle iletişime geçene kadar elimizde hiçbir şey yoktu."

"Şimdi de elimizde herhangi bir şey olduğundan emin değilim. Listenizdeki kişilerin bazılarıyla konuşmamın sakıncası var mı?"

"Hayır." Lansing alt dudağını çekiştirdi. "Bir ipucuna ne dersin?"

"Central Park'ta işlenen, cesedin tahrip edildiği cinayet dosyasına bakıyoruz. Kurbanımız, sizin kayıp kişinizle aynı fiziksel görünüşe sahip. Katilin alıştırma yaptığı teorisinin peşindeyim."

"Ah, Allah kahretsin," dedi Jones.

"Royce Cabel'ı görmeye giderken Polinski ve Silk'in görev yerine uğrayabiliriz."

"Kalın boyunlu, terli adamların takıldığı spor salonlarına ne oldu?"

"Ona da geleceğiz."

Sıkış tıkış da olsa garaj katına inmek için daha hızlı olan asansöre bindiler. Eve kaburgalarına baskı yapan dirseği görmezden gelmek için çaba gösterdi. "Nadine'e bir röportaj vermemizi istiyorum."

"Kanal 75 bağlantısı yüzünden mi?"

"Sadece o değil. Ekranda üç kadının onu aşağıladığını görmenin ve soruşturmanın başında iki kadının olduğunu bilmenin iri yarı, kuvvetli adamımızı sinirlendireceğini düşünüyorum."

"İyi fikir."

Asansörün kapıları açılınca birkaç kişi diğerlerini iterek ilerledi. Eve başını kaldırıp bakınca üç kat kaldığını gördü. "Röportajı bugün içinde ayarlayabilir miyiz, neden bunu düşünmüyoruz?"

"Central'da mı?"

"Evet. Central Park'ta. Nihayet." Garaja indiklerinde Eve kapıların arasından neredeyse dışarı fırladı.

"Dallas, bekle!" Peabody onu kolundan yakalayıp topuklarını yere sabitledi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Acele et."

"Birkaç saniye içinde beni dudaklarımdan öpmek için güçlü bir arzuya kapılacağını söylemek istedim. Öyle bir şey yaparsan hakkında kötü düşünmem."

"Peabody, asla bir parçası olmak istemeyeceğim en çılgın, sapkın rüyalarında bile seni niye dudağından öpmek isteyeyim?"

"Gözlerini kapat."

Eve kısık, neredeyse normal bir ses tonuyla konuştu. "Sen kafayı mı yedin?"

"Pekâlâ, pekâlâ." Peabody hafifçe dudaklarını büzdü. "Hiç eğlenceli değilsin." Eve'in park yerine geçti ve kollarını iki yana açtı. "*Voilà!*[14]"

"Bu da ne?"

"Bu, Teğmen, yeni aracın. Neşelen."

Eve'in gözleri ardına dek açıldı. Teğmeni bu halde görmek nadir rastlanan bir durumdu; Peabody bu anı küçük bir zafer dansıyla kutladı.

Eve yavaşça şık, koyu mavi aracın etrafında dolaştı. Garajın sert ışıklarının altında değerli bir mücevher gibi ışıldıyordu. Tekerlekleri kocaman, siyah ve temizdi. Camları ve kromu parlıyordu.

"Bu benim aracım değil."

"Evet, senin."

"Bu benim aracım mı?"

"Hı-hı." Peabody mutlu bir kukla gibi başını salladı.

"Hadi oradan." Peabody'nin omzuna hafifçe vurdu. "Bunu nasıl başardın?"

"Biraz kandırma, biraz abartma, bolca yalan ve biraz da sisteme sızmayı bilen bir e-periden yardım aldım."

"Onu etik olmayan ve muhtemelen yasa dışı yollarla aldın."

"Tam isabet."

Eve ellerini beline koyup Peabody'nin gözlerinin içine baktı. "Bu benim için çok gururlu bir an. Çok ama çok gurur verici."

"Beni dudaklarımdan öpecek misin?"

"O kadar gururlanmadım bak."

"Peki yanağıma bir öpücük kondurmaya ne dersin?"

"Arabaya bin."

[14] (Fr.) İşte! (ç.n.)

"Şifrelerin Teğmen." Peabody onları teslim etti ve arabanın etrafını dolaşıp yolcu tarafına geçti. "Biliyor musun Dallas? Bu şıllıkta her numara var."

"Öyle mi?" Eve koltuğa yerleşti ve eğri büğrü bir taşa oturmuş gibi hissetmeyince sırıttı. "Görelim bakalım, ne numaraları varmış."

Sekizinci Bölüm

Muhteşemdi. Her şeyinin kullanışlı olmasının ötesinde, *manevra* yapabiliyordu. Eve ileriye ve yana doğru rahatça kıvrılabiliyordu, trafiğin içinde zar zor ilerlemek yerine adeta kayıyordu.

Eve sormayı bile düşünmeden bir bilgisayar sesi bütün elektronik sistemlerin hazır olduğu konusunda onu kibarca bilgilendirdi. Ses, Teğmen Dallas diye hitap etti ona, dışarıdaki hava sıcaklığının 25°C olduğunu, rüzgârın güney ve güneybatıdan saatte 20 km hızla hafif estiğini söyledi.

Varış yerine giden en uygun rotayı, belirlenmiş yollara göre tahmini varış süresiyle birlikte hesaplamayı teklif etti.

Tam anlamıyla bir mucizeydi.

"Bu arabayı sevdin," dedi Peabody yüzünde küçük, küstah bir gülümsemeyle.

"Bir aracı sevemem. Kullanışlı makineleri ve araçları takdir ederim sadece; bana yük olup zorluk çıkarmak yerine işimi yapmama yardımcı olmalarını beklerim."

Eve güçlükle ilerleyen bir maksibüsün etrafından dolaşıp çamura batan süratli taksilerin arasından geçti; sırf eğlencesine, onları hızla doğuya fırlatan dikey bir manevra yaptı.

"Pekâlâ. Bu arabaya *bayılıyorum*!"

"Bayılacağını biliyordum." Peabody bunu neredeyse bir şarkı mırıldanır gibi söyledi.

"Eğer bunu benden almaya çalışırlarsa onlarla mücadele ederim. Ölümüne. Kan çıkar."

Eve gidecekleri yere varana kadar gülümsedi.

Polinski kişisel bir sebepten ötürü dışarıda olduğu için Eve, Silk'le muhatap oldu, yangın hidrantı gibi kısa boylu bir adamdı; masasında oturmuş yağsız soyalı cipslerini kıtır kıtır yerken kayıp şahsın soruşturmasıyla ilgili onlara bilgi verdi.

Breen Merriweather için 10 Haziran'da komşusu ve çocuk bakıcısı tarafından kayıp ilanı verilmişti. Dairesinden gece yarısından sonra ayrılmış, hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Ciddi bir duygusal ilişkisi ya da bilinen bir düşmanı yoktu. Sağlıklı ve mutluydu, yaklaşan tatilini sabırsızlıkla bekliyordu; oğlunu Disney World'e götürmeyi planlamıştı.

Eve dosyaların ve notların kopyalarını aldı.

"Nadine'e haber ver," dedi Peabody'ye. "Görüşmeyi şatoda yapalım. Bir saat sonra. Bir buçuk olsun."

Royce Cabel'la evinde buluştular. Royce kapıyı çalmalarını beklemeden açtı; Eve'in dehşet dolu bir umut olarak tanıdığı bir ifadeyle onlara baktı.

"Marjie hakkında bir şey buldunuz."

"Bay Cabel, sizinle iletişime geçtiğimizde de söylediğim gibi bir takip yürütüyoruz. Ben Teğmen Dallas. Bu ortağım, Dedektif Peabody. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, elbette. Evet." Royce elini uzun, dalgalı kahverengi saçının arasında gezdirdi. "Ben sadece... sizinle işyerinde değil, burada buluşmak istedim, çünkü onunla ilgili bir şey bulmuş olabileceğinizi düşündüm. Bana tele-linkte söylemek istemediğinizi sandım."

Royce boş gözlerle odaya baktıktan sonra başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, sanırım otursak iyi olur. Ah, Dedektif Lansing ve Jones artık çalışmıyorlar mı?"

"Çalışıyorlar. Biz farklı bir izin peşindeyiz. Bize bildiklerinizi anlatmanızın faydası olabilir."

"Bildiklerim." Royce, güzel minderlerle dolu koyu yeşil bir kanepeye oturdu.

Ev, mat altın rengine boyanmıştı; minderleri, yumuşak, süslü örtüleri, aniden göze çarpan kırmızı ve koyu mavi dekorasyonuyla Eve'e kadınsı geldi.

"Hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyorum," dedi Royce bir süre sonra. "Marjie geceleri çalışıyordu. Haziranda gündüz idareciliğine geçeceği için bu değişecekti. Programımız yine aynı olacaktı."

"Ne zamandır geceleri çalışıyordu?"

"Yaklaşık sekiz aydır." Royce elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi onları bacaklarına sürttü. "Sorun yoktu. İşini seviyordu ve restoran sadece birkaç blok ötedeydi. Haftada bir kez gidip akşam yemeği yerdim. Gündüz boş olması, düğünle ilgili işleri halletmesi için ona çok fazla zaman tanıdı. Neredeyse her şeyi tek başına yapıyordu. Marjie planlamayı çok sever."

"Aranızda herhangi bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Demek istediğim herkesin sorunları vardır ama gerçekten başlangıç aşamasındaydık. Düğün. Allah

kahretsin, Marjie her şeyi organize ettiği için düğüne katılmaktan başka bir şey yapmama gerek yoktu. Bir aile kurmaktan bahsediyorduk."

Royce'un sesi titredi, boğazını temizleyip gözlerini duvara dikti.

"Marjie restorana gelip onu rahatsız eden birinden hiç bahsetti mi? Buraya ya da başka bir yere gelen birinden?"

"Hayır. Diğer dedektiflere de söyledim. Marjie'yi rahatsız eden biri olsaydı bana söylerdi. İşyerinde biri onu kızdırsaydı söylerdi. Sürekli sohbet ederdik. Her zaman eve dönmesini beklerdim; günün nasıl geçtiği hakkında konuşurduk. Ama o gece eve gelmedi."

"Bay Cabel... "

"Keşke beni terk etseydi." Royce'un duyguları sesine yansıdı. Artık öfke izleri vardı, öfke korkunun etrafında dolanıyordu. "Keşke evlilikten korksaydı ya da bana olan sevgisi bitseydi, başka birini bulsaydı ya da beklenmedik bir karar alsaydı. Ama bunu yapmadı. Marjie öyle biri değildir. Başına bir şey geldi, korkunç bir şey. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bay Cabel, siz veya Marjie bir sağlık kulübü ya da spor salonuna üye misiniz?"

"Ne?" Royce gözlerini kırpıştırıp kısa bir nefes aldı. "Evet, kim üye değil ki? Biz, ee, Able Bodies'e gidiyorduk. Haftada iki ya da üç kez gitmeye çalışırdık. İkimiz de işe gitmediğimiz için pazar günleri mutlaka giderdik. Birkaç saat kalırdık, sonra meyve suyu barında kahvaltı yapardık."

Eve, meyve suyu barının örtüşmediğini düşündü ve başka bir yöntem denemeye karar verdi. Onun konuşmasına fırsat vermeden Peabody kanepedeki minderlerden birini kaldırdı.

"Bunlar gerçekten çok güzel. Eşsiz. El yapımı gibi görünüyor."

"Onları Marjie yaptı. Sürekli bir şeyler yapardı. Royce elini minderlerin birinin üzerinde gezdirdi. "Kendisine elişi müptelası derdi."

İşte, diye düşündü Eve. "Malzemelerini nereden aldığını biliyor musunuz?"

"Malzemeleri mi? Anlamıyorum."

"Detaylar, Bay Cabel," dedi Peabody ona. "Detaylar yardımcı olur."

"Birlikte yapmadığımız şeylerden biriydi." Royce gülümsemeye çalıştı. "Malzeme avına çıkarken beni birkaç kez yanında sürükledi ama çok sıkıldığımı anladığını, ona acele ettirdiğimi söyledi. İkinci yatak odasına küçük bir stüdyo kurmuştu. Malzemelerinden bazılarını nereden aldığının kayıtları muhtemelen vardır."

Eve ayağa kalktı. "Bakabilir miyiz?"

"Elbette." Royce hemen kalktı, olayın yeni bir açıdan incelenecek olmasının heyecanı yüzünden okunuyordu. "Hemen şurada."

Onları malzemeler, iplikler ve kurdelelerle dolu küçük bir odaya geçirdi. Püsküller, kasnaklar ve Eve'in bilmediği nesneler vardı. Her şey özenle gruplandırılmış gibi görünüyordu. Birkaç küçük makineyle bir mini veri ve iletişim merkezi vardı.

"Bunu çalıştırabilir miyiz?"

"Elbette. Sizin için onu açayım." Royce veri ve iletişim merkezine gidip onu çalıştırdı.

"Peabody." Eve başıyla üniteye işaret etti.

"Marjie her şeyi yapabilirdi," diye devam etti Royce, kumaşlara dokuna dokuna odada dolaşırken. "Yatak örtüsü, evin her yerini saran yerel motifler. Oturma odasındaki kanepe mesela. Onu sokaktan alıp eve taşıdı, onardı ve yeniden kapladı. Bir gün kendi işini kuracaktı, ev

dekorasyonuyla uğraşacak ya da kendi elişi okulunu açacaktı. O tür bir şey."

"Teğmen? Burada malzemeler için bir fatura var, 27 Şubat, bir diğeri 14 Mart, Total Crafts'tan alınmış."

Eve başını salladı; geniş sepetlerle boyalı kutuları karıştırmaya devam etti. Fitilli kurdele rulolarını çıkardı. Biri lacivert, biri altın rengi, bir diğeri de kırmızıydı.

"Katil elişi malzemeleri satan dükkânlarda dolanıyor." Eve şatoya odaklanarak parkı bir kez daha geçti. "Öyle bir adam neden elişi malzemesi dükkânlarında dolaşır?"

"Onları başka bir yerde görmüş ve dükkânlara kadar takip etmiş olabilir."

"Hayır. İki kadın, bilinen tek ortak noktaları bir hobi. Biri öldü, diğeri de kayıp, muhtemelen o da öldürüldü. Nadine'le görüşmemizi bitirip Breen Merriweather'ın bakıcısıyla konuşmaya gittiğimizde onun da elişiyle uğraştığını öğreneceğiz, bunu sana garanti edebilirim. Total Crafts'tan ya da Maplewood ve Kates'in gittiği diğer dükkânların birinden malzeme aldığını öğreneceğiz. Katil onları orada görüyor, adamın ihtiyaçlarına uyuyorlar. Onları takip ediyor, inceliyor."

Eve başparmaklarını ceplerine soktu. "Sonra pusuya yatıp onları yakalıyor. Kates'i de o öldürdüyse, yüksek ihtimalle kendi aracı var. Restoran ve apartman arasında tecavüz edip öldüreceği, vücudundan parçalar kopartıp cesedini gizleyebileceği bir yer yok. Onu kapıp başka bir yere götürmüş olmalı."

"Kates hakkında haklıysak, o halde katil Maplewood için yöntemini değiştirdi.

Eve başını iki yana salladı. "Değiştirmedi. Kusursuzlaştırdı. Kates onun deneme çalışmasıydı. Ondan önce daha

fazlası olabilir. Evsizler, kaçaklar, uyuşturucu bağımlıları, herhangi biri. Kayıp ihbarında bulunulmayacak biri ya da onun eline düşmeden aylar önce kayıp ihbarı verilen biri. Katil, Elisa Maplewood'u öldürdüğünde hiçbir hata yapmadı. Yıllardır bunun için çalışıyor olabilir."

"İyi bir fikir."

"Kurbanlar birini temsil ediyor: anne, kız kardeş, sevgili, onu reddeden ya da istismar eden bir kadın. Baskın bir kadın figürü."

Eve, bir katilin karmakarışık dallarının neden anne köküne bu kadar sık geri döndüğünü merak etti. Gebelik ve doğum süreci, yetiştirme ya da yok etme gücüyle birlikte mi geliyordu?

"Onu yakaladığımızda," diye devam etti Eve, "kurbanların simgelediği kadının onu hırpaladığı, kalbini kırdığı ya da ona zayıf ve çaresiz hissettirdiği ortaya çıkacak. Savunma avukatları şey diyecek: Ah, ama o hasta. Zavallı, hasta bir orospu çocuğu. O, yaptıklarından sorumlu tutulamaz. Koskoca, bombok bir saçmalık. Çünkü Elisa Maplewood'un boğularak öldürülmesinin tek sorumlusu o. Başkası değil."

Peabody, Eve'in söylenmesine izin verdi, bitirdiğinden emin olana kadar bekledi. "Boşuna nefes tüketme."

Eve sakinleşti. "Evet. Nadine hangi cehennemde kaldı? Beş dakika içinde gelmezse iptal ediyoruz. Merriweather dosyasını takip etmemiz lazım."

"Birkaç dakika erken geldik."

"Sanırım öyle." Eve çimenlere oturup dizlerini kendisine doğru çekti ve şatoya dikkatle baktı. "Çocukken hiç parklarda oynadın mı?"

"Elbette." Fırtınanın geçmiş olmasına sevinen Peabody onun yanına oturdu. "Özgür-çağcılarız, biliyorsun. Doğaya düşkün, sıradan bir kızdım. Ya sen?"

"Hayır. Yaz kampı denebilecek birkaç maceram oldu." Alınan her nefesi denetleyen, devletin görevlendirdiği Naziler tarafından idare edilen, diye geçirdi içinden Eve. "Bu o kadar da kötü değil. Yani, hâlâ şehirdeyiz, o yüzden sorun değil."

"Doğayla buluşmak için sabırsızlanmıyor musun?"

"Doğa sırf eğlence olsun diye öldürür insanı."

Eve omzunun üzerinden bakınca, Nadine ve kameramanın onlara doğru ilerlediklerini gördü. "Çimenlerin üzerinde yürüyeceğini bildiği halde neden o ince topuklu ayakkabıları giyiyor?"

"Çünkü çok havalı duruyor, bacaklarını da muhteşem gösteriyor."

Eve, meçli sarı saçından havalı ayakkabılarının burnuna kadar Nadine'in her şeyinin muhteşem olduğunu düşündü. Çekici, köşeli bir yüzü, gözlemci yeşil gözleri ve kamera önünde giydiği kırmızı takım elbisesinin uygun bir biçimde gözler önüne serdiği ince, kıvrımlı bir vücudu vardı.

Akıllı, kurnaz ve alaycıydı.

İkisinin de tam olarak anlamadığı sebeplerden dolayı birbirleriyle arkadaş olmuşlardı.

"Dallas. Peabody. İkiniz de çok rahatlamış ve doğal görünüyorsunuz. Neden oraya kurmuyorsun?" Nadine kameraya işaret etti. "Şatonun arka planda olmasını istiyorum. Etkileyici bir gelişme varsa," dedi Eve'e, "yayını canlı yapabilirim."

"Hayır. Kısa keseceğiz. Hatta kısa ve öz bile diyebiliriz."

"Kısa ve öz o halde." Nadine yüzünü kontrol etmek için küçük aynasını çıkardı, kâğıt kadar ince bir sünger alıp burnuna hafifçe dokundurdu. "Kim başlayacak?"

"O." Eve başparmağıyla Peabody'ye işaret etti.

"Ben mi?"

"Hadi başlayalım." Nadine başıyla kameraya işaret edip vücudunu kıvırdı. Omuzlarını geriye doğru yuvarladı ve saçını hafifçe salladı. Rahat gülümsemesinin yerini soğuk, ciddi bir bakış aldı.

"Ben Nadine Furst, New York Polis ve Güvenlik Departmanı Cinayet Masasından Teğmen Eve Dallas ve Dedektif Delia Peabody ile Central Park'tayım. Arkamızda, şehrin en eşsiz simgelerinden biri ve kısa süre önce korkunç bir cinayetin işlendiği mevkiye yakın olan Belvedere Şatosu bulunuyor. Buraya çok kısa bir mesafede yaşayan, çalışan, dört yaşındaki bir çocuğun bekâr annesi Elisa Maplewood, bulunduğumuz yerin çok yakınında bir saldırıya uğradı. Vahşice tecavüz edildi ve öldürüldü. Dedektif Peabody, Elisa Maplewood'un cinayetini soruşturan ekibin kilit isimlerinden biri olarak, bize katili bulmak konusunda ne tür gelişmeler kaydettiğinizi söyleyebilirsiniz?"

"Bütün ipuçlarını aktif bir şekilde takip ediyor, elimizin altındaki bütün kaynaklardan yararlanıyoruz."

"Onu tutuklayacağınıza inanıyor musunuz?"

Berbat etme, diye komut verdi Peabody kendine. Sakın bunu berbat etme. "Dosya açık ve aktif durumda. Teğmen Dallas ve ben Bayan Maplewood'un saldırganının kimliğini saptamak için çalışmaya ve bu şahsı adalete teslim etmek için tutuklanmasıyla sonuçlanacak kanıtlar toplamaya devam edeceğiz."

"Tam olarak hangi ipuçlarının izini sürdüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Oluşturduğumuz dosyayı bozacak, söz konusu soruşturmanın gelişimini etkileyecek detayları açıklayamam."

"Bir kadın olarak, bu suç sizi daha mı derinden etkiledi dedektif?"

Peabody inkâr etmek üzereyken röportajın amacını hatırladı. "Bir polis olarak her soruşturmada tarafsız kalmamız gerekir. Kişisel olarak, herhangi bir şey hissetmemek, herhangi bir suçta herhangi bir kurban için merhamet ve öfke duymamak imkânsız fakat o merhamet ve öfkenin tarafsızlıktan baskın çıkmasına, ona müdahale etmesine izin veremeyiz. Çünkü önceliğimiz, kurban olmalı. Bir kadın olarak, Elisa Maplewood için şefkat ve öfke hissettim. Teğmen Dallas gibi, ona işkence ve acı çektiren kişinin bulunup cezalandırılmasını istiyorum."

"Katılıyor musunuz Teğmen Dallas?"

"Evet, katılıyorum. Bir kadın, köpeğini şehrin en büyük parkında dolaştırmak için evinden dışarı çıktı. Hayatı ondan alındı; bu hiddetlenmek için yeterli bir sebep. Ama bu gaddarca, vahşice ve kasıtlı bir şekilde yapıldı. Bir polis ve bir kadın olarak, ne kadar uzun sürerse sürsün Elisa Maplewood'u öldüren adam adalete teslim edilene kadar onun peşinde olacağım."

"Kurbanın cesedi nasıl tahrip edilmiş?"

"Şu anda, cinayetin ve soruşturmanın detaylarını kamuoyuyla paylaşmayı uygun görmüyoruz."

"Halkın bilmeye hakkı olduğunu düşünmüyor musunuz Teğmen?"

"İnsanların her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşünmüyorum. Basının, bazı detayların gizli tutulması kararımıza saygı gösterme sorumluluğu olduğuna inanıyorum. Bunu, halkı haklarından mahrum bırakmak için yapmıyoruz, aksine soruşturmanın bütünlüğünü korumak için yapıyoruz.

"Nadine," diyince muhabir gözlerini kırpıştırdı. Eve daha önce ona yayında ilk ismiyle hiç hitap etmemişti. "Biz sorumluluk gerektiren meslekleri olduğu düşünülen

kadınlarız. Özellikle kadınları hedef alan böyle bir suç bizi ne kadar rahatsız etse de, başladığımız işi yapabilmemiz için bu profesyonelliği korumak zorundayız. Bu vakada, Elisa Maplewood dosyasında, onun yanında yer alan ve katilin kanun tarafından mümkün olduğunca ağır cezalandırılmasını sağlayacak olanlar gene kadınlar olacak."

Nadine tekrar konuşmaya başladı ama Eve başını iki yana salladı. "Hepsi bu. Kamerayı kapat."

"Daha fazla sorum var."

"Bu kadar," diye tekrarladı Eve. "Yürüyüşe çıkalım."

"Ama... " Eve çoktan uzaklaşmaya başlayınca Nadine içini çekmekle yetindi. "Yavaş ol. Topuklu giyiyorum."

"Senin tercihin dostum."

"Sen silah taşıyorsun, ben topuklu ayakkabı giyiyorum. Bunlar mesleğimizin vazgeçilmezleri." Nadine, Eve'i yavaşlatmak için onun koluna girdi. "Pekâlâ, o son kısım da neydi? *Eve.*"

"Katile özel bir mesajdı. Artık konuşmalarımız kayıt dışı Nadine."

"Bana kurbanın vücuduna ne yaptığını söyle. Kayıt dışı Dallas. Bu beni deli ediyor."

"Onun gözlerini çıkardı."

"Ahh." Nadine nefesini tutup ağaçlara doğru baktı. "Ahh... Allahım. Çoktan ölmüş müydü?"

"Evet."

"Çok şükür ki. Dışarıda, özellikle Maplewood'dan değil, kadınlardan nefret eden bir psikozlu mu dolaşıyor?"

"Şimdilik teorim bu."

"Röportaj talep etme sebebin de buydu. Üç kız olarak ekrana çıktık. Çok akıllıca."

"Bana Breen Merriweather hakkında bildiklerini anlat."

"Breen mi?" Nadine aniden başını çevirdi. "Allahım, yoksa onu buldun mu?" Eve'in kolunu sıkıca tuttu. "Öldü mü? Bu herif onu da mı öldürdü?"

"Hayır, henüz bulunmadı. Ölüp ölmediğini bilmiyorum ama öldüğünü sanıyorum; bu vakayla da ilgisi olduğuna inanıyorum. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Oğluna tapan, iyi, çok çalışkan bir kadın olduğunu biliyorum... Allahım, katil bekâr anneleri mi hedef alıyor?"

"Sanmıyorum, hayır."

"Bir dakika düşünmeme izin ver." Nadine birkaç metre uzaklaşıp kollarını kendi gövdesine doladı. "Çok yakın arkadaş değildik. Daha ziyade iş arkadaşıydık. Ondan hoşlanırdım, verimliliğini takdir ederdim. Ortadan kaybolduğu gece onu akşam vardiyasında gördüm. Kanaldan yedi civarı ayrıldım. Gece yarısına kadar orada kalacağını, saat on bir haberiyle ilgileneceğini biliyordum. Duyduğum her şey ikinci elden ama güvenilir."

Nadine arkasına döndü. "Mesaisini bitirir bitirmez kartını okutup kanaldan ayrılmış. Her zaman yaptığı gibi metroyla eve dönecekti. Sadece üç blok doğuda. Oğlanlardan biri onu çıkarken görmüş ve iyi geceler diye seslenmiş. Breen ona el sallayarak karşılık vermiş. Bildiğim kadarıyla, kanalda Breen'i en son gören kişi o. Doğuya, metroya doğru yürüdüğünü söyledi."

"Elişiyle ilgilenir miydi?"

"Elişi mi?"

"El işinin ne olduğunu biliyorsun Nadine."

Üzüntüsünün yerini ilgi ve merak aldı. "Aslına bakarsan, ilgilenirdi. Çok fazla elişi yapardı, yanında her zaman bir çanta dolusu malzeme olurdu, sürekli bir projeyle ilgilenirdi. Aralarda ya da bekleme zamanlarında onların üzerinde çalışırdı. Aradaki bağlantı bu mu?"

"Öyle görünüyor. İri yarı, vücut geliştiren tipte adamlar tanıyor musun? Kanal 75'te öyle biri var mı?"

"Biz masa başında çalışan kişiler ve yüzleriz." Nadine başını iki yana salladı. "Yayına çıkanlar spor yapar, fiziklerine özen gösterirler, zayıf kalmak için ne gerekiyorsa yaparlar ama halk, haberleri ve eğlenceyi iri yarı boksörlerden almak istemez. Güçlü kuvvetli teknisyenlerimiz, birkaç aşırı kilolu robotumuz var fakat hiçbiri vücut geliştiren tip olarak nitelendirilemez. Ona dair ipucun bu mu?"

"İzini sürdüğümüz başka bir teori."

"Bu iş bittiğinde, eksiksiz bir röportaj istiyorum Dallas. Breen bu işin bir parçasıysa, kanal için senle ve Peabody'yle tam bir röportaj yapmalıyım. O bizden biriydi."

"Röportajı her halükârda isteyecektin."

"Bu doğru." Nadine hafifçe gülümsedi. "Ama bu olay bizi can evimizden vurursa bunu yapmak zorundayım. Tarafsızlığı siktir et. Bu kişisel bir mesele."

"Anlıyorum."

Eve, zamandan tasarruf etmek için Breen Merriweather'ın çocuk bakıcısından, onlarla Breen'in evinde buluşmasını istedi. Eve içeri girmek için ana anahtarını kullandı, yaşanmadığı için ağır bir hava çökmüş küçük, neşeli odaların olduğu eve adımını attı.

"Breen'in ailesi kirayı ödüyor." Altmışlı yaşlarındaki bakıcı Annalou Harbor üzgün gözlerle apartman dairesine baktı. "Çiçeklerini sulamak için hâlâ haftada bir geliyorum. Birkaç kez havalandırdım ama... üst katta yaşıyorum."

"Evet hanımefendi."

"Kocası, küçük oğlu Jesse'yi aldı. O bebeği özlüyorum. Çok sevimliydi." Bayan Harbor, küçük bir oğlanın beyzbol

şapkasını yan takıp sırıttığı çerçeveli bir fotoğrafına işaret etti. "Breen yaşadığı sürece onu asla terk etmezdi. O yüzden, hayatta olduğunu sanmıyorum. Öldüğünü biliyorum. Bu yüzden buradasınız. Cinayet Masasındansınız. Sizi tanıyorum. Televizyonda gördüm."

"Ölüp ölmediğini bilmiyoruz Bayan Harbor. Sadece dosyayı takip ediyoruz... "

"Bunu benim için yumuşatmayın Teğmen Dallas." Kadının ses tonu katı, biraz da resmiydi. "Dedikoducu değilim, sapkın bir heyecan peşinde de koşmuyorum. O kızı kendi kızım gibi severdim, lafı dolandırmazsanız size daha çok yardımcı olabilirim."

"Ölmüş olma ihtimali daha yüksek Bayan Harbor ve Breen'in ölümü şu anda soruşturduğumuz bir başka dosyayla bağlantılı olabilir."

"Central Park'taki cinayet, tecavüz-cinayet. Takip ediyorum." Bayan Harbour dudaklarını bembeyaz olana kadar birbirine bastırdı ama kendini bırakmadı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Merriweather elişi malzemelerini nerede tutardı?"

"Burada." Onları, iki tezgâhı, birkaç elle boyanmış dolabın ve Eve'in bu tür yerlerde görmeye artık alıştığı makinelerin olduğu küçük bir odaya geçirdi.

"Gördüğünüz gibi, burayı kendisi ve Jesse için bir aktivite odası olarak düzenledi. Çocuğun oyuncakları ve oyunları o tarafta, kendi malzemeleri burada. Böylece boş vakitlerini birlikte geçirebiliyorlardı. Breen bir şeyler yapmaktan hoşlanırdı. Geçen Noel'de bana güzel bir şal ördü."

Eve dolapları açarken, Peabody iletişim ve veri merkezini kurcaladı. Birkaç tane fitilli kurdele örneği vardı.

"Total Crafts ve listedeki diğer birkaç yere dair ipuçları elde ettim," dedi Peabody.

"Bayan Harbor, Breen'in tele-linkleriyle bilgisayarını ve diğer birkaç parçayı kanıt olarak almamız gerekecek. Bana onun en yakın akrabasının iletişim bilgilerini verir misiniz?"

"Dilediğinizi alın. Annesi bana polisle her şekilde işbirliği yapacağını söyledi. Onunla konuşurum."

"Ortağım size bir alındı makbuzu verecek."

"Pekâlâ. Gerçeği bilmek hepimiz için daha kolay olur." Bayan Harbor odaya göz gezdirdi, dudakları bir kez titrediyse de kendine hakim oldu. "Ne kadar kötü olursa olsun, kesin olarak bilmek daha kolay olur."

"Evet hanımefendi, öyle olur. Diğer dedektiflerin sizinle görüştüklerini biliyorum ama yine de size birkaç soru sormak istiyorum."

"Olur. Oturabilir miyiz? Oturmak istiyorum."

"Bu üç kadın bağlantılıysa, onlara yakın olan birinin bu adamı görmediğini düşünmek zor," dedi Peabody arabaya döndüklerinde. "Katilin fiziksel görünüşü sandığımız gibiyse, insanların arasına karıştığını düşünemeyiz."

"Adam dikkatli."

"Celina'ya bir şans daha verecek miyiz?"

"Henüz değil. Düşünmeye ihtiyacım var."

Eve ofisinde ayaklarını masasına yaslayıp başını geriye atarak kendini bu işe adadı. Bağlantıyı gözünün önüne getirdi. Katil aradaki bağlantıyı bu kadar çabuk kurabileceklerini düşünmemişti, çünkü polisin kayıp vakalarla cinayet arasında bağlantı kurmasını beklememişti.

Ama tekrar öldürürse, kurbanlar arasındaki bağlantıyı anlayacaklarını biliyordu. Bu onu endişelendirmemişti.

Neden?

Cinayet aleti, kurbanın ve olası kurbanların sık sık ziyaret ettiği dükkânlarda mevcuttu. Kesin konumun saptanması çok uzun sürmeyecekti. Oldukça sıradan bir ürün olduğu için polislerin basit bir laboratuvar çalışmasıyla kaynağı bulamayacaklarını mı sanmıştı? Muhtemelen.

Ama yine de, soruşturmaya kurdelenin satın alındığı noktanın dahil edileceğini düşünmüş olmalıydı. Kurdeleyi başka biri satın almış olsa da, katil kurbanını seçebilmek için dükkânın içinde, dükkân ya da dükkânları görebilecek mesafede olmalıydı.

Kurdele konusundaki endişesi, Elisa'ya halka açık bir parkta saldırırken görülmek ya da yakalanmaktan duyacağı endişeden daha fazla değil gibiydi.

Birçok psikopat gibi asla ele geçirilemeyeceğine inandığı için mi? Yakalanmayacağını düşündüğü ya da yakalanmak için yalvaran bir yanı olduğu için mi?

Durdur beni. Bul beni, yakala beni.

Her türlü, risk faktöründen zevk almıyor muydu? Girdiği riskler onu heyecanlandırmıyor muydu?

Heyecan: kurban seçimi, onu kandırmak ve takip etmek. Bu sırada giderek artan beklenti.

Memnuniyet: fiziksel şiddet, cinsel şiddet, geleneksel olarak kadınsı bulunan bir malzemeyle işlenen cinayet ve sonra kurbanı bir süs eşyası gibi bırakmak.

Zevk: baskın çıkmak, kontrol etmek ve öldürmek için güce sahip olmak. Dahası, ortalama bir erkeğin üstesinden gelebileceğinden çok daha fazla olan ölü ağırlığını taşıyacak güce sahip olmak.

Son tatmin: gözleri çıkarmak. Gözlere *sahip olmak*, diye geçirdi içinden Eve. Cesedi özellikle seçilmiş bir halde ve bir yerde sergilemek.

Yine o heyecan anına dönecekti. Şimdi değilse bile, yakında.

Eve bacaklarını masadan indirdi; günlük notlarını aldıktan sonra evdeki akşam seansı için ihtiyacı olan şeyleri topladı.

Peabody'nin masasına gitti. "Eve giderken yolumun üstündeki spor salonlarından bazılarına uğrayacağım. Benimle geleceksen, paydos ettiğimizde şehir merkezine kendin dönmek zorundasın."

"İri yarı, terli erkekleri süzme ve sorgulama şansını kaçıramam. Bir şey bulamazsak, saat altı gibi paydos edebilirim. McNab'le bu gece paketleme randevum var."

"Paketleme randevusu mu?"

"Evet, evimde ciddi anlamda paketleme işine girişmek zorundayız. Birkaç gün içinde yeni yerimize taşınacağız. Evimize." Peabody karnına hafifçe vurdu. "Beni hâlâ heyecanlandırıyor."

"Üzerimdeki etkisini hayal bile edemezsin," dedi Eve. Peabody kıs kıs gülmeye devam ederken yanından uzaklaştı.

Dokuzuncu Bölüm

Gösterişi boş verip testosterona odaklanmış antrenman tesislerinde, kocaman göğüs kasları ve ağaç gövdesi gibi bacakları olan adamlarla birkaç saat konuştular.

Peabody'nin esas şikâyeti, spor salonu müdavimlerinin büyük bir bölümünün iki dedektiften biri yerine, kendilerini ya da birbirlerini süzmekle daha çok ilgilenmeleri olmuştu.

Eve, oradan dönerken bunun bir olta atma gezisi olduğunu düşündü. Oltası fark edilir şekilde çekiştirilmemişti. Şimdilik.

İsimleri araştırmaya başlamıştı, hepsi bu. Üyelik ve abonelik listelerinden topladığı birkaç yüz isim vardı. Cinsel suç işlemiş birilerinin olup olmadığına bakacaktı. Katil, bu yola yeni baş koymuş biri değildi.

Bekâr olmalıydı, böylece daha fazla kişiyi eleyecekti. Eşcinsel değildi ya da kendisini o şekilde tanımlamıyordu. Geceleri çalışmıyordu; cinayetleri gece işlemişti.

Kurbanın üstünde ve cinayet mahallinde insan saçına rastlanmamıştı. Saçını tamamen yalıtmış mıydı, yoksa o gün

gördüğü vücut geliştirmeye takmış erkeklerden bazısı gibi düzenli olarak saçını kısa kesip vücut tüylerini mi alıyordu?

Eve adamı zihninde neredeyse görebiliyordu.

Onu tarif etmeye çalışırken evinin bahçe kapısına doğru döndü. Ama kapıların kapalı olduğunu görünce, sert bir fren yapmak zorunda kaldı.

"Summerset, seni pislik."

Eve pencereyi açıp diyafona kükredi. "Aç şu kapıları, seni sıçan suratlı, çıbanlı kıçını senin... "

"Bir dakika lütfen. Ses tanımlamanız yapılıyor."

"Gösteririm sana tanımlamayı. O tanımlamayı ben her tarafına senin... "

Eve cümlesini tamamlamadı, kapılar kenara kayarak açılırken hırladı. "Göbeğimi çatlatmak için yeni bir numarası olduğunu sanıyor. Küçük oyununu oynarken, kapıların önünde çileden çıkacağımı sanıyor. Hayaları olsaydı, onları tekmeleyip boğazına yollardım."

Eve arabanın kapısını sertçe kapattı, merdivenleri hızla çıktı ve kükremeye hazır bir şekilde eve daldı.

"Otomatik giriş istiyorsan Teğmen," dedi Summerset, Eve'in püskürmesine izin vermeden, "güvenlik açısından henüz taranmamış ve geçiş izni almamış yabancı bir araçla gelmeden önce bize haber vermelisin. Aksi takdirde bildiğin gibi, sistemin sesini ya da giriş şifrelerini doğrulaması için sesini tanımlatman gerekiyor."

Allah kahretsin. Haklıydı.

"O yabancı bir araç değil. Benim aracım."

Summerset soğuk soğuk gülümsedi. "Terfi ettik, öyle mi?"

"Git başımdan." Onu azarlama fırsatını kaçırdığına sinirlenen Eve merdivenleri çıkmaya başladı.

"Misafirleriniz var. Roarke birinci kattaki batı terasında Mavis ve Leonardo'yu ağırlıyor. Kanepe servis etmek üzereyim."

"Harika." Yarım çikolata artık çok uzak ve hoş bir anı olarak kaldığı için Eve yiyecek bir şeylerle ilgili her şeyin kulağa iyi geldiğini kendine itiraf etti.

Evin içinde dolanarak ilerledi; herkesi içkilerini yudumlarken buldu. Tam olarak değil, diye düzeltti kendini sonra. Mavis fıkırdarken, bir yandan da kadehiyle işaret ediyordu, elindeki limonlu sodanın baloncukları gibi kıpır kıpırdı.

Mavis ince bir boya katmanı gibi dizlerine kadar uzanan, en az onlar kadar dar, kırmızı, hayır mavi, hayır kırmızı pantolonuyla buluşan ışıltılı, yeşil botlarıyla verandada duruyordu.

Mavis her kıpırdadığında pantolonun rengi değişirken Eve gözlerini kıstı. Işıltılı yeşil bluzu kalçalarına kadar iniyordu ve ucundan çok sayıda boncuk sallanıyordu.

Saçı bugün kırmızıydı, yerinde dans etmesine rağmen o renkte kalması Eve'in içini rahatlattı. Açık bıraktığı saçları kalçasına kadar uzanıyordu, uçları boyaya batırılmış gibi aynı ışıltılı yeşili yansıtıyordu.

İki adam onu izliyordu; Roarke neşeli, şefkatli bir gülümsemeyle, Leonardo ise bariz bir hayranlıkla.

Roarke bakışlarını Eve'e çevirip ona göz kırptı.

Eve, sohbeti bölmemek için şarap ve kadehlerin olduğu yere doğru yürüdü. Kendisine bir içki doldurduktan sonra Roarke'un sandalyesinin koluna oturmak için verandada ilerledi.

"Dallas!" Mavis kollarını iki yana açtı ve her nasılsa baloncuklu içecekten bir damla bile dökülmedi. "Yeni mi geldin?"

"Az önce geldim."

"Seni görüp göremeyeceğimizi bilmiyordum. Ama Summerset'e bir öpücük verebilmem için uğramak istedik."

"Lütfen, midemi bulandırıyorsun."

Mavis sadece kahkaha attı. "Roarke bizden hemen sonra eve gelince biraz vakit geçirmeye karar verdik. Bir şeyler atıştıracağız."

Yeşil ışıltıyla uyumlu gözleri dans ediyordu.

"Öyle duydum." Eve Roarke'a doğru uzandı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Leonardo'ya."

"Daha iyi olamaz." Leonardo Mavis'e gülümsedi. Teni bakırımsı altın tonunda, iri yarı bir adamdı. Geniş yüzlüydü, koyu renk gözlerini köşelerinden itibaren yatay bir şekilde dizili gümüş aksesuarlarla süslemişti.

O da baldırına gelen açık mavi botlar giymişti. Paçalarını botlarının içine soktuğu safir rengi, bol pantolonu Eve'e gördüğünü sandığı Arabistan resimlerini hatırlattı.

"Ah, Tanrım, işte yiyecekler!" Summerset süslü atıştırmalıklar ve tatlılarla dolu iki katlı bir servis arabasıyla terasa çıkarken, Mavis yanına koştu. "Summerset, Leonardo olmasaydı, seni hemen kapar ve aşk kölem yapardım."

Summerset dişlerini göstere göstere gülümsedi. Kâbus görmekten korkan Eve başını çevirip şarabına baktı.

"Sanırım burada en sevdiklerinden birkaç çeşit var. Ne de olsa, iki kişilik yiyorsun."

"Bir de bana sor! Beş dakikada bir tıkınıyorum. Aaah, o somonlu şeyden de var. Bu harika."

Mavis onu ağzına attı. "Yemek yemeğe bayılıyorum."

"Otur tatlım." Leonarda yanına gidip onun omuzlarını ovdu. "Sana bir tabak hazırlayacağım."

"Ayıcığım benim," diye karşılık verdi Mavis tatlılıkla. "Beni çok şımartıyor. Bu hamilelik işi günün en iyi kısmı. Görmelisin."

Mavis bluzunun eteğine uzanırken, Eve iki büklüm olup suratını ekşitti. "Ah, Mavis, buna hiç gerek yok... ah pekâlâ."

Göbek bütün ihtişamıyla karşısındaydı ve birbirleriyle bağlantılı üç göbek deliği halkasıyla süslenmişti.

"Şuna bak." Mavis bluzunu yukarıda tutmaya devam ederek yan tarafına döndü. "Gördün mü, belli oluyor. Sana bunu daha önce de söylediğimi biliyorum. Hamile olduğumu öğrendikten beş saniye sonra, ama artık tamamen belli oluyor."

Eve başını yana eğip dudaklarını büzdü. O bölgede hafif bir şişkinlik vardı. "Göbeğini dışarı mı itiyorsun?"

"Hayır. Hisset."

Eve elini arkasına çekmek için yeterince hızlı davranamadı. "İstemiyorum. Bir daha beni ona dokunmaya zorlama."

"Ona zarar vermezsin." Mavis Eve'in elini karnına bastırdı. "Sağlam bir bebek."

"Bu harika Mavis." Eve'in avucunun içi her an terleyebilirdi. "Gerçekten güzel. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Zirvedeyim. Her şey çok iyi gidiyor."

"Güzel görünüyorsun," dedi Roarke ona. "Klişe olsun olmasın, ışıldıyorsun."

"Etrafıma dalgalar yaydığımı hissediyorum." Mavis güldü ve bir sandalyeye hopladı. "Hâlâ arada sırada içimden ağlamak geliyor ama onlar genellikle mutluluk gözyaşları. Birkaç gün önce Leonardo ve ben, Peabody'yle McNab'in yakında binaya taşınacaklarını, en azından daha büyük bir yere taşınana kadar onlarla komşu olacağımızı konuşurken gözyaşlarıma hakim olamadım."

Mavis Leonardo'nun getirdiği tabağı alıp iki kişilik kanepede ona sokuldu. "Sizce yeni evlerini daha sıcak ve konforlu yapmak için ne isterler?"

"Isı düzenleyicileri yok mu?"

"Ahh Dallas." Mavis kıkırdayarak ağzına bir şey daha attı. "Yeni eve taşınma partisi. Biliyorsun, insanlar yeni bir eve taşındığında onlara bir hediye alırsın."

"Bir dakika. Onlara yeni bir eve taşındıkları için hediye mi vermek istiyorsun?"

"Hı-hı. Ayrıca, birlikte oldukları için bu çiftlere uygun bir hediye olmalı." Mavis bir kanepe daha yiyip Leonardo'ya da bir tane verdi.

"Neden her saçmalık için hediye almak zorunda olalım ki?" diye şikâyet etti Eve.

"Perakende komplosu." Roarke hafifçe onun dizine vurdu.

"Bahse girerim öyledir," dedi Eve gizemli bir şekilde. "Bahse girerim öyledir."

"Her neyse." Mavis, boş ver der gibi elini salladı. "Aslında sizinle bebek hakkında konuşmak için geldik, ikinizi de burada bulduğumuz için çok mutluyuz."

"Mavis, hamile kaldığından beri bebek hakkında konuşmadığın bir an oldu mu?" Eve eğilip tabaktan bir kanepe aldı. "Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum."

"Evet ama bu önemli bir şey, çünkü seni ilgilendiriyor."

"Beni mi?" Eve başparmağını yaladı ve Mavis'in tabağından bir kraker daha çalmaya karar verdi.

"Hı-hı. Yedek koçum olmanı istiyoruz."

"Beyzbola mı başlıyorsun?" Eve somonlu kanepeyi ısırdı, fena olmadığını düşündü. "Çocuğu doğurana kadar beklemen gerekmez mi?"

"Hayır. Doğum sancısı ve doğum sırasında koçum olmanı kastediyorum. Ben bebeği doğururken, sen Leonardo'ya destek olacaksın."

Eve kanepeyi yerken öksürmeye başladı ve rengi bembeyaz oldu.

"Bir şey iç tatlım," dedi Roarke neşeli bir sesle. "Sersemlediysen, başını dizlerinin arasına koy."

"Kapa çeneni. Sen... *orada* olmaktan mı bahsediyorsun? Zamanı geldiğinde orada olmaktan mı? O oradan çıkarken... aynı odada olmaktan mı?"

"Queens'teyken bana destek olamazsın Dallas. Yedek bir koçum olmalı, derslere katılan, nefes almayı, pozisyonları ve diğer şeyleri öğrenen biri. Baba Ayıcık as kadro ama sen de yedek kulübesindeki olmalısın."

"Yedek kulübesinde kalamaz mıyım, dışarıda?"

"Orada olmana ihtiyacım var." Gözyaşları botlarından daha parlak olana kadar gözlerine hücum etti. "Sen bütün evrendeki en iyi dostumsun. Yanımda olmana ihtiyacım var."

"Ah dostum. Pekâlâ pekâlâ. Ağlama. Bunu yapacağım."

"Öncelikle," dedi Leonardo, Mavis'e gözlerini silmesi için yeşil bir mendil uzatırken, "arkadaşlarımız içinde bu mucizeyi paylaşmayı daha çok isteyebileceğimiz başka kimse yok. Ayrıca, siz tanıdığımız en sağlam ve dayanıklı insanlarsınız. Kriz anında soğukkanlılığınızı yitirmiyorsunuz."

"Soğukkanlılığımız mı?" diye tekrarladı Eve.

"Roarke'un da orada olmasını istiyoruz." Mavis mendilinin içinden burnunu çekti.

"Ben mi? Orada mı?"

Eve başını çevirdi ve Roarke'un yüzünde nadiren gördüğü paniği keyifle izledi. "Artık o kadar komik gelmiyor, değil mi dostum?"

"Doğum sırasında yanımızda bir ailenin olmasına izin veriliyor, hatta bu konuda teşvik edildik," diye açıkladı Leonardo. "Siz bizim ailemizsiniz."

"Ah, Mavis'i o halde... o şartlar altında görmenin benim için uygun olup olmadığından emin değilim."

"Saçmalama." Burnunu çekmeyi bırakan Mavis kıkırdayıp şakacı bir jestle Roarke'un koluna vurdu. "Videosu olan herkes beni çoğunlukla çıplak gördü. Ayrıca, bunun uygunlukla ilgisi yok. Aileyle ilgili. Size güvenebileceğimizi biliyoruz. İkinize de."

"Elbette." Roarke şarabından koca bir yudum aldı. "Elbette, güvenebilirsiniz."

Yalnız kalınca, Summerset'in yaktığı mumların titrediği alacakaranlığın yumuşak ışığında otururken, Roarke uzanıp Eve'in ellerini tuttu.

"Fikirlerini değiştirebilirler. Doğuma hâlâ aylar var, fikirlerini değiştirip bu... olayın aralarında özel bir an olmasını isteyebilirler."

Eve, Roarke'un kafasının yanında ikinci bir kafa daha bitmiş gibi baktı ona. "Özel mi? Özel mi? Burada *Mavis*'ten bahsediyoruz."

Roarke gözlerini kapattı. "Acı bize Allahım."

"Bundan çok daha fazlası olacak." Eve ondan uzaklaşıp ayağa fırladı. "Bir de bakmışsın, bir de bakmışız ki, *bizden* o şeyi doğurmamızı isteyecek. Burada yapmak isteyecekler, yatak odamızda ya da öyle bir yerde, kameralarla... hayranlarına canlı yayınlayacak. Biz de onu çekip içinden çıkaracağız."

Roarke'un gözlerinde gerçekçi bir korku belirdi. "Kes şunu Eve. Hemen kes."

"Evet, canlı yayın, bu tam Mavis'ten beklenecek bir şey. Bunu yapacağız." Eve aniden ona doğru döndü. "Yapacağız, çünkü o bizi içine çekiyor. Bir şey gibi..." Eve kollarını savurdu. "Kocaman, emici bir şey gibi. Kocaman, hamile ve emici bir şey gibi."

"Sakin olalım." Eve'in çizdiği tablo zihninde belirirken Roarke bir sigara yaktı ve kendine mantıklı düşünmeyi telkin etti. "Herhalde daha önce böyle bir şey yapmışsındır. Sen bir polissin. En azından bir doğumda bulunmuş olmalısın."

"I-ıh. Hayır. Asla. Bir keresinde, daha devriye gezerken, bir kadını sağlık merkezine götürmemiz gerekti. Of, sanki biri kasığına çelik çiviler çakıyormuş gibi haykırıyordu."

"Hay Allahım, Eve, şöyle tasvirleri kendine saklar mısın?"

Eve artık iyice havaya girmişti. "Orada bir şey, daha fazla dayanamadı ve içinden bir şeyler akmaya başladı. Vücut sıvısı, biliyor musun onu?"

"Hayır, bilmiyorum. Bilmek istemiyorum."

"Polis arabasını batırdı. Ama en azından çocuğu dışarı çıkarmadan önce doktor, ebe ya da her kimse onun yanına varana kadar bekleyecek anlayışa sahipti."

Roarke parmaklarını bir anlığına şakaklarına bastırdı. "Artık bunu düşünemeyiz. Düşünürsek aklımızı kaçıracağız. Başka bir şey düşünmeliyiz." Sigarasını söndürdü. "Tamamen."

Eve derin ve titrek bir nefes aldı. "Haklısın. Çalışmalıyım."

"Cinayet. Çok daha iyi. Yardım etmeme izin ver. Yalvarırım."

Eve kahkahasına engel olamadı. "Elbette. Senin için en azından bunu yapabilirim. Ofisime gel."

Eve Roarke'un elini tuttu; içeri girip üst kata çıkarken detaylar hakkında onu bilgilendirdi.

"Celina Sanchez'den ne kadar faydalanmayı düşünüyorsun?"

"Mümkün olduğunca az." Eve oturup ayaklarını masasının kenarına uzattı. "Dimatto'nun onay damgası var ve yeterince sempatik. Hatta onun istikrarlı olduğunu bile söyleyebilirim. Ama benim için uygun değil. Yine de bu

konuda bilgi sahibi, bana verebileceklerini görmezden gelemem."

"Kadrosunda medyum birini bulunduran, onsuz karar almayan bir adam tanıyordum. Aslına bakarsan, onun için iyi sonuçları oldu."

"Senin çalışanlarının arasında öyle birileri var mı?"

"Evet. Durugörürler[15], kâhinler, medyumlar. Onlara bahşedilen yeteneği ya da bana sunabilecekleri şeyleri reddedemem. Ama son safhada kendi kararımı vermeyi tercih ederim. Sen de aynısını yapacaksın."

"Şimdilik Celina'nın söylediklerinin, istihbaratının diyelim, altıncı histen uzak, basit polis çabalarıma pek katkısı olmadı. Ama hislerimle uyuşuyor."

Eve kaşlarını çatıp zihnindeki veriler ve tahminlerin arasında yavaş yavaş ilerledi. "Cinayet mahallinde ve kurbanı sergilediği noktaya kadar edindiğimiz izlenimler, katilin ayakkabı numarasının 48 olduğuna işaret ediyor. Dickhead, laboratuvarda mucizevi bir iş çıkarırsa adımının kalıbını kısmen de olsa çıkarabiliriz. Zemin ve çimen kuruydu ama cüssesinin ağırlığı Elisa'nın ağırlığıyla birleşince, katil birkaç ayak izi bırakmış."

"Peşinde olduğunuz büyük bir ayak fakat her iri yarı adamın ayağı büyük değildir."

"Kuru çimenlerin üzerinde iz bırakacak kadar büyük, altmış kiloluk ölü ağırlığını kaldırıp taşıyacak kadar güçlü. Tahmin yürütmeli, olasılıkları gözden geçirmelisin. Öyle yapınca 122 ila 127 kilo arasında bir adama ulaşıyorsun. Tahminimce boyu 1.93'le 2.03 arası."

Roarke başını salladı, Eve'in aklındakine benzer bir tablo oluşturmaya çalıştı. "Bunu daha ileri götürürsen, o tür

---

[15] Henüz gerçekleşmemiş bir olayı gören, durugörü sahibi. İngilizcesinde *Precogs (precognitives,clairvoyants...) olarak geçiyor.* (e.n.)

bir vücut tipinin disiplinle ve kendini buna adayarak olacağını varsayarsın."

"Vücut geliştirme yöntemleri insanın cüssesini etkileyebilir ama güç veremez."

"Bu yüzden, kaslı adamların dünyasına baskın yaptınız."

"Bana uzun boylu ve zayıf erkeklerden hoşlandığımı hatırlattı."

"Çok şanslıyım."

"Kaybolan ve öldüğü düşünülen iki kadınla kendi kurbanım arasında elişi gibi detay gerektiren bir hobiye ilgi duymaları, malzemeleri için en azından aynı dükkânları tercih etmeleri dışında bir bağlantı bulamadım."

"Senin için vaktimi ayırıp bu konuyu derinlemesine araştırabilirim."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Herhangi bir yerden on beş çift ayakkabı satın alamaz," diye devam etti Roarke. "Özel sipariş vermesi ya da uzmanlık alanı ayakkabı olan bir satış yerinden faydalanması gerekir. Aynı şekilde, eğer adamın tarif edildiği gibiyse raftan hiçbir şey satın alamaz."

"Haklısın. Onun 'Devasa Giyim' gibi bir mağazaya ihtiyacı var."

"Akılda kalacak bir isim," dedi Roarke neşeyle. "O tarz bir mağaza açma ihtimaline karşı bunu aklımda tutacağım."

"Ben de o tarz mağazaları araştırıp yerlerini saptayacağım," dedi Eve Roarke'un aksanını taklit edip onu gülümseterek. "Bu gece."

"Pekâlâ, ikimiz de düşünmemenin daha iyi olacağı şeylere kafa yormayacak kadar meşgul olmalıyız. Kendi köşelerimize çekilmeden önce bana şunu söyle: Neden bunu yapıyor?"

"Kontrol. İstismar her zaman kontrolle ilgilidir. Tecavüz kontrolden ibarettir ve özünde cinayet de öyle. Cinayet

sebebi açgözlülük, kıskançlık, nefsi müdafaa, öfke ya da eğlence olsa bile esas kontrolle alakalıdır."

"Özünde bütün suçlar kontrolle ilgili değil midir zaten? Cüzdanın ya da canın, bunu senden alıyorum, çünkü bunu yapabilirim."

"*Neden* eskiden hırsızlık yapıyordun?"

Roarke'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tamamen bencilce ve eğlenceli sebeplerden ötürü Teğmen. Elbette, sahip olmadığım bir şeyi elde etmek için çaldım. Bir de bu konuda başarılı olmanın verdiği keyif vardı."

"Peki çaldığın şeye senden önce sahip olan kişiyi cezalandırmak?"

Roarke başını yana eğerek kastettiği şeyin doğruluğunu onayladı. "Hayır. Pek çoğu hedefe giderken tamamen tesadüf eseri olan şeylerdi."

"Aradaki fark bu. Hırsızı masum çıkarmaz ama cinayetin temelinde genellikle cezalandırma arzusu vardır. Bana kalırsa, bu vakada da var. Biri katili kontrol etti, onu cezalandırdı. O bir kadındı ve şimdi ona patronun kim olduğunu gösteriyor. Bu yüzden kurbanı çıplak bıraktı. Ona tecavüz ettiğinde muhtemelen çıplak değildi. Giysilerini yırttı. Elisa'nın üzerindeki kumaş kalıntıları buna işaret ediyor; ama onu tamamen soymaya tenezzül etmedi. Bunu daha sonra yaptı, çünkü onu iyice utandırmak istedi."

Eve duraksayıp düşündü. "Elisa'nın cinsel organını tahrip etmemiş olması bir başka öfke ve kontrolü ifade ediyor. Cinsel değil, kişiseldi. Elleri yerine bir kurdele kullanarak onu boğuyor... aslında boynunu ince bir dal gibi kırabilirdi. Demek bunun katil için bir anlamı var. Kırmızı kurdele de kişisel. Kurbanını kör etmek için gözlerini özenle oyuyor. Çıplak ve kör, daha fazla aşağılama. Vücudunun o kısmına sahip olabilmek için gözleri alıyor. Elisa onu izliyor mu?

Bence, onu bir şekilde izlemesini istiyor. Çünkü artık kontrol onda."

"Kesinlikle büyüleyici," diye karşılık verdi Roarke.

"Ne?"

"Çalışmanı izlemek." Roarke masanın etrafını dolaştı ve çenesini kaldırıp onu hafifçe öptü. "Ayrıca, bunun altıncı histen uzak bir yanı yok. İşe koyulmadan önce yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"İyi olur."

Roarke ofisin bitişiğindeki mutfağa giderken, Eve ikinci bir cinayet tahtası hazırladı. Buna Marjorie Kates ve Breen Merriweather'ın fotoğraflarını ekledi.

Roarke içeri döndüğünde, tahtanın karşısında durmuş onları inceliyordu. Roarke masasına bir tabak koydu. "Artık onlar da senin."

"Evet. Korkarım öyleler."

"Çekici kadınlar. Baş döndürücü olmak yerine rahat bir şekilde çekiciler. Saç olmalı, değil mi? En büyük benzerlik saçlarında."

"Vücut yapıları da benzer. Orta boylular. Ortalama bir fiziğe sahip; uzun, açık kahverengi saçlı, otuzlu yaşlarında beyaz kadınlar. Bu katilin olta atması için çok büyük bir göl."

"Diğer faktörleri eklediğinde o kadar büyük değil."

"Hayır, onlar seçenekleri daraltıyor. Elişi malzemesi dükkânlarında vakit geçirmeleri ve bazen geceleri dışarıda yalnız olmaları gerekiyor. Onları gece avlıyor. Yine de, bütün bunlar ona çok fazla seçenek sunuyor."

Eve geri çekildi. "Bir başka kurban seçmeden bu işe başlasam iyi olacak."

Eve masasına geri döndü, Roarke'un yanlarında birkaç küçük brokoli ağacı olmasına rağmen ona bir hamburger ve kızarmış patates getirdiğini görünce sevindi. Brokoliyi

kenara ayırabilirdi; yemediğini nereden bilecekti? Ama Eve kendisini suçlu hissederdi. Suçluluk duygusundan ziyade kendisini brokoliye daha yakın hissettiği, bir an önce aradan çıkarmak istediği için ilk önce onu yerken, iri yarı adamlara hizmet eden mağazaları araştırmaya başladı.

Eve, Roarke'un tabağın yanına koyduğu demlikten kahvesini doldururken, sandığından daha fazla mağaza olduğunu fark etti. Lüks, elbette, diye geçirdi içinden. Arena futbolcuları, basketbolcular, uzun boylu ya da şişman zengin adamlar paralarını başka nerede harcayacaktı?

Orta halli ve ucuz ürünler satan dükkânlar da olduğunu keşfetti, birkaç büyük mağazayla küçük butik, tasarım ve terzilik hizmetleri veriyordu.

Seçenekleri tam olarak daraltmıyordu.

Eve araştırmayı ayakkabılar olarak değiştirince, seçeneklerden birkaçı elendi ve sonuçlara yeni birkaç seçenek dahil oldu.

Eve hamburgerini ısırırken, katilin çoğunlukla ya da sadece internetten alışveriş yapıyor olabileceğini düşündü. Birçok insan böyle yapıyordu. Ama vücudunu geliştirmek için o kadar çok çalışan ve aldığı sonuçlarla gurur duyan bir adam giysilerini hayatın içinde seçmek istemez miydi? Aynada kendisini kontrol etmek, yalakalık yapan bir tezgâhtarın ona ne kadar harika göründüğünü söylemesini istemez miydi?

Eve, somut gerçeklerin eksikliği yüzünden fazla tahminde bulunduğunu kabul etti.

Bölgesel bir arama yaptığında, Total Crafts'ın iki çapraz blok ötesinde The Colossal[16] Man adında bir dükkân buldu.

"Çok ilginç değil mi?" Eve patates kızartmasını ısırdı. "Bilgisayar, Total Crafts'ın altı blok çevresinde yer alan bu dosyadaki spor salonlarını listele."

[16] (İng.) devasa, iri yarı. (e.n.)

ÇALIŞIYOR...

Eve bir patates kızartması daha yedi.

O BÖLÜMDEKİ SAĞLIK-SPOR TESİSLERİ JIM'İN SPOR SALONU VE VÜCUT GELİŞTİRİCİLERİNİ İÇERİYOR.

"Geçerli sektörün haritasını ekrana yansıt. Mağazaların ve spor salonlarının konumlarını belirginleştir."

Eve hamburgerini eline alıp ayağa kalktı ve duvardaki ekrana yaklaştı. Bazen sırf görmek istediğin için bir bağlantı görürsün, bazen de zaten karşında duruyordur, diye düşündü.

Katilin o sokaklarda dolaştığından emindi. Spor salonundan dükkâna yürüdü. Çünkü o bölgede yaşıyor ya da çalışıyordu, veya her ikisi de. Burası onun mahallesiydi. İnsanlar onu orada görüyordu, onu tanıyorlardı.

Eve de görecekti.

Roarke'un ofisine girdi; masasında, oturduğu yerde çalışırken deniz mahsullü makarnaya benzer bir yemeği iştahlı iştahlı yiyor gibiydi. Lazer faksı uğulduyordu, bilgisayarı bir mesaj olduğu sinyalini veriyordu.

"Sana gelen yazılar var."

"Beklediğim proje raporları," dedi Roarke başını kaldırmadan. "Bekleyebilirler. Henüz senin için bir şey bulamadım."

"Ona bir dakika ara ver ve gelip şuna bak."

Roarke kahvesini alıp Eve'in ofisine geçti.

Eve duvardaki ekrana işaret etti. "Ne görüyorsun?"

"Batı Village'in bir bölümünü. Bir de bağlantı."

"Ben de aynı şeyi görüyorum. Bu bölgedeki evlerle başlamak istiyorum. Sen herhangi bir şey söylemeden söyleyeceğim, hayır, kaç tane olduğunu tahmin bile edemem. Düşük bir ihtimal, gerçekten düşük bir ihtimal ama..."

"Orada yaşıyor olabilir. Evlerle başla, ev sahipleri ve kiracıların listelerini çıkar, aileleri, çiftleri ve bekâr kadınları eleyip yalnız yaşayan erkeklere odaklan."

"Bir polis olmalıydın."

Roarke bakışlarını ekrandan ona çevirdi. "Potansiyel ebelik fikri beni yeterince endişelendiriyor zaten, daha fazlasını eklemene gerek var mı?"

"Özür dilerim. Bu çok zaman alacak. Çizdiğim sınırın bir blok dışında yaşıyor olabilir. Off, belki de beş blok dışında yaşıyor, içinde çalışıyordur. Ya da bir blok dışında çalışıyor. Alışverişini ve vücut geliştirme işini orada yapıyor ama Allahın belası New Jersey'de bile yaşıyor olabilir."

"Yüzdelere göre hareket edeceksin, yüzdeler burayı gösteriyor."

"Kontroller konusunda bana yardım edersen bunu daha hızlı yapabilirim."

Roarke başını sallayarak ekranı incelemeye devam etti. "Şu bölge senin mi olacak, benim mi?"

Eve, gece birden sonra yatağa girdiğinde, avının kokusunu aldığının farkındaydı. Katilin, o izini sürene kadar beklemesini umuyordu, elinden ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Kates, Breen ve Maplewood arasında ikişer ay var. Eğer adam bu programa bağlı kalırsa, bir başka kadını öldürmeden onu ele geçirebilirim."

"Düşünme artık Teğmen." Roarke başını göğsüne koyacağı şekilde Eve'i kendisine doğru çekti. "Düşünme ve uyu."

Eve, "Yaklaştım. Yaklaştığımı hissediyorum," diye mırıldanırken uykuya daldı.

Adam onu bekliyordu. Kadın gelecekti. Her zaman bu taraftan yürürdü. Hızlı ve başı öne eğik, jel tabanlı ayakkabıları sayesinde adımları neredeyse sessiz olurdu. Vardiyası bittikten sonra, kadehlerinin üstünden ona pis pis bakan erkeklere servis yaparken giydiği fahişe ayakkabılarını çıkarıp rahat ayakkabılarını giyecekti.

Ne giyerse giysin, bir fahişe olarak kalacaktı.

Yere bakarak yürürken saçlarına sokak lambalarının ışığı vuracaktı. Neredeyse altın gibi görünecekti. Neredeyse.

İnsanlar güzel bir kadın olduğunu, hoş, sessiz, kendi halinde alımlı bir kadın olduğunu düşüneceklerdi. Ama bilmiyorlardı. Oysa adam o kabuğun içinde ne olduğunu biliyordu. Acı, siyah ve karanlık.

Onu beklerken bunun içinde yükseldiğini hissedebiliyordu. Öfke ve zevk, korku ve neşe. Bu kez bana bakacaksın seni orospu.

Hoşuna gidip gitmeyeceğini göreceğiz, nasıl hoşuna gidecek, göreceğiz.

Çok güzel olduğunu düşünüyordu. Çırılçıplak aynanın karşısında yürümekten ve poz vermekten hoşlanıyordu. Ya da ona dokunmasına izin verdiği erkeklerin karşısında yürümekten, poz vermekten hoşlanıyordu.

Onunla işim bittiğinde o kadar güzel görünmeyecek.

Adam elini cebine attı, kurdelenin uzunluğunu yokladı.

Kırmızı, kadının en sevdiği renkti. Kırmızı giymeye bayılıyordu.

Adam bir keresinde olduğu gibi onu gözünün önüne getirdi. Boynunda kırmızı kurdeleyle çırılçıplak bir halde çığlık atıyordu. Kadın onu bayıltana kadar dövdüğünde akan kanı kadar kırmızıydı.

Gözlerini karanlıkta açmıştı. Kilitli bir odada, karanlıkta.

Bu kez karanlıkta uyanan o kadın olacaktı. Cehennemin dibinde kör olarak.

İşte oradaydı.... işte orada her zamanki gibi, başı öne eğik hızlı adımlarla yürüyordu.

Kadın yaklaştıkça adamın kalbi göğsünde hızla atmaya başladı.

Kadın her zamanki gibi demir kapıların arasından güzel parka girdi.

Bir an için, bir kalp atışı kadar kısa bir süreliğine başını kaldırdı. Adam gölgelerin arasından fırladığında, kadının gözlerinde korku, şok ve şaşkınlık vardı.

Kurbanı çığlık atmak için ağzını açtı ama adam yumruğuyla onun çenesini kırdı.

Onu ışıkların altından uzaklaştırırken kadının gözleri kaydı ve kararda.

Kadını kendine getirmek için birkaç kez tokatlamak zorunda kaldı. Bunun için uyanık olmalıydı, uyanık ve her şeyin farkında olmalıydı.

Adam sesini alçak tutmaya özen gösterdi -aptal değildi- ama yumruklarını kadının üzerinde kullanırken ona söylemesi gereken şeyleri söyledi.

Hoşuna gitti mi orospu? Patron kimmiş anladın mı, seni fahişe?

Vücuduna girmek hem utanç verici hem de tarifsiz bir zevkti. Kadın mücadele etmedi, cansız bir şekilde uzanması hayal kırıklığına sebep oldu.

Öncesinde mücadele etmiş, biraz da yalvarmıştı. Öylesi daha iyiydi.

Yine de kurdeleyi onun boynuna dolayıp sertçe çektiğinde gözlerinin yerinden fırlayacak gibi olduğunu görünce aldığı zevk öylesine güçlüydü ki öleceğini sandı.

Kadın topuklarını yere vurmaya başladı, çimenlerin üzerinde küçük, yumuşak patırtılar oldu. Bedeni kasıldı ve onu en sonunda doyuma ulaştırdı.

"Cehenneme git." Nefes nefese kadının giysilerini çıkardı. "Ait olduğun cehenneme gidebilirsin artık."

Giysileri, yanında getirdiği çantaya koyduktan sonra sapını kocaman göğsüne çapraz astı.

Kadın tüy kadar hafifmiş gibi onu yerden kaldırdı. Kuvvetinden ve ona verdiği güçten zevk aldı.

Kadını daha önce seçtiği, kocaman, gölgelik ağacın altında çok hoş görünen ve asil çeşmeye çok yakın olan banka kadar taşıdı. Orada onu yere serdi ve ellerini özenle birleştirip göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

"İşte oldu. İşte anne, sence de güzel olmadın mı? Görmek ister misin?"

Sırıtıyordu; çılgın gülümsemesi, sürdüğü kalın yalıtıcı tabakanın altında neredeyse patlayacak gibi görünüyordu. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Sonra dediğini yapıp cebindeki neşteri çıkardı ve işe koyuldu.

Onuncu Bölüm

Başucu tele-linki çalınca, Eve karanlıkta sese doğru yuvarlanıp el yordamıyla ararken söylendi: "Allah kahretsin, hay senin, nerede bu."

"Işıklar yüzde on yansın," diye seslendi Roarke.

Eve, elini saçının arasında gezdirdi, uykusunu açmak için başını iki yana salladı. "Görüntülü konuşmayı engelle," diye komut verdi. "Dallas."

"Onu öldürüyor. Onu öldürüyor."

Ses öylesine ince ve nefes nefeseydi ki Eve onu tanımak için tele-linkin tanımlamasına ihtiyaç duydu. "Celina. Kendine gel. Kendini topla ve bana her şeyi net aktar."

"Gördüm... diğeri gibi onu da gördüm. Ahh Allahım. Çok geç. Artık çok geç."

"Nerede?" Eve yataktan fırladı, giysilerini almak için koşarken tele-linke doğru konuştu. "Central Park'ta mı? Katil yine parkta mı?"

"Evet. Hayır. Bir park. Daha küçük. Etrafı çevrili. Binalar var. Memorial Park'ta!"

"Neredesin?"

"Ben... ben evdeyim. Yatağımdayım. Aklımdaki şeylere dayanamıyorum."

"Orada kal. Beni anladın mı? Orada kal."

"Evet. Ben... "

Eve, "Görüşmeyi sonlandır," diye komut verdi sertçe ve Celina'nın çılgınca ağlamasını kesti.

"Bunu rapor edecek misin?" diye sordu Roarke.

"Önce bizzat kontrol edeceğim. Yani, kontrol edeceğiz demem lazım," diye düzeltti Eve, Roarke yataktan kalkıp giyinmeye başlarken.

"Peki ya Celina?"

"Üstesinden gelmek zorunda." Eve silahını taktı. "Hepimiz aklımızdaki şeylerin üstesinden gelmek zorundayız. Hadi gidelim."

Eve arabayı onun sürmesine izin verdi. Normal şartlar altında bir aracı, herhangi bir aracı ondan daha iyi kullanması Eve'i sinirlendirebilirdi ama şu anda bu konuda tartışmanın sırası değildi.

Medyumlar hakkında tartışmanın da sırası olmadığını itiraf etti. Çağrı cihazını çıkarıp Memorial Park'taki olası bir saldırıyı bildirmek için bir devriye aracı istedi.

"Boyu 1.93'le 2 metre arası kaslı bir erkek arıyoruz. Yaklaşık 123 kilo. Bulursanız, sadece alıkoyun. Söz konusu şahsın silahlı ve tehlikeli olduğunu göz önünde bulundurun."

Manhattan'ın güneyine doğru süratle yol alırlarken, Eve onlara daha fazla hız kazandırmak ister gibi öne doğru eğildi. "Olmuş değil, olacak bir şeyi görmüş olabilir. Ne diyordun ona?"

"Durugörü."

"Evet." Fakat midesine çöken ağırlık, bunun aksinin geçerli olduğunu söylüyordu. "Yaklaştım. Allah kahretsin, doğru yolda olduğumu biliyorum."

"Eğer bu gece cinayet işlediyse, iki ay beklemedi."

"Belki de hiç beklemedi."

Memorial Place'in yakınındaki batı girişini seçtiler, kaldırıma yakın park etmiş bir polis arabasının arkasında durdular.

"Burasının kaç girişi çıkışı var?" diye sordu Eve. "Üç mü, dört mü?"

"Sanırım o civarda. Kesin bilmiyorum ama dört hektar kadar olmalı. WTC[17] anıt-parklarına göre daha küçük ve zevkli düzenlenmiş olanlardan biri."

Eve kaldırımda ilerledi, silahını çıkarıp yeşilliğe açılan taş kemerin altından geçti.

Banklar ve küçük bir havuz vardı. Kocaman ağaçlar, çiçek tarhları ve bir bayrağı taşıyan itfaiyecilerin betimlendiği büyük, bronz bir heykel vardı.

Eve heykelin yanından geçti, bir öğürme sesi duydu.

Sese doğru döndü, hızla güneye doğru yürüyünce üniformalı bir polisin ellerinin ve dizlerinin üzerinde kırmızı beyaz çiçeklerin üstüne kustuğunu gördü.

"Memur... " Eve birkaç metre ötedeki bankı ve üzerindeki şeyi gördü. "Onunla ilgilen," dedi Roarke'a; çağrı cihazını elinde tutan ikinci üniformalıya doğru yürüdü.

Eve rozetini çıkardı. "Dallas."

"Memur Queeks, Teğmen. Onu bir dakika önce buldum. Rapor vermek üzereydim. Kimseyi görmedik. Sadece o vardı. Ölüp ölmediğinden emin olmak için nabzını kontrol ettim. Hâlâ sıcak."

"Olay yerinin güvenceye alınmasını istiyorum." Eve arkasına baktı. "Onun bize bir faydası olacak mı?"

"Kendine gelir Teğmen. O bir çaylak," diye ekledi üzgün, küçük bir gülümsemeyle. "Hepimiz o yoldan geçtik."

---

[17] World Trade Center: Dünya Ticaret Merkezi. (ç.n.)

"Onu ayağa kaldır Queeks. Olay yerini güvenceye al ve bu parkı iyice araştır. Dikkatle. Kadını burada öldürmedi. Başka bir yer var. Ben rapor veririm."

Eve çağrı cihazını çıkardı. "Merkez, Teğmen Eve Dallas konuşuyor."

"Onaylandı."

"Cinayet, tek kurban, kadın. Konum Memorial Park'ın güneybatı bölümü. Dedektif Delia Peabody ve olay yeri inceleme ekibiyle iletişime geçin."

"Anlaşıldı Teğmen Eve Dallas. Merkez, tamam."

"Bunu ihtiyacın olacak," dedi Roarke ve ona bir saha kiti uzattı.

"Evet. Geride kalmanı istiyorum." Eve kendisini yalıtıp bir kayıt cihazı taktı.

Roarke kurbana yaklaşmasını, olay yerini görsel ve sözel olarak kaydedişini izledi.

Bir kez daha çalışmasını izlemenin büyüleyici olduğunu düşündü. Bazen de kelimelerle ifade edemeyeceği kadar üzücü.

Gözlerinde merhamet ve öfke vardı. Eve bunu belli ettiğinin farkında değildi; Roarke bunu kendisinden başkasının görebildiğini sanmıyordu. Ama kaçık bir adamın son eserini kayda geçirirken orada, içindeydi.

Roarke, Eve'in ölüyü ve detayları inceleyeceğini düşündü. Gözünden hiçbir şey kaçmayacaktı. Fakat sadece cinayeti görmeyecekti o. İnsanı da görecekti. Aradaki fark buydu.

Eve kurbanın diğerlerinden biraz daha zayıf olduğunu düşündü. Onlar kadar yuvarlak hatlara sahip değildi. Daha narindi, belki biraz daha gençti. Yine de onlara yakındı. Uzun, açık kahverengi saçlıydı, biraz dalgalı olsa da neredeyse düzdü. Muhtemelen güzeldi ama yüzü mahvolduğu için artık bunu söylemek mümkün değildi.

Maplewood'dan daha sert dövülmüştü. Eve, katilin o kısımdan zevk aldığını düşündü. Bu kez kendisini kontrol edememişti.

Kadını ve temsil ettiği her şeyi cezalandır.

Kadını ve temsil ettiği her şeyi yok et.

Bu kadın her kimse, katilin öldürdüğü kişi o değildi. Kurdeleyi boynuna dolarken kimin yüzünü görüyordu? Ona bakan kimin gözleriydi?

Eve, cesedin pozisyonunu ve yaraları kayda aldıktan sonra, parmak izine bakmak için kurbanın kavuşturulmuş ellerini birbirinden ayırdı.

"Teğmen!" Queeks sağ tarafından seslendi. "Sanırım cinayet mahallini bulduk."

"Korumaya al. Erişimi engelle Queeks. Kimsenin olay yerinde dolaşmasını istemiyorum."

"Emredersiniz efendim."

"Kurbanın parmak izlerinden Lily Napier olduğu saptandı, yirmi sekiz yaşında. Vesey Caddesi 293 numara, daire 5C'de oturuyor."

Güzelmişsin Lily, diye düşündü Eve, ekranda görünen kimlik fotoğrafına bakarken. Yumuşak, narin. Biraz utangaç.

"Albany Caddesi'ndeki O'Hara's Bar&Grill'de çalışıyor. Yürüyerek işten eve dönüyordun, değil mi Lily? Çok uzak değil. Seni ulaşım masrafından kurtarıyordu, üstelik ılık bir gece. Burası senin mahallen. Parkın içinden geçip evine varacaktın."

Eve gözlüğünü taktı, kurbanın ellerini ve tırnaklarını inceledi. Ölüm henüz vücudunun bütün sıcaklığını almamıştı.

"Toprak ve çimene benziyor. Doku ya da deri parçası umabiliriz. El bileği kırık, çenesi de kırılmış görünüyor. Yüzünde, gövdesinde, omuzlarında çok sayıda yara ve sıyrık var. Seni çok hırpalamış Lily. Cinsel saldırı belirtileri var.

Vajinal kanamaya işaret eden bulgular var. Bacaklarda, genital bölgede çürükler ve aşınmalar var. Kalıntılardan bazılarını kanıt olarak alıyorum."

Eve özenle çalışarak cesetten küçük dokular topladı, genital bölgeden örnek alırken hiç irkilmedi.

Onları mühürlü poşete koydu, etiketleyip kaydetti.

Bir yanı çaylak gibi tiksindiyse, bir yanı tecavüz görüntülerine haykırmak istediyse bile onları bastırıp işine devam etti.

Eve, gözlüğünü çıkarmadan ölünün yüzüne doğru eğilip gözlerin olduğu yerdeki kanlı çukurları inceledi.

"Elisa Maplewood'un cesedindekine benzeyen düzgün, özenli kesikler var."

"Dallas."

"Peabody." Eve etrafına bakmadı; nedense bir an için Peabody'nin üniforma ayakkabılarının gelişini haber veren patırtısını özlediğini düşündü. "Cinayet mahallini güneyde bulduk. Olay yerine ilk intikal eden Queeks. Alanın korumaya alındığını doğruladı."

"Cinayet mahalli tam arkamda."

"Ekibin bir kısmını yanma al, çimenlerdeki izleri incelemek için o olay yerinden buraya doğrudan bir yol izlesinler. Ama ben görene kadar kimsenin o olay yerini karıştırmasına izin verme."

"Anlaşıldı. Onu üniformalılar mı buldu?"

"Hayır." Eve doğruldu. "Celina Sanchez bir kez daha gördü."

Eve cesedi ve bırakıldığı yeri incelemeyi tamamladıktan sonra Queeks'in kurduğu olay yeri alıcılarının hemen arkasında duran Roarke'un yanına gitti.

Eve bunu hatırlayacağını düşündü. Memur Queeks'in hızlı ve sessizce çalıştığını, gereksiz konuşmalar ve sorularla onu sıkmadığını hatırlayacaktı.

"Beklemek zorunda değilsin."

"Bekleyeceğim," dedi Roarke. "Artık ben de bu işin içindeyim."

"Sanırım öyle. Benimle gel. Dikkatli gözlerin var. Belki benim gözümden kaçan bir şey görürsün."

Eve geniş bir daire çizerek ikinci olay yerine doğru ilerledi. Eğer katil yine çimenlerin üzerinde ayak izi bıraktıysa, onları bozmak istemiyordu.

Eve Queeks'e başıyla işaret etti. "İyi iş çıkardın. Çaylak nerede?"

"Onu birkaç oğlanla birlikte girişleri korumaya alması için gönderdim. O iyi Teğmen, sadece acemi. Üç aydır bu işte; bu onun ilk cesediydi. Üstelik, zor bir vaka. Ama olay yerinden uzaklaşana kadar idare etti."

"Kustuğu için onu küçük görmüyorum Queeks. Ceset dışında bilmem gereken bir şey gördün mü?"

"Sizinle aynı girişten geldik. Dört tarafta da birer giriş var. Güneye doğru gidip daire çizmeyi planlıyorduk. Kadını çok çabuk gördük. Başka birini gözlemlemedik. Ne parkta ne de caddede. Sevk emri geldiğinde, Varick Caddesi'nde bir taşkınlık vakasıyla işimiz yeni bitmişti. Sokakta birkaç evsizle her zamanki vesikalılar dolaşıyordu ama bize verilen tasvire uygun birini görmedik."

"Ne zamandır bu bölgede çalışıyorsun?"

"Yaklaşık on iki senedir."

"O'Hara's nerede, biliyor musun?"

"Elbette, Albany Caddesi'ndeki Mick'in mekânı. Düzgün bir yer, yemekler idare eder."

"Saat kaçta kapanıyor?"

"İkide, işler yavaşsa daha erken."

"Pekâlâ. Teşekkürler. Peabody?"

"Biraz kan var. Çimenlerin bir kısmı parçalanmış, bir kısmı ezilmiş. Birkaç küçük kumaş parçası buldum. Bir kıyafetin parçası olabilir."

"Bütün bunları görebiliyorum Peabody. Sen ne görüyorsun?"

"Bana kalırsa, kurban parkın içinden geçmeye başladığı esnada güney girişinin hemen iç tarafında onu ele geçirmiş. Onu dışarıda yakalamış olabilir ama muhtemelen kadın kestirmeden gitmeye kalktığında bunu yaptı. Onu burada yere devirdi, saldırdı, etkisiz hale getirdi, mücadele sırasında giysilerinden bazılarını yırtmış olabilir, gerçi kadının çok fazla karşı koyduğunu gösteren bir kanıt yok. Ona burada tecavüz etmiş. Cesedi henüz incelemedim ama kurban parmaklarını çimenlere geçirmiş gibi görünüyor. Maplewood cinayetine benzer bir yöntem seçilmiş gibi göründüğü için katil onu bu noktada boğmuş, giysilerini çıkarıp onu poz verdirebileceği diğer noktaya taşımış ve gözlerini çıkarmış olabilir."

"Evet, benim gördüğüm de bu. Ama içeride. Kadın eve kestirmeden gitmeyi tercih etti. Devriyeler buradan düzenli olarak geçiyor. Park oldukça temiz kalıyor. Güvenli. Katil hızlı çalışmış olmalı ama bu onun için bir sorun değil. Artık belirli bir rutini var. Ölüm zamanı 02:00, neredeyse tam saat başında. İlk ekip, olay yerine 02:20'de intikal etti. Adamın onu soyması, taşıması, ona poz verdirmesi, cesedi parçalaması hesaba katılınca, bu kez ucu ucuna yetişmiş."

"Polisler geldiğinde, katil hâlâ parkta olabilirdi."

Eve Roarke'a bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Onları duymuş olabilir. Bir araba yanaştı, kapıları kapandı. Katil harekete geçip ışıklardan uzaklaşarak ağaçların arkasına saklandı. Mümkün olsaydı, kurbanın bulunmasını izlemekten zevk almaz mıydı?"

"Evet, evet alırdı."

"Kurbanıyla işi yeni bitmişti. İyi iş çıkardığı için, kendini tebrik etmek amacıyla bir dakikasını ayırmaz mıydı?"

Kendisine engel olamayan Roarke, başını çevirip Lily Napier'ın yattığı banka baktı. "Adam birilerinin geldiğini duydu ve aceleyle kaçtı. Ama polislerin kadını o kadar çabuk bulduğunu görmek, buna tanık olmak da onun için çok tatmin edici olmuştur! Ardından, gecenin bu hoş sürpriziyle öteki taraftaki çıkışa doğru gitmiş olabilir."

Eve de benzer bir tahminde bulunduğu için başını salladı. "Bu işte oldukça iyiye gidiyorsun. Bütün parkın tamamen gözden geçirilmesini istiyorum, her ot sapını, her taç yaprağını, her ağacı inceleyin."

"Katil kendini yalıtıyor Teğmen," diye hatırlatmada bulundu Peabody. "DNA'sına, kan grubuna, saçına sahip değiliz; elimizde, bu büyüklükte bir alanda bulunacaklarla eşleştirebileceğimiz hiçbir şey yok."

"Kendini yalıtıyor." Eve, kurbanın elini tutup çevirince kan lekeleri ışığın altında parladı. "Ben de kendimi yalıtıyorum. Onun DNA'sını aramıyoruz. Kızın izleri peşindeyiz."

Eve geri çekilip Roarke'a işaret etti. "Kısa bir yürüyüşe çıkalım."

"Olayları onun gözünden görebilmeyi umuyorsun. Nereye gittiğini, nasıl hareket ettiğini görmek istiyorsun."

"Adamın çizdiği tabloya bir ipucu olacak her şey işime yarar." Eve polislerin gözünden kulağından uzaklaşmak, parkın dışındaki kaldırıma çıkana kadar ilerlemek istedi. "Bana kalırsa, konum olarak düşünüldüğünde adam, burada evine önceki cinayet mahallinden daha yakın. Ama onun için fark etmez. Nereye gitmesi gerekirse gider."

"Bütün yolu bana bunu söylemek için gelmedin."

"Hayır. Bak, beklemenin anlamı yok. Bir süre bu işle meşgul olacağız, sonra merkeze gitmem lazım."

"Déjà vu[18]."

[18] (Fr.) Yaşanan bir olayı daha önce yaşamış, görülen bir şeyi önceden görmüş gibi olma duygusu. (ç.n.)

"Evet. Bu adam geceleri çalışmaktan hoşlanıyor."

"En fazla bir saat uyuyabildin."

"Ofisimde biraz uyumaya çalışırım." Eve dalgın bir halde elini pantolonuna silerken Roarke onun bileğini yakaladı.

"Bekle." Roarke saha kitini açıp bir bez çıkardı.

"Haklısın." Eve ellerindeki kanı temizlerken taş kemerin ardına doğru baktı. Park artık ışıklarla parlıyordu. Koruyucu giysilerini kuşanan olay yeri inceleme ekibi, bir ekrandaki sessiz görüntüler gibi parkı derinlemesine gözden geçiriyordu. Basın yakında saldıracaktı, hep böyle olmuştu; onlarla ilgilenmeleri gerekecekti.

Çok geçmeden civardaki binaların ışıkları yanmaya başlayacaktı. Birileri dışarı bakacak, manzarayı görünce meraklanacaktı. Sonra sivillerle ilgilenmeleri gerekecekti.

Eve parkı kapattıracaktı. O yüzden, belediye başkanıyla da ilgilenmesi gerekecekti.

Eğlence hiç bitmiyordu.

"Aklından neler geçiyor Teğmen?"

"Birçok şey; onları sıraya koymalıyım. Celina'yı polis merkezine çağıracağım, gördüğü şeyin detaylı bir raporunu alacağım. Birkaç sivil polisin ona eşlik etmesini isteyeceğim. Saat sekizde."

Eve ellerini ceplerine soktu ama kanı temizleyip yalıtıcıyı silmediğini hatırlayınca tekrar çıkardı. "Sorun şu."

Başka bir şey söylemeyip parka bakmaya devam edince Roarke başını eğdi. "Sorun ne?"

"Benimle iletişime geçtiğinde evinde, yatağında olduğunu söyledi. Sadece bunu doğrulamak istiyorum, hepsi bu. Sadece emin olmak istiyorum."

"Ona inanmıyor musun?"

"Bunun ona inanmamakla ilgisi yok. Sadece endişemi gidermek için bunu teyit ettirmek istiyorum. Hepsi bu."

"Celina başka bir yerdeyken biri onun yatak odasına girip tele-linkini kontrol ederse merakın giderilmiş olacak."

Eve, "Evet," diyip Roarke'a baktı. "Burada durmuş senden bir suç işlemeni istediğime inanamıyorum. Beni aradığında evinde, yatağındaysa cinayet işlendiği sırada burada olamayacağını biliyorum... Napier'in ölümünden dakikalar sonra beni aramışken bu imkânsız. Celina'nın tele-linkinin kontrol edilmesini isteyebilirim, ondan izin almadan elektronik keşifler ekibinden birini evine yollayabilirim ama... "

"Kabalık olur."

Eve gözlerini devirdi. "Kabalık olması umurumda değil, kendimi küçük düşürmek ve potansiyel olarak değerli bir kaynağı uzaklaştırmak istemiyorum."

"Saat sekizde öyleyse."

Eve, rahatlamakla endişelenmek arasında kaldı. "Dinle, Celina geldiğinde seninle iletişime geçerim. Evin temiz olduğundan emin olmalıyız. Yakalanırsan... "

"Sevgili Eve." Roarke'un ses tonunda kasıtlı bir sabır vardı. "Seni hayattan daha çok seviyorum, ilişkimiz boyunca da bunu sürekli belli ettiğimi sanıyorum. Bana hakaret etme konusunda neden ısrarcı olduğunu anlayamıyorum."

"Ben de anlamıyorum. Elini çabuk tut. Sadece tele-linki kontrol et. Başka bir şeyi karıştırma. Eğer her şey uyuşuyorsa, benimle iletişime geçme. Uyuşmuyorsa, kişisel linkimden temasa geç."

"Şifreli kelimelerimizin olması gerekmez mi?"

Roarke sırıtırken Eve bakışıyla onu bozdu. "Tabii. Şifremiz, ısır beni."

Roarke kahkaha atarak onu kendisine doğru çekti, çenesini hafifçe ısırdıktan sonra dudaklarını onunkilere değdirdi. "Eve kendim dönerim. Biraz uyu."

Eve tekrar taş kemere ve ölüme doğru dönerken, bu şartlar altında nasıl uyuyabileceğini bilmiyordu.

Kurbanın yakınlarına haber vermek her zaman korkunçtu ama gecenin bir yarısı yapılması gerektiğinde nedense daha kötüydü. Eve, Aşağı Batı Yakasındaki apartman dairesinin ziline bastı ve kendisini birinin dünyasından bir parça koparmaya hazırladı.

Eve, zili tekrar çalmaya hazırlanacak kadar uzun bir süre bekledikten sonra diyafon devreye girdi.

"Evet, ne var?"

"Polis." Eve rozetini kapı deliğinden görünecek şekilde kaldırdı. "Carleen Steeple'la konuşmalıyız."

"Sabahın köründe mi? Konu ne?"

"Efendim, içeri girmemiz gerekiyor."

Diyafon kapandı, sinirli sinirli açılan zincirlerin ve kilitlerin tangırtısı duyuldu. Kapıyı açan adamın üzerinde bol pamuklu bir pantolon, yüzünde de sinirli bir ifade vardı. "Bu da ne demek oluyor? Burada bazılarımız uyumaya çalışıyor; çocukları uyandırmanızı istemiyorum."

"Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz Bay Steeple." Kayınbirader, diye düşündü Eve elindeki bilgilere dayanarak. "Ben Teğmen Dallas. Bu Dedektif Peabody. Karınızla konuşmalıyız."

"Andy?" Uykudan uyandığı için kısa, kıvırcık saçları karmakarışık olan bir kadın kapının arasından başını uzattı. "Neler oluyor?"

"Polisler. Bakın, gördüğümüz yasadışı madde alışverişlerini, güpegündüz ortalıkta dolaşan uyuşturucu bağımlılarını bildirdik. Vatandaşlık görevimizi yerine getirdik, gecenin bir yarısı rahatsız edilmekten hoşlanmıyoruz."

"Narkotikten değiliz Bay Steeple. Carleen Steeple, değil mi?"

Kadın sabahlığının kuşağını dolayarak kapının ardından çıktı. "Evet."

"Kız kardeşiniz Lily Napier mi?"

"Evet." Yüzünde bir şey belirip kayboldu. Korkuya dair ilk belirtiydi. "Bir sorun mu var?"

"Kız kardeşinizin ölüm haberini verdiğim için çok üzgünüm."

"Hayır." Bunu alçak bir sesle, soru sorar gibi söyledi.

"Ah Allahım. Allahım." Andy Steeple bir anda sinirli adamdan endişeli eşe dönüştü. Hemen karısının yanına gidip onu kollarının arasına aldı. "Ah, tatlım. Ne oldu?" Sonra Eve'e baktı. "Lily'ye ne oldu?"

"Hayır," dedi Carleen tekrar. Sadece: Hayır.

"Oturabilir miyiz Bay Steeple?"

Adam rahatça, eskimiş koltukların, parlak kocaman çiçeklerle kaplı neşeli bir kanepenin olduğu yere işaret etti. "Gel canım. Hadi tatlım." Kolunu karısına dolayıp onu kanepeye geçirdi. "Hadi biraz oturalım."

"Baba?" Kıvırcık saçlı, gözleri uykulu küçük bir kız sessizce yürüyerek odaya girdi.

"Yatağına dön Kiki."

"Anneme ne oldu?"

"Yatağına git bebeğim. Hemen geleceğim."

"Susadım."

"Kiki... "

"Onunla ilgilenmemi ister misiniz?" diye sordu Peabody.

"Ben..." Adam bir süre perişan bir halde baktıktan sonra başını salladı.

"Merhaba Kiki, ben Dee." Peabody küçük kızın yanına gidip onun elini tuttu. "Neden gidip bir bardak su almıyoruz?"

"Ortağımın çocuklarla arası iyidir," dedi Eve ona. "Kızınızı merak etmeyin."

"Bir yanlışlık olabilir mi?"

"Hayır efendim."

"Bir kaza mı?" Carleen yüzünü kocasının omzuna doğru çevirdi. "Bir kaza mı oldu?"

"Hayır. Kız kardeşiniz öldürüldü."

"Uyuşturucu bağımlıları," dedi Steeple sertçe.

"Hayır." Eve Carleen'in yüzüne, solgunluğuna, gözyaşlarına, gözlerindeki yalvarışa dikkatle baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Giderek zorlaşacak. Görünüşe bakılırsa, kız kardeşiniz işten eve dönerken saldırıya uğramış. Memorial Park'ta."

"Hep parktan geçerek yolu kısaltır." Carleen, kocasının elini sıkıca tuttu. "Böylesi daha hızlı. Daha güvenli."

"Gasp mı?"

Bitir şu işi, dedi Eve içinden. Bir an önce bitir ki, tahmin yürüterek acı çekmesinler. "Tecavüze uğrayıp boğulmuş."

"Lily mi?" Carleen'in yaşlı gözleri şaşkınlıkla açıldı. "*Lily mi?*" Kocası onu tutmasaydı yere yığılabilirdi. "Hayır, hayır, hayır."

"Şehrin güvenli olması gerekiyor." Karısını hafifçe sallayan Steeple'ın gözleri de yaşlıydı. "Bir kadın Allahın belası işinden evine yürüyerek gidebilmeli, güvende olmalı."

"Evet efendim. Öyle olmalı. Ona bunu yapanı bulmak için elimizden geleni yapacağız. Yardımınıza ihtiyacımız var. Size bazı sorular sormalıyım."

"Şimdi mi?" Adam karısına iyice sarıldı. "Acı çektiğimizi görmüyor musunuz?"

"Bay Steeple." Eve adamla göz göze gelebilmek ve gözlerindeki ifadeyi görebilmesi için öne doğru eğildi. "Baldızınızı sever miydiniz?"

"Elbette severdim. Allahım."

"Ona bunu yapan adamın cezalandırılmasını istiyor musunuz?"

"Cezalandırılmak mı?" Steeple tükürür gibi konuştu. "Onun gebermesini istiyorum."

"Onu bulmak istiyorum. Onu durdurmak istiyorum. Onu bulup durduracağım. Ama yardımınızla, bunu daha çabuk yapabilirim. Katil aynı şeyi başka birinin kız kardeşine yapmadan onu bulabilirim."

Steeple uzunca bir süre ona baktı. "Bize bir dakika verir misiniz? Baş başa bir dakika."

"Elbette."

"O taraftaki mutfağa gidebilirsiniz." Steeple işaret etti.

Eve onları yalnız bırakıp gemi mutfağını andıran karşılıklı iki tezgâh ve yemek yenebilecek küçük bir çıkıntıdan oluşan mutfağa gitti. Sarı-mavi zik zaklı minderlerle kaplı banklar vardı. Pencereleri mavi kenarlıklı sarı perdeler süslüyordu. Masaya herkese birer tane olacak şekilde bank minderleriyle uyumlu tabak altlıkları yerleştirilmişti.

Eve birini alıp parmağını üzerinde gezdirdi.

"Teğmen Dallas?" Steeple kapının girişinde belirdi. "Artık hazırız. Biraz kahve hazırlayacağım. Sanırım hepimize iyi gelir."

Oturma odasında oturdular, küçük kızı yatağına yatırdıktan sonra Peabody de onlara katıldı. Carleen'in yaşlı gözleri boş boş bakıyordu ama kendini toparlamak için çaba gösterdiği Eve'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Bu konuya dair hiçbir şey kolay değil," diye söze başladı. "Sizi yalnız bırakmak için mümkün olduğunca kısa keseceğiz."

"Onu görebilir miyim?"

"Hayır, şu anda olmaz, üzgünüm. Kız kardeşiniz, O'Hara's Bar&Grill'de mi çalışıyordu?"

"Evet. Beş sene oldu. Orayı severdi. Dostça bir yer, evine de yakın. İyi bahşiş kazanıyordu. Gününün büyük bölümünün boş kalması için geceleri çalışmaktan hoşlanırdı."

"Bir ilişkisi var mıydı?"

"Şu sıralar yoktu. Bir süre birileriyle çıktı ama boşanmadan sonra erkeklerden biraz uzak durdu."

"Peki eski kocası?"

"Rip mi? Tekrar evlendi, Vermont'da yaşıyor. Sanırım Rip kardeşimin hayatının aşkıydı ama Lily onun hayatının aşkı değildi. Anlaşamadılar. Çirkin bir ayrılık değildi. Sadece üzücüydü."

"Bu konuda onun peşine düşmeyin." Steeple'ın sesindeki öfke arttı. "Bunu uyuşturucu bağımlısı bir manyak yaptı; doğru düzgün bir adamı huzursuz ederek vaktinizi boşa harcarsınız. Rip bir geri zekâlı olabilir ama düzgün bir adam, bunu yapan aşağılık herif ise... "

"Andy." Boğuk boğuk hıçkıran Carleen, kocasının elini tuttu. "Sus. Lütfen sus."

"Üzgünüm. Özür dilerim. Ama bunu yapan her kimse şu anda dışarıda dolaşıyor, biz de burada oturuyoruz. Ah, Allah kahretsin." Başını ellerinin arasına aldı. "Allah kahretsin."

"Sorularımıza ne kadar çabuk yanıt alırsak, sizi o kadar çabuk baş başa bırakabiliriz. Bildiğiniz kadarıyla, onu rahatsız eden biri var mıydı?"

"Hayır." Carleen konuşurken kocasının saçını okşadı. "Bardaki erkeklerden bazıları ona sataşırlardı ama öyle bir şey değil. O çekingendir, Lily utangaçtır fakat orada rahattı. Onlar iyi insanlar. Bazen biz de giderdik. O kimseyi incitmedi. Anne babamıza haber vermeliyim. Artık Güney Carolina'da yaşıyorlar. Yüzen bir evde. Onlara... Lily'nin gittiğini nasıl söyleyeceğim? Kiki'ye nasıl söyleyeceğiz?"

"Şimdilik bunu düşünme," dedi Steeple Eve konuşamadan. Başını kaldırdığında, kendisini biraz toparlamış görünüyordu. "Teker teker tatlım. Bu da diğer kadın gibi mi?" diye sordu Eve'e. "Onu haberlerde gördüm. Sizi gördüm. Aynı şey mi?"

"Bu olasılığın peşindeyiz."

"O kadın... "

Eve adamın söylemek istediği şeyi gözlerinde gördü. *Ceset tahribatı.* Ama kendisine engel olup bunu söylemedi ve karısını kendisine doğru çekti. "Şehrin yukarı kısmında öldürüldü."

"Evet. Bayan Steeple, Lily elişiyle meşgul olur muydu?"

"Elişi mi? Lily mi?" Kadının dudakları bir gülümsemeyle titredi. "Hayır. Kendi deyimiyle evcilik oynamaktan hoşlanmazdı. Rip'le onun arasındaki sorunun bir kısmı buydu. Rip bir ev kuşu istiyordu, Lily öyle biri değildi."

"Diğer odada elişi parçalarına benzer şeyler var."

"Kiki'nin odasında da," diye ekledi Peabody. "Yatağındaki çok hoş bir yorgan."

"O benim işim. Oğlumuz Drew'a hamile kaldığımda, profesyonel annelik yolunda ilerlemeye karar verdim... karar verdik," diye düzeltti parmaklarını kocasınınkilere kenetleyerek. Çocuklarla birlikte evde kalabilmek istedim. Çok geçmeden yapacak bir şeylere ihtiyacım olduğunu anladım. Yorgancılığa başladım; sonra bu, oya işine ve makromeye dönüştü. Hoşuma gidiyor."

"Malzemelerinizi nereden alıyorsunuz?"

"Bunun Lily'yle ne ilgisi var?"

"Bayan Steeple, elişi malzemelerinizi nereden alıyorsunuz?"

"Birçok yerden." Eve'in listesinde olan yerlerden bazılarını saydı.

"Malzeme alışverişine çıktığınızda Lily hiç size eşlik etti mi?"

"Evet. Birçok şey için genellikle birlikte alışverişe giderdik. Alışveriş yapmayı, benimle ve çocuklarla vakit geçirmeyi severdi. Haftada en az bir kez birlikte alışveriş yapardık."

"Yardımınız için teşekkürler."

"Ama... Başka bir şey yok mu?" diye sordu Carleen Eve ayağa kalkınca. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"Olabilir. İrtibatta kalacağız Bayan Steeple. Dilediğiniz zaman polis merkezinden Dedektif Peabody ya da bana ulaşabilirsiniz. Başınız sağ olsun."

"Sizi geçireceğim. Carleen, çocuklara bir baksan iyi olur."

Bay Steeple onları kapıya kadar geçirdi ve karısının onları duyamayacağından emin olana kadar bekledi. "O şekilde çıkıştığım için üzgünüm."

"Sorun değil."

"Bilmek istiyorum. Diğer kadın gibi Lily'nin de cesedine bir şey yapmış mı? Eğer öyleyse, Carleen'in onu görmesini istemiyorum..."

"Evet. Üzgünüm."

"Nasıl?"

"Şu anda bu detayları sizinle paylaşamam. Soruşturma açısından gizli kalmaları gerekiyor."

"Onu bulduğunuzda bunu bilmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Onu... "

"Ne istediğinizi biliyorum. Ama asıl karınızla ve ailenizle ilgilenmelisiniz. Geri kalanını bize bırakın."

"Onu tanımıyordunuz. Lily'yi tanımıyordunuz."

"Hayır. Ama artık tanıyorum."

On Birinci Bölüm

Eve Cinayet Masasına döndüğünde saat sabah beşi geçiyordu. Gece vardiyasının kemik kadrosu tele-linklerle ilgileniyor, evrak işlerini yetiştirmeye çalışıyordu. Ya da uyuklamakla meşgullerdi. Ortağının ofisine kadar onu takip etmek için Peabody'ye işaret etti.

"Whitney'le iletişim kurmalıyım."

"Yerinde olmak istemezdim."

"Bu arada, Celina'nın peşine düş. İfade vermesi için ona buraya kadar eşlik edecek birkaç sivil polis göndereceğimizi söyle. Saat sekizde burada olmasını istiyorum. Sonra bana özel göreve gönderebileceğim iki polis bul. Bunları hallettikten sonra, birkaç saat karyolanda uyuyabilirsin."

"Bunu tekrar söylemene gerek yok. Bana katılacak mısın?"

"Hayır, ofisimde uzanacağım."

"Nerede?"

"Bu işi hallet ve kapıyı arkandan kapat."

Eve yalnız kalınca tele-linke baktı ve içinden küçük bir dilek geçirdi.

Lütfen karısı değil, kumandan yanıt versin. Lütfen karısı değil, kumandan yanıt versin. Bütün kutsal değerler adına, lütfen karısı değil, kumandan yanıt versin.

Sonra durumu kabullenip oturdu ve aramayı yaptı.

Whitney'nin yorgun yüzünü ekranda görünce neredeyse neşeyle bağıracaktı.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm efendim. Memorial Park'ta bir cinayet işlendi. Tek kurban, beyaz kadın, yirmi sekiz yaşında. Cesedin tahrip edildiği cinsel bir cinayet. Maplewood'a uygulanan cinayet yöntemiyle aynı."

"Olay yeri koruma altına alındı mı?"

"Evet efendim. Parkı kapattırdım, her girişe bir adam yerleştirdim."

"Kapattırdın mı?"

"Evet efendim. Önümüzdeki on ila yirmi dört saat boyunca bu gerekli."

Whitney uzun bir nefes verdi. "Bu belediye başkanım uyandırmam gerektiği anlamına geliyor. Saat sekize kadar masamda eksiksiz bir rapor istiyorum. Dokuzda ofisimde görüşürüz."

"Emredersiniz efendim."

Eve boş ekrana baktı. Hayır, uyuyabileceğini sanmıyordu.

Olay yerinde aldığı notları ve kayıtları bir araya topladı. Önündeki uzun güne hazırlanmak için bir demlik kahve programladı ve sonra raporunu düzeltti.

Onu tekrar okuyup gözden kaçırdığı bir detay olup olmadığına baktı. Hiçbir eksik bulamayınca standart olasılıkları saptayıp çıkan sonuçları rapora dahil etti. Her şeyi kaydedip dosyaladı ve kumandanı, ortağı ve Mira için birer kopya çıkardı.

Yerinden kalkıp Lily Napier'ın hayattayken ve öldükten sonra olay yerinde çekilen fotoğraflarını tahtasına iğneledi.

Yediyi çeyrek geçe kol saatini ayarladı ve yere uzanıp huzursuz bir şekilde yirmi dakika uyudu. Bir fincan kahveyle kendisine gelip soyunma odasına bağlı tesiste duş aldı. Kısa bir süreliğine stay-up[19] almayı düşündü ama bu kendini hep gergin ve tuhaf hissetmesine sebep oluyordu.

Eğer aşırı dozda kafein alacaksa, bunu kahveyle yapmayı tercih ederdi.

Celina'yla görüşmesini, kendi odası yerine bir toplantı odasında yapmayı seçti, Peabody henüz uyanmadığı için bunu kendi planladı.

Sonra nöbetçi polisi arayıp Celina Sanchez içeri girdiğinde kendisine haber verilmesini istedi.

Departmanın sunduğu iğrenç yemeklere tahammül etmek yerine ofisindeki demlikten kendisine bir fincan kahve daha doldurup onu toplantı odasına götürdü.

Peabody'nin içeri girdiği esnada nöbetçi polis ona haber verdi. Peabody havayı kokladı. "Allahım. Onu tabağa döksen yalayarak bile içebilirim."

"Önce bize kraker gibi bir şeyler al," dedi Eve ona. "Departman bütçesine yazdır."

"Gerçekten yiyecek bir şeyler düşünüyorsun. Hayal görüyor olmalıyım."

"Sanchez yukarı çıkıyor. O yüzden kıçını kımıldat."

"Tanıdığım ve sevdiğim Dallas bu."

Kapı tekrar kapanınca, Eve kişisel linkini çıkarıp Roarke'a haber verdi.

Roarke hemen yanıtladı.

"Pekâlâ, Celina..." Eve gözlerini kıstı. "Neredesin?"

"Gündüz Vakti İzinsiz İçeri Girme adlı küçük macerama devam ediyordum."

"İletişime geçene kadar beklemeni söylemiştim."

[19] (İng.) Uyanık Kal. *Ölüm* serisinde geçen bir tür uyarıcı ilaç. (ç.n.)

"Hımm." Roarke gülümsedi ve Celina'nın başucu linkinin üzerinde çalışmaya devam etti. "Görünüşe bakılırsa, yine itaatsizlik ettim. İlk fırsatta en ağır şekilde cezalandırılmayı bekliyorum."

"Allah kahretsin..."

"Bu sohbete devam etmek mi istersin, yoksa işimi yapmamı mı?"

"Yap hadi."

Celina'nın yatak odasında, Roarke kendi kendine gülümsedi. Karısını sinir etmek gibi bir alışkanlığı vardı ve bundan keyif alarak fazla çocukluk ediyor olmaktan korkuyordu.

Roarke, polislerin arabalarını park edip Celina'nın binasına girmelerini izlemişti. Spor gömlekleri ve pantolonları bir yana, iki blok öteden ona doğru yaklaştıkları esnada ne olduklarını çözmüştü.

Polisler polis gibi görünürdü, özellikle de bir suçlunun gözünde. Eski bir suçlu olsa bile.

Roarke kendi polisine tamamen güvense de, bir işi kendi bildiği şekilde yapmayı tercih ediyordu.

Celina binadan çıkıp refakatçileriyle gittikten on dakika sonra -hedefin, unuttuğu bir şeyi almak için geri dönmeyeceğinden emin olmak her zaman en iyisiydi- Roarke uzaktan kumandayla güvenlik kameralarını devre dışı bıraktı. Ardından rahatça yolun karşısına geçti.

Üç dakikadan kısa bir süre sonra dışarıdaki kilitleri ve alarmları geçip rahatça içeride dolaşmaya başladı.

Çok geçmeden, iletişim kaynağını doğrulamış, tele-linki değiştirmeye koyulmuştu. Celina, iddia ettiği gibi kendi başucu ünitesinden, sabah saat ikiyi biraz geçe arama yapmıştı.

Polisi endişelenmeyi bırakabilirdi.

Eve'in uyarısına rağmen ortalığı karıştırmamak konusunda zorlandı. Ne de olsa, bu Roarke'un doğasında vardı.

Eve, onun polisi, olmaması gereken bir yerde olmanın kanını nasıl kaynattığını asla anlayamazdı.

Roarke, bir dakikasını ayırıp yatak odasının duvarlarını süsleyen hayali, duygusal ve çağrışımcı sanat[20] eserlerine hayranlıkla baktı. Renk seçimi bütünüyle ve belirgin bir şekilde kadınsıydı.

İkinci katta dolaştıysa bile, teknik olarak dışarı çıkmak üzereydi.

Evin tarzı, alanın açıklığı Roarke'un hoşuna gitti; bir kez daha nasıl yaşamak istediğini bilen ve ona göre davranan bir kadının özgüvenini gördü.

Günün birinde Celina'yı bir iş için görevlendirmenin ilginç olabileceğini düşündü.

Roarke içeri girdiği gibi kolayca evden çıktı. Saati kontrol edince, günün ilk toplantısına rahatlıkla yetişecek şekilde şehir merkezinde olabileceğini hesapladı.

Roarke ona haber vermemişti. Eve Roarke'u ve akıllı parmaklarını tanıyordu. Celina toplantı odasına getirildiğinde, kişisel linki çalmayınca, söylediği gibi aramayı yatak odasındaki tele-linkten yaptığı doğrulanmış oldu.

Merak etmeye gerek yok, diye geçirdi içinden. Odaya giren üzgün ve bitkin görünen kadının ruh halini inkâr etmesi de mümkün değildi.

Uzun, ağır bir hastalıktan kalkmış gibi yorgun ve solgun görünüyordu.

"Dallas."

"Lütfen otur. Biraz kahve iç."

"İçerim." Celina toplantı masasına geçip iki eliyle kahve kupasını kaldırdı. Yüzükleri ucuz seramiğe hafifçe çarpıp

[20] (İng.) evocative art. (e.n.)

tıngırdadı. "Dün gece konuştuktan sonra bir sakinleştirici aldım. Pek işe yaramadı. Buraya gelmeden önce bir tane daha aldım. O da işe yaramıyor gibi görünüyor. Aslında yatıştırıcı ilaçlarla kendimi komaya sokmak istiyorum. Ama bunun da faydası olacağından emin değilim."

"Lily Napier'a da faydası olmaz."

"Adı bu mu?" Celina kahvesini yudumladı. Duraksadı. Tekrar içti. "Bu sabah haberlere bakmadım. Onu görmekten korktum."

"Dün gece onu gördün."

Celina başını salladı. "Bir öncekinden daha kötüydü. Benim için demek istedim. Bu tür şeylere hazırlıklı değilim."

"Senin yeteneğine sahip olan biri için vahşete tanık olmak ya da onu tecrübe etmek çok zor," dedi Peabody ve minnettar bir gülümsemeyle karşılık buldu.

"Evet. Allahım, evet. Şiddetin fiziksel boyutunu kurban kadar tecrübe ettiğimi söyleyemem ama yeterince hissettim. Eğer psişik olarak bağlantılıysanız, duygular içinizde yankılanıyor. Nasıl acı çektiğini biliyorum. Yaşıyorum. Ben hayattayım, tek parça halindeyim ve kahve içiyorum. Ama onun ne kadar acı çektiğini biliyorum."

"Bana ne gördüğünü anlat," dedi Eve.

"O..." Celina kendisini toparlayana kadar her şeyi durdurmak ister gibi elini havaya kaldırdı. "Önceki bir rüya gibiydi. Gerçekçi ve rahatsızlık verici bir rüyaydı ama bir kâbus olarak geçiştirebileceğim bir şeydi. Ta ki haberleri görene kadar. Bu ise daha fazlasıydı. Bunu başka bir şeyle karıştırmam mümkün değildi. Şu ana kadar gördüklerimin en güçlüsüydü. Orada olmak gibiydi. Yanında yürüyormuşum gibi hissettim.

"Başı önüne eğik bir şekilde hızlı adımlar atıyordu."

"Kurbanın üzerinde ne vardı?"

"Ah, koyu renk, kısa bir etek... sanırım siyahtı. Beyaz bir gömlek. Uzun kollu, yakası açık ve üzerinde hırkaya benzeyen küçük bir kazak vardı. Kalın, düz tabanlı ayakkabılar. Jel tabanlı olabilir. Çıt çıkarmıyordu. Bir çantası vardı. Sapını omzuna attığı küçük bir el çantasıydı."

"Saldırganın üzerinde ne vardı?"

"Karanlık. Bilmiyorum. Kadın onun orada, parkın içinde, gölgelerin arasında beklediğini bilmiyordu. Adam karanlık, ona dair her şey karanlık."

"Ten rengi? Siyahi mi?"

"Hayır... ben. Hayır, sanmıyorum. Ona saldırdığında ellerini gördüm. Beyazdı. Parlak, beyaz ve kocaman. Çok büyük. Kadının yüzüne vurdu. Berbat bir acı hissetti. Korkunçtu, yere serilirken acı kayboldu. O... sanırım bayıldı. Kurban bilincini yitirdiğinde bile saldırgan ona vurmaya devam etti. Yüzüne ve vücuduna.

"'Hoşuna gitti mi? Hoşuna gitti mi?'"

Celina'nın bakışları donuklaştı, gözlerinin açık yeşili neredeyse şeffaftı. "'Şimdi patron kim? Şimdi kontrol kimde, seni orospu?' Ama durdu, ona vurmayı bıraktı, o kocaman elleriyle kadının yanaklarına hafifçe tokat atıp onu kendine getirdi. Geri kalanı için kadının uyanık olması gerekiyordu. Çok fazla acı vardı! Bu acı adamın mı, kadının mı bilmiyorum ama çok yoğundu."

Eve'in konuşmasına fırsat vermeden, "Senin acın değil," dedi Peabody kısık bir sesle ve başını iki yana salladı. "Sen sadece bir tanıksın ve bize gördüklerini anlatabilirsin. Bu senin acın değil."

"Benim değil." Celina derin bir nefes aldı. "Saldırgan onun giysilerini yırttı. Kadın karşı koyamadı, sadece çabaladı. Onu itmeye çalışınca, adam ellerini kenara itti. Kadının içinde bir şey parçalandı. Tıpkı tuzağa düşen bir

hayvan gibi kafası karışıktı. Saldırgan ona tecavüz ederken canı yandı. İçi acıdı. Adamı göremedi. Etraf çok karanlıktı, hissettiği acı baskın çıktı. Tekrar kendinden geçti. Orası daha güvenliydi, orada acı yoktu. Öldürüldüğü anı hissetmedi. Vücudu kasılarak tepki gösterdi. Katil bundan... heyecan duydu. Kadının ölümü onu doyuma ulaştırdı.

"Midem bulanıyor." Celina elinin tersini ağzına götürdü. "Üzgünüm. Midem bulanıyor. Bir an önce... "

"Pekâlâ, hadi." Peabody çoktan yerinden kalkmıştı, Celina'yı da ayağa kaldırdı. "Benimle gel."

Peabody Celina'nın odadan çıkmasına yardım ederken, Eve kendisini masadan iterek ayağa kalktı. Pencerelerden birine doğru yürüdü, dışarı bakmak için onu itip açtı. Başını dışarı uzatıp nefes aldı.

Mide bulantısını çok iyi anlıyordu. Tekrar tekrar o anı görmenin ve hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Bununla birlikte gelen bulantıya da aşinaydı.

Havanın, gürültünün ve şehrin *canlılığının* düşüncelerini alıp götürmesine izin verdi. Yolcularla dolu bir hava tramvayının geçip gitmesini, indirimler, etkinlikler, turist paketleriyle ilgili duyurular saçan bir reklam balonunun havada süzülmesini izledi.

Bacakları hâlâ titriyordu, o yüzden olduğu yerde kalıp helikopter pervanelerinin patırtısını, aşağıdaki caddeden gelen korna seslerini ve hava otobüsünün tıngırtısını dinledi.

Her şey birbirine karışıyordu, ona müzik gibi gelen bir curcunaydı. Anladığı ve ona aidiyet duygusu veren bir şarkıydı.

Şehirde kendisini asla yalnız hissetmiyordu. Rozetiyle asla çaresiz değildi.

Acıyı hatırlamak, kaynağını bilmek onu daha güçlü yapabilirdi. Bunu bilmek güzeldi.

Eve kendinden daha emin bir şekilde pencereyi kapatıp masaya döndü ve fincanına biraz daha kahve doldurdu.

Peabody Celina'yı içeri getirdiğinde, yanaklarının rengi kısmen geri dönmüştü. Yüzüyle biraz ilgilenmişti... parlak bir ruj ve hasarın büyük bir kısmını gizlemek için göz altı kapatıcısı sürmüştü. Eve'e göre, kadınlar en tuhaf zamanlarda en tuhaf şeyler için endişelenebilirlerdi.

Celina yerine oturunca, Peabody bir şişe su almaya gitti.

"Kahveden ziyade bu sana daha iyi gelir," dedi onu masaya bırakırken.

"Evet, haklısın. Teşekkürler." Celina elini uzatıp Peabody'nin elini sıktı. "Yanımda olduğun ve kendimi toparlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Çok zayıf olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi Celina Eve'e.

"Yanılıyorsun. Böyle bir şey düşünmedim. Ben... Biz..." diye düzeltti. "Olan olduktan sonra onları buluyoruz ve her gün insanların birbirlerine yapabileceklerinin sonuçlarını görüyoruz. Kan, vahşet, israf. Kolay değil. Asla kolay olmamalı. Ama bütün bunların nasıl olduğunu görmüyoruz. Kurbanın hissettiklerini hissetmiyoruz ve her şeyi anlamak zorundayız."

"Evet, bu doğru." Celina parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. "Üstesinden gelmenin bir yolunu buldun. Şimdi sıra bende."

Celina biraz daha su içerek sakinleşti.

"Sonra katil onu soydu. Sanırım. O esnada, bir yanım görmeye direniyordu. Onunla mücadele ediyordum. Galiba onun giysilerini çıkardı; tecavüz sırasında yırtılmışlardı. Onu taşıdı... kadını değil... Allah kahretsin."

Celina suyunu yudumlayıp üç kez derin nefes aldı. "Kurbanın onun için başka biri olduğunu söylemeye çalışıyorum. Katil başka birini görüyor, başka birini cezalandırıyor.

Daha önce onu cezalandırmış birini. Karanlıkta. Adam karanlıktan korkuyor."

"Ama cinayetleri gece işliyor," dedi Eve.

"Buna mecbur. Belki de bunu yenmesi gerekiyor..."

"Olabilir. Başka?"

"Görünenden koptum. Koptum, çünkü gördüklerime dayanamadım. Sonra seni aradım. Doğal akışına izin vermem gerektiğini biliyorum. Yardımcı olabilecek bir şey görebilirdim. Paniğe kapıldım, kopana kadar onunla mücadele ettim."

"Benimle iletişime geçtiğin için kurbana ve olay yerine daha çabuk vardık. Oraya çabucak gidebildiğimiz için olay yerini koruma altına aldık. Bu önemli."

"Umarım öyledir. Katili yakalamaya yaklaştınız mı?"

"Sanırım yaklaştık."

Celina gözlerini kapattı. "Şükürler olsun. Elinizde ona ait bir şey varsa, onu görmeyi deneyebilirim."

"Cinayet aleti var."

Celina başını iki yana salladı. "Denerim ama tıpkı daha önceki gibi gördüğüm, hissettiğim şey, eylemin kendisi ve sebep olduğu şiddetli duygular olacak. Adamın çıplak elleriyle dokunduğu bir şeye ihtiyacım var. Onu gerçekten görebilmek, zaten bildiğiniz şeylere katkıda bulunmak için giydiği ya da dokunduğu bir şey olmalı."

Eve kurdeleyi masaya koydu. "Yine de dene."

Celina dudaklarını ıslattıktan sonra uzanıp kurdeleye dokundu.

Başını aniden geriye attı; incecik yeşil bir çizgi haline gelen gözleri devrildi. Sandalyeden kaymaya başlarken, parmakları gevşedi ve kurdeleyi bıraktı.

Eve yerinden fırlayıp Celina'yı yere düşmeden yakaladı.

"Sadece o var. Kurbana dair hiçbir şey yok. Çoktan gitmiş. Bunu boynuna doladığı anda kadın sahnenin tamamen

dışında. Sadece öfke, korku ve heyecan var. Tenimi kemiren böcekler gibi bunu bütün vücudumda hissediyorum. Korkunç."

"Kadınla işi bitince ne yapıyor?"

"Işığa geri dönüyor. Artık ışığa geri dönebilir. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Başım. Başım çatlıyor."

"Başın için bir şey verip seni evine bırakmalarını söyleriz. Peabody."

"Sana bir ağrı kesici alalım. Eve dönmeden önce dinlenmek ister misin?"

"Hayır." Peabody'ye yaslandı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Celina." Arkasına döndüğünde kırmızı kurdeleyi görmesin diye Eve onu eliyle örttü. "Dr. Mira'yla konuşmak, biraz yardım almak isteyebilirsin."

"Bu fikrini gerçekten takdir ediyorum ama yardım... "

"Kızı Vikan[21], onun da benzer yetenekleri var."

"Ah."

"Charlotte Mira. O en iyisidir ve... durumunu anlayacak biriyle konuşmanın faydası olabilir."

"Olabilir. Teşekkürler."

Yalnız kalınca, Eve kırmızı kurdeleyi eline alıp inceledi. Görmek ya da hissetmek için onu tutmasına gerek yoktu. Yetenek mi, diye geçirdi içinden, yoksa lanet mi?

İkisinin de olmadığına karar verip onu tekrar mühürlü poşetin içine koydu. O sadece bir araçtı, hepsi bu.

Ayakta durmak için enerji bulmaya çalışırken, kapı açıldı ve Kumandan Whitney içeri girdi.

Eve hemen ayağa kalktı. "Efendim. Sanchez'le olan görüşmeyi biraz önce bitirdim, ofisinize gelmek üzereydim."

"Otur. O kahve nereden?"

---

[21] (İng. *wiccan*) *Vika* adında bir pagan dinine mensup kişi. (e.n.)

"Ofisimden kumandan."

"O halde buna değer." Kumandan kendisine bir kupa alıp kahve doldurduktan sonra onun karşısına oturdu. Hiçbir şey söylemeden kahvesini içerken onun yüzünü inceledi. "Ne kadar uyudun?"

"Birkaç saat." Daha az uyumuştu ama süresini nereden bilecekti ki.

"Belli oluyor. Merkeze gelip raporunu okuyunca bunu anladım. On bir sene ve birkaç aydır emrim altındasın, değil mi Teğmen?"

"Evet efendim."

"Bu kadar uzun bir süre geçirmene ve rütbene rağmen, tükenmiş halde devam etmen bir yana, saat dokuzda ofisimde olmanı emrettiğimde, saat sekizdeki önemli görüşmenden bana bahsetmenin daha doğru, hatta akıllıca olacağını düşünmüyor musun?"

Dürüst bir yanıt bekliyor gibi göründüğü için Eve bir süre düşündü. "Hayır efendim."

Kumandan burun kemiğini ovdu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onlardan hiç yedin mi?" Çenesiyle simitlere işaret etti.

"Hayır efendim ama makineden yeni aldık. Makineden çıkan yiyecekler ne kadar taze olabilirse o kadar tazeler."

"Birini hemen ye."

"Efendim?"

"Ye Dallas. Bana itaat et. Berbat görünüyorsun."

Eve birini aldı. "Hislerimle uyumlu."

"Belediye başkanıyla görüştüm, yarım saat içinde o ve Şef Tibble'la bir toplantım var. Senin de orada olman bekleniyor."

"Belediye başkanının ofisinde mi, Kulede mi efendim?"

"Belediye başkanının ofisinde. Ama sayın başkana ve şefe sahada olduğun için görüşmeye katılamayacağını söyleyeceğim."

Eve konuşmadı fakat yüzünde bir ifade belirmiş olmalıydı. Kumandanı gülümseten bir şey. "Bana az önce aklından geçenleri söyle. Sakın düzeltme. Bu bir emirdir."

"Aslına bakarsanız, hiçbir şey düşünmüyordum efendim. Sadece zihnen ayaklarınızı öpüyordum."

Kumandan kahkaha attı, yarım simidi alıp ikiye böldü ve ısırdı. "Havai fişekleri kaçıracaksın. Bir şehir parkını kapatmak."

"Olay yeri ekibi incelemeye devam ederken, suç mahallini korumak zorundaydım."

"Fakat belediye başkanı buna karşı çıkacak, bütün siyasi saçmalıklardan sonra. Bütün raporlara göre bu saldırgan yalıtıcı kullanıyor; bu yüzden kamusal fonu ve polislerin mesai saatini boşa harcıyorsun; yaban kazını kovalarken New York'lu vatandaşların halka açık bir alana girmesine engel oluyorsun."

Siyaset Eve'in uzmanlık alanı olmasa da o noktaya kendi kendine varmıştı. "Zamanlama. Muhtemelen katil hâlâ parktaydı, ilk polis memurları olay yerine vardıklarında hâlâ kurbanın yanındaydı. Kadının kanı üzerinde olmalıydı. Eğer zamanlama o kadar yakınsa, temizlenmek için vakit bulamamış olabilir. Temizlenemediğini biliyorum. Kan lekeleri bulduk. Cinayet noktasından kurbanı bıraktığı yere kadar uzanıyor ve oradan doğuya doğru ilerliyor. Eğer katilin izini ve hareketlerini saptayabilirsem... "

"Uzun zamandır bir masanın başında oturduğum için olayın en can alıcı noktasında işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Bulduğun her parça bir başka parça, bu kadar basit. Belediye başkanı bunu anlamasa bile Tibble anlayacaktır. Bunu halledeceğiz."

"Teşekkür ederim efendim."

"Bir sonraki hamlen ne?"

"Elektronik Keşifler ekibini dahil etmek istiyorum. Bir liste oluşturmakla meşguldüm; her kurbanın sık sık ziyaret ettiği elişi malzemesi dükkânlarının olduğu bölgede yaşayanlarla, işe yarayabilecek birkaç spor salonunu soruşturmam gerekiyor. Listedekileri eleyerek sağlamasını yapmam lazım. İsimler bulacağız. O bölgede yaşayanlardan, spor salonu üyeleri ve müşteriler bulacağız. Eşleştirerek, eleyerek katili bulacağız. Feeney bunu benden daha çabuk gözden geçirebilir; böylece bilgisayar başında olmak yerine sahada kalabilirim."

"İşe başla."

Eve kumandanla birlikte dışarı çıktı, kendi ofisine gitmek için onun yanından ayrıldı.

Feeney'yi bilgilendirmek kolaydı. Onun tuttuğu notları ve izlediği yolu anlıyordu.

"Zaman alacak," diye uyardı Feeney. "Sen bize verileri sağlar sağlamaz başlayacağım."

"Elişi malzemeleri satan dükkânı bize bir müşteri listesi vermesi için zorlayacağım. Aslına bakarsan iki dükkân var. Biri çemberimizi dışında ama çok değil. Üye listesini vermeleri için spor salonlarında da aynı şeyi yapacağım. Edindiğim bütün bilgileri sana aktaracağım ve dün gece topladığımız verileri ofisindeki üniteye hemen göndereceğim."

"Bana uyar."

"Göz bankalarını gözden geçiriyordum. Bağışçıları ve alıcıları. Vakit kaybı olduğunu düşünüyorum ama hesaba katılması gerekiyor. Bu konuda öğrendiklerimi sana iletirim, böylece karışıma bunu da ekleyebilirsin."

"Ne bulursan bana haber ver. Senin betin benzin uçmuş Dallas."

"Uçmuş mu? Off."

Eve görüşmeyi bitirdi. Dosyaları, listeleri ve hatta çalışma notlarını bile Feeney'e gönderdi. Betinin benzinin

uçmuş olduğunu söylese de Eve'e göre, Feeney polis beynine sahip biriydi. Belki elektronik işler dışında, gözünden kaçan bir şeyi görebilirdi.

Duş aldıktan sonra giymeyi unuttuğu ceketini aldı. Ortak ofise girip Peabody'ye ona eşlik etmesini işaret etti.

"Hadi gidelim."

On İkinci Bölüm

"Bet beniz ne demek?"

Peabody kaşlarını çattı. "Bilmem. Yani, şey... yüzünün rengi filan demek işte, bilmiyor musun?"

"Hayır." Eve bir ışıkta oyalandı. "Bet ne, bilmiyorum. Bet, beniz... uçmuş."

"Ben de tam bilmiyorum. Araştırmamı ister misin?"

"Hayır. Feeney'den eşleştirme yapmasını istedim, ana hatlarını belirlediğimiz bölgedeki sakinlere, tüketici ve çalışanlara, dükkânların, spor salonlarının listesindeki isimlere bakmasını istedim. O listeleri almalıyız."

"Feeney eşleşmeleri bizden daha çabuk bulur. Ama yine de, bölgenin büyüklüğü ve karşı karşıya olduğumuz insan sayısı düşünüldüğünde bu zaman alacak. Bir de göz atmamız gereken eşleştirmeler olacak. İnsanlar en azından alışverişleri ve işlerinin bir kısmını kendi mahallelerinde yaparlar."

"O halde profillerini çıkaracağız. Bekâr erkeklerden başlayacağız."

"Hassas noktaları birleştirebiliyorum. Adam muhtemelen yalnız yaşıyor, otuz ila elli yaşları arasında."

"Otuza daha yakın," diye araya girdi Eve. "Bence kurbanlarının yaşına daha yakın."

"Neden?"

"Bilmiyorum, böylesi daha doğru geliyor. Yaş bir tür tetikleyici olabilir, değil mi? Olduğu yaş, onu gördüğü yaş, gerçekten öldürdüğü kişiyi kastediyorum. Katil artık bir yetişkin, onunla eşit şartlara sahip. Onu cezalandırabilir." Eve omuz silkti. "Mira gibi konuştum."

"Biraz. Mira gibi, söylediklerin mantıklı geliyor. O halde, adamın otuzlu yaşlarında olduğunu varsayıyoruz. Güçlü ve koca ayaklı olduğunu biliyoruz. Sivil danışmanımıza göre, aynı zamanda kocaman elleri var, boyu da 1.90'ın üzerinde. Gücünü ve ayaklarının büyüklüğünü delillerden teyit edebiliriz."

Trafikte ilerlerken, Eve gözünün ucuyla ortağına baktı. "Sivil danışmanımız seni pek ikna etmiş gibi görünmüyor."

"Ona inanıyorum ama gördükleri somut gerçekler değil. Biz gerçeklerle çalışıp geri kalanını göz önünde bulundururuz."

"İşte bu duymak istediğim türde bir alaycılık."

"Celina bunları uydurmuyor, cinayet aletine olan tepkisi sahte değildi. Banyoda şiddetli bir şekilde kustu. Birkaç dakika daha sürseydi ilkyardım ekibini çağıracaktım. Ama gördükleri yanıltıcı olabilir."

"Öyle mi?"

"Biliyor musun, söz konusu alaycılık olduğunda mükemmelsin. Söylemeye çalıştığım şey şu, onlara önceden görünenler genellikle gerçeklik etrafında döner."

Merakı uyanan Eve ona baktı. "Ne gibi?"

"Örneğin, Celina katili aşırı derecede iri görebilir... uzun boylu, koca elli gibi benzeri detaylar... çünkü adam güçlü. Cinayet yönteminden saptadığımız gibi sadece fiziksel olarak değil, başka bir şekilde de. Profesyonel ya da maddi

olarak diyelim. Ya da adam cinayet işlediği için onu böyle görüyor; bu Celina'yı korkutuyor. Kaçık, iri yarı bir adam."

"Pekâlâ." Eve park yeri ararken başını salladı. "Devam et."

"Adamın ayakkabı numarasını, ortalama bir erkekten daha cüsseli olduğunu biliyoruz. Bundan, ortalama bir erkekten daha uzun boylu olduğunu çıkarabiliriz. Yeterince güçlü olduğunu biliyoruz; bir kadının ölü ağırlığını neredeyse kırk beş metre taşıyıp kısa ama dik bir yamaçtan indirecek kadar güçlü olduğunu söyleyebiliriz. Adamın fiziksel yapısı hakkında bize bilgi veren Celina'nın gördüğü şeyler değil, polis çalışmaları."

"Peki, hangisi hangisini doğruluyor? Ona görünen şeyleri mi doğruluyor polis, yoksa tersi mi?"

"İkisi de birbirini doğruluyor, değil mi?" Eve kaldırımın kenarındaki boş bir park yerine sığmak için dikey ve yatay modları devreye sokunca Peabody nefesini tuttu. İşe yaradığını görünce nefes verdi. "Sivil danışmanlar araçtır ama onları nasıl kullanacağımızı bilmek zorundayız."

Eve trafiğe göz gezdirdi; betona yapışmadan arabadan inebilmek için araç trafiğinin hafiflemesini bekledi. "Celina adamın yüzünü görmüyor."

"Maske takıyor olabilir. Ya da yüzüne bakmaya korktuğu için kendini engelliyor olabilir."

Eve kaldırıma indi. "Bunu yapabilir mi?"

"Eğer yeterince güçlüyse ve korkuyorsa, yapabilir. Gerçekten korkmuş görünüyor. O bir polis değil Dallas," dedi Peabody yürümeye devam ederken. "Cinayeti görüyor, biz bu tarz şeyleri görmeyi seçmiş olabiliriz ama o seçmedi. Görmek istemeseydik, bu rozetleri almayı kabul etmezdik. Kesinlikle Cinayet Masasında çalışmazdık. Hep New York'ta yaşamak ve çalışmak istediğim için bunu seçtim. Bir polis olmak istedim, büyük sorulara büyük yanıtlar

bulan türden bir polis. Kurban edilen insanlar için çalışan, onları kurban edenlere karşı olan. Ya sen?"

"Aşağı yukarı."

"Pekâlâ ama Celina bunu seçmedi. Hey, ben medyum olmak istiyorum, bu harika olur, diye bir karar vermedi. Kendisine bahşedilen bu yeteneği alıp hayatını onunla birlikte sürdürmeyi öğrendi."

"Buna saygı duymak gerekir." Eve, kirli izin belgesi boynunda asılı, turistlere sevinçle poz veren evsize kısa bir bakış attı.

"Şimdi böyle bir şey karşısına çıkıyor," diye devam etti Peabody. "Sanırım en büyük korkularından biri de, bunun bir kerelik bir şey olmaması. Bu dosya kapandıktan sonra bile cinayet görmeye devam etmekten korkuyor. Bu ağır bir yük."

"Çok etkileyici bir kusma sahnesiydi galiba."

Peabody kıs kıs güldü. "Altın madalyalıktı. Celina'nın denediğini ve bunun ona pahalıya patladığını söylemeye çalışıyorum. Bize yardımcı olabilir ama nihayet, bu onun işi değil, bizim işimiz."

"Katılıyorum." Eve hobi dükkânının önünde durdu. "Medyumlardan yardım almak en iyi şartlar altında bile şüphelidir; en iyi şarttan kastettiğim söz konusu medyumun polis eğitimi almış olması, soruşturma ekibine dahil olmak için görevlendirilmesidir. Bu vakada ikisi de geçerli değil. Fakat Celina bu olayla bağlantılı, buna kilitlenmiş durumda. O yüzden başka seçeneğimiz yok. Ondan faydalanacağız, sorular sorucağız, ona görünenleri takip edeceğiz. Bir de Celina kustuğunda onun kafasını tutacağız."

Eve kapıya doğru uzanırken duraksadı. "Neden New York Peabody?"

"Kocaman, kötü bir şehir. Eğer suçla mücadele etmek istiyorsan, kocaman, kötü suçlarla mücadele etmek istersin."

"Ama birçok büyük ve kötü şehir var."

"Hiçbiri New York değil."

Eve düşünceli bir biçimde caddelerdeki sıkışık trafiğe baktı. Kornalar şehir kanunlarına küstah bir şekilde karşı koyarak çalıyordu. Köşede, bir seyyar satıcı canını sıktıktan sonra uzaklaşan bir müşterinin ardından yaratıcı hakaretler savuruyordu.

"Bu konuda haklısın."

"Pekâlâ. Bu çok sıradışı bir istek."

Dükkân sahibi, talepkâr ve muhtemelen psikozlu bir renk tanrısına tapınmak amacıyla küçük küçük pek çok kumaş parçası birleştirilerek yapılmış bir örtüyle kaplı tek koltuklu ofisinde telaşa kapıldı.

Kırk yaşlarında, elma yanaklı ve sürekli gülümseyen bir kadındı. Kafası karışmış gibi ellerini ovuşturarak dururken bile gülümsemeye devam etti.

"Bir müşteri listesi tutuyorsunuz, değil mi Bayan Chancy?"

"Elbette. *Elbette* tutuyoruz. Müşterilerimizin çoğu düzenli uğrar ve özel ürünler, indirimler ya da etkinliklerden haberdar edilmekten hoşlanırlar. Geçen hafta bir... "

"Bayan Chancy, sadece listeyi istiyoruz."

"Evet. Elbette. Teğmen, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yani, daha önce hiç böyle bir istekle karşılaşmadım, ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Size bu konuda yardım etmeme izin verin. Bize listeyi verin, karşılığında da işbirliğiniz için size teşekkür edelim."

"Ama müşterilerimiz. Buna itiraz edebilirler. Eğer mahremiyetlerini ihlal ettiğimi düşünürlerse karşı çıkabilir, başka bir yerden alışveriş yapmaya başlayabilirler."

Dar alanda Peabody'nin Eve'i dürtmesi zor olmadı. "İhtiyatlı olacağız Bayan Chancy, bundan emin olabilirsiniz," dedi Peabody. "Çok ciddi bir konuyu soruşturuyoruz ve yardımınıza ihtiyacımız var. Fakat müşterilerinize isimlerini nasıl bulduğumuzu açıklamamız için bir sebep yok."

"Ah, anlıyorum. *Anlıyorum.*"

Kadın olduğu yerde durup, gülümseyen dudağını ısırmaya devam etti.

"Ne güzel bir yamalı koltuk." Peabody elini onun üzerinde gezdirdi. "Bunu siz mi yaptınız?"

"Evet, evet ben yaptım. Onunla gurur duyuyorum."

"Sebebini görebiliyorum. Sıradışı bir eser."

"Teşekkür ederim! Siz de yama işiyle mi uğraşıyorsunuz?"

"Biraz. Biraz ondan, biraz bundan yapıyorum. İleride elişine daha fazla zaman ayırmayı umuyorum, özellikle de yakında yeni evime taşınacağım için. Evimin ilgi alanımı yansıtmasını istiyorum."

"*Elbette,*" dedi Bayan Chancy hevesle.

"Dükkânınızın düzeni, bol miktarda ürün olması dikkatimden kaçmadı. Yeni evime yerleşir yerleşmez, bu kez gayriresmî bir ziyaret için mutlaka geleceğim."

"Müthiş! Dükkânla ilgili bilgi vereyim. Dersler veriyoruz, ayda bir her ilgi alanı için kulüpler düzenliyoruz." Bayan Chancy kumaş papatyalarla kaplı bir kutudan bir disk çıkardı.

"Harika."

"Biliyor musunuz Teğmen, elişi yüzyıllardır süregelen geleneklere sahip çıkarken tarzınızı ve kişiliğinizi yansıtan güzel şeyler yaratma fırsatı vermekle kalmaz, aynı zamanda oldukça rahatlatıcıdır. Sizin mesleğinizdeki herkesin rahatlamaya, ruhunu arındırmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Doğru." Peabody dükkân sahibinin iş alanıyla ilgili sözlerine gülmemek için kendisini zor tuttu. "Tamamen

katılıyorum. Elişinin çok faydasını görecek arkadaşlarım ve meslektaşlarım var."

"Gerçekten mi?"

"Lütfen müşteri listenizi paylaşır mısınız Bayan Chancy?" Peabody ona dişlerini göstererek ışıl ışıl gülümsedi. "İşbirliğinizi, New York polisine olan desteğinizi takdir ediyoruz."

"Ah. Hımm. Böyle söyleyince." Bayan Chancy boğazını temizledi. "Ama ihtiyatlı olacaksınız, değil mi?"

Peabody yüzündeki gülümsemeyi sabit tuttu. "Kesinlikle."

"Sizin için bir kopyasını çıkartacağım."

Sokağa çıkınca, Peabody'nin yüzündeki gülümseme küstah bir ifadeye döndü, yaylanarak yürümeye başladı. "Ee?"

"Ee ne?"

"Hadi ama." Peabody dirseğiyle Eve'i dürttü. "Zaferin tadını çıkar."

Eve bir seyyar satıcının önünde durdu. Günün önemli bir bölümü kafeinden oluşacaktı. "Birkaç kutu kola," diyerek siparişini verdi.

"Biri normal, biri şekersiz olsun. Formuma dikkat ediyorum," dedi Peabody.

Eve omuz silkip birkaç kredi çıkardı. İlk yudumu alır almaz dünyada hâlâ umut olduğuna karar verdi. "İyi bir iş çıkardın. Dil dökmen Chancy'nin yüzünü masasına yapıştırmamdan daha uzun sürmüş olabilir ama benimki kadar pis bir yöntem değildi."

"Artık ortak olduğumuza göre mantığın sesi olabilirim."

"Hı-hı. O koltuk da neydi?"

"Yama işi. Odaklanmak için ideal... rahat, eğlenceli, dikkat çekici. Ayrıca, başka işlerden arta kalan parçaları kullanmanın akıllıca bir yolu. Seçtiği kumaşları beğenmedim ama işçilik birinci sınıftı."

"Neler neler biliyorsun Allahım," dedi Eve. "Bize hiç faydası yok. Biraz hızlan Peabody, kilo vermek için şekersiz kola içmekten daha kestirme bir yol."

"Şekersiz içiyorum ama egzersiz de yapıyorum. Bu geceki yemekte tatlı yiyebilmek için. Ne giyeceksin?"

"Ne mi... ah Allah kahretsin."

"Bunun akşam yemeği için uygun bir kılık olduğunu sanmıyorum. Gitmeliyiz," dedi Eve'in konuşmasına fırsat vermeden. "Bir şeyler kızışmazsa gitmek zorundayız. Mesaiden sonra birkaç saat arkadaşlarla eğlenmek soruşturmayı engellemez Dallas."

"Off." Eve, kuzeyde kalan ilk spor salonuna doğru yürürken kolasını dikti. "Bu samimi parti zaten yeterince tuhaf, bir de bunu uykusuz halde, vücudum perişanken yapmak zorundayım. Hayatım eskiden daha basitti."

"Hımm."

"Öyleydi. Çünkü hayatımda bunca insan yoktu."

"Eğer birini hayatından, yani... sadeleştirmek için çıkarman gerekse Roarke'u çıkarır mısın? McNab'le bir anlaşmamız var. Roarke serbest kalırsa, onunla şansımı deneyeceğim. McNab de seninle şansını deneyecek."

Kutudan aldığı son yudum Eve'in boğazına kaçarken, Peabody yardım etmek için ortağının sırtına vurdu. "Şaka yapıyorum. Sadece şakaydı."

"McNab'le senin hastalıklı bir ilişkiniz var."

"Öyle."

Peabody gülümsedi. "Bizi çok mutlu ediyor."

Jim'in Spor Salonu, izbe basamaklardan inip, ağır demir bir kapıyı açtıktan sonra girişine ulaşılabilen küçük bir yerdi. Eve, o ağır kapıyı açmayı beceremeyen müstakbel bir

üyeye gülüneceğini, çelimsiz pazılarını tuta tuta geldiği yere geri gönderilebileceğini düşündü.

İçeride erkeksi bir koku vardı ama pek gurur verici anlamda değil. Koku, terli bir sporcu çamaşırıyla sarılmış, insanın suratının ortasına inen bir yumruk gibiydi.

Muhtemelen Eve'in doğduğu yıllarda mat bir griye boyanmış duvarlar dökülüyordu. Su sızıntısından tavanda yer yer paslı lekeler oluşmuştu; ter ve kanla sırılsıklam haldeki kirli bej zeminden leş gibi bir koku yükseliyordu.

Eve, buraya gelen adamların bu kokuyu bir parfüm gibi içine çektiğini canlandırdı gözünde.

Ekipman basit ve asgari ihtiyaçları karşılamaya yönelikti. Ağırlıklar, demir çubuklar, boy boy boks torbaları ve önceki yüzyıldan kalma gibi duran birkaç hantal makine vardı. Kargo uçağı gibi cüsseli bir adamın pazılarını çalıştırdığı yerde lekeli bir ayna asılıydı.

Bir diğeri, başında gözcüsü olmadan devasa bir kızılağacın gövdesi kadar ağırlıkla göğüs antrenmanını yapıyordu. Eve, böyle bir yerde gözcü kavramına tükürüp geçeceklerini düşündü.

Başka bir adam, boks torbalarından birini ihanete uğradığı eski karısıymış gibi yumrukluyordu.

Hepsi bol, gri eşofman altları ve kolları yırtılmış gömlekler giymişti. Bir üniforma, diye geçirdi içinden Eve. Tek eksik, göğüslerindeki *Ağır Abi* yazısıydı.

Eve'le Peabody girince, içerideki bütün hareket kesildi. Pazılarını çalıştıran adam yirmi beş kiloluk ağırlıklarını havada durdurdu, göğsünü çalıştıran, kızılağacı güvenli bir yere kaldırdı, boks torbasını döven de yumruğunu torbaya gömüp ter dökerek durdu.

Sessizlikte, Eve yan odadan gelen patırtıları duydu, teşvik ediciydi: "Solunla başla, seni bok herif!"

Eve adamların yüzlerine baktı, sonra en yakınında o olduğu için boks torbasını yumruklayan adamın yanına gitti. "Buranın bir idarecisi var mı?"

Yüz kiloluk adam karşısında kıpkırmızı olunca Eve şaşırdı. "Ah, sadece Jim var. O, ee, buranın sahibi. O, şey. Ee, ringde Meksikalıyı çalıştırıyor. Hanımefendi."

Eve odanın içinde ilerledi. Göğüs geliştiren adam doğrulup şüpheli gözlerle, fark edilir bir hoşnutsuzlukla onu süzdü. "Jim buraya kadınları almaz."

"Jim cinsiyet ayrımcılığı yapmanın yasadışı olduğunun farkında değil galiba?"

"Ayrımcılık." Adam kükrer gibi kahkaha atıp alay etti. "O ayrımcılık yapmaz. Sadece kadınları almaz."

"İnce bir ayrım. Orada ne var? İki tane otuz beş kiloluk ağırlık. Bu senin ağırlığın mı?"

Adam kakao rengi, geniş yüzündeki teri sildi. "Bir erkek kendi ağırlığını kaldıramazsa kızdır."

Eve başını salladı, ağırlıkların kilidini açıp düzeltti. "Bu benim ağırlığım." Sonra başparmağıyla işaret ederek adamı yerinden kalkmaya davet etti.

Eve banka yerleşirken, boks torbasını yumruklayan adam yanına yaklaştı. "Hanımefendi. Canınızı yakmak istemezsiniz."

"Hayır istemem. Beni izle Peabody."

"Elbette."

Eve demir çubuğu kavrayıp kendisini hazırladı. Sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde ağırlığı on kez kaldırıp indirdi. Çubuğu yerine takıp banktan kalktı. "Ben kız değilim."

Eve boks torbasının başında yüzü kızaran adama başıyla selam verip yan odaya doğru ilerledi.

"Henüz kendi ağırlığımı kaldıramıyorum," dedi Peabody kısık bir sesle. "Sanırım ben bir kızım."

"Egzersiz yap."

Eve boks maçını izlemek için duraksadı.

Ringde siyah teni yağlı gibi görünecek kadar parlak olan bir boksör vardı. Bacakları ağaç kütüğü kadar kalın, karın kasları çelik gibiydi. Boksör kendisine savrulan sert bir sağ yumruğu sol omzunu aşağı indirerek savuşturdu.

Rakibi İskandinav tanrısı tarzındaydı, ayakları çok hızlıydı. Eve yaklaşınca, onun bir robot olduğunu anladı.

Üzerinde gri eşofman takımı olan antrenör, talimatlar vermek ve hararetle hakaretler savurmak için ringin dışında farklı noktalara koşturup duruyordu.

Eve adamın 1.72 boyunda, ellili yaşlarda olduğunu tahmin etti. Görünüşe bakılırsa, burnu düzenli olarak birilerinin yumruğuyla buluşmuştu. Dövüşçüsüne hakaret etmek için dudaklarını geriye çekince, adamın gümüş dişinin pırıltısı Eve'in gözüne ilişti.

Eve, raund sona erene kadar bekledi; tüy sıkletin halatların dışından azarladığı ağır sıklet siyahi adamın boynunu bükmesini izledi.

"Böldüğüm için üzgünüm," diye söze başladı Eve.

Jim anında başını çevirdi. "Mekânımda kadınların olmasından hoşlanmam." Adam dövüşçüsüne bir havlu attıktan sonra küçük bir tank gibi Eve'in yanına gitti. "Dışarı."

Eve rozetini çıkardı. "Neden baştan başlamıyoruz?"

"Kadın polisler. Sıradan kadınlardan da kötüdür. Burası benim mekânım. Bir adam kendi yerinde istediğini yapabilmeli, bir kadın polisin ona kadınların ihtiyacını karşılamak zorunda olduğunu söylemesini çekmek zorunda değil."

Adam iyice hiddetlendi, gözleri fırlayacak gibi oldu, başını bir güvercin gibi sallıyor, yerinde duramıyordu. "Burada kadınların dolaşmasına, bana boktan limonlu suların nerede olduğunu sormalarına göz yummaktansa salonu kapatırım."

"Buraya, ayrımcılık kurallarını ihlalden seni benzetmeye gelmemiş olmam ikimiz için de büyük şans, değil mi?"

"Kıçımın ayrımı. Burası ciddi bir spor salonu, süslülere göre bir yer değil."

"Bunu görebiliyorum. Ben Teğmen Dallas, bu Dedektif Peabody. Cinayet Masasındanız."

"Son zamanlarda kimseyi öldürmediğimden eminim."

"Gerçekten içimi rahatlattın Jim. Bir ofisin var mı?"

"Neden?"

"Sana kelepçe takıp uyumsuz kıçını polis merkezine sürüklemek yerine belki ofisine geçip konuşabiliriz. Burayı kapatmakla ilgilenmiyorum. Kadınların buraya üye olmalarını engellemen ya da duşlarda çıplak dans etmeleri için düzinelercesini buraya sürüklemen zerre umrumda değil. Tabi burada duş imkânı varsa, kokudan anladığım kadarıyla yok."

"Duşlarım var. Ofisim de var. Burası benim mekânım ve istediğim şekilde işletiyorum."

"Pekâlâ, güzel. Senin ofisin mi, yoksa benim ofisim mi Jim?"

"Allahın cezası kadınlar. Sen." Jim eldivenleri iki yanında, başı öne eğik bir şekilde ringde durmaya devam eden boksörüne işaret etti. "Beceriksiz ayaklarınla ne yapman gerektiğini öğrenene kadar bir saat iple çalış. Bir *görüşme* yapmam gerekiyor."

Jim hışımla ilerledi.

"Bize oy kullanma hakkı verilir vermez işler kötü gitmeye başladı," dedi Peabody adamın peşinden yürürken. "Ebedi takviminde, o hüzünlü günü matem ilan edip simsiyah bir kalemle işaretlemiştir kesin."

İkinci kata ulaşmak için paslı demir basamakları tırmanmak zorunda kaldılar. Vücut kokusu, küf ve mide gazının müthiş karışımı duşların niteliğini tarif etmekle kalmayıp gözleri de yaşartıyordu.

Kendisini aşırı titiz görmeyen Eve bile Peabody'nin fısıldayarak söylediği 'İğrenç,' sözüne katılmak zorundaydı.

Jim boks eldivenleri, ağız koruyucuları, kâğıt ve kullanılmış havluların altına gömülü masası sayesinde ofisi olarak tanımladığı odaya girdi. Duvarlar boksör şortu giyen genç Jim'in fotoğraflarıyla süslüydü. Birinde şampiyonluk kemerini havaya kaldırmıştı. Sağ gözü şişip kapanmış, burnu kanamış, gövdesi de morarmış olduğu için Eve kolay bir zafer olmadığını düşündü.

"Hangi sene şampiyon oldun?" diye sordu Eve.

"Kırk beşte. On iki raund sürdü. Hardy'yi komaya soktum. Üç gün sonra kendine gelebildi."

"Gurur duyuyor olmalısın. Tecavüze uğrayan ve boğularak öldürülen iki kadının soruşturmasını yürütüyoruz."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Kirli çamaşırlara benzeyen bir yığını sandalyesinden itip ona oturdu. "İki eski karım var. İkincisinden sonra kadınlardan vazgeçtim."

"Akıllıca bir seçim. Katilin bu bölgede yaşadığını, çalıştığını ya da bölgeyi sık sık ziyaret ettiğini düşünüyoruz."

"Hangisi? Tipik kadın işte, kararını veremiyor."

"Neden iki kez boşandığını görebiliyorum Jim. Çok sevimlisin. İki kadın öldü. Dayak yediler, tecavüze uğradılar, boğuldular ve vücutları darmadağın oldu, kadın olmaları dışında hiçbir sebep yoktu."

Adamın yüzündeki küstah gülümseme kayboldu. "Bu yüzden sadece spor kanallarını izliyorum. Ortalıkta dolaşıp kadınlara tecavüz ettiğimi, onları dövdüğümü ve öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Şimdi kendime bir avukat mı tutmam lazım?"

"Bu sana kalmış. Şüpheli değilsin ama o kadınları öldüren ve başkalarını da öldürmüş olabilecek adamın vücut geliştirme konusunda ciddi olduğuna inanıyoruz. Katil iri yarı ve çok güçlü. Buraya o tür tipler geliyor."

"Allahım, ne yapmalıyım? Ağırlık kaldırmak için buraya gelen bir adama daha sonra bir kadını boğup boğmayacağını mı sormam gerekiyor?"

"Yetkililerle işbirliği yapman, bana üyelerinin listesini vermen gerekiyor."

"Kanunları biliyorum. Suratıma bir izin belgesi yapıştırana kadar bunu yapmak zorunda değilim."

"Şunu dene." Eve Peabody'nin çantasına uzanıp Elisa Maplewood'un bir fotoğrafını çıkardı. "Kurbanlarından biri buna benziyordu. Öldürülmeden önce. Sana sonrasını göstermeyeceğim. Katilin ona yaptıklarından sonra kadın tanınmaz haldeydi. Dört yaşında bir kızı vardı."

"Ahh. Allahım" Jim bakışlarını fotoğraftan kaçırıp öfkeyle duvara baktı. "Buraya gelen adamları tanıyorum. Kaçık bir kadın katilinin mekânımı kullanmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Buna izin vermektense kadınların gelmesini tercih ederim."

"Üye listesi."

Jim yanaklarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Tecavüzü onaylamam. Bu adamın elinde olan bir şey, değil mi? Penisini sokacak bir yer arıyorsa, ortalıkta yeterince vesikalı dolaşıyor. Tecavüze göz yumamam. Bana sorarsanız, cinayetten daha kötü."

Jim eski bir portatif bilgisayar çıkarana kadar masasındaki enkazı karıştırdı.

Sokağa çıktıklarında Peabody derin bir nefes verdi. "İlginç bir deneyimdi. Koku alma duyum hâlâ şokta. Bunu atlatmam bir hafta sürebilir. Dün uğradığımız yerlerden bazıları biraz eskiydi, hatta renkli bile diyebiliriz. Ama ödülü bu mekân kazandı."

"Uğramamız gereken bir yer daha var. İkinci hobi dükkânı iki blok batıda. Ona uğradıktan sonra aynı yoldan geri dönüp bir sonraki spor salonuna uğrayalım."

Peabody o ana kadar yürüdükleri mesafeyi ve yürümeleri gereken mesafeyi zihninden hesapladı. "Bu gece iki tatlı yiyebilirim."

İki saatten daha uzun sürdü. Bundan da uzun sürebilirdi ama hobi dükkânında denk geldikleri müdür yardımcısı, bir cinayet soruşturmasının küçük bir parçası olma fikri karşısında o kadar heyecanlandı ki, onlara elinin altındaki bütün verileri verebilirdi.

İkinci spor salonu daha temiz ve kalabalıktı; bir önceki kadar kötü kokmuyordu. Fakat işletmeci, salon sahibiyle görüşmekte ısrar etti, salon sahibi meseleyle bizzat ilgilenmek için oraya gelene kadar işbirliği yapmayı reddetti.

Adam 1.90 boyunda, kısa saçlarına kır düşmüş, kaslı, açık tenli bir Asyalıydı. Eve'e elini uzattı, cüssesi ve gücünün farkında olan bir adam gibi elini dikkatle tuttu.

"O cinayetleri duydum. Bu korkunç bir şey."

"Evet, efendim, öyle."

"Neden oturmuyoruz?"

Adamın ofisi Jim'inkinden daha büyük değildi ama temizlenmiş ve son çeyrek yüzyılda bile değil, sanki geçen hafta döşenmiş gibi görünüyordu.

"Üyelerimizin listesini istediğinizi anlıyorum."

"Doğru. Soruşturmamız katilin bu tür tesisleri kullanabileceğine işaret ediyor."

"Böyle bir şey yapabilecek birini tanımak ya da onunla alışveriş yapma fikrinden hoşlanmıyorum. İşbirliği yapmak istemediğimden değil Teğmen, fakat önce avukatıma danışmam gerektiğini düşünüyorum. Üye listeleri gizlidir."

"Avukatınıza danışmakta serbestsiniz Bay Ling. Bir izin belgesi çıkartırız. Biraz zaman alır ama bir belge getiririz."

"Ama bu süre içinde katil bir başka kadını öldürme fırsatı edinebilir. Alt metni net bir şekilde okuyabiliyorum. Listeyi size vereceğim ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa, işletmecim yerine doğruca bana gelmenizi istiyorum. Size kişisel numaramı vereceğim. Erkekler de herkes gibi dedikodu yaparlar Teğmen. Üyelerimizin cinayet işleyen bir manyağın yanında antrenman yaptıkları ya da duş aldıkları düşüncesi yüzünden soğumalarını istemiyorum."

"Sorun değil." Adam bilgisayarına üye listesine erişmesini ve bir kopyasını diske yazmasını emrederken, Eve bir süre bekledi. "Kadınlara hizmet vermiyor musunuz?"

"Kadınlar da gelebilirler," dedi gülümser gibi bir tonda. "Aksi halde, ayrımcılığa dair federal yasaları ve eyalet kurallarını ihlal etmiş olurum. Fakat ilginç bir şekilde, şu anda listemizde hiç kadın olmadığını göreceksiniz."

"Aman ne sürpriz."

"Feeney bir süre bunlarla meşgul olsun, biz de birkaç saat uyuyalım," dedi Eve, Peabody'yle Cinayet Masasına dönerken. "Morris ve Mira'nın takibine ihtiyacımız olacak; saat üçe kadar laboratuvardan rapor gelmezse Dickhead'i dürtmemiz gerekecek."

"İşe koyulmalarını söylememi ister misin?"

"Hayır, ben..." Eve iri yarı bir adamın bölümünün dışındaki banktan kalktığını görünce duraksadı. "Evet, öyle yap. Sonra iki saat mola ver."

Eve, Peabody ortak ofise gidene kadar oyalandıktan sonra ellerini ceplerine sokup ilerledi.

"Selam Crack[22]."

[22] (İng.) Çatırtı. (ç.n.)

"Dallas. İyi ki geldin. Polisler ortalıkta dolaşan iri yarı, güzel bir siyahi adam görünce huzursuz oldular."

İri yarı olduğu doğruydu. Siyahiydi. Ama güzel olduğu söylenemezdi. Çocuğuna aşırı düşkün bir annenin bile sevmekte zorlanacağı bir yüzü vardı; dövmelerden önceki haliyle bile. Uzun siyah yeleğinin altına dar gümüş rengi bir tişört giymişti. Uzun bacaklarını dar, siyah bir pantolon sarıyordu. Kalın tabanlı siyah botları zaten uzun olan boyuna iki buçuk santimetre daha ekliyordu.

İçeceklerin neredeyse ölümcül, müziğin ateşli ve müdavimlerinin çoğunun yarı ömrünü hapiste geçirmiş olduğu Down & Dirty adında bir seks kulübü işletiyordu.

Ona 'Crack' diyorlardı, çünkü insanların kafalarını tutup birbirine tokuşturduğunda çıkan sesin bu olduğunu söylüyordu. O yaz, öldürülen kız kardeşinin cesedinin yanında bebek gibi ağlarken Eve onu kucağında tutmuştu.

"Buraya polisleri korkutmaya mı geldin?" diye sordu Eve.

"Seni hiçbir şey korkutamaz beyaz kız. Vaktin var mı? Belki bu kadar çok kulağın olmadığı bir yere gidebiliriz?"

"Elbette." Eve onu ofisine geçirip kapıyı kapattı.

"Polis merkezi," dedi Crack gülümseyerek. "Daha önce böyle bir yere kendi rızamla geldiğimi sanmıyorum."

"Kahve ister misin?"

Crack başını iki yana salladı ve pencereden dışarı bakmak için iri gövdesini çevirdi. "Çok büyük bir yer değil fıstık."

"Hayır ama benim. Oturacak mısın?"

Crack bir kez daha başını iki yana salladı. "Bir süredir yoksun."

"Hayır." İkisi de birbirlerini son gördükleri anı düşünürken sessizlik devam etti.

"Seni en son gördüğümde, kız kardeşimi öldüren aşağılık herifi yakaladığını yüzüme söylemek için mekânıma gelmiştin."

"Söylenecek pek bir şey yoktu."

Crack omuz silkti. "Hayır. Söylenecek çok şey var."

"Birkaç hafta önce mekânına uğradım. Barmen şehir dışında olduğunu söyledi."

"Bebeğime olanlardan sonra burada kalamazdım. Bir süre uzaklaşmak istedim. Biraz seyahat ettim. Dışarıda koca bir dünya var. Bir kısmını gördüm. Kız kardeşim ve benim için yaptıklarından ötürü sana hiç teşekkür edemedim. Daha önce bu kelimeleri söylemekte zorlandım."

"Şimdi de söylemek zorunda değilsin."

"O çok güzeldi."

"Evet, öyleydi. Daha önce bir yakınımı kaybetmedim ama... "

Crack bunun üzerine ona doğru döndü. "Her gün birilerini kaybediyorsun. Birini atlatır atlatmaz diğeriyle nasıl yüzleştiğini anlamıyorum." Derin bir nefes aldı. "Kocandan, ikinizin kardeşim için parka bir ağaç diktiğinizi söyleyen bir mektup aldım. Hoş bir jest. Onu görmeye gittim, güzel bir şey. Sana teşekkür etmek istedim."

"Rica ederim."

"Ona çok iyi davrandığını söylemek istedim. Onunla ilgilendiğini bildiğimi, bunu unutmayacağımı söylemek istedim. Ne olursa olsun, yaşamak zorundayız. Elimden geldiğince bunu yapmaya çalışacağım. Artık D&D'ye uğrarsan orada olacağım. Her zamanki gibi, kıçları tekmeleyip kafaları tokuşturacağım."

"Geri dönmene sevindim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa benden istemen yeterli. Seni hiç böyle görmediğimi söylemem lazım kiraz dudak."

"Zor bir hafta geçiriyorum."

"Belki bir süreliğine şehirden uzaklaşmak iyi gelir."

"Olabilir." Eve başını eğip dikkatle ona baktı. "Sen iri yarı bir adamsın."

"Kalçam güzeldir." Crack kasığına hafifçe vurdu. "Bu hususta yazılı ifadem var."

"Bahse girerim öyledir. Ama o koca köpeğe tasma tak." Eve yine belirlediği bölgeyi düşünüyordu. "İri yarı, güzel bir siyahi adam kocaman vücudunu korumak için düzenli olarak spor salonuna gider."

"Evimde kendi ekipmanım var." Crack şehvetle göz kırptı. "Ama haftada birkaç kez salona gidiyorum. Zihnimi ve bedenimi düzene sokuyor."

"Jim'in Spor Salonu'nu biliyor musun?"

"Boktan bir yer."

"Ben de öyle duydum. Peki ya Bodybuilders[23]?"

"Orada hiç kadın yok. Bu vücudu bir grup erkeğe sergileyerek neden vaktimi ziyan edeyim? Ayrıca, benim özelliklerime sahip bir erkeğe o tür yerlerde asılırlar. Sonra birinin yüzünü dağıtarak değerli vaktimi boşa harcamış olurum. Ben Zone to Zone'a gidiyorum. Eğer meyilliyse, bir erkek antrenmandan sonra vücut masajı, *tam* bir masaj yaptırabilir."

"Ama diğer yerleri biliyorsun ve onları içeriden kontrol edebilirsin, eğer istersen."

Crack dişlerini göstererek sırıttı. "Eğer cılız beyaz bir polis kız benden rica ederse, bunu yapabilirim."

"Boyu 1.93-2.03 arası, 120 kilo civarı bir adam arıyorum. Açık tenli. Kadınlardan nefret ediyor. Yalnız. Gerçekten güçlü."

"Eğer oralarda kendime yeni bir spor salonu arıyormuş gibi dolaşırsam, belki öyle biri gözüme ilişebilir."

"Belki. O zaman bana haber verebilirsin."

"Neler yapabileceğime bakacağım."

---

[23] (İng.) Vücut geliştiriciler. (ç.n.)

On Üçüncü Bölüm

Eve masasında bir saat uyudu. Uyandığında, laboratuvar raporlarının gelen mesajların arasında beklediğini görünce neredeyse hayal kırıklığına uğradı. Artık baş laboratuvar teknisyenini azarlamak için haklı bir sebebi olmayacaktı.

Onları okudu, Peabody'nin takipleri açıklayan ofisler arası kısa notlarını dinledikten sonra elektronik postalarına göz attı.

Kumandanın ofisinden gelen bir mesaj, saat dörtte bir basın toplantısında bulunması gerektiği hakkında onu bilgilendiriyordu. Bunun olacağını tahmin etmişti. Bir an önce kıçını kımıldatmazsa, hem hazırlıksız olacak hem de geç kalacaktı.

Eve yüzünü ovuşturdu, morgdaki Morris'i aradı.

Morris masasındaydı, çağrısına bizzat yanıt verdi.

"Bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu Eve.

"Sana raporu göndermek üzereyim ama Lily Napier'ın hayatının kısa sürdüğünü ve Elisa Maplewood'la aynı şekilde sona erdiğini söyleyebilirim; bana kalırsa aynı kişi

tarafından öldürüldü. Yüze ve bedene daha fazla şiddet uygulanmış olması katilin öfkesinin arttığına işaret ediyor."

Morris kıpırdandı, Eve bir dosya aldığını gördü. "Her zamanki gibi, olay yeri incelemen eksiksizdi. Buna, kurbanın ölümünden dört saat önce kızarmış domuz etli pilav yediğini ve biraz kansız olduğunu ekleyebilirim. Meni yoktu. Vajinanın içinde doku izleri buldum. Tahminimce iç çamaşırına ait, tecavüz sırasında içeri taşınmış. Kumaş olarak tanımlanan başka dokular da vardı, muhtemelen kendi giysilerine ait. Gözlemlerine uygun olarak tırnaklarının altında çimen ve toprak kalıntılarına rastlandı. Tırnaklarını zemine geçirmiş. Kendi saçı dışında saç örneğine rastlanmadı."

"Maplewood'da bulunan saç, köpeğe ve bir sincaba ait çıktı," dedi Eve. "Köpek aşikâr ve sincap tüyü parktaki çimenlerden üzerine geçmiş olabilir. Dickhead'in raporu, Maplewood'un tırnaklarının altındaki dokuları yapay siyah olarak tanımlıyor. Her yerde bulunan siyah kumaş. Onu ele geçirince karşılaştırırız ama şimdilik ondan hiçbir iz bulamadık."

"Kaçıklar ne yazık ki nadiren aptaldır."

"Evet. Teşekkürler Morris."

Eve, Mira'nın ofisini aramak üzereyken kan şekerinin düştüğünü hissetti. Çikolata stoku şimdilik tükendiği için tek seçeneği makineydi. Koridora çıkıp atıştırmalık makinesine bariz bir tiksintiyle baktı.

"Bir sorun mu var?"

Omzunun üzerinden bakınca Mira'yı gördü. "Hayır. Sadece yiyecek bir şey alıp seni arayacaktım."

"Bu bölümde bir vizitem vardı. Sana da uğramayı düşündüm."

"Güzel, harika." Bir an tereddüt ettikten sonra Eve cebinden birkaç kredi çıkardı. "Bir iyilik yapar mısın? Bana bir gofret al."

"Pekâlâ." Mira, Eve'in kredilerini almayı reddetti. "Benden olsun."

"Teşekkürler." Eve onları tekrar cebine atıp şıkırdattı. "Gerekli olmadıkça makinelerle temas etmekten kaçınıyorum. Bu bir deney."

"Hımm. Sahte meyveli mi olsun, yoksa sahte karamelli mi?"

"Sahte karamelli. Napier'ın raporunu okuyacak kadar vaktin oldu mu?"

"Ne yazık ki sadece göz gezdirebildim." Mira seçimi yaptı, makine Eve'in küstah bulduğu bir tonda gofretin lezzetini, kalorisini ve doyuruculuğunu övdükten sonra bileşenlerini ve besin değerini belirtti.

"Bu makineleri susturma özelliği olmalı. Gerçekten olmalı." Eve paketi yırtıp gofreti ısırdı. "Dosyayı incelemek için daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

"Kesinlikle vakit ayırmalıyım ama sana muhtemelen çoktan vardığın sonucu söyleyeceğim. Katil iyice kızışıyor. Çok kısa bir süre içinde tekrar cinayet işlediği için daha fazla hedef seçtiğini ve onları takip ettiğini düşünmek mantıklı olur. Olay yeri inceleme raporun müdafaa yarası olmadığını ve ölüm öncesinde kurbana daha şiddetli bir dayak attığını gösteriyor."

"Son kurban Maplewood'dan daha ufak tefekti. Narin sayılır. Sanırım, ilk olarak yüzüne vurmuş. Çenesini kırmış. Kadının karşı koyacak hali kalmamış."

"Ölüm öncesi yaralanmalara bakılırsa, bu kurban karşı koymadığı için saldırgan daha kızgın ve bıkkınmış. Üstün gücünü ve kuvvetini sadece kurban karşı koyarsa sergileyebiliyor."

"Dayak attığın kişi bunu hissetmiyorsa, birini dövmek pek eğlenceli değildir."

"Bu açıdan sana katılıyorum. Lily onu hayal kırıklığına uğratmış olmalı."

"Eğer hayal kırıklığına uğradıysa, bu kez daha hızlı bir şekilde birini öldürebilir. Tatmine ihtiyaç duyabilir." Eve gofretten bir ısırık daha aldı, Mira sabırla beklerken koridorda ileri geri yürümeye başladı.

"Bugün ilerleyen saatlerde bir basın toplantısına katılacağım. Uzun kahverengi saçlı kadınlara hava karardıktan sonra sokakta dolaşmamalarını mı söylemeliyim? Off. Adamı dört koldan sıkıştırdığımı hissediyorum. Bunu hissediyorum ama henüz bütün kenarlar sabit bir şekilde yerine oturmadı. Ben onları sabitlemeye çalışırken, üstüne kapatacak boktan bir kapak ararken o bir başkasını hedef alacak."

"Evet, muhtemelen öyle yapacak." Mira konuşurken bütünüyle sakindi. "Sen o kutunun cepheleriyle işini bitirip kapağı kapatana kadar katil birden fazla kişiyi öldürebilir. O ölümler onun işi, onun sorumluluğu olacak. Senin değil."

"Bunu biliyorum ama..."

"Ama dışarıda bir yerde, kendi işine bakan, hayatını yaşayan ve birinin o hayatı korkunç ve vahşice alma planları yaptığından habersiz bir kadının olduğunu düşünmek senin için zor. Yaptığın her şeye rağmen, adamın başarılı olabileceğini bilmek senin için zor."

"O bunu planlarken, bu gece ben bir akşam yemeğine gidiyorum."

"Eve." Mira onun kolunu tuttu ve koridordaki trafikten biraz uzaklaştılar. "Çalışmaktan başka bir şey yapmadığın günler oldu."

"Akşam yemeği partisi." Eve ellerini bir terazi gibi uzatıp sağ elini kaldırdı. "Bir katili durdurmak." Büyük bir ağırlık taşıyormuş gibi sol elini aşağı indirdi. "Çok basit."

"O kadar basit ya da anlaşılır olmadığını sen de biliyorsun." Eve'in çenesini inatla sıkması onu açıklamaya itti. "Sana şimdiden iki, belki üç sene içinde tükeneceğini

tahmin ettiğimi söyleyebilirim. Bir başka cesedin tepesinde dikilmeye dayanamadığını ve akıl sağlığını korumakta zorlandığını göreceksin. Bu senin için, bu departman ve bu şehir için bir trajedi olur."

Düşünmek bile Eve'in içini ürpertti. "Bunun olmasına izin vermem."

"Bu bir seçim meselesi değil. İki sene önce şubatta," dedi Mira kısık bir sesle. "Bir şüpheliyi öldürdükten sonra standart test için geldin."

"Ayaklarının dibindeki kan birikintisinde doğradığı çocuk yatarken elinde kanlı bir bıçak tutan adam için şüpheli, kasten belirsiz bir tanım."

"Testten neredeyse kalacaktın. Haklı olan ve gereken o sonuç sebebiyle değil, çocuk yüzünden. Tamamen iraden sayesinde testi geçtin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Eve hatırlıyordu. Merdivenlerden nasıl hızla çıktığını, havaya ve zihnine işleyen çığlıkları, kapıyı kırıp içeri girince gördüklerini hatırlıyordu. Çok geçti.

Bir bebeğe benziyordu. Bir canavarın ellerinde, gözlerini ardına dek açarak bakan küçük bir bebeğe.

"Onu hâlâ görebiliyorum. Adı Mandy'ydi." Eve güçlükle nefes verdi. "Bazı şeyler diğerlerinden daha derin bir iz bırakıyor."

"Biliyorum." Kendisine engel olamayan Mira, Eve'in kolunu tutup dirseğinden omzuna kadar ovdu. "İşini yaptın ama çocuğu kurtaramadın. Bu seni çok kötü etkiledi. Seni derinden etkileyen başkaları da oldu ve olacak. Hayatını açman, işin zihninin bir köşesini meşgul etse de, bu gece bir akşam yemeği partisine gidecek olman seni daha iyi bir insan, daha iyi bir polis yapabilir ya da yapmayabilir ama sana daha fazla zaman tanıyacağına eminim. İşinde çok daha uzun yıllar kalacaksın."

"Eskiden olsaydı, bu sözlerin beni çok sinirlendirirdi."

Mira gülümserken dudakları seğirdi. "Bildiğim bir şey daha."

"Artık o kadar sinirlendirmediğine göre belki de haklısın. Bu sadece bir akşam yemeği. Bir şeyler yemek zorundayız." Eve elindeki gofret paketine bakıp hafifçe güldü. "Eninde sonunda."

"Dosyayı daha dikkatle okuyacağım. Başka bir şey varsa, seninle hemen iletişime geçerim. Bu soruşturmaya öncelik vereceğim. Dilediğin zaman danışma için müsaitim. Gündüz ya da gece."

"Teşekkürler." Eve gofretin kâğıdını elinde buruşturup bir geri dönüşüm kutusuna attı. "Moralimi düzelttiğin için teşekkürler. Her şey için."

Yüzüne soğuk su vurmak için tuvalete uğradı. Suratını kurularken çağrı cihazını çıkardı.

"Peabody."

"Efendim!"

Eve, karyolanın loş ışığında yüzünün bembeyaz ve gözlerinin korku dolu olduğunu görebiliyordu. "Ayağa kalk asker. On beş dakika içinde basın toplantısı başlayacak. Polis Plazada.""Anlaşıldı. Kendimi tokatlayıp uyanmama izin ver. Geliyorum."

"Hemen gel. Ben seni tokatlarım."

"Çok tatlı dillisin."

Eve görüşmeyi bitirirken dudakları seğirdi. Belki de hayatını açmak o kadar da zor bir iş değildi.

Her şey göz önüne alındığında, Eve basın toplantılarının gerçek bir baş belasından da acı verici olduğunu düşünüyordu. Hafif bir sindirim bozukluğuna benzer rahatsız edici bir şeydi.

Durumun siyasi boyutunu görebiliyordu, olayı belediyeye yıkmak yerine bir polis meselesi gibi göstermek için basın toplantısını polis merkezinin basamaklarında yapıyorlardı. Belediye başkanı kısa bir açıklama yaptıktan sonra kenara çekilip kürsüyü şefe devredecekti.

Tibble kendisinden beklendiği gibi kısa ve öz konuştu. Güçlü, endişeli ve kızgın görünüyordu. Bir katil şehir parklarında masum kadınları vahşice öldürürken, şehrin en üstün polisinden beklenebilecek bütün özelliklere sahipti. Üzerinde koyu gri bir takım elbiseyle koyu mavi bir kravat vardı ve yakasında küçük, altın bir polis rozeti parlıyordu.

Eve, resmi ve seçkin bir görünümün onun için biçilmiş kaftan olduğunu düşündü. Belediye başkanı gibi, basın mensuplarının soru sormasına izin vermeyip sadece açıklama yaptı.

Görevimizin başındayız, diye tamamladı Eve. *Ama siperlerde değiliz. Düzen için çalışıyoruz ve askerlerimizi düzeni korumaları için gönderiyoruz.*

Güzel bir tema ve güçlü bir duruştu, kürsüyü Whitney'e teslim etmek akıllıca bir hareketti.

Her şey zaman aldı, tam olarak yeni bir bilgi vermemiş olsalar da basına çiğneyebilecekleri bir kemik atmış, halka en kıdemli yetkililerin iş başında olduğu mesajını vermişlerdi.

Eve şehrin güzel ve sıkı bir şekilde idare edildiğini düşünüyordu. Bütün karanlık kuytuları, tırtıklı köşelerine rağmen güzel bir şehirdi. Bunu unutmamak önemliydi. Boş şeylere çok fazla vakit harcayıp değerleri ve güçlü noktaları gözden kaçırmak istemezsiniz.

O yüzden Eve, cinayet, kötülük ve gündelik acımasızlıklara rağmen burasının hâlâ güzel olduğunu bilerek bir eylül öğleden sonrasının parlak ışığında evinin basamaklarında durabilirdi.

Güzel bir şehirdi ve sahip olduğu tek yuvaydı.

"Bu soruşturmanın başında olan Teğmen Dallas daha fazla soru alacak." Whitney ona doğru döndü. "Teğmen."

Kıdem düzeni, diye içinden geçirdi Eve; içgüdüsel olarak Peabody'nin kolunu tutup ortağının şaşkınlığına aldırmadan onu kürsüye doğru çekti.

"Ortağım Dedektif Peabody'yle benim, Kumandan Whitney'in az önce yaptığı açıklamalara ve verdiği yanıtlara ekleyecek çok fazla şeyimiz yok. Bu soruşturma, bizim önceliğimiz. Aktif olarak devam ediyor. Bütün ipuçlarını değerlendiriyoruz."

Sorular sıcak hava kaynağı gibi püskürdü. Hepsinin üzerine yağmasına izin verdikten sonra yağmurun içinden bir tanesini seçti.

İki kurbanın da cesedi tahrip edildi. Bunların tarikat cinayetleri olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Soruşturma sırasında edindiğimiz deliller herhangi bir tarikata işaret etmiyor. Elisa Maplewood ve Lily Napier'ın tek başına, kendi iradesiyle hareket eden bir kişi tarafından öldürüldüğüne inanıyoruz."

Cesetlerdeki tahribat nedir, bunun hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

"Soruşturmanın yapısı ve söz konusu şahsı bir an önce yakalayıp güçlü delillerle adalete teslim etmek istememiz sebebiyle soruşturmayla ilgili belirli detayları gizli tutmak zorundayız."

Halkın bilmeye hakkı var.

Şu tehditkar sopayı göstermekten hiç mi yorulmazlar, dedi Eve içinden, hayretle.

"Halkın korunmaya hakkı var ve bunun için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Halkın, polis kuvvetleriyle resmi görevlilerin Elisa Maplewood ve Lily Napier'ın

ölümlerinden sorumlu kişiyi tespit edip tutuklamak ve yargılamak için özenle çalışacaklarından emin olmaya hakkı var. Halkın bu dosyayla ilgili bütün dikkat çekici ve hassas detayları bilmeye hakkı yok."

Yani sizin, ölüleri kullanarak izlenme oranlarınızı artırmaya hakkınız yok, diye geçirdi içinden Eve.

İki kurban arasında ne gibi bir bağlantı var?

"Peabody," diye mırıldandı Eve ve ortağının yutkunduğunu duydu.

"İkisi de aynı yöntemle öldürüldüler," dedi Peabody. "İkisi de aynı yaş ve ırk grubundan kadınlardı. İkisi de saldırı sırasında şehir parklarındaydı."

Başka bağlantılar var mı? Elinizdeki ipuçları neler?

"Daha önce belirttiğimiz sebeplerden ötürü soruşturmaya dair bazı detayları paylaşamayız ve konuşamayız."

"Katili bir sapık olarak mı görüyorsunuz?"

"İki kadın," diye söze başladı Eve, Herkül kadar bir sabırla, "vahşice saldırıya ve tecavüze uğradı, sonra da öldürüldü. Sanırım buradan bir sonuca varabilirsiniz."

Tekrar cinayet işleyeceğini düşünüyor musunuz?

Suç aletini daha detaylı olarak tarif edebilir misiniz?

Elinizde herhangi bir şüpheli var mı?

Tutuklanması yakın mı sizce?

Başka parkları da kapatacak mısınız?

Cesetlerinden ayrılan, cinsel organları mıydı?

"Merak ediyorum." Basın toplantısı boyunca gözleri ruhsuz ve soğuktu ama artık bir öfke parlıyordu. Eve soru yağmuruna engel oldu; bu kez sesi sert çıktı. "Bir grup olarak 'detayları paylaşamayız ve konuşamayız' açıklamasının hangi kısmını anlayamadığınızı gerçekten merak ediyorum. Yanıt veremeyeceğimiz soruları sorarak neden nefesinizi ve bizim de vaktimizi boşa harcadığınızı merak

ediyorum. O yüzden, hepimizi bu eziyetten kurtarıp bildiklerimi söyleceğim."

Yeni bir dizi ilâhi emri aktarmasını bekler gibi hepsi sessizleşti. "İki kadın, unutmuş olma ihtimalinize karşı isimlerini tekrar edeyim. Çünkü ben onların kim olduğunu unutmadım, ortağım ya da bu departmanın diğer üyeleri de unutmadılar. İsimleri Elisa Maplewood ve Lily Napier. Bu kadınlar vahşice ve haksız yere öldürüldüler. Şehrimizde, kendi evlerine çok yakın noktalarda katledildiler. Hakları en çirkin şekilde ihlâl edildi. Soruşturmamıza devam ederken onların haklarını savunacağız. Onlara saldıran şahıs bulunana, tutuklanana ve hapse atılana kadar mevcut bütün kaynaklardan yararlanarak bu soruşturmaya devam edeceğiz. Elisa Maplewood ve Lily Napier için çalışıyorum ve şimdi işimin başına geri döneceğim."

Eve arkasını döndü, devam eden soruları duymazdan gelerek polis merkezine doğru yürüdü.

İçeri girer girmez bir grup polis, robot ve sivil aracı onu alkışlamaya başladı.

"Allah kahretsin," dedi Eve fısıltıyla.

"Harikaydın bence," dedi Peabody arkasından. "Gerçekten."

"Sinirlenmenin ya da vaaz vermenin bir faydası yok."

"Bence yanılıyorsun. Bana kalırsa, Maplewood ve Napier'ın arkadaşları, ailesi sözlerini ve söyleme biçimini takdir edecekler. Ayrıca, katile de bir mesaj gönderdiğini düşünüyorum. Açık ve netti. Onun peşindeyiz ve durmayacağız."

"Evet. O da var."

"Adi muhabirleri azarlayışını izlemekten keyif aldığım için, 'Nefesini tut,' bile demeden beni havuzun dibine atmanı affedebilirim."

"İyi idare ettin."

"Evet," dedi Peabody. Tibble ve Whitney içeri girince hemen ağzını kapattı.

"Teğmen, Dedektif." Tibble ikisini de başıyla selamladı. "Bugün söyleyecek çok şeyin vardı Teğmen. Her zamanki suskunluğundan eser yoktu."

"Hayır efendim."

"İyi iş çıkardın. Kumandan."

Tibble hızla uzaklaşırken, Whitney duraksadı. "Belediye başkanı toplantıyı bitiriyor. Kurbanlar için bir dakikalık saygı duruşu yapılacak." Whitney alaycı bir şekilde kapılara doğru baktı. "Akşam haberleri için yaratıcı bir dokunuş ve güzel bir görseldi. Biraz sakinleş," diye tavsiye verdi, "ve işine dön."

"Olabildiğince sakinim," dedi Eve, Whitney Tibble'a katılmak için uzaklaştıktan sonra. Saatini kontrol etti. "Napier'ın vardiyasında olabilecek kişiler için erken ama O'Hara'yı deneyelim."

Cep linki çaldı. "Off, ne var," diye homurdandı, cihaz arayanın Nadine olduğunu bildirince.

"İfademi verdim ve soruları yanıtladım. İşim bitti Nadine."

"Bir muhabir olarak aramıyorum. Bana beş dakika ver."

Eve Nadine'in sinsice içeri gireceğini ve kaçamak yanıtlar vereceğini düşündü ama yalan söylemeyecekti.

"Garaja iniyorum. Oraya gelebilir misin?"

Nadine'in dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. "Lütfen."

"Birinci kat, üçüncü bölüm. Seni bekleyecek kadar vaktim yok."

Beklemesine gerek kalmadı. Nadine zaten oradaydı, tembel tembel tırnaklarını törpülemesi, bekleyenin kendisi olduğunu Eve'in başına kakmak istediğini gösteriyordu.

"Burasının senin park yerin olduğunu biliyorum," diye söze başladı Nadine. "Peki bu, ne zamandır senin araban?"

Eve parlak mavi aracın çamurluğu üzerinde elini gezdirdi. Yakında, yalnız kaldığından kesinlikle emin olunca onu öpebilirdi.

"Şeytani ortağım doğru kişi üzerinde doğru rüşveti kullandığından beri."

"Aferin Peabody."

"Bir şey değildi. Dallas'ın duşta çıplak birkaç videosu sayesinde şık bir aracımız oldu."

"Çok komik. Ne istiyorsun Nadine? Vaktim dar."

"Breen Merriweather." Artık sırıtmıyordu.

"Bilgi mi edindin?"

"Elimde bilgi olup olmadığını bilmiyorum. Çok dikkatli bir şekilde bazı sorular sordum," diye devam etti Nadine Eve'in konuşmasına fırsat vermeden. "Nasıl soru sormam gerektiğini biliyorum ve paylaşmayacağımız ya da açıklamayacağımız şeyler de dahil olmak üzere birçok şeyi anlayabiliyorum. Breen'in, bu aşağılık herifin hedeflerinden biri olabileceğini düşünerek sorular sormak yanıtlara farklı bir yön veriyor. Breen ortadan kaybolmadan birkaç gece önce ekipteki teknisyenlerden biriyle konuşurken öylesine bir yorumda bulunmuş."

"Ne yorumu?"

"Kahve molası sırasında, kadın teknisyenlerden birine. Biri erkek avındaymış. Şehirde doğru düzgün erkek kalmadı. Güçlü kuvvetli kimse yok, falan filan. Breen, ona bir gece eve beraber dönelim, demiş. Onun bindiği vagona binmeye başlayan iri yarı, sessiz bir tip varmış. O yaşlı atla ilgili espriler yapmış; biliyorsun işte, bir erkeğin başparmağının boyu aletinin boyuna işaret eder. Adamın elleri koca bir tepsi gibi olduğuna göre, şeyi de boğanınki kadar vardır, demiş."

"Bu kadar mı?"

"Hayır." Nadine saçını geriye attı. "Şakalaşıyorlarmış, dalga geçiyorlarmış yani. Breen'le aralarında her zamanki müstehcen konuşmalar geçmiş. Breen, tipi olmadığı için adamı kızlardan birine paslayacağını söylemiş. Saçlı erkeklerden hoşlanıyormuş, zaten sürekli güneş gözlüğü taktığı için pisliğin tekine benzediğini düşünüyormuş. Adam gecenin bir yarısı güneş gözlüğü takıyormuş."

"Pekâlâ."

"Bu o olmalı."

"Birçok kişi gece metroya biniyor Nadine. Bazıları erkek. Bazıları iri yarı. Ama evet, olabilir."

"Vagonlarda güvenlik kameraları var."

"Evet, var." Bir arkadaşın gözlerindeki ısrarcı umuda bakmak zordu. "Diskler her otuz günde bir geri dönüştürülüyor. O gideli daha uzun zaman oldu."

"Ama belki... "

"Buna bakacağım."

"Güneş gözlüğü Dallas. Adamın gözlerle ilgili bir sorunu var."

"Ben de bazı şeyleri anlayabiliyorum. Bunu takip edeceğim."

"Pekâlâ." Eve bir şeyler söylemek ve sormak için sabırsızlandığını görse de, Nadine geri çekildi. "Bana haber vereceğine söz vermelisin."

"Bir şeyler öğrenir öğrenmez haber vereceğim."

Nadine başını salladıktan sonra silkelenip tekrar araca baktı. "Söylesene, bunu hurdaya çevirmen ne kadar sürecek?"

"Kapa çeneni."

Eve daha fazla sohbet etmek istemediği için arabaya atladı. Motoru çalıştırdı, Nadine'in etrafında geri geri döndükten sonra garajdan çıktı.

Hemen Feeney'le iletişime geçti.

"Bir ipucu aldım."

"Ben de. İyimserliğe kapılırsan, aptal kıçın beladan kurtulmaz."

"Hah. Bunu unutmayacağım. Breen Merriweather, kayıp ve öldüğü tahmin ediliyor. Ortadan kaybolmadan birkaç gün önce iş arkadaşlarından birine onunla aynı vagona binen iri yarı bir adamdan söz etmiş. Cüssesi hakkında birçok yorumda bulunmuş. Ayrıca kel olduğunu ve güneş gözlüğü taktığını söylemiş."

"Diskler şimdiye kadar yok edilmediyse bile, geri dönüşüme gitmiştir." Feeney dudağını büktü. "Ulaşım Yetkililerine gidebilir, o dönemi içeren diskler hâlâ duruyorsa onları bulana kadar ayıklayabiliriz. Görüntülere göz gezdirebilir, eski görüntülerin yansımalarını bulmaya çalışabiliriz. Şansımız yaver giderse adamı bulabiliriz."

Eve, her ne kadar çaba harcasa da, Feeney'nin bugünkü tişörtünün misket limonu renginde olduğunu farketmekten kendini alamadı. "Whitney'den ekstra insan gücü ve operasyonel teknoloji talep edebilirim."

"Kendim dilenebilirim, teşekkürler. Başlamak için birkaç oğlanı göndereceğim. Metro rotası o dosyada var."

"Beni haberdar et."

"McNab'in gözleri kanayacak," dedi Peabody, Eve görüşmeyi bitirirken. "Elektronikle ilgili bir adam olmanın bedeli bu."

"O adamın görüntüsünü bulmalıyız, o görüntüyü bulabilirsek onu enseleyebiliriz."

Eve bunun zaman alacağını düşündü. Saatler değil, günler alacaktı. Şanstan daha fazlasına, küçük bir mucizeye ihtiyaçları vardı.

O'Hara's tanıtımındaki gibiydi: küçük, oldukça temiz bir İrlanda barı. Şehrin o bölgesinde İrlanda barı olduğunu iddia eden, her yere dört yapraklı yoncalar kondurup çalışanlarını sahte İrlanda aksanıyla konuşmaya zorlayarak bunu kanıtlamaya çalışan bazı mekânlardan daha gerçekçi olduğu Eve'in dikkatinden kaçmadı.

Burası loş ışıklandırılmıştı, güzel, sağlam bir barı, derin oturma bölmeleri ve sandalyelerden ziyade kısa taburelerin çevrelediği alçak masaları vardı.

Barı işleten adam bir yük beygiri kadar enliydi; yürümeye başladığı andan beri bu işi yapıyormuş gibi zahmetsizce Harp, Guinness ve Smithwick's biraları dolduruyordu.

Al yanaklıydı, gür, darmadağınık saçları saman sarısıydı, bir polis gibi mekânı süzüyordu.

Gözünden hiçbir şey kaçmayacak türden bir adamdı.

"Hiç Guinness içmedim," dedi Peabody.

"Şimdi de içmeyeceksin."

"Evet, ne de olsa görevdeyiz ama bir ara deneyeceğim. Biraz korkunç görünüyor ve çok pahalı."

"Paranın karşılığını alıyorsun."

"Hah. Bir nasihat daha."

Eve bara yaklaştı. Barmen bekleyen ellere biraları ittikten sonra tezgâh boyunca ilerledi. "Polisler," dedi.

"İyi bir gözlemcisiniz. Bay O'Hara mı?"

"Ben O'Hara'yım. Babam bu işteydi."

"Nerede?"

"Güzel, eski Dublin'de."

Adamın ses tonunda Roarke'unkini andıran iniş çıkışları duyabiliyordu. "Ne zaman buraya geldiniz?"

"Toy ve neşeli bir yirmilikken şansımın peşine düştüm. Yeterince başarılı oldum."

"Öyle görünüyor."

"Pekâlâ." O'Hara'nın ifadesi ciddileşti. "Lily için geldiniz. O tatlı kızı öldüren aşağılık herifi bulmak için benim ya da burada çalışan birinin yardımını istiyorsunuz, şeve seve yardımcı oluruz. Michael, barla ilgilen. Biraz oturalım," dedi Eve'e. "Birer bira içer misiniz?"

Peabody suratsız bir ifadeyle, "Görevdeyiz," diyince adam sırıttı.

"Bira, bir nevi anne sütüdür, size hafif bir şey vereceğim. O taraftaki masaya geçin. Hemen geliyorum."

"Oldukça güzel bir yer." Peabody masaya oturup etrafına baktı. "McNab'le buraya tekrar gelip bir Guinness deneyeceğim. Hafifi de oluyor mu?"

"Ne anlamı kalır?"

"O'Hara masaya iki sodayla bir bira getirip iri cüssesiyle karşılarına yerleşti.

"Öyleyse, Lily'mizin şerefine." Kadehini kaldırdı. "Güzel ruhu şad olsun."

"O gece buradan saat kaçta ayrıldı?"

O'Hara birasını yudumladı. "Polis olduğunuzu biliyorum ama henüz adınızı söylemediniz."

"Üzgünüm." Eve konuşurken rozetini çıkardı. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

"Roarke'un polisi. Tahmin etmiştim."

"Roarke'u tanıyor musunuz?"

"Yakından tanımıyorum. Ondan birkaç yaş büyüğüm; eskiden farklı çevrelerde takılırdık. Babam onu tanırdı," dedi O'Hara gözleri ışıldayarak.

"Eminim."

"O da çok başarılı oldu, değil mi?"

"Öyle denebilir. Bay O'Hara... "

"Onu bizzat tanımıyorum," diye sözünü kesti O'Hara, gözlerini ondan ayırmadan öne doğru eğildi. "Ama onu

tanırım. Bildiğim kadarıyla o her şeyin en iyisini istemeye ve ona sahip olmaya meyilli bir adam. Buna polisi de dahil mi?"

"Burada, Lily'nin polisi olarak bulunuyorum Bay O'Hara ve onun en iyi polise sahip olduğunu çok yakında kanıtlayacağım."

"Pekâlâ." O'Hara arkasına yaslanıp birasını tekrar kaldırdı. "Bu güzel bir yanıt. Lily bir buçuk civarı ayrıldı. Durgun bir gece olduğu için erken çıkmasına izin verdim. Eve kadar ona birinin eşlik etmesini söylemem gerekirdi. Şehrin kuzeyindeki kadına olanlardan sonra bunu akıl etmeliydim. Ama düşünemedim."

"İyi bir gözlemcisiniz Bay O'Hara. Burada sizi daha dikkatle bakmaya zorlayan birine rastladınız mı?"

"Burada her hafta dikkatle incelemem gereken biri mutlaka oluyor. Ne de olsa bir bar işletiyorum. Ama kastettiğin şekilde biri olmadı. Kızlarım için endişelenmemi gerektiren birini görmedim."

"İri bir adam," diye devam etti Eve. "İri yarı, güçlü görünen. Kendi halinde, sosyalleşmeyen ya da sohbet etmeyen biri. Güneş gözlüğü takmış olabilir. Başka şansı olmadığı sürece barda oturmaz. Bir masada... Lily'nin baktığı tarafta oturmayı tercih eder, ona eşlik edecek birini istemediğini belli eder."

"Böyle birini görsem hatırlardım." O'Hara başını iki yana salladı. "Ama hatırlamıyorum. Her gece olmasa da, çoğu gece buradayım."

"Lily'nin vardiyasında çalışan kişilerle görüşmek istiyoruz."

"Şu anda bara bakan Michael vardı. Ayrıca Rose Donnelly, Kevin ve Maggie Lannigan. Ah, mutfakta bulaşıkları yıkayan Pete. Peter Maguire."

"Peki düzenli müşteriler?"

"Ah. Neden bunlardan bazılarını sizin için yazmıyorum, bildiğim adresleri vermiyorum? Michael'la şimdi konuşabilirsiniz, o hem barla ilgilenebilecek hem de konuşabilecek kadar akıllı."

"Teşekkürler."

"Size Lily hakkında şu kadarını söyleyeceğim. O utangaç bir kızdı, ona bu yüzden takılırdık. Nazik ve sakin bir yapısı vardı, çok çalışırdı. Birini tanıyıp onunla kendini rahat hissettikten sonra, tabiri caizse açılırdı. İnsanlara gülümser, isimlerini ve siparişlerini hatırlardı. Işıldamazdı ama istikrarlı ve tatlıydı. Onu unutmayacağız."

"Biz de unutmayacağız."

On Dördüncü Bölüm

Görüşmeler mesai saatlerinden uzun sürdü. Eve özel hayatını berbat etmek istemiyorsa, her şeyi bir kenara bırakıp şehrin kuzeyine gitmesi gerektiğini düşündü.

"Rose Donnelly'yi de aradan çıkarırsak işimiz bitmiş olur." Peabody batıya işaret etti. "Evi çok uzak sayılmaz."

"İzinli olmasaydı onu burada yakalayabilirdik. Ona uğrayabiliriz, sonra seni evine bırakırım ve... Sözünü unutma." Sinyal veren linkini çıkardı. "Dallas."

"Seninle konuşmayı umuyorum." Celina'nın yorgun yüzü ekranı kapladı. "Yanına gelebilirim."

"Yeni bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece... birkaç dakikanı istiyorum."

"Zaten şehir merkezindeyim. Hemen uğrayacağım."

"Güzel. Teşekkürler."

"Sanchez'le ilgileneceğim," dedi Eve Peabody'ye. "Donnelly'yle bağlantı kurabilirsen, ifadesini al."

"Anlaştık. Akşam yemeğinde görüşürüz. İki blok daha yürüyeceğim." Peabody ellerini ovuşturdu. "Böylece birinin çatalına saplanmamış her şeyi yiyebilirim."

Eve arabasına atlayıp SoHo'ya doğru sürdü. Roarke'u aradı. "Merhaba. Biraz gecikeceğim."

"Şaşkınlık içerisindeyim."

"Bugün herkes şakacı gününde. Orada olacağım. Sadece öncesinde bir yere uğramam gerekiyor."

"Endişelenme. Eğer çok gecikeceksen, doğruca Charles'ın evine gidip orada buluşmayı ister misin?"

"Haber veririm ama gecikmemeyi umuyorum. Duş almalıyım. Sanırım bir saat içinde orada olurum. Hemen hemen. Yaklaşık olarak."

"Neredeyse. Basın toplantını izledim. Tamamen yayınladılar, bazı bölümlerini tekrar tekrar yayınlamaya devam ediyorlar."

"Güzel."

"Seninle çok gurur duydum."

"İyi...off!"

"O soğuk ve yorgun bakışlı kadının peşinde olduğu adam olsaydım, tir tir titrerdim."

"Silahımı boğazına dayasam bile titremezsin ama yine de teşekkürler. Şu son görüşmeden sonra eve geleceğim."

"Ben de."

"Ah." Eve biraz neşelendi. "Hâlâ işte olduğunu bilmiyordum. Güzel, böylesi daha iyi. Yetişmeye çalışan tek kişi ben değilim. Görüşürüz."

Eve bu durumdan memnun bir şekilde Celina'nın evinin önüne park etti. Girişte ilerlerken, diyafondan Celina'nın sesi duyuldu.

"Kilitleri devre dışı bıraktım. Yukarı çık."

Eve gergin bir şekilde binaya girip asansöre bindi. İkinci kata ulaştığında, Celina kapıyı açmak için bekliyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim. Çabuk gelebilmene sevindim."

"O kadar uzakta değildim. Neler oluyor?"

"Sana bir şeyler... ikram edebilir miyim? Çay? Bir kadeh şarap?"

"Hayır. Eve dönüyorum. Katılmam gereken bir davet var."

"Ah." Celina dalgın bir şekilde elini saçının arasında gezdirdi. "Affedersin. Her neyse, oturalım. Çay hazırladım. Seni beklerken bir şeylerle meşgul olmak istedim."

Çayın yanında küçük kurabiyeler ve düzgünce kesilmiş peynirler vardı. Bütün bunlar Eve'e bir kız kıza sohbet hazırlığı gibi göründü, ne buna ayıracak vakti ne de böyle bir arzusu vardı. "Yeni bir şey olmadığını söyledin."

"Yeni bir şey görmedim." Celina oturup kendisine çay doldurdu. "Bugünkü görüşmelerimden birkaçını yaptım. Denemem gerektiğini düşündüm. Ama ilk ikisini kabul ettikten sonra diğerlerini iptal ettim. Odaklanamadım."

"İşini etkiliyor."

"İşe biraz ara vermeye maddi olarak dayanabilirim. Düzenli müşterilerim anlayışla karşılar, yeni müşterilere gelince..." Zarifçe omuz silkti. "Bu bana esrarengiz bir hava katıyor. Ama söylemek istediğim bu değil."

"Peki ne?"

"Ona geliyorum." Celina başını eğdi. "Havadan sudan konuşmaktan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Havadan sudan denmesinin bir sebebi var."

"Sanırım haklısın. Öncelikle, basın toplantını izledim. İzlemeyecektim ama izlemem gerektiğini düşündüm."

Celina bacaklarını gövdesine doğru çekti. "Beni düşündürdü."

"Sana ne düşündürdü?"

"Daha fazlasını yapabilirim. Daha fazlasını yapmam gerekir. Bunların bana görünmesinin bir sebebi olmalı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir amacı olduğuna

eminim. Benden, görebileceğimin en azını görmem isteniyor, bunu hissetsem de daha fazlasını yapabilirim."

Celina çayını yudumladıktan sonra fincanını sehpaya koydu. "Hipnozdan bahsetmek istiyorum."

Eve kaşlarını kaldırdı. Tam gitmeye hazırlanırken, ilginç bir şey çıkıyor, diye geçirdi içinden. "Bunun ne faydası olacak?"

"Bir yanım her şeyi görmemi engelliyor." Celina önce başının iki yanına ve sonra kalbine dokundu. "Buna hayatta kalma içgüdüsü diyebiliriz, kulağa korkaklıktan daha iyi geliyor. İçimdeki bir şey, bilmek, görmek, hatırlamak istemediği için yapamıyorum."

"İnsanlar hakkında onların rızası olmadan bir izlenim edinmek ya da adına her ne diyorsan, onu görüp bilmemek için mi kendini engelliyorsun?"

"Pek sayılmaz. Bu bilinçli bir eylem, gerçi nefes almak kadar basit oluyor. Bahsettiğim bilinçaltı. İnsan zihni çok güçlü ve etkili bir araç. Onu bütün kapasitesiyle kullanmıyoruz. Buna cesaret ettiğimizi sanmıyorum."

Celina çayın yanına koyduğu altın rengi kurabiyelerden birini alıp ısırdı. "Engelleyebiliriz. Travma kurbanları bunu sık sık yapıyorlar. Travmayı ya da detaylarını hatırlayamıyorlar ya da hatırlamak istemiyorlar, çünkü bununla yüzleşmeyi reddediyorlar. Bu tür şeyler işinde karşına çıkıyor olmalı."

Eve kendi hayatında da bu tür şeylerin karşısına çıktığını düşündü. Yıllar boyunca Dallas'taki o odada olanları engellemişti. "Evet."

"Hipnoz etkisi altındayken, o engeller kaldırılabilir ya da hafifletilebilir. Daha fazlasını görebilirim. Daha fazlası olduğunu biliyorum, belki katili görebilirim. Doğru bir hipnotistle... Sadece hipnoz alanında değil, altıncı duyusu güçlü kişilerle tecrübesi olan birine ihtiyacım var, bu

konuda ısrarcıyım. Bir tıp doktorunun da orada bulunmasını istiyorum. Bunu Dr. Mira'nın yapmasını istiyorum."

"Mira."

"Bana onun adını verdikten sonra biraz araştırma yaptım. İhtiyacım olan bütün alanlarda çok nitelikli. Aynı zamanda kriminoloji uzmanı, o nedenle hipnoz altındayken bana sorması geren soruları, beni yönlendirmesi gereken yeri çok daha iyi bileceğini düşünüyorum."

"Kesinlikle."

Celina elindeki kurabiyeyle işaret etti. "Sana güveniyorum. Kendimi herhangi birinin eline teslim etmem Dallas. Açıkçası, bundan korkuyorum. Ama hiçbir şey yapmamak beni daha çok korkutuyor. En kötüsü ne biliyor musun?"

"Hayır."

"Yeni bir alana itilmiş olmaktan korkuyorum. Sahip olduğum şey beni hiç istemediğim bir yola doğru sürüklüyor." Celina sağ kolunu tutup bir ağrıyı dindirmek ister gibi hafifçe ovuşturdu. "Hayatımın bir sonraki evresini kurbanlarla bağlantılı cinayetler ve şiddet görerek geçireceğimi sanıyorum. Hayatımdan memnundum. Bir daha asla eskisi gibi olmayabileceğini fark etmek bunu zorlaştırıyor."

"Buna rağmen Dr. Mira'yla iletişime geçmemi mi istiyorsun?"

Celina başını salladı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Ertelersem, bunu yapmak için gereken cesareti yitirebilirim."

"Bana bir dakika izin ver," dedi Eve cep linkini çıkarırken.

"Ah. Elbette." Celina kalktı, çay tepsisini alıp mutfağa götürdü.

Yavaş ve temkinli hareketlerle temiz olan fincanla tabağı kaldırıp kendininkileri musluğun altına bıraktı.

Sonra ellerini yüzüne koyup parmaklarını kapalı göz kapaklarına bastırdı. Bütün gücüyle yaklaşan şeye hazır olmayı umdu.

"Celina."

"Evet." Ellerini birden indirip Eve'in durduğu kapının girişine doğru döndü.

"Dr. Mira yarın saat dokuzda seni görebileceğini söyledi. Hipnoterapiyi kabul etmeden önce seninle görüşmek, seni fiziksel muayeneden geçirmek istiyor."

"Pekâlâ, güzel." Celina bir ağırlığa alışıyormuş ya da ondan kurtuluyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Böylesi mantıklı. Sen de orada olacak mısın?"

"Hipnoz onaylanırsa, evet. Hipnoterapi başlayana kadar fikrini değiştirebilirsin."

Celina boynundaki zincirden sallanan kristalleri tutup başını iki yana salladı. "Hayır, değiştirmeyeceğim. Seninle iletişime geçmeden önce bunu etraflıca düşündüm. Fikrimi değiştirmeyeceğim. İlerleme kaydedeceğiz. Kararımdan vazgeçmeyeceğime güvenebilirsin."

***

Eve hızla eve dalıp kapıyı arkasından sertçe çarptı. "Geciktim," diye çıkıştı Summerset'in konuşmasına izin vermeden. "Gerçi şu var, ben her zaman gecikmiyorum ama sen her zaman çirkinsin. Asıl sorunlu kim?"

Eve soruyu merdivenin tepesinde bitirdiği için ilerlemeye devam etti ve Summerset'in vermiş olabileceği karşılığa sinirlenmedi.

Yatak odasının kapısından içeri girerken ceketini çıkardı. Silah kemerini çözüp kanepeye attı. Banyoya doğru

giderken tek ayağının üzerinde hoplayarak botlarından kurtuldu ve gömleğini çıkardığı anda suyun aktığını duydu.

Ahh, Roarke ondan önce eve gelmişti.

Eve giysilerinin geri kalanını çıkardı. "Su sıcaklığını artır."

"Çoktan artırdım. Narin ayaklarının yatak odasında dolaşırkenki zarif sesini duyar duymaz suyu ayarladım."

Soğuk suyun altına girer girmez çığlık atmasından Roarke'un çok zevk alacağını bildiği için önce elini suya soktu.

"Güven dolusun," dedi Roarke, elini tutup onu içeri çekerken. "Evde kalıp duşta ateşli, sırılsıklam sevişelim."

"Unut gitsin." Eve dirseğiyle onu kenara itip eline sıvı sabun döktü. "Akşam yemeğine gidiyoruz. Birinin evinde oturup aptalca sohbet edecek, seçmediğimiz yiyecekleri yiyecek, McNab'le Charles'ın dairenin tam olarak neresinde birbirini yumrukladığını merak edeceğiz."

"Sabırsızlanıyorum." Roarke şampuan sıkıp Eve'in saçını köpürtmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana vakit kazandırıyorum. Burada ne oldu böyle?"

Eve sırtını kamburlaştırdı. "Hiçbir şey."

"Bir şey olmuş. Yine saçını berbat etmişsin."

"Gözüme giriyordu."

"Buradan, arkadan mı?" Roarke saçını hafifçe çekti. "İlginç. New York Polis Departmanı kafasının arkasında gözleri olan bir polisi olduğunu biliyor mu? CIA'e haber verildi mi?"

"Bunu kendim yapabilirim." Eve geri çekilip ona dik dik bakarak saçını ovuşturmaya başladı. "Trina'ya söyleme."

Roarke pis pis sırıttı. "Peki sessiz kalmam karşılığında ne yapacaksın?"

"Seni çabucak elimle tatmin etmemi ister misin?"

"Beni soğutmak için bilerek kaba davranıyorsun." Roarke çenesine hafifçe dokundu. "Ne yazık ki, işe yaramıyor."

"Zaten anlayacak," diye homurdandı Eve, kafasını duş başlığının altına sokarken. "Bana dokunma fırsatı edindiği anda anlayacak. Bunu bana ödetecek. Üzerime o yapışkan maddeden döküp beni azarlayıp göğüs uçlarımı maviye ya da öyle bir renge boyayacak."

"Ateşli zihnimde çok ilginç bir tablo çizdin!"

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Eve duştan çıkıp kurutma kabinine girdi. "Kendime engel olamadım."

"Hakime anlatırsın artık," dedi Roarke.

Peabody çok geç kalmadıklarını düşündü. Çok çalışan, uykusuz iki polisin dakik olması zaten söz konusu bile edilemezdi.

Ayrıca, iyi göründüğünden emin olmak için kendine mümkün olduğunca vakit ayırmak istiyordu. McNab ona kocaman bir "Ah, bebeğim!" dediğine göre bunu başarmıştı.

O da çok çekici görünüyordu. Saçı parlak ve muhteşemdi, bacaklarından aşağı uzanan fosforlu gümüş şerit sayesinde aşırı klasik olmaktan kurtulan siyah pantolonunun içinde küçük, sevimli kıçı hoş ve rahat görünüyordu.

Metro istasyonunun yakınlarındaki bir sokak satıcısından ev sahibine aldığı oldukça taze pars zambağı buketini elinde tutan Peabody, McNab'le lobideki güvenlikten geçip asansöre doğru ilerledi.

"Uslu duracaksın, değil mi?"

"Elbette, uslu duracağım." McNab gümüş rengi gömleğinin yakasıyla oynarken, bir kravat takmış olması gerekir miydi diye düşündü. Şu haliyle Monroe'yla[24] dişe diş mücadele edebilirdi. "Neden uslu durmayayım ki?"

[24] Louise'in eşi, Peabody'nin eski sevgilisi Charles'ın soyadı. (e.n.)

Birlikte asansöre binerken, Peabody gözlerini devirip ona baktı.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Önemli olan şu an. Sen onunla yatıyordun, ben de sarhoş ve sinirliydim. Ama artık onunla yatmıyorsun, ben de sarhoş ya da sinirli değilim," diye açıkladı.

Peabody Charles'ın katma çıkması için asansöre komut verip saçını kabarttı, değişiklik olsun diye bukle yapacak kadar vakti olmasını isterdi. "Sandığın gibi değildi."

"Sarhoş ve sinirli olmanı gerektirecek bir sebep var mıydı?" diye sordu McNab.

"Onunla yatmıyordum. Bu pantolonun kıçımı tombul göstermediğinden emin misin?"

"Ne?"

"Kıçımı soruyorum." Peabody kendi gözleriyle görmek için başını geriye uzattı. "Tombul görünüyor."

"Onunla yatmadığını söylerken ne demek istedin? Louise'den sonra mı? Louise'den sonra mı demek istedin?"

"Hiç yatmadığımı kastettim. Koca kıçımı kontrol edebilmem için burada bir ayna olması gerekir."

"Kıçın kocaman değil, kapa çeneni. Charles'la aylarca dolaştın."

Peabody elindeki çiçekleri kokladı. "Çıktığın herkesle yatar mısın?"

"Hemen hemen. Bekle bir dakika."

"Gecikiyoruz," dedi Peabody asansörden inip koridora çıkarken.

"Gecikelim. Bana o vesikalıyla birlikte olmadığını mı söylüyorsun? *Hiç mi?*"

"Charles'la ben arkadaştık. O kadar."

McNab onu kolundan tutup bir adım geri çekti. "Bana onunla birlikte olduğunu düşündürdün."

"Hayır, *sen* onunla birlikte olduğumu düşünmek istedin." Peabody parmağıyla onu göğsünden itti. "Kendini komik duruma düşürdün, aslına bakarsan oldukça gülünç bir hareketti."

"Sen... o..." McNab koridorda ileri geri yürüdü. "Neden?"

"Çünkü biz arkadaştık ve ben seninle birlikteydim, seni aptal."

"Ama bu yüzden ayrıldık..."

"Neler olduğunu sormak yerine, beni suçladığın, bana emirler yağdırdığın ve tam bir pislik gibi davrandığın için ayrıldık."

"Bunu bana o kapıdan içeri girmeden saniyeler önce söylüyorsun."

"Evet."

"Çok acımasızsın Peabody."

"Evet." Peabody MacNab'in yanağına hafifçe vurdu. "Acısını çıkartmayı bekliyordum ve çıkarttım. Sarhoş bir halde buraya gelip onu yumruklayarak bir serseri gibi davrandın ama o kısım hoşuma gitti. Bu yüzden ikizlerle yattığın için seni affedecek kadar bağışlayıcıydım."

"Yatmadım." McNab burnuna hafifçe vurdu. "Ödeştik."

"Yatmadın mı?"

"Yatacaktım, bunu yapabilirdim, çünkü ayrılmıştık. Ama ikizleri istemedim."

"Palavra attın yani."

"Benim de bir penisim var, tamam mı! Her erkeğin bir penisi vardır ve onunla gurur duyar."

"Seni *penis* seni!" dedi Peabody çarpık bir gülümsemeyle. "Sen ve Charles arasında seks manyağı gibi gidip geldiğimi düşündüğün için şimdi seni affediyorum."

"She-body, sen benim küçük seks manyağımsın."

"Ahh." Peabody kollarını ona dolarken yüzündeki çarpık gülümsemenin yerini sert, ıslak bir öpücük aldı.

Asansörün kapıları açıldı. "Of Allahım! İştahım kaçtı."

"Dallas." Peabody, McNab'in omzunun üzerinden romantik bir bakış attı. "Barışıyoruz."

"Bir dahaki sefere karanlık ve kilitli bir odada barışın. McNab, ellerin birkaç medeni kanunu ihlal ediyor."

"Eyvah!" Yine de Peabody'nin kalçasını son bir kez daha sıktı.

"Ulaşım disklerini gözden geçirmeye başladın mı?"

"Eve." Roarke elini omzuna koyup onu Charles'ın dairesine doğru yönlendirdi. "Dedektifleri soru yağmuruna tutmadan önce en azından kapıdan içeri girmeyi deneyelim. Peabody, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bu eğlenceli olacak."

Görgülü bir vesikalı eş olarak Charles Monroe ve kendisini haksızlığa uğrayanlara yardım etmeye adayan aristokrat doktor Louise Dimatto kapıyı birlikte açtılar. Eve'in kabul etmesi gerekti, birlikte güzel görünüyorlardı. Charles yakışıklı bir film yıldızını andırıyordu ve Louise'in güzelliği parlak bir altın gibi göz kamaştırıyordu.

Bu onların tanıdığı en tuhaf çiftlerden biri olmadığı anlamına gelmiyordu ama birlikte güzel görünüyorlardı.

"Herkes aynı anda geldi." Louise gülerek en yakınında olan Eve'e uzandı. "İçeri gelin. Herkesi iş dışında görmek çok güzel."

Louise Eve'in yanağını öptükten sonra Peabody'nin getirdiği çiçeklerle ilgilendi.

"Teğmen Şeker." Charles da onu öpmeye uzandı ama dudaklarını hedef aldı. Peabody'yi de aynı şekilde selamlarken, McNab'e çevirdiği gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Eve tuhaf bir gece olacağını anladı, gerçekten tuhaf olacaktı.

Roarke'un getirdiği şarabı alıp açtılar. Eve on dakikanın ardından sohbetin yapmacık ya da kıt olmadığını fark etti.

Herkes kutlama havasında görünüyordu. Dosyayı beyninin bir başka bölgesine kaldırıp birkaç saatini özel hayatına ayırmak zorundaydı.

Charles'ın koltuğunun kenarına tüneyen Louise rahat koyu pembe kazağı ve siyah pantolonuyla çok güzel görünüyordu. Yalın ayaktı, tırnaklarına pembe oje sürmüştü. Ayak parmağına taktığı küçük altın yüzük Eve'i oldukça şaşırttı.

Charles ilgilendiği kadına dalgın ve samimi bir şekilde dokunan bir erkek gibi ona dokunmaya devam etti. Arada koluna dokunuyor ya da dizini okşuyordu.

Louise dokunması ve çok daha fazlasını yapması için Charles'a para ödeyen kadınları merak etmiyor muydu? Her beş dakikada bir birbirlerine attıkları romantik bakışlara bakılırsa, bunu dert etmiyor gibiydi.

Bir de yumuşak deri koltukta birbirlerine sokulup gülüşen, hiçbir gariplik yokmuş gibi sohbet eden McNab ve Peabody vardı. Kocaman mutlu bir aile gibilerdi.

Eğitimli bir gözlemci olarak rahatça söyleyebilirdi ki, aralarında tuhaf görünen tek kişi kendisiydi.

Eve bunu düşündüğü sırada, Roarke ona doğru uzanıp dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Rahatla."

"Çabalıyorum," diye mırıldandı.

"Louise günün yarısı boyunca uğraşıp durdu," dedi Charles.

"Bu doğru." Louise saçını geriye attı. "Birlikte ilk kez arkadaşlarımızı ağırlıyoruz. Özenmek hoşuma gidiyor."

Eve özenmekle, küçük şeffaf vazolara renkleri uyumlu çiçekler koyup onları evin belirli noktalarına yerleştirmeyi, ışığın hafif, altın tonunda olması için çiçekleri farklı boy ve şekildeki bir sürü beyaz mumla eşleştirmeyi kastettiğini düşündü.

Muhtemelen fon müziğini de o seçmişti. Işığa uygun, blues tarzı bir müzik kısık seste çalıyordu. Birçok mum ve çiçekle masa çoktan hazırlanmıştı. Bardaklar ışıldıyordu.

Bütün bu detaylar şarap ve ana yemek öncesi atıştırmalıklarla bir araya gelince, arkadaşlarla samimi bir buluşma için sıcak, rahat bir atmosfer sağlanmış oluyordu.

Eve insanların bunları bir araya getirmeyi nereden *bildiklerini* merak etti. Kursa mı gidiyorlardı? Her şeyi göze alıp en iyisi olmasını mı umuyorlardı? Bunları öğreten diskler mi alıyorlardı?

"Zahmete girmene değmiş," dedi Peabody. "Her şey mükemmel görünüyor."

"Hepimiz burada olduğumuz için çok memnunum." Louise gülümseyerek herkese göz gezdirdi. "Gelebileceğinizden emin değildim, özellikle de senin Dallas. Dosyayı basından takip ediyorum."

"İnsanlar iş dışında gerçek bir hayata ihtiyacım olduğunu söyleyip duruyor." Eve omuz silkti. "Bir süreliğine işten uzaklaşırsam, dinlenmiş bir şekilde geri dönebileceğimi düşündüm."

"Sağlıklı bir yaklaşım," dedi Louise.

"Evet, ben böyleyim işte." Eve öne doğru eğilip kanepe tepsisindeki üstleri renkli krakerlerden bir tane aldı. "Yaklaşımlarım hep sağlıklıdır."

"Özellikle de, insanların kıçını tekmelerken." McNab sırıtarak içi doldurulmuş küçük bir karides yedi.

"Seninki kadar cılız bir kıçı tekmelemek hiç zor olmaz dostum."

"Cılız kıçın hiç İskoçya'yı ziyaret ediyor mu?" diye sordu Louise ona.

"Pek sayılmaz. Burada doğup büyüdüm. Çocukken sık sık oraya giderdim. Annemle babam sanırım beş sene önce,

Edinburgh'un dışında bir yere yerleşmeye karar verdiler. Peabody'yle bir sonraki boş vaktimizde orayı görmeye gidebileceğimizi düşünüyordum."

"İskoçya mı?" Peabody kocaman gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Kız arkadaşımla tanışmalılar."

Peabody'nin yanakları kızardı. "Avrupa'yı hep görmek istemişimdir. Yani, kırsal kesmini. Açık alanlarda gezinip etraftaki harabelere aval aval bakmayı."

Sohbet seyahate odaklandı.

"Dallas," dedi Louise laf arasında. "Mutfakta bana yardım eder misin?"

"Mutfakta mı? Ben mi?"

"Bir dakikalığına."

"Ah. Pekâlâ."

Eve onu takip edip etrafına bakındı. "Gerçekten bir şeyler pişirmeyeceğiz, değil mi?"

"Ne, sana aptal gibi mi görünüyorum? Her şeyi köşedeki güzel restorandan aldım. Sadece bir dakika içinde onları masada bir araya getireceğim."

Louise şarabını içerken kadehin tepesinden Eve'e dikkatle baktı. "Kendine iyi bakıyor musun?"

"Ne? Neden?"

"Çünkü yorgun görünüyorsun."

"Ahh, tamam. Beş dakikamı yüzüme bir şeyler sürerek harcadım. Demek işe yaramamış."

"Gözlerin yorgun görünüyor. Ben bir doktorum, bu tür şeyleri bilirim. Bu geceyi iptal etmek isteseydin, anlayışla karşılardım."

"Bunu düşündüm ama zaten daha fazla çalışamazdım. Belki de biraz molaya ihtiyacım vardı. İşe nasıl ara vereceğimi öğrenmem lazım."

"Güzel. Yine de, bu geceyi erken noktalarız."

"Nasıl gideceğine bakarız. Sen ve Charles... her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Beni çok mutlu ediyor. Uzun zamandır kimse beni onun kadar mutlu etmedi."

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz."

"Aramayı bırakınca birini bulmak çok tuhaf, değil mi?"

"Bilmiyorum. Hiç aramadım."

"İşte bu içime oturdu." Louise kahkaha atarak tezgâha yaslandı. "Aramaya zahmet bile etmeden Roarke'u buldun."

"Karşıma çıktı. Ondan kurtulamayınca da elimde tutmaya karar verdim." Eve garip bir biçimde, bir arkadaşla edilen sohbetin havadan sudan olmadığını fark etti. Bu sadece... sohbetti.

"Birlikte küçük bir tatile çıkmayı düşünüyorduk, belki önümüzdeki ay. Maine ya da Vermont'a gidebiliriz, güz yapraklarına bakıp küçük tuhaf bir otelde kalmayı düşünüyorduk."

"Ağaçlara mı bakacaksınız?"

Louise salataları hazırlamak için gülerek Eve'i kenara itti. "İnsanlar böyle şeyler yapıyor Dallas."

"Evet." Eve şarabından bir yudum aldı. "Türlü türlü insan var."

Orospular. Fahişeler.

Öfkeden deliye dönmüş bir şekilde eve girdi. Ekranda Kanal 75 röportajı ve basın toplantısının görüntüleri dönüp duruyordu.

Kendisine engel olamadı.

Peşine düşmesi için kadınları görevlendirmişlerdi. Kadınlar ondan bahsediyor, onu analiz ediyor ve kınıyorlardı. Buna *tahammül* edeceğini mi sanıyorlardı?

Şunlara bak. İyi, temiz ve *erdemli* gibi davranıyorlar. Oysa öyle olmadıklarını biliyordu. Yeterince şey görmüştü, biliyordu. Özlerinde, hepsi ucuz, hepsi kötüydü. Zayıf ve değersizdi.

Artık daha güçlüydü. Baksanıza ne kadar güçlü. Bakın.

Hayranlıkla vücuduna bakmak için aynalarla kaplı duvarlardan birine döndü. Biçimine, gücüne ve erişmek için çok çalıştığı kusursuzluğa baktı. O tam bir *erkekti.*

"Görüyor musunuz? Ne olduğumu görüyor musunuz?"

Kavanozların içinden ona süzülerek bakan bir düzine göze doğru dönüp kollarını uzattı.

Artık onu görebiliyorlardı. Artık o kadın onu görebiliyordu. Sonsuza kadar ona bakmaktan başka seçeneği yoktu.

"Ne düşünüyorsun anne? Şimdi kontrol kimde?"

Hepsi annesinindi. Bütün o bakan gözler. Ama kadın hâlâ orada bir yerde onu yargılıyor, cezalandırıcı eli ve yakıcı kemeriyle hazır bekliyordu. Annesi görüp bilmemesi için onu karanlığa hapsetmeye hazırdı.

Bunun bir çaresini bulacaktı. Ah evet, mutlaka bulacaktı. Ondan intikam alacaktı. Patronun kim olduğunu gösterecekti ona. Hepsine gösterecekti.

Cezalandırılacaklardı. Ekrana bakarken, bu annenin oğlunun onlara bedelini ödeteceğini düşündü. Onlara neler yapabileceğini gösterecekti.

Bu üçüne, Eve, Peabody ve Nadine'e bakarken dişlerini sıkarak ekrana yaklaştı. Cezalandırılmaları gerekecekti. Bazen plandan sapmak gerekirdi, hepsi bu. O yüzden, hepsi cezalandırılacaktı. Yaramazlık yapınca cezalandırıldın. Uslu olunca cezalandırıldın.

Kıdemli sürtüğü sona bırakacaktı, planı buydu. Eve'e acımasızca gülümsedi.

En iyisini sona saklamak her zaman akıllıcaydı.

İyi dostlarla birlikte güzel bir yemekti. Neredeyse iki saat boyunca, cinayet aklını hiç meşgul etmedi. Roarke'un diğerleriyle iletişim kurmasını izlemekten özellikle keyif aldı. Charles'ın nazik, kültürlü hali ile McNab'in sokak ağızlı şehir serseriliği arasına rahatça sızmıştı. Eve onun yağcılık yapmadan iltifatlarda bulunmasını, bayağılaşmadan flört edişini seyretti.

Zahmetsizce. Belki de sadece öyle görünüyordu. Onun da aklında bir şeyler yok muydu? Mesela, işinin ve hayatının büyük bir bölümünü kaplayan kocaman çarklar ve karmaşık anlaşmalar. Kimbilir neler alıp satarak, onun hayal bile edemeyeceği hangi projeleri idare ederek geçirmişti gününü. Toplantılar yapmış, kararlar almış ve imparatorluğunun devasa satranç tahtasına bakıp muhtemelen uzun uzun kafa patlatmıştı.

Sonra oturup kahve ve tatlı eşliğinde gençliğindeki bir bar kavgası hakkında McNab'i gülmekten kırıp geçiren bir hikâye anlatabiliyor, ya da Charles'la önemli sanat eserleri hakkında sohbet edebiliyordu.

Eve dönerken, Roarke uzanıp Eve'in elini tuttu. "Güzel bir geceydi."

"Hiç de berbat değildi."

"Bu gerçekten büyük bir övgü."

Eve kendi yorumuna gülerek bacaklarını uzattı. Bir ara Roarke'un tavsiyesine uyup rahatlamıştı. Rahatladıktan sonra gecenin tadını çıkarmıştı. "Ciddiyim."

"Eve, sevgilim, ciddi olduğunu biliyorum."

"Sen çok katmanlı bir adamsın Roarke."

"Öyle olmasaydım bir hiç olurdum."

"Etrafım neden küstahlarla çevrili, bilmiyorum."

"Tencere yuvarlanmış..."

"Her neyse," dedi Eve bir süre sonra. "Çene çalışını izlemek eğiticiydi."

"Çene çalmıyordum. İş ya da işle ilgili bir şey için çene çalarsın. Bu kişisel, dostça bir sohbetti."

"Hah. Ne laflar ne laflar." Eve başını geriye attı. Yorulmuştu ama yorgunluğun üzerine çöktüğünü fark etmemişti. "Çok fazla sohbet edildi. Üstelik sıkıcı ya da sinir bozucu değildi."

"Ahh." Roarke arabasını bahçe kapılarından içeri sürerken onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Sana tapıyorum."

"Bu gece ondan da fazlasıyla vardı."

"Birbirlerine aşık olduğu aşikâr iki çiftle vakit geçirmek güzeldi."

"Onca romantik bakış, dokunuş ve okşama arasında bunu gözden kaçırmak zordu. Havada seks çıtırdıyordu. Yerlerini değiştirmenin nasıl olacağını hiç düşündün mü?"

"Ateşli bakışmalarla duygusal seksin yerlerini mi? Aklım hep bunlarla dolu."

Eve arabadan inip kapıya doğru yürürken kıs kıs güldü. "Hayır. Çiftleri kastediyorum. Peabody'yi Charles'la, McNab'i de Louise'le eşleştirmekten bahsediyorum. Bu her şeyi mahvederdi."

"Peabody'yi Louise'le eşleştirebilirsin."

"Hasta. Hastasın sen."

"Oyuna devam ediyorum sadece." Roarke üst kattaki yatak odasına çıkarken onun elini tuttu. "Gücün geri dönmüş gibi görünüyor Teğmen."

"Sanırım bugün üçüncü, belki de dördüncü kez oluyor. Aslına bakarsan, çok iyi hissediyorum." Eve ayağıyla kapıyı

arkasından kapattı. "Hatta, o ateşli çiftlerin arasında oturmak beni heyecanlandırdı. Biraz duygusal sekse ne dersin?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Eve kolunu Roarke'un boynuna doladı, onu kucağında tutabilmesi için kollarına doğru sıçradı. Kendi kilosuyla Roarke'unkini hesaplayıp gözlerini kıstı. "Beni ne kadar uzağa taşıyabilirsin?"

"Sanırım yatağa kadar."

"Hayır, sence beni bu halde ne kadar uzağa taşıyabilirsin? Özellikle de..." Eve gevşeyip kollarını serbest bırakarak ağırlığını tamamen ona verdi.

Roarke'un kıpırdanıp ağırlığına alışmaya çalıştığını hissetti, pek de sendelemedi. "Böyle daha zor değil mi?"

"Seni hâlâ yatağa kadar taşıyabileceğimi düşünüyorum, orada biraz canlandırabileceğimi umuyorum."

"Fiziksel olarak formdasın ama bahse girerim beni bu şekilde yirmi, otuz metre taşımakta zorlanırsın."

"Seni henüz boğarak öldürmediğim için buna gerek kalmayacak."

Roarke onunla birlikte platforma tırmanırken Eve doğruldu. "Affedersin. Bu gece yatak odasında cinayet konuşmak yok."

Roarke onu yatağa yatırırken, Eve kollarını boynundan ayırmadı. "Dokun bana."

Hoşuna gittiği belli olan Roarke hafifçe onun çenesini ısırırken o muhteşem saçı ipek tutamları gibi Eve'in yanağına değdi. "Bu kesinlikle planlarım arasında."

"Hayır." Eve tekrar güldükten sonra yuvarlanarak onun üzerine çıktı. "Sadece vakit geçirdiğimizde, bunu hiç düşünmediğinde hoşuma gidiyor."

Eve eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu ve parmaklarını onunkilere kenetledi, kıvrılarak aşağı doğru

esneyip kollarını onun başının üzerine geçirdi. "Bu hoşuma gidiyor."

"Keyfine bak," dedi Roarke davetkâr bir sesle.

"Üçüncü ya da dördüncü enerji yüklemesini kaybetmeden bunu bir an önce yapmalıyız." Eve dişlerini onun çenesine geçirip hafifçe ısırdı.

Eve'in dudakları boynundan aşağı inip tekrar dudaklarına geri dönerken, Roarke ellerini onunkilerden ayırmadı. Sonra kocasının gömlek düğmelerini çözmek için Eve bir kedi gibi geriye doğru kıvrıldı.

"Evet." Eve elini onun göğsünde gezdirdi. "Formdasın." Sonra dudaklarında.

Eve, karnının tadına bakarken Roarke'un kasları seğirdi, dilini belinin altında gezdirince irkildi. Fermuarını indirip onu serbest bıraktı. Ona işkence etti.

Sonra doğrulup Roarke'un gömleğini çıkarırken onun göğüslerini sıkmasını seyretti.

Eve hoşuna gittiğini belirten kısık bir ses çıkararak başını geriye attı. Roarke'nu elleri sert, pürüzsüz ve becerikliydi. Ellerini üzerinde kullanırken Eve'in kalbinden karnına, karnından kasıklarına doğru uzun, akıcı dokunuşlar başladı.

"İzin ver. Bana izin ver... " Roarke yatakta doğrulup Eve'in dudaklarını kavradı ve mırıldanmalar iç çekişe, dokunuşlar ateşe dönüştü.

Artık çaresizdi, kaçınılmazdı. Kaygan vücutları birbirlerine doğru kasıldı, doyumsuz eller ve dudaklar daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Dişlerin keskinliği, tırnakların ani yakıcılığı, dillerin kayarkenki ateşi.

Eve üzerine çıktığında titriyordu. Bir kez daha elleri ve gözleri birbirlerine kenetlendi. Onu içine, daha da içine alırken haykırdı.

Alnını soluk soluğa Roarke'un alnına dayayıp nefes almaya, aklına hakim olmaya çalıştı. "Bir dakika," diyebildi sadece. "Bu çok fazla. Bir dakika bekle."

"Çok fazla değil." Roarke'un dudakları onunkileri dağladı. "Asla fazla değil."

Asla fazla olmayacaktı. Eve Roarke'un üzerinde doğruldu ve devam etti.

On Beşinci Bölüm

Eve Roarke'un yanında kıvrılmış rüyasız bir uyku çekerken, Annalisa Sommers adında bir kadın hesabın kendi payına düşen kısmını ödeyip arkadaşlarına veda etti.

Ayda bir buluştuğu tiyatro sonrası kulübü, herkesin paylaşacak çok fazla şeyi olduğu için her zamankinden biraz geç dağılmıştı. Aslında, kulüp bazı arkadaşlarıyla bir araya gelip bir şeyler yiyip içmek, erkekler ve işten bahsetmek için bir bahaneydi.

Aynı zamanda izledikleri tiyatro oyunu hakkında farklı fikirler duymak faydalı oluyordu. *Stage Right Dergisi*'ndeki haftalık köşesinde kendi fikirlerinin yanı sıra onları da kullanıyordu.

Birinci sınıftayken bir Şükran Günü oyununda tatlı patatesi canlandırdığından beri tiyatroya bayılıyordu. Tatlı patates rolünü annesini ağlatacak kadar iyi kıvırmış olsa da, çok iyi rol yapamadığı, tasarım ya da yönetmenlik konusunda becerisi olmadığı için Broadway'deki ve dışındaki oyunlar hakkında dümdüz eleştiri yazıları yazmak yerine gözlemlerini yazarak hobisini kariyere dönüştürmüştü.

Maaşı düşüktü ama ücretsiz koltuk ve düzenli olarak kulise girme imkânı gibi ayrıcalıklara ek olarak sevdiği bir şeyden geçimini kazanmanın heyecanı da vardı.

İçinde yakında maaşının artacağına dair güçlü bir his vardı. *Stage Right*'ı onu işe almaya ikna ederken sunduğu sebeplerden ötürü köşesinin popüleritesi giderek artıyordu. Sıradan insanlar, diğer sıradan insanların bir oyun hakkında ne düşündüğünü bilmek isterlerdi. Eleştirmenler sıradan insanlar değildi. Onlar *eleştirmendi.*

Bu işte geçen on ayın ardından, sokakta tanınmaya başlamıştı; bir oyunu tartışmak, onunla aynı fikirde olup olmadıklarını söylemek için insanların onu durdurmaları hoşuna gidiyordu. Ne için olduğunun önemi yoktu.

Hayatını yaşıyordu.

Her şey çok iyi gidiyordu. İşi ve Lucas'la ilişkisi de buna dahildi. New York onun özel oyun alanıydı ve yeryüzünde olmak istediği başka bir yer yoktu. Arkadaşları, ilişkisinin evlilik yönünde ilerlediği konusunda hemfikirdi. O ve Lucas evlenince, Batı Yakasında harika bir apartman dairesi bulacak, orada eğlenceli küçük partiler verip çok mutlu olacaklardı.

Aslında, şimdiden çok mutluydu.

Annalisa saçım geriye atıp Greenpeace Parkı'nın kuzeybatı köşesinde duraksadı. Her zaman parkın içinden geçerek yolu kısaltırdı, bu yolu mutfağından yatak odasına giden yol kadar iyi biliyordu.

Gerçekten çok kısa bir yol, dedi kendi kendine, şu maaş zammına kadar.

Ancak bir hafta içinde şehir parklarında iki kadın öldürülmüştü, o yüzden sabahın birinde parkın içinden giderek yolu kısaltmak akıllıca olmayabilirdi.

Bu saçmalıktı. Greenpeace neredeyse onun arka bahçesi sayılırdı. Beş dakikada parktan geçip evine varacak, küçük

yatağına girip saat iki olmadan koyunları saymaya başlayacaktı.

Kaldırımdan ayrılıp yapraklı gölgelerin arasına girerken, doğma büyüme New York'lu olduğunu kendisine hatırlattı. Kendisini nasıl idare edeceğini, farkındalığını nasıl koruyacağını biliyordu. Savunma kurslarına gitmişti, formundaydı. Ayrıca, cebinde hırsızlara karşı alarmı olan bir spreyi vardı.

Bu parkı gece ya da gündüz ayırdetmeden seviyordu. Ağaçlar, çocuklar için küçük oyun alanları, sebzeler ya da çiçekler için kooperatif bahçeleri vardı. Annalisa'ya şehrin çeşitliliğini gösteriyordu. Beton ve salatalıklar birbirlerinden birkaç adım ötede uzanıyordu.

Patikada evine doğru hızlı adımlarla yürürken, bu görüntü onu güldürdü.

Bir yavru kedinin kendisinden önce miyavlamasını fark etti. Parkta sahipsiz bir kedi bulmak sıradışı bir şey değildi. Yaklaştıkça onun yetişkin bir kedi olmadığını gördü. Henüz bir yavruydu, küçük gri bir tüy yumağıydı, patikada kıvrılmış, acınası bir halde ağlıyordu.

"Zavallı küçük şey. Annen nerede, seni zavallı şey?"

Annalisa yere çömelip yavru kediyi aldı. Elinde tutarken onun bir robot olduğunu fark edip bunun tuhaf olduğunu düşündü.

Tam o sırada, üzerine bir gölge düştü. Annalisa ayağa fırlarken spreyi almak için elini cebine soktu.

Ancak kafasının arkasına aldığı darbe onu yere serdi.

Darbeler üzerine peş peşe inerken, robot sızlanarak miyavlamaya devam etti.

Ertesi sabah saat tam yedide Eve, Annalisa Sommers'ın cesedi başında dikiliyordu. Park yemyeşil kokuyordu.

Aradığı kelimenin taptaze olduğuna karar verdi. Canlı, tomurcuklanmış bir tazelik.

Sokakta ve havadaki sabah trafiğini duymak mümkündü ama burada, zararlı böceklere ve vandallara karşı takılmış tel örgünün ardında sıra sıra uzanan sebze yetiştirmek için ayrılmış küçük bir alan vardı. Eve onun içinde ne yetiştirildiğini bilmiyordu. Yapraklı şeyler, sarmaşıklı bitkiler ve küçük, düzgün tepeciklere yayılan yeşillikler gördü.

O taze kokunun bir kısmı muhtemelen gübre ya da eninde sonunda ağızlarına atıp doğal olduğunu söyleyecekleri şeyleri yetiştirmek isteyen insanların toprağa karıştırdığı şey neyse o olmalıydı.

Düşününce, gübreden daha doğal bir şey olamazdı.

Kan ve ölüm hariç.

Toprak parçasının sonunda, sarmaşıkların yetiştiği küçük, tuhaf dikey üçgenlerin arkasında, köpekleri ve insanları uzak tutan telin ardında bir kadın ve erkek heykeli vardı. İkisi de şapkalıydı. Adam bir tür çapa ya da tırmık taşıyordu, kadının da elinde emeklerinin karşılığıyla dolu olduğunu düşündüren bir sepet vardı. Bu bir hasattı.

Heykelin adının hasat olduğunu biliyordu ama herkes ona Çiftçi Anne Baba diyordu, ya da sadece Anne Baba.

Annalisa tanrılara sunulmuş bir kurban gibi, elleri çıplak göğüslerinin arasında kenetli halde iki heykelin ayaklarının dibinde yatıyordu. Yüzü kan içinde, perişan haldeydi; vücudu morluklarla doluydu.

"Güne berbat bir başlangıç," dedi Peabody.

"Evet. Onun için daha berbat."

Eve gözlüğünü takıp ölçüm aletini çıkardı. "Kimliğini belirle."

Eve kayıt cihazının hemen gördüğü şeyi okumaya başladı.

"Kurban beyaz bir kadın. Yüzüne, gövdesine, eklem yerlerine darbe aldığı görülüyor. Köprücük kemiği kırılmış.

Belirgin bir savunma yarası yok. Boynuna dolanmış kırmızı kurdele suç aleti olarak görülüyor. Boğularak öldürülmüş. Cinsel saldırıya dair bulgular var. Kalçasında, cinsel organında morluklar ve yaralar var."

"Kimliği Annalisa Sommers olarak saptandı, otuz iki yaşında. 31. Cadde üzerinde 15 Batıda oturuyor."

"Kimliği kayda geçti. Kurbanın gözleri Maplewood ve Napier cinayetlerindeki gibi çıkartılmış. Saldırı, cinayet, mutilasyon, konum ve cesedin duruşu önceki kurbanlarınkiyle aynı."

"Katilin yöntemi şaşmıyor," dedi Peabody.

"Pek sayılmaz. Başarılı olduğu bir şeyi neden değiştirsin? Birkaç saç örneği var. Sağ elindeki kurumuş kana yapışmış."

Eve onları cımbızla alıp delil poşetine attı. Kalçasının üzerine oturdu.

"Burada ne arıyordu Dallas? Gecenin bir yarısı buradan geçerek ne yaptığını sanıyordu? Basın toplantısını her yerde yayınladılar. Bu adamın parklarda gezindiğini bilmesi gerekirdi."

"Kendi başına gelmeyeceğini düşündü. İnsanlar her zaman aynı şeyin kendi başlarına gelmeyeceğini düşünürler, neden benim de başıma gelmesin diye düşünmek yerine başka birinin başına geleceğini düşünürler."

Eve cesedi inceledi. "Yakında yaşıyor. Bu da diğer kurbanlarla uyumlu. Eve dönerken ya da evden çıktıktan sonra buradan geçmeyi alışkanlık haline getirmiş olmalı. Kestirmeden gidiyor, yolunu biliyor. Saçı uyuşmuyor," dedi Eve homurdanarak.

"Diğerlerinden biraz daha kısa ve koyu renk. Yine de benzer."

"Evet."

"Katilin biraz esnek davranması gerekiyor, değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa, öyle."

Olay yerini kayda geçip cesedin pozisyonunu not aldıktan sonra kurbanın kafasını çevirip kaldırdı. "Kafasının arkasına darbe almış. Sert bir darbe. Belki de katil arkasından yaklaşıp vurarak onu yere devirdi. Dizlerinde bazı sıyrıklar oluşmuş, kesiklerde ot ve toprak izi var. Kurban elleriyle dizlerinin üzerine düşmüş."

Eve kurbanın ellerinden birini kaldırıp avuç içindeki sıyrıkları gösterdi. "Sonra katil onu yere yatırmış. Dövmüş, tekmelemiş. Uyguladığı şiddet her defasında artıyor. Ölüm öncesi daha çok şiddet var. Katil kendini kaybediyor. Tecavüz ediyor, sonra onu buraya taşıyıp işini bitiriyor."

"Bu kurban konusunda Celina'dan haber almadık."

"Sen de fark ettin, değil mi?" Eve ayağa kalktı. "Birazdan onu ararız. Önce cinayet yerine bakalım."

Bu kez uzak değildi, patika boyunca uzanan sebze alanının diğer ucundaydı. Otların, toprağın üzerinde kan damlaları ve lekeler vardı.

Eve bunun katilin işini kolaylaştırdığını düşündü. Kurbanı sadece iki buçuk metre taşımak zorunda kalmıştı.

"Teğmen." Olay yeri inceleme ekibinden biri, bir delil poşeti uzattı. "Bunu üçüncü noktada bulduk. Hırsızlara karşı cep spreyi. Kadının olabilir. Pek işine yaramamış."

"Parmak izlerini kontrol ederiz."

"Saç da bulduk. Patikada, birinci noktada birkaç tel var. Gri, o yüzden onun olamaz. İnsan saçına benzemiyor."

"Teşekkürler.

"Muhtemelen yine bir sincaba aittir," dedi Peabody.

"Olabilir. Nerede çalışıyormuş Peabody?"

"*Stage Right Dergisi*'nde köşe yazarı."

Eve başını salladı. "O halde eve dönüyordu. Evine doğru yürüyordu. Sabahın biri, tiyatro için geç bir saat. Belki

bir içki ya da yemekten sonra olmalı. Bir randevu olabilir. Parktan geçerek yolu kısaltmak istedi. Burası onun mahallesi. Her ihtimale karşı cebinde spreyi olduğu için endişelenmedi. Hızla parkın içinden geçip caddeye çıkınca neredeyse evinin önünde olacaktı. Katil onu bekliyordu. Buradan geçeceğini bildiği için bu noktayı özellikle seçti. Arkasından yaklaşıp onu yere serdi."

Eve olay yeri inceleme ekibinden birinin çoktan işaretlediği hafif izlere kaşlarını çatarak baktı. "Onu buraya taşıyıp Anne Baba'nın ayaklarının dibine yatırdı. Sonra işini bitirdi." Eve tekrar başını iki yana salladı.

"Onunla ilgili başka ne bulabiliyorsan öğren. Akrabası, eşi, aynı evi paylaştığı kişi. Kurbanın evine bakmadan önce Celina'ya ulaşmaya çalışacağım."

Eve, olay yeri alanından Celina'yı aramak üzere uzaklaştı.

Sabırsızca elini cebine soktu. Tele-link telesekretere geçtiği anda Celina yanıt verdi. "Yanıt sistemini iptal et." Saçını geriye attı. "Kusura bakma, uyuyordum. Sinyali zar zor duyabildim. Dallas. Ah, Allah kahretsin! Randevuma geciktim mi?"

"Vaktin var. İyi uyudun mu Celina?"

"Uyudum. Sakinleştirici alıp sızdım." Gözleri biraz baygın ve dalgındı. "Hâlâ uyku sersemiyim. Dinle, biraz kahve içene kadar bekleyebilir misin?"

"Bir tane daha bulduk."

"Bir tane daha ne?"

Eve Celina'nın kocaman olan gözlerinden yavaş yavaş anlamaya başladığını gördü. "Ahh, hayır. Hayır."

"Seninle biraz konuşmak istiyorum. Mira'nın ofisinde buluşuruz."

"Ben... ben hemen gelmeye çalışacağım."

"Saat dokuzda orada olman yeterli. Daha önce gelemem."

"Orada görüşürüz. Kusura bakma. Dallas, çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm."

"Annesiyle kız kardeşi şehirde," dedi Peabody Eve'e. "Babası tekrar evlenmiş ve Şikago'da yaşıyor. Kurbanın eşi yok. Hiç evlenmemiş. Çocuksuz."

"Önce evine, sonra annesine gidelim."

Küçük bir evdi, Eve'in bekâr kadınlar söz konusu olduğunda sıklıkla gözlemlediği gibi dramatik ve dağınıktı. Dekor olarak tiyatro programları ve oyun afişlerini seçmişti. Tele-link kaydını açınca, kurbanın hayatının son yirmi dört saatindeki birkaç görüşme belirdi.

"Konuşkan bir kız," dedi Eve. "Annesi, kız kardeşi, kız arkadaşları ve herhalde duygusal bağı olan Lucas adında bir adamla görüşmüş. Bütün bu sohbetler bize dün gece Trinity'de bir oyun izlemeye gittiğini, sonra arkadaşlarıyla akşam yemeği ve içki için buluştuğunu gösteriyor. Arkadaşlarına göz atıp şu Lucas'ın kimliğini belirlemeye çalışalım."

"Komşulardan neler öğrenebileceğime bakacağım."

Peabody dışarı çıkınca, Eve etrafa bakmaya devam etti. Annalisa'nın yalnız yaşadığı ama arada sırada erkekleri ya da bir erkeği misafir ettiği sonucuna vardı. Çekmecelerde süslü iç çamaşırlarının yanı sıra birkaç sıradan seks oyuncağı bulunuyordu. Biraz fotoğraf ve hologram vardı, bunların ikisinde kurban aynı adamla birlikteydi.

Adam açık kahverengi tenli, koyu saçlıydı, düzgün bir çenesi, dudak altı sakalı ve dişlerini gösteren bir gülümsemesi vardı. Eve yakışıklı bir adam olduğunu düşündü, adının da Lucas olduğuna bahse girebilirdi.

Fotoğrafı delil olarak aldı. Adamın soyadını bulamazlarsa, fotoğraftan kimlik eşleştirmesi yapacaktı.

Tiyatroyu seven, konuşkan ve sosyal bir kadın, diye geçirdi içinden Eve. Annesi ve kız kardeşiyle dostça sohbetleri, tele-linkteki konuşmalara bakılırsa, sadece Lucas adındaki adamla duygusal bir ilişkisi vardı.

Üç blok az yürümek uğruna parkı kestirme yol olarak kullandığı için öldürülmüştü.

Hayır, dedi Eve sonra kendi kendine. Annalisa biri onu seçtiği, takip ettiği ve katlettiği için ölmüştü. Dün gece parktan geçmeseydi, başka bir zaman, başka bir şekilde olacaktı.

O bir hedefti. Görev tamamlanmıştı.

"Lucas Grande." Peabody içeri döndü. "Şarkı yazarı ve stüdyo müzisyeni. Bir süredir birliktelermiş. Komşusu yaklaşık altı aydır görüştüklerini söyledi. Dün gece yedi civarı kurbanı evden çıkarken görmüş. Birbirlerine el sallamışlar, komşusu üzerinde kot pantolon, mavi bir kazak ve kısa, siyah bir ceket vardı diye hatırlıyor."

"Grande'in adresini bul. Kurbanın annesiyle konuştuktan sonra onunla görüşeceğiz."

Eve bir anneye kızının öldüğünü söyleyip yıkılmasını izlemenin mi, yoksa bir adama sevgilisinin öldüğünü söyleyip dağılmasını izlemenin mi daha kötü olduğundan emin değildi.

Lucas'ı uyandırdılar. Saçı darmadağınık, gözleri uykulu ve biraz sinirli bir halde kapıyı açtı.

"Bakın, müziğin sesini kıstım. Akşam ondan sonra yüksek sesle müzik dinlemiyorum. Bu katta kimse şikâyet etmiyor. Üst kattaki adamın canını sıkan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bu kadar rahatsız oluyorsa ses yalıtımı yaptırabilir."

"Bunun rahatsızlık verme ya da şikâyetle ilgisi yok Bay Grande. İçeri girmemiz gerekiyor."

"Off, tamam." Lucas geri çekilip sabırsızca işaret etti. "Eğer Bird yine zoner[25] yüzünden yakalandıysa, bunun benimle bir ilgisi yok. Birlikte kayıt yapıyoruz. Göbekten bağlı değiliz birbirimize."

"Annalisa Sommers için buradayız."

"Annalisa mı?" Lucas'ın dudakları seğirdi. "Kız arkadaşlarıyla dün gece sarhoş olup aptalca bir şey mi yaptı? Onu kefaletle serbest mi bırakmam gerekiyor?"

"Bay Grande, size Bayan Sommers'ın dün gece öldürüldüğünü söylemekten üzüntü duyuyorum."

Lucas'ın yüzündeki hoşnut gülümseme kayboldu. "Hiç komik değil. Sizin derdiniz ne, niye böyle bir şey söylüyorsunuz?"

"Bay Grande, kız arkadaşınızın cesedi bu sabah Greenpeace Parkı'nda bulundu."

"Yapmayın. Hadi ama." Lucas bunu söylerken geri geri gidip susması için yalvarır gibi ellerini kaldırdı.

"Oturalım."

"Annalisa mı?" Lucas'ın gözleri doldu. "Onun Annalisa olduğundan emin misiniz? Başka biri olabilir."

Eve herhangi biri olabileceğini düşündüğünü biliyordu. Kız arkadaşı hariç herhangi biri.

"Çok üzgünüm Bay Grande. Yanlışlık yok. Şimdi size bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Onu dün gördüm. Dün birlikte öğle yemeği yedik. Cumartesi günü bir randevumuz var. Nasıl ölebilir?"

"Şimdi oturacağız." Peabody onu kolundan tutup bir sandalyeye doğru yönlendirdi.

Oda enstrümanlarla doluydu. Bir tür klavye, bir müzik bilgisayarı, birkaç gitar ve hoparlör vardı. Eve onun karşısına oturabilmek için aralarından geçti. "Annalisa'yla görüşüyordunuz."

[25] Serinin önceki kitaplarında da geçen yasa dışı bir uyuşturucu. (ç.n.)

"Evlenecektik. Ben ona evlenme teklif eder etmez. Noel'de teklif edecektim. Özel olması için Noel'e kadar beklemeyi düşündüm. Ona ne oldu?"

"Bay Grande, bize dün gece nerede olduğunuzu söyleyin."

Lucas ellerini yüzüne götürdü, gözyaşları parmaklarının arasından süzülüyordu. "Onu incitebileceğimi mi düşünüyorsunuz? Onu asla incitemezdim. Onu *seviyorum.*"

"Hayır, böyle düşünmüyorum ama sormalıyım."

"Gece yarısına kadar süren bir kayıt işim vardı, belki biraz daha sürmüştür. Sonra stüdyoda vakit geçirdik, birkaç bira içip pizza yedik ve bir şeyler çaldık. Eve döndüm, bilemiyorum, saat üç civarı olmalı. Ahh, yoksa birisi canını mı yaktı?"

"Evet, biri canını yaktı."

Lucas'ın yüzü ağlamaktan kızarmıştı ama bunun üzerine bembeyaz oldu. "Park dediniz. Ahh, Allahım! O kadınlar. Diğer kadınlar gibi mi? Annalisa'ya da mı aynı şey oldu?"

"Bana kaydı nerede yaptığınızı, orada kimlerin olduğunu söyleyin ki, bir an önce bunu aradan çıkaralım."

"Prince'deki Tunes'da. Eee... Bird. Off, Allahım!" Ellerini yüzünde, saçlarının arasında gezdirirken parmakları titredi. "John Bird ve Katelee Poder'la birlikteydim, doğru düzgün düşünemiyorum. Annesi, annesine söylediniz mi?"

"Onun yanından geliyoruz."

"Çok yakınlardı. Araları gerçekten iyiydi. Beni beş kez tepeden tırnağa süzdü. Ama iyi bir kadındır. İyi anlaşırız. Yanına gitmeliyim."

"Bay Grande, Annalisa'yı rahatsız eden biri olup olmadığını biliyor musunuz? Fark ettiğiniz ya da onun bahsettiği biri?"

"Hayır. Burnu kaşınsa bile bana söyler, o yüzden, biri olsaydı haberim olurdu. Gidip annesini görmeliyim. Ailesinin

yanında olmalıyım. Annalisa'yı görmeye gitmeliyiz. Bunu birlikte yapmalıyız."

Eve kesintisiz yedi saat uyuduğunu düşündü, önceki günü arkadaşlarıyla güzel bir akşam yemeğinden sonra fazlasıyla tatmin edici bir seksle bitirmişti. Bütün bunlara rağmen, Mira'nın bölümüne giderken şiddetli bir baş ağrısı çekiyordu.

Mira'nın sekreteri her zamankinden daha dostane bir şekilde doktorun Bayan Sanchez'le seansta olduğunu ama onlara Teğmen Dallas'ın geldiğini haber vereceğini söyledi.

"Bitirmelerine izin ver," dedi Eve. "İçeride olmamam daha iyi. Beklerken halledebileceğim işlerim var."

Eve önce mesajlarını kontrol etti, laboratuvardaki Berenski'den ayak izinden kurbanın ayakkabısını belirlediğini neşeyle anlatan bir mesaj geldiğini gördü.

"Zekâm sınır tanımıyor. Çimenlerin üzerindeki zavallı izi alıp sihrimi konuşturdum ve basma şeklini yeniden oluşturdum. Ayakkabı tabanlarıyla eşleştirdim. Koca ayağın giydiği ayakkabı 49 numara, Mikon'un Avalanche modeli. Modifiye edilmiş bir yürüyüş botu, çok eskimemiş. Yaklaşık 375 dolara satılıyor. Bu markanın 49 numarası şehirdeki on bir mağazada bulunuyor. Listeyi gönderiyorum. Daha sonra gelip bana kocaman, ıslak bir öpücük verebilirsin."

"Hı hı, tabii."

Eve, Berenski'nin mucizesini takdir edip ekteki listeye göz gezdirdi. Belirlediği bölgenin içinde ve hemen dışındaki mağazaları işaretledikten sonra, bekleme süresinin geri kalanını ön raporunu yazarak geçirdi.

Kapı açılınca Eve başını kaldırıp baktı.

"Dallas." Celina telaşla dışarı çıktı. Ağlamaktan gözleri şişmişti.

"Eve, içeri gelsene." Mira işaret etti. "Celina, neden ikiniz de bir dakika içeri gelmiyorsunuz."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım." Mira'nın ofisine yürürken, Celina elini Eve'in koluna koydu. "Kendimi de hayal kırıklığına uğrattım."

"Uğratmadın."

Eve oturup çiçekli çayı kabul etmeye hazırlanırken, kahvenin kokusunu alınca bir tazı gibi havayı kokladı.

"Kahve isteyeceğini, buna muhtemelen ihtiyacın olacağını biliyordum," dedi Mira ona bir fincan uzatırken. "Polis merkezinden ama yine de kahve."

"Teşekkürler."

"Bu sabah haberleri kontrol etmedim. Teşekkür ederim," dedi Celina Mira'dan çayı alırken. "Senden duymak istedim. Dr. Mira'nın yanında kendimi tutamayıp ağladım, en kötüsü geride kaldı. Tekrar kendimi kaybetmeyeceğim. Yine de önce sana söylemek istediğim bir şey var. Adamın dışarıda olabileceği... dün gece birine zarar verebileceği aklımdan bile geçmedi. Çok yorgundum Dallas, bu sabahki randevumdan önce doğru düzgün uyumak istedim. Sadece kendimi her şeyden soyutlamak istedim, o yüzden birkaç sakinleştirici aldım."

"Bu tür şeyler göreceğin şeyleri engeller mi?"

"Engelleyebilir." Celina Mira'ya bakınca, başını salladığını gördü. "İlaç onları bastırıyor. Bir şeyler görmüş olabilirim ama derin uykuda olduğum için farkında olamazdım. Hipnoz bunu ortaya çıkarabilir. Tıpkı başkalarındaki engelleri ortadan kaldırmaya yaradığı gibi. Belki ben de o zaman her şeyi daha detaylı görebilirim. Görmemi engellediğim şeyi bu sayede görebilirim."

Mira, "Gayet mümkün," diyerek onu onayladı Mira. "Hipnoterapistin yönlendirmesi sayesinde, bir tanığı geçmişte olan bir olaya geri götürüp ayrıntılara odaklanmasını

sağlayarak daha fazla detaya ulaşmak gibi. Bilinçli olarak hatırlamadığın," diye devam etti Mira, "ama gördüğün şeyler."

"Anlıyorum," dedi Eve. "Bunu ne zaman yapabilirsin?"

"Henüz fiziksel muayeneyi yapmadık. Herhangi bir sorun bulmazsam, seanslara yarın başlayabiliriz."

"Seanslar mı? Yarın mı?"

"Muhtemelen birden fazla seans gerekecek Eve. Ayrıca, ilaçların etkisinin tamamen geçip Celina'nın duygusal olarak rahatladığından emin olmak için yirmi dört saat beklemeyi tercih ederim."

"Daha önce başlayamaz mıyız? Meditasyon yapıp arınırım. Bir an önce başlamak istiyorum. Kendimi..."

"Sorumlu hissediyorsun," diye tamamladı Mira. "Dün gece öldürülen kadın yüzünden kendini sorumlu hissediyorsun. Ama değilsin."

"Fiziksel muayenede bir sorun çıkmaz ve meditasyon da yaparsa daha çabuk başlayabilir misin?"

Mira Eve'e baktı, içini çektikten sonra kalkıp programını kontrol etti. "Bugün dört buçukta başlayabiliriz. Aradığın yanıtları alamayabilirsin Eve. Her şey Celina'nın tekniğe ne kadar açık olduğuna, ne kadarını gördüğüne ve geri getirebileceğine bağlı."

"Orada olacak mısın?" diye sordu Celina.

Bana bel bağlama, demek istedi Eve. *Bana kurtarıcınmışım gibi bakma.* "Olmaya çalışırım. Son kurbanla ilgili peşine düşmem gereken bir ipucu, halletmem gereken çok fazla iş var."

"Gelebilirsen iyi olur."

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Mira geri dönüp oturdu. "Profile uyuyor mu?"

"Aynı modele yakın. Annalisa Sommers da yolu kısaltmak için parkın içinden... "

Celina'nın çay fincanı yere düşüp paramparça olunca Eve'in cümlesi yarım kaldı.

"Annalisa mı?" Celina, kalkmak ister gibi ellerini sandalyesinin kenarına bastırdı ama sonra tekrar yığıldı. "Annalisa Sommers mı? Ah, Allahım."

"Onu tanıyordun."

"Belki isim benzerliğidir. Belki... elbette, değil. Bu yüzden. Bu yüzden bu meseleye bağlıyım." Celina kırılan porselene baktı. "Affedersin."

"Hayır, otur. Endişelenme." Mira eğilip rahatlatıcı bir şekilde elini Celina'nın dizine koyduktan sonra kırılan parçaları toplamaya başladı. "O arkadaşın mıydı?"

"Hayır. Demek istediğim, tam olarak değil." Celina ellerini şakaklarına bastırdı. "Biraz tanıyordum. Onu sevmiştim. Işıl ışıl, hayat doluydu, ondan hoşlanmamak elde değil." Ellerini indirirken kocaman olan gözleri karardı. "Lucas. Off, Allahım. Lucas aklını kaçırmıştır. Haberi var mı?" Uzanıp Eve'in elini tuttu. "Ne olduğunu biliyor mu?"

"Onunla konuştum."

"Daha kötü olamayacağını düşünüyordum ama olabiliyor. Tanıdığın biri olunca, daha kötü. Neden parktaymış?" Yumruğunu bacağına indirdi. "Olanlardan sonra, neden bir kadın hâlâ bir parkın yakınında dolaşır?"

"Çünkü insanlar alışkanlıklarından vazgeçmezler. Onu nereden tanıyordun?" diye sordu Eve.

"Lucas aracılığıyla tanıyordum." Celina Mira'nın ona verdiği mendili alıp gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünün farkında değilmiş gibi onlara baktı. "Lucas'la birlikteydim. Uzun bir süre birlikte yaşadık."

"Pekâlâ." Eve başını salladı. "Senin eski sevgilindi."

"Evet, eski sevgilimdi ama eski arkadaşım değildi. Kötü bir ayrılık değildi. Sadece birbirimizden biraz uzaklaşıp kendi hayatlarımıza odaklandık. Birbirimizi çok önemserdik

ama artık aşık değildik." Celina nihayet mendille gözlerini sildi. "İletişimimizi koparmadık. Hatta arada sırada buluşup öğle yemeği yer ya da birer içki içerdik."

"Seks için mi?"

Celina yavaşça ellerini indirdi. "Hayır. Sanırım bana böyle bir şey sormak zorundasın. Hayır, artık cinsel birlikteliğimiz yoktu. Birkaç ay önce, neredeyse bir sene önce, Annalisa'yla görüşmeye başladı. Biliyordum, çünkü bunu görebiliyordum; Lucas bana ilişkilerinin ciddi olduğunu söyledi. Birlikte mutlulardı, ben de onların adına mutlu oldum."

"Çok hoşgörülüsün."

"Ah, lütfen ama... " Celina cümlesini tamamlamayıp söylemek üzere olduğu sert lafı yuttu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Hayatında önce sevdiğin ama sonra aynı şekilde hissetmediğin biri olmadı mı?"

"Hayır."

Celina hıçkırır gibi güldü. "Bazı insanların hayatında böyle kişiler oluyor Dallas. Her şeye rağmen birbirlerini önemseyebiliyorlar. Lucas iyi bir adam. Yıkılmış olmalı."

"Öyle."

Celina gözlerini sımsıkı kapattı. "Onu görmeli miyim? Hayır, şimdi değil, henüz değil. Bu işin bir parçası olmam herkes için durumu iyice kötüleştirir. Bir an önce başlayabilir miyiz?" Tekrar Mira'ya uzandı. "Fiziksel muayeneden hemen sonra başlayamaz mıyız?"

"Hayır. Zamana ihtiyacın var, özellikle de şimdi. Yardımcı olmak istiyorsan, kendine zaman ayırmalısın."

"Yardımcı olacağım." Celina tekrar yumruklarını sıktı. "Katilin yüzünü göreceğim. Yemin ederim. Yüzünü görünce..." Yakıcı bakışlarını Eve'e çevirdi. "Yüzünü görünce onu bulacaksın. Onu durduracaksın."

"Onu durduracağım."

On Altıncı Bölüm

"Kurbanı tanıyor muydu?" Peabody'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Lucas, Lucas Grande, onun eski erkek arkadaşı. Daha önce anlayamadım. Dostum, bu çok zor olmalı. Bilhassa zor. En başından beri tetikleyen bu olmalı. Paranormal unsurların mantığı böyle işler."

"*Mantık* ve *paranormal* sözcüklerini aynı cümle içinde kullanamazsın."

"Elbette kullanabilirsin, seni inatçı, sabit fikirli kadın."

Eve ayakkabıları kontrol edeceklerini düşündü. Mantıklı olan *buydu*.

"Yeni arabayı ne zaman sürebilirim?"

"Sarı ışığın yarım blok önceden yavaşlayıp emekler gibi ilerlemek yerine kıçını kaldırıp, kırmızıya dönmeden geçmek anlamına geldiğini öğrenince."

"Beni dikkatli olmak yerine saldırgan bir şekilde araba sürdüğüne dikkat çekmek zorunda bırakıyorsun."

"Kesinlikle. Öğle yemeğinde sırf başka biri ister diye o son kurabiyeyi almaktan çekinen aşırı titiz kadınlar gibi

araba kullanıyorsun. Hayır, lütfen al," dedi Eve titiz bir kadının olanca tiz sesiyle, "yoksa darılırım. Cehennemin dibine. O kurabiyeyi istiyorsam, o kurabiyeyi yerim. Şimdi, bana bir örnek ver ve surat asmayı bırak."

"Şoförlük becerilerim acımasızca ve haksızca eleştirildiğinde, otuz saniyeliğine surat asmaya hakkım var. Ayrıca, son kurabiyeyi almak kabalıktır."

"Sen ve fazla nazik kız arkadaşların tabağı mutfağa götüren garsonun son kurabiyeyi yemesine göz yumarsınız."

Peabody bunun muhtemelen doğru olduğunu fark ettiği için oflayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Nezaket yüzünden kaçırdığı çok fazla kurabiye vardı. "Ne gibi mesela?"

"Bir erkekle birlikte olduğunu düşün."

Peabody'nin keyfi anında yerine geldi. "Zaten birlikte olduğum biri var," dedi gururla."

"Peabody."

"Tamam, tamam, varsayalım yani." Eve sarı ışığa dalarken, Peabody biraz suratını astı. "Sevimli ve çekici mi, bana kurabiyeler getirip sevgisini, bağlılığını göstermek için sonuncusunu yememe izin veriyor mu?"

"Her neyse. Ayrıldığınızı varsayalım."

"Ah. Bu kısımdan hoşlanmadım."

"Kimin hoşuna gider ki?"

"Bütün o kurabiyeler ve koca kıçım yüzünden mi ayrılıyoruz?"

"*Peabody!*"

"Pekâlâ, pekâlâ. Efendim. Ben sadece sebepleri anlamaya çalışıyorum. Örneğin, kim, neden ayrıldı, ayrıca... boş ver," dedi, Eve ona dişlerini gösterince.

"Ayrılıyorsunuz ve herkes kendi yoluna gidiyor. Onunla arkadaş kalır mısın?"

"Belki. Duruma bağlı. Boğazımı ısırmaya kalkma, çünkü gerçekten duruma göre değişir. Ayrılık birbirimize kötü sözler söylemeyi ve ufak, kırılabilir nesneler fırlatmayı içeriyor mu, yoksa üzücü olsa da mantıklı ve ortak alınan bir karar mı? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Eve anlamıyordu ama sözlerine devam etti. "Hayır, üzücü ama mantıklı bir ayrılık olduğunu varsayalım. Bu adam daha sonra başka bir kadın buluyor. Nasıl hissederdin?"

"Yine duruma göre değişir. Benim de hayatımda başka bir erkek var mı? Kadın benden zayıf mı, daha güzel, daha zengin ya da öyle bir şey mi? Göğüsleri daha diri mi? Bütün bu faktörlerin önemi var."

"Off, neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?"

"Çünkü öyle."

"Hayır, bir adamla birliktesin, sonra değilsin; o başka biriyle birlikte. Basit, dolambaçsız. Onunla samimi olur musun?"

"Pekâlâ, bir bakalım. New York'a taşınmadan önce hoşlandığım bir adam vardı. Birlikte yaşamıyorduk ama çok yakındık. Neredeyse bir sene boyunca kelimenin tam anlamıyla ayrılmaz ikiliydik. Sonra bir anda bitti. Kahrolmadım ama bir süre oldukça keyifsizdim. Zamanla atlatıyorsun. Arkadaş kaldığımızı söyleyebilirim, eskiden onunla karşılaşırdım."

"Bu uzun sürecek mi? Geri kalanına dayanmak için bir doz stay-up almam gerekecek mi?"

"Bilmek isteyen sendin. Her neyse, koca memeli cılız bir sarışınla birlikte olmaya başladı. Bir tavşanın zekâ düzeyine sahipti ama kendi tercihi, ne diyebilirim ki? Biraz sinirlendim ama bunu da atlattım. Belki de ruhumun karanlık bir köşesinde, hafif genital bir hastalık kapsa, bunu pek umursamayabilirim ama penisinin kopup düşmesine de

gerek yok. Ayrıca eğer McNab'le batıya gidersek, erkek arkadaşımla ona hava atabilirim. İşte böyle. Hiç önemi yok."

Peabody bir süre bekledi. "Hâlâ uyanık mısın?"

"Kısmen."

"Celina'nın Grande ve Sommers yüzünden bir tür intikam büyüsü yaptığını sanıyorsan, buna katılmıyorum. Zaten bu işler öyle yürümez."

"Ne öyle yürümez? Az önce altı milyon kez *değişir* dedin."

"Psişik açıdan o şekilde yürümüyor. Öncelikle, Celina adamın birine büyü yapıp kadınları katletmesine ve onlardan birinin Sommers olmasına sebep olamaz. İkincisi, Celina bize geldi. Gelmeseydi, Sommers öldüğünde soruşturma radarında belirmezdi. Üçüncüsü, bütün deliller Sommers'ın parka kendi rızasıyla ve tek başına girdiğini gösteriyor. Bir de profil var. Katil bir münzevi, kadınlardan nefret ediyor ve yırtıcı."

"Tamamen haklısın. Sanırım aşırı derecede tesadüf kokan paranormal mantıktan hoşlanmıyorum."

"Bana kalırsa, zihninde işleyen başka bir unsur var."

Eve uzun bir süre bir şey söylemedi. "Pekâlâ. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Bir medyumun gördüklerine ya da hipnoza bel bağlamayı kastediyorum. Sanchez'in onun elini tutmamı ya da ona destek olmamı beklemesinden de hoşlanmıyorum."

"Dallas Oteli'nde bir başka arkadaşa oda yok mu?"

"Tamamen dolu. Belki biriniz gezegenden taşınır ya da trajik bir kaza geçirirse, başka birini içeri alabilirim."

"Hadi ama. Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, ne olmuş? Sırf ondan hoşlandığım için arkadaş mı olmamız lazım? Birlikte vakit geçirmeye mi başlamamız gerekiyor? Tabakta kalan son kurabiyeyi ona mı bırakmalıyım yani?"

Peabody kahkaha atıp hafifçe Eve'in koluna vurdu. "Sakin ol. Bu belayı atlatacaksın. Dün gece iyi vakit geçirdin."

Bu kez suratını asmak isteyen Eve'di ama bütün enerjisini bir park yeri bulmaya adadı. "Tabii, tabii. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum sanma. Şimdi herkesi kendi evimizde ağırlamamız gerekecek. Sonra siz bizi evinize davet edeceksiniz ve ... "

"Yeni evimize hoş geldiniz partisini çoktan planlamaya başladık."

"Gördün mü? Gördün mü?" Eve Peabody'nin yüreğini ağzına getireceğini bildiği sert bir manevrayla ikinci katta, kaldırım kenarındaki park yerine girdi. "Asla bitmez. Bir kez başlayınca, arkadaşlık arabasından inemezsin. Etrafta dolanıp durursun, sonra o arabaya daha fazla insan binmeye çalışır. Sırf yeni bir eve taşındınız diye şimdi size uyuz bir hediye almak zorundayım."

"Birkaç güzel şarap kadehi çok makbule geçer." Peabody kahkaha atarak arabadan indi. "Biliyor musun Dallas, benim de aralarında bulunduğum arkadaşların konusunda çok şanslısın. Akıllı, eğlenceli ve sadıklar. Ayrıca, çeşit çeşitler. Demek istediğim, Mavis ve Mira birbirinden daha farklı olabilir mi? Ama ikisi de seni seviyor. Ürpertici şeyler olduğunda arkadaşların sana destek oluyor."

"Evet, gidip başka arkadaş ediniyorlar, Trina gibi biri de başıma kalıyor." Eve farkında olmadan elini başının arkasına götürdü.

"O eşsiz." Birlikte sokak seviyesine indiler. "Roarke gibi bir erkeğin var, o yüzden asla kurabiyesiz kalmayacaksın."

Eve rahat bir nefes verdi. "Şarap kadehi mi?"

"Arkadaşlarımıza şarap ikram ederken kullanabileceğimiz güzel kadehimiz yok."

Eve kendini Jim'in Spor Salonu'nda, büyük beden erkeklere özel bu lüks giyim mağazasına kıyasla daha rahat hissetmişti.

Mağaza üç katlıydı: ana katın altında ve üstünde birer kat bulunuyordu. Alt kat, spor konfeksiyonuna ayrıldığı için aşağı indiler; şuna spor giyim diyemiyorlar mıydı?

Aşağı inince, Eve bu konfeksiyonun sadece spor giyimle sınırlı olmadığını keşfetti. Ev terlikleri, botlar, karın kontrol bölmesi olan ya da olmayan bacak korselerini de içeriyordu. Ayakkabı koruyucuları, ayakkabı kutuları, ısıtıcı tabanlar, ayak ve ayak bileği aksesuarları, ayak bakımı ya da süslemesiyle ilgili her türlü ürün bulunuyordu.

Bir erkeğin ayağıyla ilgili bu kadar çok şey olduğu kimin aklına gelirdi?

Yaklaştığı satış danışmanı her zamanki gibi kem küm ettikten sonra mağaza müdürüyle görüşmeye gitti.

Eve beklerken söz konusu ayakkabılara odaklandı.

Birini elini alınca, sağlam olduğuna karar verdi. Pratik ve kaliteliydi, malzemesinin iyi olduğu belliydi. Bir çift satın alsa fena olmazdı.

"Hanımefendi?"

"Teğmen," diye düzeltti, elindeki ayakkabıyla birlikte arkasına dönerken. Eve adamla göz teması kurabilmek için bir adım geri çekilip başını kaldırmak zorunda kaldı.

Adamın boyu en az 2.13'tü, Greenpeace Parkı'nda gördüğü fasulye sırıkları kadar da inceydi. Teni, çok koyu olduğu için gözlerinin akı ve dişleri bembeyaz parlıyordu. Eve onu tepeden tırnağa süzerken, adamın dudaklarında hafifçe beliren gülümseme buna alışık olduğunu gösterdi.

"Teğmen Hanım," dedi kibarca. "Ben Kurt Richards, mağaza müdürüyüm."

"Uzun forvet mi?"

Richards memnun görünüyordu. "Evet. Bir zamanlar Knicks'te oynardım. İnsanların çoğu hemen basketbol oynayıp oynamadığımı sorar ama oynadığım pozisyonu tahmin edebilen azdır."

"Basketbol maçlarını takip etme fırsatım pek olmuyor. Bahse girerim, sahadan rüzgâr gibi geçmişsinizdir."

"Öyle olduğunu umarım. Emekli olalı neredeyse sekiz sene oldu. Birçok spor gibi basketbol da gençlerin işi." Richards ayakkabıyı ondan aldı. Avuçları o kadar geniş ve parmakları o kadar uzundu ki, ayakkabı elinde büyük beden gibi görünmüyordu. "Mikon Avalanche'a mı bakıyorsunuz?"

"Bu modelin kırk dokuz numarasını alan müşterilerinizin listesine bakmam gerekiyor."

"Cinayet Masasındansınız."

"Siz de pozisyon tahmin etmekte iyisiniz."

"Dün basın toplantısının bir bölümünü gördüm, o yüzden park cinayetleriyle ilgili olabileceğini tahmin ettim."

"Onlara böyle mi diyorlar?"

"Evet, kocaman kırmızı harflerle." Dudaklarını büzen Richards ayakkabıyı elinde çevirip inceledi. "Bu modelin kırk dokuz numarasını giyen bir adamı mı arıyorsunuz?"

"Bu özellikleri içeren müşteri listenizi alabilirsem çok yardımı olur."

"Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım." Richards ayakkabıyı standa koydu.

"Aynı modeli satın alan çalışanların isimlerini de istiyorum."

Bu onu durdurdu. "Pekâlâ. O halde, elli bir giydiğim için kendimi şanslı hissedeceğim. Bu bilgileri sizin için bir araya getirirken ofisime gelmek mi istersiniz, yoksa mağazada dolaşmak mı?"

"Ofisinize geleceğiz. Peabody... "

Eve cümlesini tamamlayamadı, etrafına bakınıp Peabody'yi rengârenk çoraplarla görünce kaşlarını çattı. "Ahh, lütfen dedektif!"

"Affedersin. Affedersin." Peabody hemen onun yanına gitti. "Şey, erkek kardeşim ve büyükbabam. İkisi de koca ayaklı. Düşündüm ki..."

"Önemli değil." Richards bir satış danışmanına işaret etti. "Onları sizin için paket yaptırırım. Çıkışta ana kattaki tezgâhtan alabilirsiniz."

"Biliyor musun, Noel o kadar da uzak değil." İşleri bitince, Peabody elinde paketlerle Eve'in peşinden güçlükle mağazadan çıktı.

"Ah, lütfen."

"Gerçekten. Zaman hızla geçiyor, eğer hoşuna giden şeyleri görür görmez satın alırsan, Noel çılgınlığına kapılmış gibi etrafına bakmazsın. Nereye gidiyoruz? Araba... "

"Yürüyoruz. Bir sonraki durağımız sadece altı ya da yedi blok ötede. Yürüyüş yapmak popona iyi gelir."

"Bu pantolonla popomun büyük göründüğünü *biliyordum.*" Sonra Peabody duraksayıp gözlerini kısarak Eve'e baktı. "Çorap almamın acısını çıkarmak için öyle dedin, değil mi?"

"Asla bilemezsin, değil mi?" Eve yürümeye devam ederken, sinyal veren iletişim cihazını çıkardı. "Dallas."

"İlk eşleşmeleri yaptım," dedi Feeney ağzı kuruyemişle dolu halde. "Kadınları, aileleri ve profil özelliklerinin dışındakileri eleyip bir sonraki seviyeye geçmeye başlayacağız."

Eve yaya trafiğinin arasından dolanarak ilerledi. "Geri dönme ihtimalime karşı ilk eşleşmeleri ofisimdeki üniteye yolla. Hızını takdir ettim Feeney."

"Elemanlarım epey uğraştı."

"Ulaşımdan aldığımız diskler ne durumda?"

"Yavaş ilerliyoruz. Söz veremem."

"Pekâlâ. Laboratuvar ayakkabıyı belirledi. İlk mağazadan müşteri listesini aldım. Onu sana göndereceğim. Eğer bir şey bulursan bana hemen haber vermeni istiyorum."

"Anlaşıldı. Toplam kaç mağaza var?"

"Çok fazla ama hepsine uğrayacağız."

Yol ayrımında duraksayan Eve, hemen yakınında soğan kurusu haşlayan seyyar satıcının tezgâhından yükselen dumanlara, yanından geçerken cehennemlikler diye homurdanan yayaya ve arkasında Bronx aksamyla konuşan iki kadının ikisinden birini tanrıça gibi gösterecek bir giysiyi satın almaktan bahsetmelerine aldırmadı.

"O bir New York erkeği," dedi Eve Feeney'ye, ışık değişmeden bir saniye önce kalabalıkla birlikte caddede ilerlerken. "Alışverişini şehirde yaptığına bahse girerim. Şehir merkezi, eyalet ya da gezegen dışına çıkmamız gerekirse, işimiz haftalar değilse bile, günler alır. Üstelik, adam hızını artırdı."

"Evet, işittim. Buraya odaklanalım. Sahada daha fazla elemana ihtiyacın olursa, haber ver."

"Veririm. Teşekkürler."

İki mağazayı daha ziyaret ettikten sonra, Eve ortağına acıyıp bir seyyar satıcıdan soyalı sandviç aldı. Dışarıda yemek ve ılık havanın tadını çıkarmak için güzel bir gün gibi görünüyordu.

Eve Central Park'ın çimenlerine oturdu ve şatoyu incelemeye koyuldu.

Orada başlamamıştı ama orası Eve'in başlangıç noktasıydı.

İri kıyım bir adam. Şatonun kralı. Yoksa bu biraz zorlama bir fikir miydi?

Katil ikinci kurbanı, kahramanların anısını yaşatan bir parkın yakınındaki banka yerleştirmişti. Erkekleri, özellikle de yapılması gerekeni yapan erkeklerin anısını yaşatan bir anıt-park. Yiğit erkekler. Büyük travmalar ve güçlükler karşısındaki eylemleriyle hatırlanan erkekler.

Katil sembollerden hoşlanıyordu. Şatonun kralı. Zorlukların gücü.

Üçüncü kurban bir bahçenin kenarındaki çiftçi heykellerinin altına serilmişti.

İyiliğin simgesi olarak mı? Çiftçiler toprakla uğraşır, topraksa içinde hem hayatı hem de ölümü taşır. Bu iyice saçma oldu.

Bir şeyler yetiştirmek. Elleri, kasları kullanarak, ter dökerek bir şeylere hayat vermek. Ölüm vermek.

Eve derin bir nefes verdi. Elişi dükkânlarıyla bir ilgisi olabilirdi. Bu mümkündü. Kendi kendine yetebilmek. Kendin yap. Kendin yarat.

Parkların katil için bir anlamı vardı. Parkların her birinin. Parkta başına bir şey gelmiş olabilirdi, her öldürdüğünde ödettiği bir şey.

"Geri gidebiliriz," diye mırıldandı Eve. "Geçmişe dönüp o şehir parklarından birinde bir erkeğin cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını araştırmalıyız. Hayır, bir çocuğun, kilit nokta bu. O şimdi bir yetişkin, artık kimse benimle uğraşamaz diyor. Ama çocukken tıpkı bir kadın gibi çaresizdi. Çocukken nasıl karşı koyabilirsin? Güçlenmelisin ki aynı şey tekrar olmasın. Aynı şeyin tekrarlamasına izin vermektense ölmeyi tercih edersin."

Peabody bir süre bir şey söylemedi. Eve'in onunla konuştuğundan tam olarak emin değildi. "Cinsel saldırıya uğramamış

da dayak yemiş veya aşağılanmış olabilir. Otoriter bir kadın tarafından onuru kırılmış ya da incitilmiş olabilir."

"Evet." Eve dalgın bir şekilde ensesinin dibindeki ağrıyı ovuşturdu. "Şu anda sembolik olarak öldürdüğü kadın da o gibi duruyor. Eğer o, annesi, kız kardeşi gibi bir kadınsa, muhtemelen rapor edilmedi. Yine de kontrol edeceğiz."

"Eğer ondan sorumlu, onu kontrol eden bir kadının fiziksel ya da cinsel istismarına maruz kaldıysa, bu onu küçük yaştan itibaren sapkınlaştırmış olabilir, şimdi her tetiklenişte o kadından intikam alıyor."

"Çocukken hırpalanmanın bir mazeret olduğunu mu düşünüyorsun?"

Eve'in sesindeki çıkış Peabody'yi sözlerine dikkat etmeye itti. "Hayır efendim. Bence bu bir sebebe ve güdüye uzanıyor."

"Birinin seni altüst etmesi masum insanları öldürmek, onların kanıyla yıkanmak için bir sebep olamaz. Bunun nasıl, ne zaman ve kim tarafından yapıldığının önemi yok. Bu avukatlarla psikiyatristlerin sevdiği klişe bir söz ama doğru değil. Doğru olan, ayağa kalkmaktır; eğer bunu yapamazsan seni hırpalayan ve inciten kişiden daha iyi biri olamazsın. En kötüsünden bile farkın kalmaz. İstismar döngüsü teorini ve başkalarını kurban eden travmaya uğramış kurban saçmalığını alıp... "

Eve kendisine hakim olurken, boğazının derinliklerinde öfkesinin buruk tadını aldı. Göğsüne doğru çektiği dizlerine alnını dayadı. "Haddimi aştım. Tamam, siktir et."

"Katili anlayışla karşıladığımı ya da yaptıkları için bir bahane bulmaya çalıştığımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Böyle düşünmüyorum. Kişisel nevrozum yüzünden seni azarladım." Zordu, yakıcı olacaktı. Vakti gelmişti. Eve başını kaldırdı.

"Tereddüt etmeden benimle o kapıdan içeri girmeni bekliyorum. Tereddüt etmeden bunu yapacağını biliyorum. Yanımda olmanı, kanın içinde yürümeni, saçmalıkların üstesinden gelmeni, kişisel güvenliğini ve rahatlığını ikinci plana atmanı bekliyorum. Bunu yapacağını biliyorum, sadece öyle biri olduğun için değil, seni ben eğittiğim için."

Peabody bir şey söylemedi.

"Yardımcım olduğunda durum farklıydı. Biraz farklıydı. Fakat bir ortağın bazı şeyleri bilmeye hakkı vardır."

"Tecavüze uğradın."

Eve boş gözlerle ona baktı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Gözlemlerden, bağlantılardan, mantıklı tahminlerden bazı sonuçlar çıkar. Yanıldığımı sanmıyorum ama bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Yanılmıyorsun. Ne zaman başladığını bilmiyorum. Her şeyi hatırlayamıyorum."

"Alışılagelmiş bir şekilde mi istismara uğradın?"

"*İstismar* temiz bir kelime Peabody. Gerçekten, çok yumuşak bir sözcük, sen ve birçok insan bunu rahatça ve birçok alanı kapsayan bir şekilde kullanıyorsunuz. Babam beni yumruklarıyla ya da işine ne gelirse onunla döverdi. Bana sayısız kez tecavüz etti. Bir keresi bile çok fazla, o yüzden sayının ne önemi var?"

"Annen?"

"O zaman çoktan gitmişti. Bağımlı bir fahişeydi. Onu doğru düzgün hatırlamıyorum ama hatırladığım kadarıyla babamdan farksızdı."

"Üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama insanlar bunu da birçok şey yerine rahatça söyleyebiliyorlar. Dallas, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sana bunu anlayış göstermen için anlatmıyorum."

"Hayır. Bunu yapmazsın."

"Bir gece, sekiz yaşındaydım. Sekiz yaşında olduğumu söylediler. Babamın bizi götürdüğü bir çöplüğe kapatılmıştım. Bir süre yalnız kalınca, yiyecek bir şeyler aşırmaya çalıştım. Belki bir parça peynir. Açlıktan ölüyordum. Çok üşüyordum, çok açtım ve o geri dönene kadar bunu yapabileceğimi düşündüm. Sonra geri döndü, yeterince de sarhoş değildi. Bazen, yeterince sarhoş olduğunda beni rahat bırakırdı. Fakat değildi ve beni rahat bırakmadı."

Eve geri kalanını anlatabilmek için duraksayıp kendisini toparlamak zorunda kaldı. "Bana vurdu, yere serildim. Daha ileri gitmemesi için elimden dua etmekten başka bir şey gelmedi. Ama bununla sınırlı kalmayacağını görebiliyordum. Ağlama. Ağlarsan, buna dayanamam."

"Ağlamadan dinleyemem." Peabody küçük mendillerinden biriyle yüzünü sildi.

"Üzerime çıktı. Bana bir ders vermesi gerekiyordu. Canım yandı. Bittikten sonra her defasında ne kadar acıdığını unutuyorsun. Tekrarlaymcaya, hayal edemeyeceğin noktaya varıncaya kadar. Dayanabileceğinden çok daha fazla bir acı. Onu durdurmaya çalıştım. Onu durdurmaya çalışmak, daha kötü olacaktı ama kendime engel olamadım. Buna dayanamıyordum, karşı koydum. Kolumu kırdı."

"Ah, Allahım! Ah..." Bu kez yüzünü dizlerine bastıran Peabody'ydi. Ağlamaya başladı, bunu sessizce yapabilmek için çaba gösterdi.

"Çat!" Eve gölün sakin suyuna ve üzerinde süzülen güzel teknelere odaklandı. "İnce, genç bir kemik çat diye kırılıyor. Acıdan aklımı kaybetmek üzereydim. Bıçak elimdeydi. Peyniri kesmek için kullandığım bıçak. Yere düşünce onu kavradım."

Peabody gözyaşları içinde yavaşça başını kaldırdı. "Bıçakla kendini savundun." Ellerinin tersiyle yüzünü sildi. "Umarım onu parçalarına ayırmışsındır."

"Ayırdım. Aşağı yukarı öyle oldu." Eve gölün yüzeyindeki dalgalanmaları gördü. O dalgalar dağılıp dururken göl göründüğü kadar sakin değildi.

"Kana bulanana kadar onu bıçaklamaya devam ettim. İşte böyle." Eve titrek bir nefes aldı. "O kısmı ya da geri kalanının büyük bir bölümünü Roarke'la evlenene kadar hatırlamıyordum."

"Polisler... "

Eve başını iki yana salladı. "Babam beni polislerden, sosyal hizmet görevlilerinden ya da müdahale edebilecek herhangi birinden korkutarak uzaklaştırdı. Onu orada, o odada bıraktım. Nasıl olduğunu bilmiyorum, şoktaydım. Yıkanıp dışarı çıktım ve kilometrelerce yürüdükten sonra bir ara sokağa girip sızdım. Beni orada bulmuşlar. Gözümü açtığımda hastaneydim. Doktorlar ve polisler bana sorular sordular. Hiçbir şey hatırlamıyordum, hatırlasam bile, anlatamayacak kadar korkuyordum. Hangisi olduğundan emin değilim. Kimlik belirleme sürecinden geçmemiştim, o yüzden bana dair bir kayıt yoktu. Dallas'taki o ara sokakta bulunana kadar var olmamış gibiydim. Böylece bana bir isim verdiler."

"O ismi sen oluşturdun."

"Bu olayın işimi etkilediğini fark edersen, bana söyle."

"İşini etkiliyor. Seni daha iyi bir polis yaptı. Ben böyle görüyorum. Seni her şeyle yüzleşebilecek biri yaptı. Peşinde olduğumuz bu adam, başına ne gelmiş olursa olsun, senin yaşadıkların kadar kötü ya da daha korkunç şeyler yaşamış olsun ya da olmasın, bunu öldürmek, yok etmek ve acı vermek için bir mazeret olarak kullandı. Oysa sen başına gelenleri, haksızlığa uğrayan insanlara adalet sağlamak için bir gerekçe olarak kullandın."

"Görevimi yapmak kahramanlık değil Peabody. Bu sadece bir iş."

"Hep böyle söylüyorsun. Bana anlatmana sevindim. Bana güvendiğini gösteriyor. Güvenebilirsin."

"Güvenebileceğimi biliyorum. Şimdi ikimiz de bunu unutup işimize dönelim."

Eve ayağa kalkıp ona elini uzattı. Peabody onun elini kavrayıp bir süre tuttuktan sonra Eve'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Hem Annalisa Sommers'ı tekrar görmek hem de Morris'i sıkıştırmak için Eve morgu bir kez daha ziyaret etti.

Onu bir erkek kadavranın beynini çıkarırken buldu. Eve, midesindeki soyalı sandviç olmadan da bunun yeterince tiksindirici olduğunu düşündü. Morris neşeyle onu içeri aldı.

"Sahipsiz ölüm. Doğal mı yoksa cinayet mi, Teğmen?"

Morris tahmin oyunlarına bayılırdı, o yüzden Eve daha yakından bakmak için cesede yaklaşmak zorunda kaldı. Çoktan çürümeye başladığı için ölüm saatinin morga getirilip dondurulmadan yirmi dört ila otuz saat önce olduğunu tahmin etti. Sonuç olarak, adam pek güzel görünmüyordu. Eve adamın yetmişli yaşlarının sonunda olduğunu düşündü, bu ortalama yaşam süresinden kırk ya da elli sene az yaşadığı anlamına geliyordu.

Sol yanağında biraz morluk vardı, gözleri çatlayan kan damarları yüzünden kırmızıydı. Eve merakla cesedin etrafında dolaşıp başka işaretler aradı.

"Üzerinde ne vardı?"

"Pijama altı ve bir terlik."

"Üstü neredeydi?"

Morris gülümsedi. "Yatakta."

"Adam neredeydi?"

"Profesör Plum'la birlikte seradaydı[26]."

"Ne?"

Morris kıkırdayarak elini yüzünün önünde salladı. "Şaka yapıyordum. Adam yatağın yanında, yerdeydi."

"Kargaşaya ya da zorla içeri girildiğine dair bir işaret var mıydı?"

"Hayır."

"Yalnız mı yaşıyordu?"

"Aslına bakarsan, yalnız yaşıyormuş."

"Görünüşe göre, beyin damarlarından biri çatlamış ve felç geçirmiş." Morris yalıtıcı sürdüğü için Eve işaret etti. "Benim için onun ağzını açıp dudaklarını geriye it."

Morris isteğini yerine getirdi ve eğilip bakabilmesi için kenara çekildi. "Yine de, hizmetkârla konuşur, ölen adama beynini patlatan bağcıklı yatak şapkasını takanın o olup olmadığını öğrenirdim. Damağındaki kırmızı lekeler muhtemelen aşırı dozda aldığı uyuşturucudan öldüğünü gösteriyor. Toksikoloji açısından değerlendirmeden önce, booster ya da o tarz bir şey aldığı tahmininde bulunabilirim. Adam herhangi bir sebepten intihar edecek olsaydı, önce pijamalarını giyip güzel ve rahat yatağına girmeyi beklerdi. O yüzden, bir cinayet söz konusu. Sommers nerede?"

"Beni neden burada tutmaya devam ettiklerini bilmiyorum." Morris beyni taramak ve analiz etmek için bir tepsiye koyarken sırıttı. "Toksikoloji raporunun birazdan şüphelerimizi doğrulayacağını sanıyorum. Sommers'la işim bitti, şu anda soğuk bir kutuda. Ailesi ve erkek arkadaşı bu sabah geldiler. Biraz zorlansam da, kurbanı görmelerine izin vermedim. Resmi nedenler öne sürmek zorunda kaldım."

---

[26] İpucu *(Cluedo)* adıyla 1940'larda satışa çıkmış, üç-altı kişiyle oynanan bir cinayet çözme oyunundaki karakterlerden biri. (ç.n.)

"Göz meselesi henüz kamuyla paylaşılmadı, akrabalarının bile bunu bilmesini istemiyorum. Aile ve sevgililer bile basına bilgi sızdırabilir. Yas tutma ya da sinir halinde bunu yapmaları daha olası. Bu soruşturmadaki kurbanların hiçbiri hakkında yetkililer dışında kimseye bilgi verilmeyecek."

"Onu tekrar görmek istiyorsun."

"Evet."

"Biraz temizlenmeme izin ver. Centilmen dostumuzun biraz beklemesi gerekecek."

Morris ellerindeki kan, sıvı ve yalıtıcıyı yıkamak için lavaboya gitti. "Cesedi diğerlerinden daha fazla travmaya uğramış."

"Katilin uyguladığı şiddetin giderek arttığının farkındayım."

"Hızı da, öyle." Morris ellerini kuruladıktan sonra koruyucu ekipmanını çıkarıp kapaklı bir sepete attı.

"Yaklaşıyoruz. Her geçen dakika ona biraz daha yaklaşıyoruz."

"Bundan hiç şüphem yok. Pekâlâ." Morris üzerinde tertemiz mavi gömleği ve kırmızı kravatıyla yaklaşıp ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Eve kahkaha attı, çünkü sadece Morris onu ölülerin arasında güldürebilirdi. "Ah Morris, ne acayip adamsın."

"Gerçekten de öyleyim." Morris onu depolama alanına geçirip kayıtları kontrol ettikten sonra çekmecelerden birinin mührünü açtı. Cesedi tepsiyle dışarı çekerken, soğuk buhar yükseldi.

Eve, Morris'in çıkardığı işin izlerine aldırmadan cesedi inceledi. "Bu kez kurbanın yüzüne daha fazla darbe indirmiş. Yüz ve vücudun üst kısmı. Belki de, onun üzerine çıktı." Eve bunu aklının bir köşesine yazdı. "Üzerinde oturup onu yumrukladı."

"Napier'da olduğu gibi çenesi kırılmamıştı ama burnu ve birkaç dişi kırıktı. Kafasının arkasına aldığı darbe ölümcül değildi. Saldırının geri kalanı boyunca baygın kalmış ya da bir ara ayılmış olabilir. Tahminimce baygındı, neyse ki."

"Tecavüz bu kez daha acımasızca."

"Tecavüzün bir acımasızlık derecesi olsaydı, evet. Daha fazla sıyrık ve yara var. Vajinal olarak biraz dar. Bu bölge diğer iki kurbana kıyasla daha dar. Katilin cinsel organı iri olmalı."

"Gözler. İkincisi kadar temiz olmasa da, ilk kurbandan daha emin kesikler atılmış."

"İşinde çok iyisin ve bir kez daha maaşım konusunda beni endişeye sürüklüyorsun. Evet. Üçü de belirli bir beceri aralığında ama bu diğerlerinin arasında bir yerde."

"Pekâlâ." Morris'in tepsiyi yerine yerleştirip kapağı kapatması için Eve geri çekildi.

"Ne kadar yakınsın Dallas? Bu genç ve güzel kadınlara ev sahipliği yapmak canımı sıkmaya başladı."

"Adamı hapse atana kadar," dedi Eve açıkça, "yeterince yaklaşmış sayılmayız."

On Yedinci Bölüm

Dickie Berenski, namıdiğer Dickhead[27], laboratuvarda uzun, beyaz bir tezgâhın başında oturmuş ekrandaki verileri derliyor ya da değerlendiriyor gibi görünüyordu.

Eve arkasından yaklaşırken o verilerin, heybetli göğüsleri olan birtakım yarı çıplak kadınların kılıç dövüşünü içeren bir rol yapma oyunu olduğunu gördü.

"Gördüğüm kadarıyla çok çalışıyorsun."

Dickhead, karşılık olarak elini ekranın önüne doğru salladı. Savaşan güzeller silahlarını yere bırakıp yeterince göğüs dekoltesi gösterecek şekilde eğildikten sonra, "Emrinizdeyiz lordum," diye seslendiler.

"Allahım! Berenski, on iki yaşında mısın?"

"Hey, belki de program bir suç mahallinden edinilen delildir."

"Evet, bir grup ergen erkeğin mastürbasyon yapmaktan öldüğü bir suç mahalli. Mesai saatinde olmayabilirsin ama ben mesaideyim."

[27] (İng.) Mankafa. (ç.n.)

"On dakikalık mola verdim. Sana aradığın ayakkabıyı buldum, değil mi?"

Bulmuştu, Eve bunu unutmaması, yumurta biçimli kafasını ellerinin arasında ezmemesi gerektiğini kendisine hatırlattı. "Annalisa Sommers. Saç analizi."

"İş, iş, iş." Dickhead taburesinde arkasına döndü. "Onu en iyi saç analizcim Harvo'ya verdim. Kabul etmese bile kadın tam bir deha."

"Onu şimdiden sevdim. Nerede?"

Dickhead uzun, ince parmağıyla sağa doğru işaret etti. "O taraftan, sonra sola dön. Kızıl saçlı. Henüz bana raporu yollamadı, o yüzden işi bitmedi."

"Kontrol edeceğim."

Peabody Eve'in birkaç adım uzaklaşmasını bekledikten sonra sesinin alçak çıkmasına özen göstererek sordu. "O programda erkek karakterler de var mı?"

Dickhead sırıttı. "Elbette."

"Harika."

Eve cam duvarlı analiz odalarından birine girince kızılı gördü. "Harvo mu?"

"Benim." Harvo başını işinden kaldırıp çimen rengi gözleriyle Eve'i süzdü.

Eve, Harvo'nun yaşayan en beyaz kadın olduğunu düşündü. O parlak, yeşil gözleri ve saçıyla aynı kırmızıya boyalı ince dudaklarına kıyasla teni süt tozu rengindeydi.

Saçına, başından sekiz santim kadar yukarıda dik duracak şekilde bir biçim vermişti. Üzerinde laboratuvar önlüğü yerine bol, siyah bir tunik vardı.

"Dallas, değil mi?" Kısa tırnaklarını kırmızı-siyah, dikine çizgiler halinde boyamıştı.

"Benim."

"Dedektif Peabody."

Harvo ikisini de başıyla selamlayıp içeri girmelerini işaret etti. "Ursa Harvo, Saç Kraliçesi."

"Benim için ne buldunuz Majesteleri?"

Harvo kıs kıs gülüp taburesinde hafifçe sola kaydı. "Kurbandan ve çevresindeki alandan saça benzer dokular toplandı," diye söze başladı. Saç telleri çalışma tezgâhındaki şeffaf bir disk poşetinde güvenceye alınmıştı. Harvo bilgisayar bölmesini açıp saçın büyütülmüş bir resmini ekrana yansıttı.

"Saç benzeri mi?"

"Evet bak, bu ne insan saçı ne de hayvan tüyü. Dickhead onu bana pasladı, çünkü ona dikkatle bakınca insan yapımı bir doku olduğunu düşündü. Adam çok zeki. Ne yazık ki, işe yaramazın teki."

"İtiraz etmediğimin farkındasın, değil mi?"

Harvo tekrar kıkırdadı. "Aynı zamanda Sentetik Prenses görevini üstleniyorum. Buradaki..." Ekrandaki görüntüyü döndürüp iyice büyüttü. "İmal edilmiş bir şey."

"Bir kilimdeki gibi mi?" Eve kendi saçını çekti.

"Pek sayılmaz. Saç dolgularında ya da peruklarda bu tür bir şey bulma ihtimali düşük. Bu saçtan ziyade bir tüy. Pelüş oyuncaklarda ya da evcil hayvan robotları üzerinde bulabileceğin türde bir şey. Üzeri, tutuşmasına engel olunması ve çocuk emniyeti için federal standartlara uygun kaplanmış."

"Bir oyuncak mı?"

"Evet. Pekâlâ, yapısı ve boyasını analiz ettiğimizde..." Ekranda yazılar ve şekiller belirmeye başlarken, Harvo Eve'e baktı. "Süreç ve detayları istiyor musun?"

"Hayır ama büyüleyici olduklarına eminim. Özetle."

"Anlaşıldı. Muhteşem ve neredeyse gizemli güçlerim sayesinde, bu gri boyalı dokunun hangi farklı amaçlar için kullanıldığını ve üreticisini belirledim. Evcil hayvan robotu

kedi, sıradan tekir. Yavru kedi, genç kedi, yetişkin ve hatta yaşını almış aile av kedisi bile üretiyorlar. Üretici Petco. İstersen, satıldığı mağazaları senin için bulabilirim."

"Bundan sonrasını biz hallederiz. Çok hızlı iş çıkardın Harvo."

"Aynı zamanda Hız ve Verimlilik Tanrıçasıyım. Ah, bu arada Dallas, dokular temizdi. Cilt yağı, deterjan ya da toprak kalıntısına rastlamadım. Bu küçük kediciğin yeni olduğunu söyleyebilirim."

"Ne düşünüyorsun Dedektif?"

"Harvo saçının o şekilde durmasını nasıl başarıyor? Gerçekten havalı. Ama senin sorduğun şey bu değildi."

"En ufak bir alakası yok."

"Biri Sommers'a robotu vermiş olabilir. Tiyatro oyunundan sonra birlikte yemek yediği arkadaşlarıyla görüşmeliyiz. Birinin Sommers oradan geçmeden önce oyuncağı parkta kaybetmiş olması da olası, belki onu görüp eline aldı. Bunu teyit etmek o kadar kolay değil. Arkadaşlarını elersek, dükkânlardan o oyuncağı satın alan kişileri bulmakla başlayabiliriz; edindiğimiz bilgileri de kedinin katilin olması ihtimaline karşı Elektronik Keşifler ekibinin kontrol ettiği listelerle karşılaştırmayı deneyebiliriz."

"Kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Bunu uygulamaya geçir," dedi Eve polis merkezine dönerken. "Elektronik Keşifler ekibinin ne kadar ilerleme kaydettiği hakkında Feeney'le görüşmeliyim, oradan da şimdi-uykunun-geldiğini-hissediyorsun seansı için Mira'ya geçeceğim."

"Katilin bu gece tekrar saldıracağını düşünüyor musun?"

"Eğer birkaç ismi içeri atmazsak, Celina önemli bir gelişme kaydetmezse, kadınlar sabahın köründe bu parklarda

dolaşmaya devam ederse Morris'in çok yakında bir misafiri daha olacak."

Feeney'ye çıkarken, Eve Narkotikten bir robot ayarladı ve makineden onun için bir kutu kola almasını istedi. Yeni yönteminin işe yaradığını düşünüyordu. Makineler duraksamıyor, içinden onları tekmeleyerek parçalamak gelmiyordu.

Herkes için iyi bir çözümdü.

Eve içeri girince McNab'i, her zamanki Elektronik Keşifler ekibi yürüyüşü, dansı ve gevezeliğini yaparken buldu. McNab Eve'i görür görmez kasıla kasıla ona doğru yürüdü. "Programı durdur," dedi, mikrofonlu kulaklığını indirirken. "Selam Teğmen. Balık etli ortağın nerede?"

"Dedektif Peabody'yi kastediyorsan, çalışıyor. Çoğumuz çalışıyoruz."

"Görev sonunu bölmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bu gece paketleme moduyla işi tamamlamayı, yarın da yeniden yüklenme modunu başlatmayı umuyoruz."

McNab o kadar mutlu görünüyordu ki, Eve ona verecek alaycı bir karşılık bulamadı. Kelimelerin, McNab'in ağzından her an gözle görülür küçük kırmızı kalpler halinde çıkabileceğini düşündü.

Havadaki bir şeyden mi kaynaklanıyordu? Peabody ve McNab, Charles ve Louise, Mavis ve Leonardo. Etrafında adeta bir öpücük salgını başlamıştı.

Düşününce, Eve ve Roarke da günlerdir bir kez bile tartışmamış ya da kavga etmemişlerdi. "Ne zaman paydos edeceğimizi söyleyemem. Peabody şu anda birkaç ipucuyla uğraşıyor; Feeney'le görüşüp daha fazla bilgi edinince... Ne oldu?"

McNab suratını ekşitmişti. Bir anda belirip kaybolan bir ifadeydi ama Eve'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Hiçbir şey. Bir şey yok. Dostum, işe geri dönmeliyim, aksi takdirde kıçım fena tutuşacak. Programa devam et."

McNab koşar adım uzaklaştı.

"Off." Eve kendi kendine homurdanarak doğruca Feeney'nin ofisine gitti.

Mikrofonlu kulaklığını takan Feeney aynı anda iki bilgisayarı idare edip etrafına emirler yağdırıyor ve ne yaptığını anlasa hayran kalacağına emin olduğu bir yöntemle ekranlara, tuşlara dokunuyordu. Eve Feeney'yi görevi başında, işine odaklanmış, biraz da kaçık bir orkestra şefine benzetti.

Bugünkü gömleği yumurta rengiydi ama birkaç kırışıklıkla üçüncü ve dördüncü düğmelerin arasında küçük bir kahve lekesi görmek Eve'in içini rahatlattı.

Feeney'nin onu görebileceği tarafa doğru adımını attığında, McNab'in suratındaki o bir anlık ekşimeyi onda da gördü. "Allah kahretsin," dedi Eve.

"Bütün programları durdur." Feeney mikrofonlu kulaklığını çıkardı. "Bütün verileri tekrar gözden geçiriyorum ama söylemek üzere olduğum şey seni memnun etmeyecek."

"Nasıl eşleşme olmaz?" Eve kutu kolasını hışımla açtı.

"Yerleşim yeriyle hobi dükkânı ya da yerleşim yeriyle spor salonları arasında birkaç tane bulduk. Ama ayakkabıyla ilgili bir eşleşme bulamadık. Ayakkabıyı satın alan kişilerin hiçbirinin ismi diğer listedeki isimlerle örtüşmüyor."

Eve yığıldığı bir sandalyenin kenarlarında parmaklarıyla ritim tuttu. "Peki ya diğer eşleşmeler?"

"Birkaç sakin bulduk, belirlediğimiz yaş grubuna uygun ve son on iki ay içinde o hobi dükkânlarının birinden alışveriş yapmış erkekler. Kırmızı kurdeleyi onlardan birinin

aldığını iddia edemem ama işletmelere patronluk taslamışlar. Geçmişte spor salonlarına gitmiş ve şimdi giden birkaç kişi bulduk. İki yerde de karşımıza bir isim ya da isimler çıkmadı. Ayakkabıyı satın alan kişiler arasında da listelerdeki isimlerle örtüşen biri yok."

"Pekâlâ, katil hepsini yaptı. Kurdele, ayakkabı, spor salonu. Bunu biliyorum."

"Bu yine de adamın suç aleti ya da ayakkabılar için para ödediği anlamına gelmez. Tecavüz eden, boğarak öldüren ve kurbanının gözlerini oyan bir adam mağaza soygunculuğu yapmaktan çekinmez."

"Evet, bunu düşündüm. Cinayet aletini bu şekilde ele geçirmiş olabilir. Ayakkabıyı bu şekilde alması zor. Kaykay kadar büyük bir çift ayakkabıyı kaşla göz arasında mağazadan dışarı çıkartamaz. Onları bir teslimat kamyonundan çalmış olabilir. Hatta herif bir teslimat kamyonu *sürüyor* bile olabilir. Kates ve Merriweather'ı öldürmek için bir araca ihtiyacı vardı. Kurdeleyi de aynı şekilde eline geçirmiş olabilir."

"Teslimat hizmetlerini ve sürücüleri araştırmaya başlayabiliriz."

"Ahh, Allahım. Evet, buna başlayacağım. Sahada çalışmaya hâlâ var mısın?"

"Beni bu masadan kaldıracaksa, elbette."

Eve düşünceli bir şekilde kolasını yudumladı. "Elimizdeki eşleşmeleri bölüşebiliriz. Onları kontrol etmeliyim. Bölüşürsek daha hızlı ilerleriz."

"Birkaç saat sonra sana yardım edebilirim. Önce bitirmem gereken bazı şeyler var."

"Güzel. Peabody de başka bir şeyle meşgul. Aradığımız adamı bulursa, yanında tecrübeli birinin olmasını istiyordum. Kendi başının çaresine bakabilir ama sahada daha tecrübeli birinin yanında olması iyi olur. Ona eşlik eder misin?"

"Elbette. Peki ya sen?"

"Sivil uzman danışmanımın vakti olup olmadığına bakacağım. Medyum ve psikiyatristle bir seansım var. Nasıl geçeceğine bağlı olarak, belki biraz daha bilgi toplayabilirim."

Eve ayağa kalktı. "Feeney," dedi dışarı çıkmadan önce. "Bir insan neden bir robot kedi satın almak ister?"

"Kedi kumundan kurtulmak için mi?"

"Hah. Mesela."

"Biraz gerginim."

Celina uyku koltuğuna uzandı, ışıklar loştu; Eve'in damlayan su seslerine benzettiği bir müzik çalıyordu.

Serbest bıraktığı saçı gür kıvrımlar halinde dağınık duruyordu. Boynunda, ucunda çubuk şeklinde birkaç kristalin sallandığın gümüş bir zincir vardı. Bugün ayak bileklerinin biraz yukarısına kadar gelen simsiyah bir elbise giymişti.

Koltuğun kenarlarını elleriyle kavradı.

"Sakinleşmeye çalış." Mira koltuğun etrafında dolaşırken, Eve Celina'nın yaşamsal belirtilerini, beyin dalgalarını kontrol ettiğini düşündü.

"Aslında sakinim."

"Bunu kaydedeceğiz, anlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Hipnoz etkisi altına girmeyi kendi rızanla kabul ettin."

"Evet."

"Teğmen Dallas'ın seans boyunca yanında olmasını talep ettin."

"Evet." Celina hafifçe gülümsedi. "Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Eve kendine oturduğu yerde kıpırdamamayı telkin etti. Daha önce bir seansa tanık olmamıştı, bir

gözlemci olarak bile bundan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildi.

"Rahat mısın?"

Celina yavaşça nefes alıp verdi. Koltuğu tutan elleri rahatladı. "Evet. Şaşırtıcı ama rahatım."

"Yavaş ve derin bir şekilde nefes almaya devam etmeni istiyorum. Yumuşak, mavi havanın içine girdiğini ve onu temiz, beyaz bir şekilde dışarı verdiğini hayal et."

Mira küçük bir ekran kaldırınca, Eve koyu mavi fonda gümüş rengi bir yıldız gördü. Yıldız sakin bir kalp atışı gibi hafifçe yanıp söndü. "Yıldıza bak. Nefesin yıldızdan geliyor ve ona dönüyor. Yıldız senin merkezin."

Eve huzursuz bir şekilde başını ekranın tersine çevirip Mira'nın yatıştırıcı sesini engellemek için cinayet dosyasıyla ilgili şeyler düşünmeye çalıştı.

Yanlışlıkla hipnotize olunabileceğini sanmıyordu ama risk almaya da gerek yoktu. Sakin müzik, Mira'nın kısık sesi, Celina'nın derin nefesleriyle zaman akıp gitti.

Eve ekrana bakma riskine girince, gümüş yıldızın bu kez ekranı doldurduğunu, Celina'nın bakışlarının ona odaklandığını gördü.

"Şimdi yıldıza doğru süzülüyorsun. Görebildiğin tek şey o, görülebilecek tek şey o. Gözlerini kapat ve içindeki yıldızı gör. Onunla birlikte süzül. Çok rahatsın, tüy kadar hafifsin. Tamamen güvendesin. Artık uyuyabilirsin ve uyurken sesimi duyacaksın. Konuşabilecek, karşılık verebileceksin. Yıldızı içinde tutacak ve güvende olduğunu bileceksin. Saymaya başlayacağım, on dediğimde uyuyacaksın."

Mira sayarken, ekranı kenara bırakıp hayati belirtilerini kontrol etmek için bir kez daha Celina'nın etrafını dolaştı.

"Uyuyor musun Celina?"

"Evet."

"Rahat mısın?"

"Rahatım."

"Sesimi duyabilir, yanıt verebilirsin. Sol kolunu kaldırır mısın?"

Celina sol kolunu kaldırınca, Mira Eve'e bakıp başını salladı. "Kolunu indir. Güvendesin, Celina."

"Evet, güvendeyim."

"Bana adını söyle."

"Celina Indiga Tereza Sanchez."

"Hiçbir şey sana zarar veremez. Seni geriye götürdüğümde, senden zor bir şeyi görmeni istediğimde, zor bir şeyi söylemeni istediğimde bile güvendesin. Anlıyor musun?"

"Evet. Güvendeyim."

"Parka geri dön Celina. Central Park'a. Gece vakti, serin bir gece ama rahat. Ne görüyorsun?"

"Ağaçlar, çimenler ve gölgeler, sokak lambalarının ışığı yaprakların arasından süzülüyor."

"Ne duyuyorsun?"

"Caddeden geçen arabaların sesini. Müzik, arabalardan biri geçip giderken açık penceresinden yükselen müziği. Neo-punk tarzı. Sert. Ama umursamıyorum. Ayak sesleri duyuyorum. Biri karşıdan karşıya geçiyor. Keşke o kadın buraya gelmese."

"Kadını görüyor musun? Kadın sana doğru geliyor. Tasmalı küçük bir köpeği var."

"Evet. Evet, onu görüyorum. Küçük, beyaz bir köpek, şaşkın küçük bir köpek yanında hızlı adımlarla yürüyor. Kadın köpeğe gülüyor."

"Kadın nasıl görünüyor?"

"Güzel. İçten bir güzelliği var. Kahverengi, açık kahverengi saçı omuzlarına varıyor. Gözleri... karanlık olduğu için rengini göremiyorum. Gözleri de kahverengi olabilir

ama emin olamayacağım kadar karanlık. Kadın beyaz, formda ve sağlıklı. Köpeğiyle yürüyüş yaparken mutlu görünüyor. Köpekle konuşuyor. 'Bu gece sadece kısa bir yürüyüş olacak,' diyor. 'Şimdi uslu bir köpek ol.'"

Celina'nın nefesi kesilirken sesi fısıltıya dönüştü. "Orada biri var. Biri onu izliyor."

"Sorun değil. O adam sana zarar veremez. Seni göremez ya da duyamaz. Onu görebiliyor musun?"

"Hava... karanlık. Gölgeler. Gölgelerin arasından kadını izliyor. Adamın hızla nefes aldığını duyabiliyorum ama kadın onu duyamıyor. Onu duyamıyor. Adamın onu izlediğinin farkında değil. Orada olduğunu bilmiyor ta ki... Hayır!"

"O adam sana zarar veremez Celina. Sesimi dinle. Hiçbir şey sana zarar veremez. Güvendesin. Mavi havayı içine çek ve beyaz nefes ver."

Celina'nın nefesi düzene girdi ama sesi titremeye devam etti. "Adam onun canını yakıyor. Kadının üzerine atladı, ona vurdu ve küçük köpek tasmasını yerde sürükleyerek kaçtı. Onu incitiyor, ona vuruyor. Kadın karşı koyuyor. Mavi, kadının gözleri mavi. Artık korku dolu gözlerini görebiliyorum. Kaçmaya çalışıyor ama adam çok iri. Çok hızlı! Onun üzerindeyken kadın çığlık atamıyor, çığlık atamıyor. Onu ağırlığıyla eziyor."

"Celina. Adamı görebiliyor musun?"

"Onu görmek istemiyorum. Bunu istemiyorum. Beni görebilir. Beni görürse... "

"Seni göremez. Sen süzülüyorsun, o bunu göremez. Güvendesin, sadece havada süzülüyorsun."

"Beni göremez."

"Doğru."

"Yapabileceğim bir şey yok." Celina huzursuz bir şekilde koltuğunda kıpırdandı. "Neden bunu görmek zorundayım? Kadına yardım edemiyorum."

"Evet, ona yardım edebilirsin. Adama bakıp bana ne gördüğünü söylersen, bunun o kadına faydası olur. Adama bak Celina."

"İri yarı. Çok iri. Güçlü. Kadın onu üzerinden itemiyor, onunla baş edemiyor. O... "

"Adama bak Celina. Sadece ona bak."

"O... Siyah, siyah giyinmiş. Gölge gibi. Elleri... elleriyle kadının giysilerini çekiştirip yırtıyor. Ona fahişe olduğunu söylüyor. 'Hoşuna gitti mi, seni fahişe. Şimdi sıra sende orospu.'"

"Adamın yüzü, Dr. Mira," diye mırıldandı Eve. "Bana onun yüzünü tarif etsin."

"Adamın yüzüne bak Celina."

"Korkuyorum."

"O seni görmüyor. Ondan korkmana gerek yok. Adamın yüzüne bak. Ne görüyorsun?"

"Öfke. Hiddet. Çarpık bir surat. Gözleri kara, kapkara ve kör. Adamın gözlerini göremiyorum. Bir şey takmış. Gözlük, gözünde gözlük var, kafasının etrafına bir bantla bağlı. Kafası parlıyor. Yüzü parlıyor. Korkunç. Kadına tecavüz ediyor. Homurdanarak zorla onun içine giriyor. Bunu görmek istemiyorum."

"Sadece yüzü."

"Yüzünde bir şey var. Bir maske mi? Parlıyor. Maske değil. Parlak ve kaygan bir şey. Beyaz değil. Parlaklığın altında yüzü beyaz değil. Kahverengi. Bronzlaşmış. Bilmiyorum."

Celina başını sağa sola çevirirken hızlı, kesik kesik nefesler almaya başladı. "Yüzü geniş, geniş ve köşeli."

"Kaşları," diye hatırlattı Eve.

"Adamın kaşlarını görüyor musun Celina?"

"Çok koyu ve gür. Şu anda onu öldürüyor. Kırmızı kurdeleyi iyice sıkıyor. Kadın nefes alamıyor. Nefes alamıyoruz."

"Onu uyandırmalıyım," dedi Mira Celina nefes nefese kalınca. "Celina, şimdi başını çevir. Onları görme ve yıldızına bak. Yıldızını izle. Onu görebiliyor musun?"

"Evet, ben..."

"Görebildiğin tek şey o. Sadece yıldız. Güzel, huzurlu. Şimdi geri dönmen için sana rehberlik edecek. Seni eve geri getirecek. Çok yavaşça aşağı doğru süzülüyorsun. Rahat ve tazelenmiş hissediyorsun. Gözlerini açmanı söylediğimde uyanacaksın ve gördüğün, anlattığın her şeyi hatırlayacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet. Uyanmak istiyorum."

"Şimdi uyanıyorsun, uyku katmanlarının arasından çıkıyorsun. Gözlerini aç Celina."

Celina gözlerini kırpıştırarak açtı. "Dr. Mira."

"Evet. Bir süre yerinden kıpırdama. Sana içecek bir şey getireceğim. Çok iyiydin."

"Onu gördüm." Celina başını çevirip Eve'e baktı. "Onu gördüm Dallas." Dudaklarında bir gülümseme seğirirken elini uzattı.

Eve kalkıp Celina'nın elini hafifçe sıktıktan sonra Mira'nın ona su vermesi için geri çekildi.

"Görsen onu tanır mısın?" diye sordu Eve.

"Yüzü." Celina başını iki yana sallayıp suyu yudumladı. "Zor. Güneş gözlüğü gözlerini gizliyor ve yüzündeki her neyse onu çarpıtıyordu. Daha önce de söylediğim gibi, vücut yapısını biliyorum. Artık adamın melez, esmer ya da bronzlaşmış olduğunu biliyorum. Yüzünün biçimini de. Kel. Saçını bütünüyle kazıtmış ya da kazımış gibi. Yüzünde ne olduğunu anlamıyorum."

"Muhtemelen bir yalıtıcı. Kalın bir tabaka halinde. Peki ya sesi? Belirgin bir aksanı var mı?"

"Hayır... Hayır. Boğuk bir ses ama öfkesinden kaynaklanıyor olabilir. Yine de bağırmadı, tecavüz esnasında bile bağırmadı... Sesinin alçak çıkmasına özen gösterdi."

"Yüzükleri, aksesuarları, dövmeleri, yara izleri ya da doğum lekesi var mıydı?"

"Hiçbir şey görmedim. Fark etmedim. Tekrar deneyebilir miyiz, belki o zaman... "

"Kesinlikle olmaz." Mira ışıkları açtı. "En erken yarın akşama kadar bir başka seansa izin veremem. Kusura bakma Eve. Bu tür şeyler aceleye getirilmez."

"Ben iyiyim," diyerek karşı çıktı Celina. "Aslına bakarsanız, başlamadan öncesine kıyasla daha da iyiyim."

"İyi hissetmeye devam etmeni istiyorum. Evine gidip dinlenmeli, yemek yemelisin."

"O yemek koca bir kadeh şarap içerebilir mi?"

"Elbette." Mira Celina'nın omzuna hafifçe vurdu. "Buna odaklanmamak için ne gerekiyorsa yap ki, yarın bir sonraki adımı atabilelim."

"İlerleme kaydettiğimi hissediyorum. Yarın o kadar zor olmayacak. Bakabileceğim fotoğraflar var mı?" diye sordu Eve'e. "Yarınki seanstan önce fotoğrafları görürsem onu tanıyabilirim."

"O zamana kadar birkaç fotoğrafı bir araya getirmeye çalışırım."

"Pekâlâ." Celina bardağını kenara koydu. "Gidip o şarabı içeceğim."

"Seni kapıya kadar geçiririm."

Mira'nın sekreteri günü sonlandırmaya hazırlanırken, Eve saatin neredeyse altı olduğunu gördü. Kımıldama vakti gelmişti.

"Belki bu iş sona erdiğinde, birlikte birer kadeh şarap içebiliriz."

Eve önden asansöre doğru ilerledi. "Kulağa güzel geliyor. Şu hipnoz denen şey, biri sana sakinleştirici vermiş gibi mi hissettiriyor? Yani, kendinde değilmişsin gibi mi?"

"Hayır. Belki biraz. Ama bağlısın, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir yanın güvende olduğunun ve geri dönebileceğinin farkında."

"Hımm."

"Biraz tuhaftı fakat rahatsız edici değildi. Hipnoz esnasında gördüklerimi değil, süreci kastediyorum. Gitmem gereken yer hiç hoş bir yer değildi, sanırım hipnoz bana görünenleri bir şekilde belirgin kıldı. Özünde, yalnızken gördüklerimden çok da farklı değil."

"O kısmı hallettin."

"Kesinlikle halletmeliyim. Umarım yeteneğimin saptığı bu yeni yol bir seferliktir. Öyle değilse bile gelecek sefer daha iyi üstesinden geleceğim."

"İyi idare ettin. Bu labirentten çıkış yolunu bulabilecek misin?"

"Evet."

"Geri dönmeliyim." Eve kendi bölümüne doğru işaret etti.

"Sabahın erken saatlerinden beri mesaide değil misin?"

"Burada işler böyle yürüyor."

"Sen de iyi idare ediyorsun," dedi Celina içtenlikle. "Yarın Mira'nın ofisinde görüşecek miyiz? Daha erken gelip fotoğraflara bakmamı istersen haber ver."

"Seni ararım."

Eve Celina'nın yanından ayrılıp dolambaçlı yollardan ilerleyerek Cinayet Masası bölümüne döndü. Peabody'nin masasına uğrayıp hafifçe tıklattı, ona işaret edip ofisine yöneldi. "Basit bir eşkâl aldık. Elimizdeki verilere ek olarak, bu orospu çocuğu gerçekten iri. Melez ya da... "

"Daha önce beyaz olduğunu söylemişti."

"Yalıtıcı onu yanıltmış. Anladığım kadarıyla kalın bir tabaka sürüyor, muhtemelen tam olarak şeffaf olmayan bir şey kullanıyor. Melez, esmer ya da bronzlaşmış. Kel. Kafa

ayna gibi. Yüzü köşeli; gür, koyu kaşları var. Bu kez seçebildiği belirgin bir iz yok. Saldırı esnasında koyu renk güneş gözlüğü takıyor."

"Allahım."

"Belki adamın gözlerinde bir sorun vardır; başka bir sembol ya da patolojisinin bir sonucu da olabilir. Göz hastalıkları ya da hassasiyetlerini araştıracağız."

"Funk[28] bağımlıları ışığa duyarlıdır."

"Funk aldığını sanmıyorum. Vücudunu desteklemek için steroid alıyor olabilir. Benim için elinde ne var?"

"Sommers'ın geceyi birlikte geçirdiği insanların hiçbiri ona bir robot ya da oyuncak kedi vermemiş, onu daha önce böyle bir şeyle gördüklerini hatırlamıyorlar. Alışverişlere göz atmaya başladım ama henüz bir şey bulamadım."

"Onu çabucak gözden geçir, sonra Feeney'le birlikte sahada biraz fazla mesai yapacaksın."

"Feeney mi?"

"Çıkardığı eşleşme listesini bölüşeceğiz. Bu gece mümkün olduğunca ilerleme kaydetmek istiyorum. İşi Feeney'le birlikte yüklen. Roarke'u da dahil edeceğim. Zaten her şeyden büyük ölçüde haberi var. Beni bir başka rütbeliyi bilgilendirmekten kurtarır."

Eve duraksayıp masasının köşesine oturdu. "Dinle, şansınız yaver gider ve bu gece bu adamı yakalarsanız, onu kolayca etkisiz hale getirmenize izin vermeyecek."

"Bana dikkatli olmamı söylemeyeceksin, değil mi?"

"Sana uslu durmanı söyleyeceğim. Tetikte ol. Onu enselerseniz ve ikinizden birine saldırmaya kalkarsa, öncelikle senin üzerine atılacak."

"Kadın olduğum için."

---

[28] Serinin önceki kitaplarında adı geçen, ışığa duyarlılık, renkleri ayırdetmekte güçlük, göz bebeklerinde küçülme, gözlerde kızarıklık gibi etkileri olan uyuşturucu bir madde. (ç.n.)

"Doğru. Ona fırsat verirsen canını yakar."

"O yüzden ona izin verme. Aynı şey sizin için de geçerli efendim."

"Feeney'ye eşkâlin geri kalanını ver. Sakın unutma. Peruk takıyor olabilir, o yüzden..."

"Dallas, bu benim yuvadan ilk uçuşum değil."

"Pekâlâ. Evet. Tamam. Evet." Eve huzursuzca ayağa kalktı ama kahve yerine suyu tercih etti. Su şişesini açarken aşırı kafein tükettiğini hatırladı. "İçimde kötü bir his var, hepsi bu."

"Eve varınca seni arayıp haber vermemi ister misin anneciğim?"

"Hemen kaybol."

"Kayboluyorum."

Eve masasına oturdu, Mira'yla yaptıkları seansı cinayet dosyasına ekleyip notlarını günlük raporunda bir araya getirdi.

Roarke ona en geç yedi buçukta ofisinde olacağını söylemişti, o yüzden hâlâ biraz vakti vardı. Göz hassasiyetleri hakkında araştırma yapmaya başladı, sonra bilgisayarı uğuldamaya bıraktı ve yerinden kalkıp pencerenin kenarına gitti.

İçinden bir kez daha, kötü bir his, diye tekrarlarken şehrine baktı.

Altıncı his gibi bir şey değildi. Ona göre, sahip olduğu, yaptığı her şey paranormalin antiteziydi. Doğaldı, hatta bir açıdan ilkeldi; tıpkı ilk insanların ne zaman avlanacaklarını ya da saklanacaklarını bilmeleri gibi.

İçgüdüsel diyebilirdi ama bu kelime ona hep cafcaflı gelmişti. Polis işinin de cafcaflı bir tarafı yoktu.

His, kelimenin tam anlamıyla, sezgileri, tecrübesi ve analiz etmekle uğraşmayacağı bir bilginin karışımıydı.

Eve katilin bir sonraki hedefini çoktan belirlediğini biliyordu. Tek merak ettiği, bu gece kime, nerede saldıracağıydı.

On Sekizinci Bölüm

Roarke şık koyu renk takım elbisesiyle, Eve'in polis merkezinin garajındaki yeni arabasının etrafında döndü. "Bu terfini incelemeye bir türlü fırsatım olmadı. Zamanı çoktan gelmişti."

"İşimi görüyor."

"Bir öncekinden daha iyi işini gördüğünü umuyorum." Roarke kaportaya hafifçe vurdu. "Kaporta kilidini aç."

"Neden?"

"Motoruna bakabilmem için."

"Ne gerek var? Çalışıyor. Bilmen gereken başka bir şey var mı? Ona bakman hiçbir şeyi değiştirmez."

Roarke ona acıyarak bakıp gülümsedi. "Sevgili Eve, makinelere olan ilgisizliğin ve cahilliğin tam kadınlara özgü bir şey."

"Sözlerine dikkat et dostum."

"Bunun altında ne olduğunu bilmek istemez misin?" Roarke tekrar kaportaya vurdu. "Seni gitmek istediğin yere götüren şeyin ne olduğunu öğrenmek istemez misin?"

"Hayır." Roarke biraz merakını uyandırsa da Eve karşı çıktı. "Zaten planladığımdan daha geç bir başlangıç yapıyorum. Hadi kımıldayalım."

"Şifreleri söyle." Eve suratını asınca Roarke tek kaşını kaldırdı. "Onunla oynamama izin vermeyeceksen, en azından sürmeme izin verebilirsin."

Eve bunun adil olduğunu düşündü. Roarke iş için ona gecesini ayırıyordu. Eve şifreleri verdikten sonra arabanın etrafını dolaşıp yolcu tarafına geçti. "Departman olarak vakit ayırmana ve yardımlarına minnettarız falan filan."

"Lütfen, minnettarlığı abartıyorsun."

Roarke direksiyonun başına geçti, sürücü koltuğunu istediği şekilde ayarlayıp gösterge paneline göz gezdirdi. Veri ve iletişim sisteminin orta ayar olduğunu tahmin etti. New York Polis Departmanının, araçlarında son teknolojiyi tercih etmemesi onu şaşırttı.

Motoru çalıştırınca duyduğu ses hoşuna gitti. "En azından, bu kez elinin altında daha fazla beygir gücü var." Sonra Eve'e gülümsedi. "Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

"Önemli değil. Bir şeylerle meşgul oldum. Yirmi dakika öncesine kadar Feeney işten ayrılamadı, o yüzden Peabody'le geç bir başlangıç yaptı."

"Öyleyse, arayı kapatalım." Roarke park yerinden çıktı ve garajın girişine kadar yavaş sürdü. Trafik ağma göz attı.

"Ahh, Roarke!"

Hızla trafiğe daldı, taksiler, arabalar ve tek kişilik araçların etrafından dolaşıp trafik lambası kırmızıya geçmeden önce onu kıl payı atlattı. "Fena değil," dedi.

"Bu şeyi ilk haftadan hurdaya çevirirsem kendimi asla affettiremem."

"Hı-hı." Roarke dikey geçiş yapıp köşeyi dönene kadar o şekilde sürmeye devam etti. "Dönüşler biraz daha yumuşak olabilir ama iyi idare ediyor."

"Trafik polisleri seni uyarırsa, onlara kuralları ihlal etmeleri için rozetimi göstermeyeceğim."

"Yana manevralarda da sorun yok," dedi Roarke test ettikten sonra. "Pekâlâ, nereye gidiyoruz?"

Eve uzun ve derin bir nefes aldı, Roarke'un sorusuyla biraz kendine gelip harita sistemine ilk isimle adresi söyledi. "Rotanın ön cama mı, yoksa monitöre mi yansıtılmasını istersin?"

"Monitör yeterli."

Eve, "Monitöre," komutunu verdi, harita belirince gülümsemesine engel olamadı. "Sesi kapatmıştım. Bir şey için komut verdiğimde bana gevezelik ediyordu. İnsanların böyle devre dışı bırakma özelliği olmaması ne kötü."

Eve rotayı ezbere söyledi.

"Celina'nın seansı nasıl geçti?" diye sordu Roarke.

"İyi idare etti. Birkaç detay daha edindik ama zor ilerliyor. Mira yirmi dört saat ara vermeden bir seans daha yapmayı kabul etmedi."

"Yavaş bir süreç."

"Evet ama katil ağırdan almayacak. Peşinde olduğu sadece kadınlar değil, onun üzerinde otorite sağlamış kadınlar."

"Sembolik olarak."

"Belki de onu yanlış yönlendirdim, Nadine'le yaptığım röportaj ve ardından basın toplantısı onu iyice kışkırttı. Saldırıları hız kazandı."

"Sen onu kışkırtsan da kışkırtmasan da, onu durdurana kadar cinayet işleyecek."

"Evet, bunu yapacağım. Çok yakında onu durduracağım."

Eve'in ilk durağı Randall Beam'di. Adam kapısında bir polis görmekten hoşlanmadı.

"Bakın, işim var. Evden çıkmak üzereydim. Ne oldu?"

"İçeri girebilirsek ne olduğunu anlatabiliriz. Belki o zaman işine geri dönebilirsin Randall."

"Off. Nasıl oluyor da polisler sabıka kaydında birkaç kavga olan bir adama sürekli rahatsızlık verebiliyorlar?"

"Tam bir muamma."

Eve içeri girer girmez odaya göz gezdirdi. Küçük bir odaydı, tiksindirici olmasa da bir erkekten beklenebilecek kadar dağınıktı. Havada, Narkotiğin kısa bir ziyaretine sebep olabilecek bir koku vardı ama Eve onu sıkıştırmak istemediği için bunun üzerinde durmadı.

Pencerelerde perdeler olması, içine göçmüş bir kanepenin köşelerine güzel görünen birkaç yastık sıkıştırılması şaşırtıcıydı.

Beam fiziksel olarak onun aradığı özelliklere uymuyordu. Adam 1.80 boyundaydı, 80 kilo ağırlığında sağlam ve kaslı bir vücudu vardı. On beş numara olanlara kıyasla, ayakları neredeyse narindi. Teninin rengi hastane beyazına çalıyordu, uzun kahverengi bir at kuyruğu vardı.

Eve'in yine de onunla biraz konuşması gerekiyordu. Randall'ın, Eve'in aradığı tipe daha yakın bir arkadaşı, erkek kardeşi ya da tanıdığı biri olabilirdi.

"Nerede olduğunu bilmek istiyorum Randall." Eve ona cinayetin işlendiği geceleri sorduktan sonra adam rahatsız ve üzgün bir halde dururken, bekledi.

"Nereden bileyim?"

"Dün gece nerede olduğunu bana söyleyemeyecek misin?"

"Dün gece mi? İçlerinden biri dün gece mi işlendi? Dün gece ben işten çıktıktan sonra mı? Kazançlı bir işim var."

"Aferin sana."

"İşten sonra, birkaç arkadaşımla Roundhouse'a uğradım. 4. Cadde'deki bar. Birkaç içki içtik, bir şeyler yedik

ve biraz bilardo oynadık. Barda çalışan bir vesikalı vardı. Adı Loelle miydi, neydi? Sarhoştum, onu sevişmek için özel odalardan birine çıkardım; Roundhouse'da iki oda var. Birkaç içki daha içtikten sonra sanırım saat iki civarı eve döndüm. Bugün izinliyim."

"Loelle ve arkadaşların bütün bunları teyit edecek mi?"

"Elbette. Neden olmasın? Loelle çoğu gece orada; ona sorabilirsin. Ike'a... Ike Steenburg'a da sorabilirsin, birlikte çalışıyoruz. Ne oldu?"

"Diğer iki geceyi de aradan çıkaralım."

Randall'ın, Napier'ın öldürüldüğü gece ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama Maplewood'un öldürüldüğü gece ne yaptığım tam olarak açıklamaktan kaçındı.

"Bir işim vardı. On birden biraz daha geç bir vakte kadar oradaydım. Sonrasında birkaç kişiyle işte, kahve içmeye gittim. Eve gece yarısını geçe döndüm. Artık gerçekten gitmeliyim."

"Ne işi Randall?"

Ayak diredi ve yanakları kızarana kadar yere baktı. "Neden söylemek zorundayım?"

"Çünkü bir rozetim var ve senin de sabıka kaydın var, bilmeliyim. Beni tekrar sormak zorunda bırakırsan aldığım zoner kokusuyla daha çok ilgileneceğim."

"Allahım. Polisler. Hep rahatsızlık veriyorsunuz."

"Evet. Mesleğimin her sabah yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yataktan kalkmamı sağlayan kısmı bu."

Randall derin bir nefes aldı. "Oğlanların bunu duymasını istemiyorum."

"Ben acayip ketum bir ruha sahibimdir."

Randall bakışlarını kaldırıp Eve'in yüzünde gezdirdikten sonra Roarke'a çevirip sırtını kamburlaştırdı. "Yanlış bir fikre kapılmanızı istemiyorum. Eşcinsel değilim. Ortalıkta

kadınlar varken erkekler neden birbirini becermek ister, anlamıyorum. Ama biliyorsunuz, başkalarını olduğu gibi kabul etmek gerekir."

"Etkileyici bir felsefe Randall. Anlat bakalım."

Randall burnunu çekip ağırlığını diğer ayağına verdi. "Sadece... son kavga baskınında, öfke kontrolü eğitimi almam gerektiğini söylediler. İnsanları yumruklamayı, kavga çıkarmayı bırakmam için. Ama kaşınmayan birini hiç yumruklamadım."

Eve kendinde bir sorun olduğunu düşünmekle beraber Randall'dan hoşlanmaya başlamıştı. "Nasıl olduğunu bilirim."

"Boktan. Terapi gibi bir şey almamı söylediler. Mesleki, eğlenceli, rahatlatıcı bir şey. Her neyse. Gidip elişi kursuna yazıldım."

"Elişiyle uğraşıyorsun."

"Bu beni eşcinsel ya da öyle bir şey yapmaz." Roarke'a itiraz etmesi için meydan okur gibi sert bir bakış attı.

"Perdeleri sen mi diktin?" diye sordu Roarke tatlılıkla.

"Evet. Ne olmuş?" Randall yumruklarını sıktı.

"Çok iyi bir iş çıkarmışsın. Bana kalırsa, kumaş ve renk çok uyumlu."

"Pekâlâ." Randall önce Roarke'u, sonra perdeleri süzdü. Ardından omuz silkti. "Güzel oldu. Yaratıcı, yani terapi niteliğinde. Bu işe ısınmaya başladım. Total Crafts'ta yastıklar üzerinde çalışıyordum, kulüpleri ve eğitmenleri var. Bahsettiğin gece oradaydım. Malzemeleri indirimli veriyorlar, gerekirse onların makinelerini kullanabiliyoruz. İlginç bir şey. Bu gece de iğne işi dersim var. Ne yaptığını bilirsen, her türlü şeyi yapabilirsin."

"Eğitmenin ve sınıf arkadaşların bunu doğrular mı?"

"Evet. Ama oraya gidip sorular sorar, sabıka kaydımdan bahsedersen bu beni bitirir. Kursta flört etmeyi düşündüğüm birkaç kadın var, bu işi mahveder."

"Ketum ruhumu unutuyorsun Randall. Arkadaşlarından herhangi biri bu hobinden haberdar mı?"

Randall'ın yüzü ifadesizleşti, sersemlemiş gibiydi. "Elbette, hayır. Arkadaşlarıma bu manyak perdelerden, yastıklardan bahseder miyim hiç? Onları dövmek zorunda kalana kadar benimle dalga geçerler. O zaman öfke sorunumun üstesinden gelemem."

"Çok haklısın," dedi Eve.

"Kapıyı açtığı andan itibaren o olmadığını biliyordun." Roarke tekrar direksiyonun başına geçti.

"Evet ama etabı koşmak zorundasın. Arkadaşlarının bilmediğini söylüyor fakat biri bilebilir. Birlikte çalıştığı, bilardo oynadığı biri. Bir komşu." Eve omuz silkti. "Kurdeleyi Randall'dan aşırmış ya da satın alırken onun ismini kullanmış olabilir. İhtimalleri göz ardı edemeyiz. Hadi, sıradakine bakalım."

***

Eve yapılması gereken her şeyi eksiksiz bir şekilde yerine getirdi, Roarke yemek vakti geldiğini söyleyince de hiç itiraz etmedi. Mumlarla süslü masaların, burunları havada garsonların olduğu bir Fransız restoranı seçince onunla tartışmadı.

Roarke'un adı, kusursuz hizmet beklenilen bir köşe masaya otuz saniye içinde oturmalarını sağladı. Roarke yemek seçimini ona bıraktı.

Eve kara kara düşünerek tabağına baktı, yemeğiyle oynadı, yemekten ziyade tabaktaki yerlerini değiştirip durdu.

"Bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle." Roarke onun elini tuttu. "Cinayet dosyasından fazlası olmalı."

"Sanırım aklımda birçok şey dolaşıyor."

"Birini söyle."

"Peabody'ye... küçükken olanları anlattım."

Roarke'un parmakları onunkilere kenetlendi. "Anlatıp anlatmayacağım merak ediyordum. Anlatmaman ikiniz için de zor olurdu."

"Biz ortağız. Ortağına güvenmek zorundasın. Kıdemliyim ve tereddüt etmeden emrimi yerine getirmesini bekliyorum. Bunu yapacağını biliyorum ama ondan daha yüksek rütbeli olduğum için değil."

"Ona anlatmanın tek sebebi bu olamaz."

"Hayır. Hayır, değil." Eve mum ışığının içinden ona baktı. "Bu tür cinayet dosyaları içime işliyor. Çok dikkatle baktığım ya da bazı şeylere dikkatle bakmaya dayanamadığım için bir hata yapabilirim."

"Sen asla başını çevirmezsin Eve."

"Ama istiyorum. Bazen başımı çevirmek istiyorum; aradaki fark çok ince bir çizgi. O her gün benimle ve iyi bir polis. Yanılıp yanılmadığımı fark eder; yanılırsam da sebebini bilmeye hakkı var."

"Sana katılıyorum. Ama ona söylemenin bir sebebi daha var."

"O arkadaşım. Sanırım Mavis'ten sonra en yakın arkadaşım. Mavis farklı."

"Ah, hem de nasıl."

Eve, Roarke'un umduğu gibi güldü. "Bir polis değil, o sadece Mavis. Bu olaydan kısmen bahsettiğim ilk kişi. Herhangi bir kısmını *anlatabildiğim* ilk kişi oydu. Feeney'e anlatmam gerekirdi. Ortaktık, ona anlatmam gerekirdi. Ama bilmiyordum, ortak olduğumuz dönemde çoğunu hatırlamıyordum, ayrıca..."

"O bir erkek."

"Sana anlattım. Sen de bir erkeksin."

"Ben senin için bir baba figürü değilim," dedi Roarke, Eve'in hemen su bardağına uzanmasını izlerken.

"Sanırım. Demek istediğim, hayır, elbette değilsin. Feeney belki... bir açıdan öyle. Önemi yok," dedi Eve. "Ona anlatmadım. Mira'ya neredeyse kazara söyledim ama o bir doktor. Asla hiç kimseye sana ve Peabody'ye döktüğüm kadar içimi dökmedim."

"Ona her şeyi anlattın mı?"

"Öldürmemi mi kastediyorsun? Evet. Onu paramparça ettiğimi umduğunu söyledi. Ağladı. Off."

Eve başını ellerinin arasına aldı.

"Bu konuya dair en çok canını sıkan şey bu mu? Senin için üzülmesi mi?"

"Ona bu yüzden anlatmadım."

"Arkadaşlık, ortaklık. Bunlar sadece güvenden ibaret değil Eve. Şefkatle de ilgili. Hatta sevgiyle. Eğer Peabody o çocuk için şefkat ve öfke duymasaydı, senin arkadaşın olmazdı."

"Sanırım bunu biliyorum. Sana aklımdaki diğer şeylerden birini söyleyeceğim, sonra da listeyi tamamlamak zorundayız. Bugün hipnoterapi seansını izledim. Mira bundan daha önce de söz etmişti, ısrar etmedi ama bana bazı şeyleri yüzeye çıkarmama ve içimi boşaltmama yardımcı olabileceğini söyledi. Ne kadar çok şey hatırlarsam, üzerinde o kadar kontrol sağlayabilirim. Bilmiyorum ama geçmişe dönebileceğimi sanmıyorum Roarke. Kâbuslardan kurtulmak anlamına gelse bile bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Denemeyi hiç düşündün mü?"

"Daha sonrası için tamamen elememiştim. Sonra bir ara. Fakat test edilmeye çok benziyor. Görev sırasında

birini öldürürsen teste girmen gerekir. Bu zorunlu bir harekât prosedürü. Nefret etsen de yapmak zorundasın. Beni köşeye sıkıştır ve bütün kontrolümü elimden al, belki de böylesi daha iyi, demek gibi bir şey."

"Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan ama hipnoterapiyi denemek istediğinden emin değilsen, başka yöntemler var Eve."

"Benim için geçmişimi karıştırabilirsin, tıpkı kendi geçmişini karıştırdığın gibi." Eve tekrar suyunu aldı. "Bunu düşündüm. Denemek istediğimden emin değilim ama biraz daha düşüneceğim. Sanırım daha önce İç Güvenlik Teşkilatının babamı takip ettiğini, benden ve bana ne yaptığından haberdar olduklarını, soruşturmalarının bütünlüğünü korumak için her şeye göz yumduklarını keşfetmemiz... "

Roarke İç Güvenlik Teşkilatının bütünlüğüne sunturlu bir küfür etti. Bunu özellikle kibar bir Fransız restoranında duymak Eve'e trajikomik geldi.

"Pekâlâ, evet. Bilen diğer insanları bulmak bir süre aklımdaydı. Kendi kendime resmi bir görevli uğruna bir sivili feda edip edemeyeceğimi sordum."

"Bunu asla yapmazsın."

"Hayır, yapmam. Bile bile, kendi rızamla yapamam. Ama dışarıda kendilerini sağlam vatandaşlar olarak gören, bunu yapabilecek insanlar var. İstedikleri ya da ihtiyaç duydukları şeyler uğruna başkalarını feda edebilecek kişiler var. Hafif ve ağır haliyle bu her gün oluyor. Çoğunluğun iyiliği, kendi iyilikleri ya da kendilerine göre başka birinin iyiliği için. Eylemle ya da eylemsizlik tercihiyle, bu Allahın belası insanlar sürekli başkalarını feda ediyor."

Peabody metrodan indiğinde esnememek için kendisini tuttu. Saat henüz on bir olmamıştı ama bitkindi. En azından

aç değildi, yemek molası vermek Feeney'yi de onun kadar memnun etti. Midesi çıtır tavuk parçalarıyla, en azından tavuk olduğu iddia edilen şeylerle doluydu; o karışımın içinde başka ne olduğunu sorgulamak istemiyordu.

Bir tür açık sarı sosa batırılınca fena olmuyordu.

Elbette, başka her şeyden mahrum kalıyorlardı ama bir rozetlinin hayatı böyleydi.

Peabody sokak seviyesine çıkan basamakları tırmanırken avuçiçi linkini çıkardı.

"İşte orada." McNab, ağzı kulaklarında bir halde ekranda belirdi. "Eve mi dönüyorsun?"

"Birkaç blok ötedeyim. Çok yol kat ettik ama bir şey bulamadık."

"Olacağı buydu."

"Bunu söyledin. Paketleme işini ilerlettin mi?"

"Bebeğim, kapıdan içeri girer girmez, bana kocaman, ıslak bir öpücük vereceksin. Her şey bitti, artık buradan taşınmaya hazırız."

"Gerçekten mi? *Gerçekten mi?*" Peabody kaldırımda küçük bir sevinç dansı yaptı. "Geriye çok fazla şey kalmıştı, bunca zamandır çalışıyor olmalısın."

"Islak öpücük hayali teşvik edici oldu."

"Eşyalarımdan hiçbirini atmadın, değil mi..."

"Peabody, yaşamak istiyorum. Küçük pelüş tavşanın da dahil olmak üzere hiçbir şeyi atmadım."

"Bay Kabarık Kuyruk'la dostluğum geçmişe uzanıyor. Beş dakika içinde orada olurum. Islak öpücüğe hazırlan."

"Söz konusu ıslak öpücük olduğunda, acayip bir izciye dönüşüyorum."

Peabody güldü, avuçiçi linkini cebine koydu. İçinden hayatın çok güzel olduğunu geçirdi. *Kendi* hayatı da çok güzeldi. Hatta, o sırada kesinlikle muhteşemdi. Kira

sözleşmesi imzalamak, hayatları, eşyaları ve tarzları birleştirmek, muhtemelen sonsuza kadar aynı yatağı paylaşmak gibi, aralarında yeni bir eve taşınmaktan doğan bütün küçük gerginlikler geçip gitmişti.

Bu ona doğru geliyordu. Sağlam olduğunu hissediyordu.

Bazen onu çok sinirlendirdiğini inkâr edemezdi. Ama McNab'den beklenebilecek bir davranış olduğunu *anlıyordu*. Bu ilişkilerinin, tarzlarının bir parçasıydı.

Peabody aşıktı. O bir dedektifti. New York Polis Departmanının en iyisiyle ortaktı, Eve muhtemelen dünyadaki en iyi polisti. Bir buçuk kilo vermişti. Pekâlâ, bir kilo ama şu anda o yarım kiloyu vermekle meşguldü.

Yürürken kafasını kaldırıp yukarı baktı, evinde yanan ışıklara gülümsedi... eski evim, diye düzeltti içinden. McNab dışarı bakmak, el sallamak ya da ona bir öpücük göndermek için her an pencereye çıkabilirdi. Başka bir erkek yapsa aptalca görünebilecek bir hareketti ama McNab yapınca, onu hoş bir şekilde heyecanlandırıyordu.

Peabody de ona bir öpücük yollayacak ama kendisini aptal hissetmeyecekti.

McNab'in pencereye çıkıp bu hayali gerçekleştirmesi için adımlarını biraz yavaşlattı.

Adamın nereden çıktığını anlayamadı.

Bulanık bir hareket belirdi. İriydi, sandığından daha iri ve hızlı. Siyah camlı bir güneş gözlüğü gözlerini saklıyordu ama Peabody adamın yüzünü gördüğü o bir saniye içinde başının dertte olduğunu anladı. Hem de büyük bir dert.

İçgüdüleri onu dönüp kalçasına taktığı silahına uzanmaya teşvik etti.

Azgın bir boğanın toslaması gibiydi. Peabody göğsünde ve yüzünde şiddetli bir ağrı hissetti. Bir şeyin kırıldığını duydu ve midesini bulandıran bir şaşkınlıkla kırılan şeyin içinde olduğunu fark etti.

Aklı durdu. Yuvarlanabilecek kadar yer açmak için adamın herhangi bir yerini hedef alacak bir tekme atmak bir düşünceden ziyade eğitim tecrübesiydi.

Ama adamı kımıldatamadı.

"Fahişe."

Adamın yüzü tepesinde belirdi, yüz hatlarını kalın bir tabaka yalıtıcı ve geniş, siyah camlı gözlüğü örtüyordu.

Zaman bir kağnı hızında geçiyor gibiydi. Uzuvları kurşun kadar ağırdı. Peabody onu tekmelemek için tekrar doğrulmaya çalıştı ama göğsü alev alev yanarken nefes almakta zorlandı. Kendine detayları hatırlamayı telkin etti.

"Fahişe polis. Seni mahvedeceğim."

Peabody, adamın tekmeleriyle acıdan iki büklüm halde silahını yokladı. Vücudunun birbiriyle bağlantısız yanları uyuşmuş olmasına rağmen, adamın tekmeleriyle yumruklarının şiddetini hissedebiliyordu.

Adam onu bez bir bebek gibi rahatlıkla kaldırdı. Peabody bu kez bir şeyin yırtıldığını hissetti.

Birisi çığlık attı. Ateş ederken karanlığın içine savrulduğunu hissetti.

McNab bir müzik açtı. Peabody onu aradığında sesi yorgun geliyordu, o yüzden özgür-çağcıların sevdiği, flüt ağırlıklı bir müzik seçti. Çarşaflar da dahil bütün eşyaları toplamayı bitirdiği için onun uyku tulumunda uyuyacaklardı. Peabody'nin bundan hoşlanacağını düşündü. Eski evlerindeki son gecede, kamp yapan çocuklar gibi yerde birbirlerine sarılıp yatacaklardı.

Sadece biraz dondurucu olacaktı.

Bir kadeh şarap doldurdu. McNab onun için bunu yapmaktan hoşlanıyordu, geç saatlere kadar çalıştığında,

Peabody'nin de aynı şeyi onun için yapacağını düşündü. Bu birlikte yaşayan çiftlerin yaptığı türden bir şeydi. Öyle sanıyordu.

İkisi de ilk kez resmi olarak biriyle birlikte yaşayacaktı. Yaşayarak öğrenmeye karar vermişlerdi.

McNab Peabody eve yürürken ona işitilebilir bir öpücük yollama fikriyle pencereye çıktığı anda bir çığlık duydu.

Koşarcasına mutfaktan çıktı, kolilerin üzerinden atlayıp oturma odasını geçerek pencereye vardı. Kalbi duracak gibi oldu.

Farkında bile olmadan eline aldığı silahı ve iletişim cihazıyla koşarak kapıdan dışarı çıktı. "Polis memurunun yardıma ihtiyacı var! Bütün birimler, bütün birimler, bir polis memurunun derhâl yardıma ihtiyacı var."

Merdivenlerden hızla inerken, bağıra bağıra adresi verdi. Dua ediyordu. Yalvarıyordu.

Peabody yarı kaldırımda, yarı sokaktaydı. Yerde yüzüstü yatıyordu; beton, kanıyla lekelenmişti. Bir adam ve kadın yanında diz çökmüştü, bir diğeri onlara doğru koşuyordu.

"Çekilin. Geri çekilin." McNab en yakındaki kişiyi görmeden itti. "Ben polisim. Ah Allahım. Ahh, lütfen, Dee."

Onu yerden kaldırıp kollarının arasına almak istedi ama buna cesaret edemeyeceğini biliyordu. Aksine, titreyen parmaklarını Peabody'nin boğazına koyup nabzını kontrol etti. Attığını hissedince, kalbinin teklediğini düşündü.

"Tamam. Ah, pekâlâ. Polis memuru yaralı!" İletişim cihazına aktardı. "Yaralı bir polis memuru var. Bulunduğum konumda acil tıbbi müdahale gerekiyor. Acele edin, Allah kahretsin. Acele edin."

McNab onun eline dokunurken, sıkmamak için kendisini zor tuttu. Nefes almaya devam etti.

"Bu konumdan güneye doğru hızla giden son model siyah ya da koyu mavi bir minibüs için tetikte olun."

Aracı yeterince net görememişti. Sadece Peabody'yi görmüştü.

McNab onun üzerini örtmek için gömleğini çıkarmaya başlayınca, adamlardan biri ceketini çıkardı. "Al, onu bununla ört. Yolun karşısından geliyorduk ve onu gördük..."

"Dayan Dee. Peabody, lütfen dayan." Peabody'nin elini tutmaya devam ederken, silahının diğer elinde olduğunu fark eden McNab kafasını kaldırıp etrafındaki insanlara baktı. Bakışları bir köpekbalığınınki kadar duygusuz ve soğuktu.

"İsimlerinizi istiyorum. Ne gördüğünüzü bilmeliyim."

Eve asansörden inip hastanenin koridorunda hızlı adımlarla ilerlerken, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Peabody," dedi, hemşire masasına rozetini sertçe yapıştırarak. "Dedektif Delia. Durumu nasıl?"

"Ameliyatta."

"Bu bana durumu hakkında bilgi vermiyor."

"Ameliyatta olmadığım için size onun durumunu söyleyemem."

"Eve." Eve masanın öteki tarafına atlayıp hemşireyi boğazlamadan önce Roarke onu dizginlercesine elini omzuna koydu. "McNab bekleme salonunda olmalı. Önce oraya gitmeliyiz."

Eve öfkesini ve korkusunu eşitlemek için güçlükle nefes aldı. "Birinden ameliyathaneye gidip onun durumunu öğrenmesini iste. Beni anlıyor musun?"

"Elimden geleni yaparım. Koridorun sonunda sol tarafta bekleyebilirsin."

"Sakin ol bebeğim." Roarke ona mırıldanıp bekleme alanına doğru giderken kolunu onun beline doladı. "Sakin olmaya çalış."

"Neler olduğunu öğrenince sakinleşeceğim." Eve bekleme salonuna girer girmez durdu.

McNab yalnızdı. Eve onun yalnız olmasını beklemiyordu. Bu tür yerler genellikle acı çeken insanlarla doludur. Ama pencerelerden birinin kenarında McNab tek başına durmuş dışarı bakıyordu.

"Dedektif."

McNab aniden arkasını dönerken, yüzünde üzüntü ve umut belirdi, sonra geriye sadece üzüntü kaldı. "Teğmen. Onu aldılar. Onu ameliyata ... dediler ki... Bilmiyorum."

"Ian." Roarke yanına gidip kolunu McNab'in omzuna dolayarak onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Bir dakika otur. Sana içecek bir şey getireceğim, bir dakika oturacaksın. Şu anda onunla ilgileniyorlar. Birazdan gidip neler öğreneceğime bakacağım."

"Bana neler olduğunu anlatmalısın." Eve, McNab'in yanına oturdu. Başparmaklarında birer yüzük olduğunu fark etti. Ellerinde Peabody'nin kanı vardı.

"Evdeydim. Her şeyi toplamıştım. Kısa bir süre önce onunla konuştum. Birkaç blok ötede olduğunu haber vermek için aradı. O sadece... dışarı çıkıp onu karşılamalıydım. Bunu yapmam gerekirdi. Dışarı çıksaydım, tek başına yürümek zorunda kalmazdı. Müzik dinliyordum. Siktiğimin müziği açıktı! Ben mutfaktaydım. Çığlıklara kadar hiçbir şey duymadım. Onun çığlığı değildi. Çığlık atmaya fırsatı olmamış."

"McNab."

Roarke Eve'in ses tonunu duyunca, ücretli oto-aşçıdan uzaklaştı. Müdahale edip onu uzaklaştırmak üzereyken değişikliği fark etti.

Eve uzanıp McNab'in kan bulaşmış ellerinden birini tuttu. "Ian," dedi. "Bana bir rapor vermelisin. Zor olduğunu biliyorum ama bana bildiğin her şeyi anlatmak zorundasın. Hiç detay alamadım."

"Bana bir dakika izin ver, olur mu? Bana bir dakika müsaade et."

"Elbette. Al... ne getirdiyse, iç."

"Çay." Roarke yüzü McNab'e dönük olacak şekilde önlerindeki masaya oturdu. "Biraz çay iç Ian, nefesinin normale dönmesine izin ver. Şuna bir bak."

McNab kafasını kaldırıp onunla göz göze gelene kadar Roarke elini McNab'in dizinden ayırmadı. "Sevdiğin, senin için tek olan birinin incinmesinin nasıl olduğunu bilirim. İçinde bir savaş çıkar, kalbin o kadar ağır gelir ki, vücudunun onu taşıyamayacağını düşünürsün. Bu tür bir korkunun adı yoktur. Elinden onunla beklemekten başka bir şey gelmez. Yardım etmemize izin ver."

"Mutfaktaydım." McNab avuçlarını sertçe gözlerine bastırdı. Sonra çayı aldı. "Birkaç blok ötede olduğunu söylemesinin üzerinden en fazla iki, üç dakika geçmiş olmalı. Muhtemelen metrodan yeni inmişti. Bir kadın çığlığı, bağırışmalar duydum. Pencereye koşunca onu gördüm..."

McNab iki eliyle çayı kaldırıp onu bir ilaç gibi yudumladı. "Yüzüstü yerde yattığını gördüm. Kafası ve omuzları kaldırımdaydı, geri kalanı caddedeydi. İki adamla bir kadın ona doğru koşuyordu. Güneye doğru son sürat giden bir araç gözüme ilişti."

McNab duraksayıp boğazını temizledi. "Silahımla cihazım yanımdaydı. Nasıl olduğunu bilmiyorum, hatırlamıyorum. Yardım çağırdım, onun yanına vardığımda bilinçsizdi, yüzü ve kafası kanıyordu. Giysileri kan içindeydi, yırtılmıştı."

McNab gözlerini sıkıca kapattı. "Kan kaybediyordu, nabzını kontrol ettim. Yaşıyordu. Silahını çıkarmıştı, sağ elindeydi. Herif silahını almamış. Silahını almamış orospu çocuğu."

"Adamı görmedin."

"Onu görmedim. Üç tanığın isimleriyle kısmen ifadelerini aldım ama sonra ilkyardım ekibi geldi. Onunla gitmek zorundaydım Dallas. Tanıkları olay yerine gelen üniformalılara bıraktım. Onunla gitmeliydim."

"Elbette, onunla gitmeliydin. Aracın modelini ya da plakasını görebildin mi?"

"Koyu renk bir minibüstü. Rengi seçemedim, sadece koyuydu. Siyah ya da koyu mavi olduğunu sanıyorum. Plakayı göremedim, ışık yanmıyordu. Tanıklar da görememiş. Adamlardan biri, Jacobs aracın yeni ve çok temiz göründüğünü söyledi. Belki Sidewinder ya da bir Slipstream'di."

"Saldırganı görmüşler mi?"

McNab'in bakışları yine sabitleşip donuklaştı. "Evet, onu çok iyi tarif ettiler. İri yarı, kuvvetli, kel, güneş gözlüklü bir adam. Peabody'yi tekmelediğini, üzerine bastığını görmüşler. Peabody yerde yatarken aşağılık herifin onu tekmelediğine tanık olmuşlar. Sonra onu kucaklamış, belki de minibüsün arkasına atacaktı. Ama kadın çığlık atınca adamlar bağırarak ona doğru koşmuşlar. O da Peabody'yi yere atmış. Onu yere bırakıp minibüse atladığını söylediler. Peabody bir el ateş etmeyi başarmış. Öyle söylediler. Adam onu yere atarken bir el ateş etmiş. Belki isabet etmiştir. Belki de adam bocaladı. Emin değiller, onunla gitmem gerektiği için takip edemedim."

"İyi iş çıkardın. Harikaydın."

"Dallas."

Bu kez gözyaşlarına hakim olmakta zorlanan Eve'di. McNab ağlamaya başlarsa, o da dayanamayacaktı. "Sakin ol."

"İlkyardım ekibi durumunun kötü olduğunu söyledi. Ambulanstaydık, onunla uğraşıyorlardı. Bana kötü olduğunu söylediler."

"Sana zaten bildiğin bir şeyi söyleyeceğim. Peabody kolay lokma değil. O güçlü bir polis, bunu atlatacak."

McNab güçlükle yutkunup başını salladı. "Silahı elindeydi. Silahını düşürmemiş."

"Peabody cesurdur. Roarke?"

Roarke başını salladı; Eve'le McNab'i bekleme odasında bırakıp bilgi almak üzere odadan çıktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Hırsla volta atarken bir hayvan gibi inledi. Ona dik dik bakan gözlerin önünde ileri geri yürüyerek bir çocuk gibi ağladı. Orospu *canını yakmıştı.*

Buna izin veremezdi. O günler *geride* kalmıştı, artık kimsenin onun canını yakmaması gerekiyordu. Asla. Ona bakın. Endişelerini gidermek için aynaların asılı olduğu duvara döndü. Şu *vücuda* bir bakın.

Boyu uzamıştı, tanıdığı herkesten daha uzundu.

Giysilerin ne kadara mal olduğunu biliyor musun, seni Allahın belası ucube? Kilonu sabit tutsan iyi olur, aksi takdirde çıplak dolaşırsın. Sürekli sana giysi almaya para yetiştiremem.

"Affedersin anne. Elimde değil."

Hayır, hayır! Üzgün değildi. Boyunun uzun olmasından memnundu. O bir ucube değildi.

Kuvvetlenmişti. Güçlü bir vücut yaratana kadar çalışmış, gayret etmiş, ter dökmüştü. Gurur duyabileceği, insanların *saygı duyduğu*, kadınlarınsa korktuğu bir vücudu vardı.

Çelimsizsin, zayıfsın, bir hiçsin.

"Artık değilim anne." Acımasızca sırıtarak sağlam kolunun pazılarını sıkıp gevşetti. "Artık değilim."

Ama kendisine bakarken bile, yaratmak için yıllarını verdiği adaleli vücudu karşısında aynanın önünde hayranlıkla kasılırken bile, küçülüp baygın gözlerini ona diken çökük yanaklı, uzun bacaklı, cılız oğlana dönüştüğünü gördü.

Oğlanın göğsünde yediği dayaklardan kalan kırbaç izleri vardı, cinsel organı annesinin sertçe ovarak yıkamasıyla tahrip olmuştu. Omuzlarına varan saçını ıslak ve kirli tutmaya zorluyordu.

"Bizi yine cezalandıracak," dedi küçük oğlan ona. "Bizi yine karanlığa kapatacak."

"Hayır! Bunu yapmayacak." Adam aynadan uzaklaştı. "Bunu yapmayacak. Ben ne yaptığımı biliyorum." Yaralı kolunu tutup odanın içinde ileri geri yürüyerek acısını bastırmaya çalıştı. "Bu kez cezalandırılacak. Emin olabilirsin. Fahişe polisin icabına baktım, değil mi? Değil mi?"

Onu öldürmüştü. Ah evet, birkaç yerini kötü bir şekilde kırdığından oldukça emindi. Ama *kolu!* Sıcaktı, omzundan parmak uçlarına kadar karıncalanma hissiyle birlikte bir uyuşukluk hissediyordu.

Kolunu gövdesine doğru tutup bir oğlan ile erkek arasında kalmış gibi inledi.

Annesi onu öpüp iyileştirecekti.

Annesi onu sersemletene kadar tokatlayıp karanlığa kilitleyecekti.

"Henüz işimiz bitmedi."

Küçük oğlanı, üzgün ve çaresiz küçük çocuğu duydu.

Hayır, işi bitmemişti. İşini bitirmezse cezalandırılacaktı. Kör edici karanlığa hapsedilecekti. Annesinin sesi çivi gibi kafasına saplanırken, yakılacak ve kırbaçlanacaktı.

Polisi geride bırakmaması gerekirdi ama her şey çok hızlı olmuştu. Çığlıklar, ona doğru koşan insanlar, kolundaki sersemletici sancı.

Kaçmak zorunda kalmıştı. Küçük oğlan ona *Kaç*, demişti. Başka bir seçeneği var mıydı?"

"Mecburdum." Dizlerinin üzerine çöküp sessizlikte süzülen, merhametsizce ona bakan gözlere yalvardı. "Gelecek sefere daha iyi olacağım. Bekleyin ve görün. Daha iyi olacağım."

Eve oturamıyordu. Koridora çıkıp biraz daha kahve aldı. Su gibi acı karışımı pencereye götürdü. Daha önce McNab'in yaptığı gibi dışarı baktı. Yaptığı ve hâlâ yapılması gereken şeyleri aklından geçirdi ama Peabody'nin hareketsiz bedeninin yattığı ameliyat masasının etrafında bileklerine kadar kana, onun kanına bulanmış, yüzleri belirsiz doktorların olduğunu hayal ettiği ameliyathaneye çaktırmadan girme fikrini bir türlü aklından çıkaramıyordu

Eve yaklaşan ayak seslerini duyunca arkasına döndü. Roarke ya da yüzü belirsiz doktorlardan biri değildi. Feeney telaşla içeri girdi, geçirdiği uzun günün etkisiyle şık gömleği buruşmuş, yanakları endişeden kızarmıştı.

Feeney ona bir bakış attı; Eve başını iki yana sallamakla yetinince doğruca McNab'in yanına gidip Roarke'un daha önce yaptığı gibi masaya oturdu.

Mırıldanarak konuştular, Feeney'nin sesi kısık ve sakindi, McNab'in sesi cılız ve titrekti.

Eve etraflarından dolaşıp koridora çıktı. Yardım edebilmesi için *bir şeyler* öğrenmesi gerekiyordu.

Ona doğru yürüyen Roarke'un yüzünü görünce, dizlerinin onu taşıyamayacağını sandı.

"Peabody ölmedi, değil mi?"

"Hayır." Eve'in elleri titremeye başladığı için Roarke kahveyi ondan aldı. "Hâlâ ameliyatta. Eve..." İki elini tutabilmek için kahveyi tekerlekli bir tepsiye koydu.

"Söyle bana."

"Kaburgalarında üç kırık var. Akciğeri çökmüş. Omzunda bir yırtık, kalçasında bir kırığı var. İç organları çok fazla hasar görmüş. Böbreği ezilmiş ve dalağı... onu halletmeye çalışıyorlar ama almak zorunda kalabilirler."

"Bunu yapmaları gerekirse, onun yerine yenisini koyabilirler. Her şeyin yerine yenisini koyabilirler. Başka ne var?"

"Adam elmacık kemiğini paramparça etmiş ve çenesini çıkarmış."

"Bu kötü. Çok kötü ama onu düzeltebilirler... "

"Kafa travması geçirmiş. Bu endişe verici." Roarke gözlerini ayırmadan ellerini onun kollarında yukarı aşağı gezdirip durdu. "Çok ciddi."

Acil serviste yakasına yapıştığı uzman doktor ona Peabody'nin bir maksibüs çarpmış gibi göründüğünü söylemişti.

"Kurtulma şansından bahsettiler mi?"

"Hayır, hiçbir şey söylemediler. Büyük bir ekibin onunla uğraştığını söyleyebilirim ve dışarıdan uzman getirmemiz gerekirse, onları buluruz. Neye ihtiyacı olursa olsun, temin ederiz."

Eve'in boğazı taşıp bir baraj gibi kapandı. Başını sallamakla yetindi.

"Ona ne kadarını söylememi istiyorsun?"

"Ne?"

"McNab." Roarke Eve'in gözlerini kapatıp kendini toparlamasını beklerken, omuzlarını ovuşturdu. "Ona ne kadarını söylememi istiyorsun?"

"Hepsini. Her şeyi bilmeye hakkı var. O ... " Eve cümlesini tamamlamadı, Roarke Eve'i kendisine doğru çekip ona bir süre sarıldı. "Ahh. Ah Allahım."

"Peabody güçlüdür. O genç, güçlü ve sağlıklı. Her açıdan avantajlı. Bunu biliyorsun."

Kemikleri kırılmış, parçalanmış ve yerinden çıkarılmıştı. "Gidip ona söyle. Feeney burada, Feeney onun yanında. Git ve onlara söyle."

"Gel, otur öyleyse." Roarke nazikçe onu alnından ve yanaklarından öptü. "Onlarla birlikte bekle. Hep birlikte bekleyelim."

"Henüz değil. Ben iyiyim." Eve geri çekildi, onun ellerini tutup sıktıktan sonra bıraktı. "Sadece sakinleşmeye ihtiyacım var. Birkaç kişiyle... iletişime geçmeliyim. Bir şeyler yapmalıyım, aksi takdirde aklımı kaçıracağım."

Roarke onu tekrar kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Peabody'nin bizi terk etmesine izin vermeyeceğiz."

Dakikalar sonsuzluk kadar uzun sürerken bir saati geride bıraktılar.

"Başka bir şey öğrenebildiniz mi?"

Eve, Feeney'e bakıp başını iki yana salladı. Aşağı yukarı yürümediğinde, bekleme alanının dışındaki duvara yaslanarak duruyordu. Bekleme odası polislerle dolmaya başlamıştı. Beklemek için yerleşen ya da haber almak için uğrayan üniformalılar, dedektifler, sivil robotlar.

"Ailesi... "

"Onları yerlerinde kalmaya ikna ettim, en azından daha fazla bilgi edinene kadar." Eve ikinci kahvesini yudumladı. "Peabody'nin durumu hakkında bir şeyler öğrenir öğrenmez onları bilgilendireceğim. Biraz hafife aldım. Belki de böyle yapmamam gerekirdi ama... "

"Şimdilik yapabilecekleri bir şey yok."

"Haklısın. Buraya gelmeleri gerekirse Roarke ulaşımı çoktan ayarladı. McNab nasıl?"

"Sinirleri pamuk ipliğine bağlı ama yine de dayanıyor. Etrafta başka polislerin olması yardımcı oluyor." Gözlerini kıstı. "O adamın işi bitti Dallas. Bizden birine saldırdığına göre, artık bu şehirde onu bulmak için çaba göstermeyecek bir tane bile polis memuru yok."

"İşi bitti," diye tekrarladı Eve. "Ve o benim."

Eve duvara yaslanmaya devam etti; sadece topuklu ayakkabı sesi duyunca başını çevirdi. Onları bekliyordu.

Nadine peşinde iki sivil polisle koridorda hızla ilerledi.

Güzel, diye geçirdi içinden Eve. Biriyle takılarak kafasını dağıtmak fena olmazdı.

Nadine karşılarında durup bir elini Feeney'nin, diğerini Eve'in koluna koydu. "O nasıl?"

Eve arkadaşlığın önce geldiğini fark etti. Durum belirsizliğini korurken, arkadaşlık her şeyden önce gelirdi. "Hâlâ ameliyatta. Neredeyse iki saat oldu."

"Sana bir şey söylediler mi, ne zaman... " Nadine kendine hakim oldu. "Hayır, bunu asla yapmazlar. Seninle konuşmalıyım Dallas."

"Konuş."

"Baş başa. Kusura bakma Feeney."

"Sorun değil." Feeney bekleme odasına geri döndü.

"Oturabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Nadine.

"Elbette." Eve kalçası yerle buluşuncaya dek duvardan aşağı kaydı. Ardından başını kaldırıp kahvesini yudumlamaya devam etti.

Nadine ayağını yere vurup omuz silktikten sonra yerde onun yanına oturdu. "Peabody hakkında istemediğin hiçbir şeyi yayınlamayacağım. Bu onun için."

"Takdir ettim."

"O benim de arkadaşım Dallas."

"Biliyorum." Gözyaşlarının battığı gözlerini kapattı. "Bunu biliyorum."

"Ne yayınlamamı istersen söylemen yeterli, onu yayınlarım. Önce bir dakikamızı ayırıp peşime taktığın goriller hakkında konuşalım."

Eve üniformalılara baktı; emirleri doğrultusunda iri yarı, deneyimli adamlar olduklarını görünce memnun oldu. "Ne olmuş onlara?"

"Peşimde bir çift fırtına birliği varken nasıl çalışmamı bekliyorsun?"

"Bu senin sorunun."

"Onları istemiyorum... "

"Katil Peabody'nin peşine düştü, senin de peşine düşebilir. Ekrana birlikte çıktık. Adamı biraz kışkırttık," diye mırıldandı Eve. "Sadece biraz kışkırttık. Peabody'ye saldırmasını beklemiyordum."

"Adamın senin peşine düşmesini beklerdim."

"Daha mantıklı olurdu, Allah kahretsin. Baş dedektif benim. Sorumlu benim ama ortağımın peşine düştü. Öyleyse, senin de peşine düşebilir. Sırayı takip ediyor, bunu şimdi anlıyorum. Burnumun dibindeki insanları etkisiz hale getirebileceğini bilmemi istiyor. Bana saldırmadan önce bunu bildiğimden emin olmak istiyor."

"Noktaları birleştirebiliyorum Dallas ama ikisi polis olan bir üçlü halinde dolaşırken aynı anda nasıl hem veri toplayıp hem de haber yapacağımı açıklamıyor bu. Kimse benimle konuşmayacak."

"İdare et," diye çıkıştı Eve. "Üstesinden gelmeye çalış Nadine. O adam ellerini bir başka arkadaşıma süremeyecek. Ona bu fırsatı vermeyeceğiz."

Nadine Eve'in yüzündeki buz gibi öfkeye dikkatle bakıp hiçbir şey söylemedi. Arkasına yaslandı, Eve'in elindeki

kahveyi alıp yudumladı. "Tadı ılık çiş gibi," dedikten sonra tekrar yudumladı. "Hayır, belki ondan da kötü."

"İlk galondan sonra o kadar kötü değil."

"Sana güveniyorum," dedi Nadine, kahveyi ona geri verirken. "O adamın bana elini sürmesini istemiyorum. Nasıl önlem alacağımı bildiğimi söylemek isterim. Özellikle de, yaklaşık bir sene önce cinayet işlemeye meyilli bir manyakla parkta yaşadığım boğuşmadan sonra. Beni onun elinden kimin kurtardığını unutmadım. Yeterince zekiyim ve bazen birinin sağlığımla ilgilenmesini kabul etmem gerektiğini bilecek kadar makul bir kendini koruma anlayışım var. O yüzden üstesinden geleceğim Dallas."

Nadine kıpırdanıp sert zeminde rahat etmenin bir yolunu aradı. "Aslına bakarsan, soldaki biraz ateşli görünüyor."

"Görevdeki adamlarımdan biriyle seks yapmamaya çalış."

"Kendimi dizginlemeye çalışırım. Bir dakikalığına McNab'in yanına uğrayacağım."

Eve başını salladı. Tekrar kalkıp ileri geri yürümeyi ya da gözlerini kapatıp kendisini kayıtsızlığa bırakmayı düşündü. Kararını veremeden, Roarke yanına gelip önünde diz çöktü.

"Makinedeki saman gibi şeyler yerine aşağı inip millete yiyecek doğru düzgün bir şeyler almak iyi olabilir."

"Benim için yapacak bir şeyler mi bulmaya çalışıyorsun?"

"İkimiz için de."

"Pekâlâ."

Roarke doğrulup onu ayağa kaldırmak için elini tuttu.

"Şimdiye kadar bize haber vermeleri gerekirdi. Sanki... "

Eve asansörlere doğru bakarken Louise'le Charles'ın telaşla koştuklarını gördü.

"Haber var mı?" diye sordu Charles.

"Yok. Bir saati aşkın bir süredir hiç haber yok."

"Ameliyathaneye gireceğim." Louise, Charles'ın kolunu sıktı. "Önlük giyip onların arasına karışırım."

"Böylesi daha iyi olur," dedi Eve, Louise hızla uzaklaşırken. "Daha fazla şey bilmemiz iyi olur."

"Ne yapabilirim?" Charles Eve'in elini tuttu. "Bana bir görev, herhangi bir şey ver."

Eve onun gözlerinin içine baktı. Arkadaşlığın birçok katmanı ve ölçüsü olduğunu düşündü. "Roarke'la herkes için yiyecek bir şeyler almaktan bahsediyorduk."

"Ben alırım. Sadece önce McNab'e burada olduğumuzu haber vereyim, sonra o işi hallederim."

"Dalgalanmaya devam ediyor, değil mi?" Roarke Charles'ın polis gruplarının arasından McNab'in bulunduğu yere doğru ilerlemesini izledi. "Bütün insanlar, ilişkiler, bağlantılar. Teğmen." Roarke Eve'in yüzünü ellerinin arasına alıp alnını nazikçe öptü. "Düz bir zemin bulup birkaç dakika gözlerini kapatmanın bir zararı olmaz."

"Yapamam."

"Sanmıyorum."

Eve bekledi. Whitney, Mira, Peabody'nin ailesiyle iletişime geçerken ya da onlar tarafından aranırken, bir girdabın ortasındaymış gibi hissetti. Polisler geldi. Bazıları gitti, bazıları kaldı. Elektronik Keşifler ve Cinayet Masası, üniformalılar ve kıdemliler.

Eve Louise'i görünce, "McNab'i al," diye mırıldandı Roarke'a. "Çaktırma. Louise bizi bilgilendirirken, bütün departmanın burada olmasını istemiyorum."

Eve kendisini hazırlayıp öne çıkarak Louise'i karşıladı. "Sadece bir kez anlatman için Roarke McNab'i çağıracak."

"Güzel." Louise'in üzerinde açık yeşil, bol bir ameliyathane önlüğü vardı. "Geri dönüp gözlemlemeye devam edeceğim ama sizi olabildiğince bilgilendirmek istedim."

Roarke McNab, Feeney ve Charles'la geri döndü. Eve etrafa dağılan bütün o dalgaların ilk halkası olduklarını düşündü.

"İşleri bitti mi?" diye sordu McNab hemen. "O iyi mi ... "

"Hâlâ uğraşıyorlar. İyi gidiyor. Sıkı bir ameliyat ekibi var Ian, o dayanıyor." Louise uzanıp onun ellerini tuttu. "Biraz daha zaman alacak. Çok hasar almış; açıkçası, birden fazla ameliyat geçiriyor. Hayati bulguları iyi durumda, yapılabilecek her şey yapılıyor."

"Ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Eve.

"İki ya da üç saat daha. En azından. Durumu kritik ama hayata tutunuyor. Şimdi aşağı inip kan bağışlamanızı önereceğim. Bu yapabileceğiniz en iyi şey. Geri dönüp gözlem yapmaya devam edeceğim. Ameliyat ekibinin başındaki doktor işleri bittiğinde daha fazla detay verir ama ben sizi mümkün olduğunca sık bilgilendireceğim."

"Seninle birlikte içeri girebilir miyiz? Önlük giyersem ... "

"Hayır." Louise eğilip McNab'in yanağını öptü. "Aşağı inip kan bağışla. İyi bir şey yapıp güçlü düşüncelere odaklan. Önemli olan bunlar, inan bana."

"Pekâlâ, aşağı iniyorum."

"Biz de ineceğiz," dedi Feeney, sonra çenesiyle bekleme odasına işaret etti. "Gruplar halinde aşağı ineceğiz. İşimiz bittiğinde, burada ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok polis kanı olacak."

Kanı şırınga yoluyla kaybetmek yerine yaralanma sonucu kaybetmeyi tercih eden ve bir ünite kan verdiği için biraz sersemleyen Eve tekrar bekleme odasına döndü. Aklından bir sürü düşünce geçerken, ellerini Roarke'un ellerinden ayırmadı.

Peabody'yi ilk gördüğü anı düşündü, üniformasıyla işinin ehli görünüyordu. Aralarında bir ceset vardı. Her zaman bir ceset oluyordu.

Peabody'yi devriyeden alıp yardımcısı olarak Cinayet Masasına atadığını, Peabody'nin ilk bir saat içinde "Efendim, emredersiniz efendim" sözüyle onu nasıl delirttiğini hatırladı.

O günler geride kalmıştı.

"Efendimlerin" içinde ukalalığının ortaya çıkması pek uzun sürmemişti.

Kendini savunmayı biliyordu. Kıdemlilere saygı duyuyordu ama kendini savunmayı ihmal etmiyordu. Hızlı öğreniyordu. Kıvrak bir zekâsı, dikkatli gözleri vardı. İyi bir polisti.

Ahh, bu daha ne kadar sürecekti?

Sonradan kötü bir polis olduğu ortaya çıkan bir dedektife aşık olmuştu. Bu onun özgüvenini sarsıp duygularını incitmişti. Sonra McNab ortaya çıkmıştı. Charles arada belirip kayboluyordu. Bu aşk üçgeninin bütün tuhaflığına rağmen, onun için önemli olan daima McNab'di.

Birkaç kez ters düşüp birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Pişmanlıklar, sert sözler. Aynı yerde on saniyeden fazla geçirirlerse, birbirleriyle dalaşıyorlardı. En sonunda, tekrar bir araya gelmişlerdi. Belki de insanlar böyle yapıyorlardı, anlaşmazlıklar olsun ya da olmasın, gerçekten olmaları gereken noktaya dönüyorlardı.

"Eve." Roarke'un sesini duyunca, irkilip gözlerini açtı. Bakışlarını takip edip kapının girişinde duran Louise'e odaklandı.

Eve hemen yerinden kalkıp Louise'in etrafında toplanan gruba katıldı.

"Peabody ameliyattan çıkarıldı. Onu uyanma odasına getiriyorlar, birazdan cerrahlar gelip sizinle konuşacaklar."

"Atlattı." McNab'in sesi yorgunluk ve üzüntüden boğuktu. "Ameliyatı atlattı."

"Evet. Durumu kritik, şimdilik onu yoğun bakıma koyacaklardır. Şu anda komada."

"Ah Allahım."

"Bu sıradışı değil Ian. Bedeninin dinlenmesi, iyileşmesi için bir yöntem. İlk taramalar iyi görünüyor ama daha fazlasına ihtiyacı var. Önümüzdeki birkaç saat onu yakından takip etmeleri gerekiyor."

"Peabody komadan çıkacak."

"Evet, buna inanmak için her türlü sebebimiz var. Doktorların bazı endişeleri var... böbrekler mesela. Ama ameliyatı çok iyi geçti. O güçlü."

"Onu görebilirim, değil mi? Onu görmeme izin verecekler."

"Elbette. Kısa bir süre sonra."

"Pekâlâ." Bu McNab'i sakinleştirmiş görünüyordu. Sesindeki titreme kayboldu. "Uyanana kadar onun yanında oturabilirim. Uyandığında yalnız olmamalı."

"Oturabileceğinden eminim. Odada aynı anda iki kişiden fazla ziyaretçi olamaz. Ama yanında birinin olduğunu bilmek onun için iyi olabilir. Bilecek," dedi Louise, "hissedecek."

McNab yoğun bakım odasının dışında dolaşırken, Roarke'la birlikte içeri girme sırası Eve'deydi. Kendini hazırlaması yeterli olmadı.

Hiçbir şey onu o ilk bakışa hazırlayamazdı.

Peabody dar bir yatakta yatıyordu, vücuduna Eve'in sayamayacağı kadar çok tüp bağlıydı. Monitörlerin sabit uğultusuyla bip seslerinin belki de güven verici olması gerekiyordu ama onu huzursuz etti.

Eve yine de buna alışabilirdi. Daha önce hastane odalarında yüzlerce kurban, polis ve suçlu ziyaret etmişti, ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Fakat hiçbiri, kıpırdamadan yatan, yüzü tanınmayacak halde şişmiş olan Peabody değildi. Kayışlar, bandajlar, dikişler ve o beyaz çarşafların altında kimbilir daha neler vardı.

"Morlukları tedavi edecekler," dedi Roarke arkasından. "Öncelikleri bu değildi."

"Yüzünü dağıtmış. Orospu çocuğu."

"Bunun bedelini ödeyecek. Bana bak. Eve." Roarke onu kendisine doğru çevirip kollarını sıkıca tuttu. "O sizden biri olduğu kadar benden de biri. Sonuna kadar bu işin peşini bırakmayacağım. Ben de onu ele geçirme fırsatı edinmek istiyorum."

"Bu kişisel olamaz. Her soruşturmanın ana kuralı budur. Bana sorarsan, tam anlamıyla bir saçmalık." Eve ondan uzaklaşıp yatağa doğru yaklaştı. "Koca bir saçmalık çünkü bundan daha kişisel olamaz. Peabody'ye yaptığı şey yanına kâr kalmayacak. O yüzden, evet." Eve kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi, sonra buz gibi bakışlarını Peabody'ye çevirdi. "İkimiz de sonuna kadar bu işin içindeyiz."

Eve arkadaşının üzerine eğilip kısık ama net bir sesle konuştu. "Onun kıçını senin yerine tekmeleyeceğim Peabody. Sana söz veriyorum." Uzandı ama nereye dokunacağını bilemeyince tereddüt etti. En sonunda, elini Peabody'nin saçına koydu. "Geri döneceğiz."

Roarke'un eğilip Peabody'nin önce moraran yanağına, sonra dudaklarına bir öpücük kondurmasını bekledi. "Yakında. Yakında döneceğiz."

Odadan çıkıp McNab ve Feeney'nin beklediği yere gittiler.

"Onu çok kötü hırpalamış." McNab'in gözleri öfke ve ıstırap mağaraları gibi çöküktü görünüyordu.

"Evet, evet, çok kötü hırpalamış."

"Onu enselediğinizde yanınızda olmak istiyorum. Orada olmak istiyorum Teğmen ama... onu yalnız bırakamam. Uyanana kadar... onu yalnız bırakamam."

"Bana sorarsan asıl görevin bu."

"Onun yanında otururken bazı işleri halledebilirim. Ekipmanım yanımda olursa, kontrol ya da veri araştırması, herhangi bir şey yapabilirim. Hâlâ ulaşım disklerini deniyoruz. Onları gözden geçirmeye devam edebilirim."

"Sana iş vereceğim," diyerek ona söz verdi Eve.

"Ben de neye ihtiyacın olursa getireceğim." Feeney elini McNab'in omzuna koydu. "Sen onun yanında otur evlat. İhtiyacın olan şeyleri sana getiririm."

"Teşekkürler. Bu geceyi atlatabileceğimi sanmıyordum... teşekkürler."

Yalnız kaldıklarında Feeney derin bir nefes aldı, gözleri parlak ve hiddetliydi. "O herifi yakacağız."

"Kesinlikle," diyerek söz verdi Eve.

Eve, evden başlayacaktı, bir duşla gecenin yorgunluğunu atıp düşüncelerini ve kaynaklarını organize edecekti. İçeri girdikleri anda Summerset'i karşılarında buldular.

"Dedektif Peabody nasıl?"

Eve, Summerset'in bazen tam bir pislik gibi davrandığını, şu anda ise hiç uyumamış endişeli bir pisliğe benzediğini düşündü.

"Ameliyatı atlattı. Biri onu bir trenin önüne atmış gibi görünüyor ama üstesinden geldi."

"Yoğun bakımda," diye devam etti Roarke. "Henüz kendine gelmedi ama doktorlar umutlu. McNab onun yanında."

"Yardımcı olabilirsem, söyleyin."

Eve merdiveni çıkmaya başlamışken durup düşünceli bir şekilde aşağıda duran Summerset'e baktı. "Kayıtsız bilgisayarı nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Elbette."

"Roarke benimle gelecek, o yüzden elektronik görevi sana devrediyoruz. Önce duş alacağım, sonra sana ne arayacağını söylerim."

Yatak odasına ulaştıklarında Roarke hemen "Bana ne aradığını söyle," diye sordu.

"Bunu iyice düşünmeliyim."

"İkimiz de duş alırken, yüksek sesle düşün."

Eve ona gözlerini kısarak bakacak kadar enerji topladı. "Duş sadece vücut bakımı için."

"Seksin de vücut bakımı olduğunu düşünüyorum ama bunu başka bir zamana bırakalım."

Sıcak su zihnindeki sisin bir kısmını arındırırken, Eve düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. Stay-up'tan ve verdiği gerginlikten nefret etse de bir tane yutup sonrası için cebine birkaç tane daha attı.

"Yanılıyor olabilirim ama bütün taşların altına bakmak istiyorum."

"Yanılsan da yanılmasan da," diye karşılık verdi Roarke, "altına bakılmadık taş bırakmayacağız. Şimdi bir şeyler yiyeceksin."

"Yolda birkaç besleyici atıştırmalık yiyebiliriz."

"Hayır. Bu konuda kararlıyım. Yakıt. Biraz yakıt alacaksın. Saat sabahın altısı bile değil," diye hatırlattı oto-aşçıyı programlarken. "Tanıklarla görüşmek istiyorsan, bunu onlar uyanıkken yapman daha iyi olur."

Roarke haklıydı; onunla tartışmak işleri yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı. O yüzden, Eve oturup Roarke'un önüne koyduğu şeyi midesine indirdi.

"McNab'e sevdiğin kişinin incinmesinin nasıl bir his olduğu hakkında bir şeyler söyledin. Seni birkaç kez bu durumda bıraktım. Belki bu kadar kötü değildi ama yine de... "

"Yeterince kötüydü," diye karşılık verdi Roarke.

"Evet... Nasıl dayandın?" Gecenin korku ve endişesinin izleri sesinden anlaşılıyordu. "Nasıl atlattın?"

Roarke hiçbir şey söylemedi, sadece elini tutup üzerinden ona bakarak elini dudaklarına götürdü. Bu hareketi, Eve'in gözlerinin tekrar acımasına, boğazının kasılıp yanmasına sebep oldu. O yüzden, bakışlarını kaçırdı.

"Biraz bile rahatlayamıyorum. Boş verirsem, parçalara bölünürüm. Duramam. Devam etmek, ilerlemek zorundayım, kendime o adama bunu ödeteceğimizi hatırlatmalıyım. Ne pahasına olursa olsun, bu yaptıklarının bir bedeli olacak."

Eve tabağını itip ayağa kalktı. "Adalet demem gerekiyor. Adalet yerini bulacak, bunu da içtenlikle söylemem gerekiyor. Fakat bunun yeterli olacağından emin değilim. Bundan bir adım geri atmalıyım. Adaletin yeterli olup olmayacağını bilmiyorum, geri çekilmeliyim ama çekilmeyeceğim. Yapamam."

"Kendinden insani olandan daha fazlasını beklemeye devam edecek misin?"

Eve aşağı uzanıp rozetini aldı. Uzun bir süre dikkatle baktıktan sonra onu cebine attı. "Evet. Hadi işe koyulalım."

Summerset'i kısaca bilgilendirdikten sonra dışarı çıkıp arabasına doğru ilerledi. "Ondan yasadışı bir şey yapmasını istediğime inanamıyorum."

"Hayatındaki ilk yasadışı iş olmayacak."

"Bir polis soruşturmasına yardım etmesini istediğime de inanamıyorum."

"Bu bir ilk olabilir."

"Ha. Hayır, ben süreceğim. Aldığım kimyasallar yüzünden kafam iyi."

"Pekâlâ, yolcuna çok güven veriyorsun."

"Bir şeyler yapmam lazım, aksi takdirde boş yere hızlanmış olacağım. Herhangi bir ilaç aldın mı?"

"Henüz değil."

Eve direksiyonun başına geçti. "İnsani olandan daha fazlası derken ne demek istedin?"

"Sadece metabolizmanı kastettim tatlım. Eğer kesintisiz devam edeceksek, gün ortasına kadar muhtemelen benim de bir ilaç almaya ihtiyacım olacak."

"Bundan emin olabilirsin. Tanık Peabody'yle aynı blokta oturuyor. Bana tam adresi ver." Roarke veriyi okurken Eve ona baktı. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Ama bunu sadece senin için yapmıyorum."

"Hayır, yapmıyorsun. Biliyorum." Eve ona dokunmaya ihtiyaç duyarak bahçe kapısından geçerken uzanıp elini tuttu. "Yine de teşekkürler."

Yirminci Bölüm

Eve bir park yeri aramakla uğraşmayıp altı aydır yerinden kımıldamamış gibi görünen güneş enerjili, kullanışsız bir mini arabanın yanına park etti.

GÖREVLİ ışığını yakıp arabadan inerken, "İğrenç polisler!" diye bağıran arkasındaki paslı, küçük aracın sürücüsünü duymazdan geldi. Keyfi yerinde olsaydı, adamın yanına gidip onunla küçük bir sohbet ederdi.

Kendine engel olamayıp karşıya geçti ve kaldırımdaki kan lekelerini inceledi.

"Pusuda beklemiş. Bu onun tarzı. Belki bir süre onu takip etmiş, bir süre evini izlemiş olabilir ama Peabody peşinde biri olduğunu fark etmedi."

Eve bunu söylerken başını iki yana sallamaya başladı. "Bir polisin adresini rahatlıkla bulamazsın. Bulmak için uğraşman gerekir, belki kurnazlıkla elde edebilirsin ama polislerin kişisel bilgileri gizlidir. Onu takip etmek zorunda kaldı ya da ciddi bir bilgisayar korsanı."

Nadine'le yaptıkları röportajı ve basın toplantısını düşündü. Her ikisinde de Peabody'yi öne çıkarmıştı.

"İşinin ehli bir bilgisayar korsanının gizli bir adresi ortaya çıkarması ne kadar zaman alır?"

"Becerisine ve ekipmanına bağlı..." Roarke da kan lekelerini inceleyip Peabody'yi düşünüyordu. İstikrarını ve tatlılığını. "Bir saat de sürebilir birkaç gün de."

"Bir saat mi? Of, neden uğraşıyoruz ki?"

"Bu genel nüfusa karşı bir kalkan. Bir polisin verilerine sızmak CompuGuard'a otomatik uyarı gönderir. Çok büyük bir risk ama umrunda değilse ya da engelleri ve korumaları nasıl aşacağını biliyorsan, sorun olmaz. Adamın ortalamanın üzerinde bir bilgisayar korsanı olduğunu düşünmek için sebebin var mı?"

"Sadece düşünüyordum. Kurbanlarının rutinlerini, rotalarını, alışkanlıklarını ve yaşadıkları yeri biliyordu. Sadece birinin eşi yoktu."

"Elisa Maplewood bir aileyle birlikte yaşıyordu."

"Evet, evin erkeğinin ülke dışında olduğu bir aile. Belki de, katil bu etkeni göz önünde bulundurdu. Onları takip etti, evet. Kısmen böyle yapmış olmalı. Ayrıca, Merriweather'ın metroda iri yarı, kel bir adam gördüğünü söylediğini biliyoruz. Ama mümkün olduğunca çok bilgi toplamak amacıyla bilgisayarda araştırma yapmış olabilir. Riske girdiği kesin... hem de çok büyük riskler alıyor. Merriweather onu gördü. O yüzden, kapsamlı bir saha çalışması yaptığını sanmıyorum."

"Mümkün olduğunca uzaktan hazırlanıyor."

"Muhtemel. Mümkün. Peabody konusunda hızlı davrandı. Diğer kurbanlara kıyasla daha hızlı olduğunu düşünüyorum. Çünkü Peabody onun standardında değildi. O bir ekstraydı, katil kızgın olduğu ya da tehdit edilmiş hissettiği için kendisini ispatlamak istedi."

Eve olduğu yerde kalıp başını eğerek binanın pencerelerine baktı. "Bir de ne var biliyor musun?"

"Onun hakkında, yukarıda onu bekleyen bir polis daha olduğunu bilecek kadar bilgi sahibi değildi. Birinin onu görebileceğini, yardım etmeye çalışacağını göz önünde bulunduracak kadar mahalleyi tanımıyordu."

"Pek fazla araştırma yapmamış. Çok kızgındı, tehdit edildiğini hissetti ve acelesi vardı."

Eve başını çevirip tekrar sokağa baktı. "Peabody genellikle metroya biner, birinin onu takip edeceğini de düşünmez. Adam diğerlerini takip ettiği gibi onun da peşine düşmüş olmalı. Yine de bu şekilde olduğunu sanmıyorum, çünkü adamı fark ederdi. Peabody peşine takılan biri olduğunu anlardı. Çok dikkatli gözleri ve sağlam içgüdüleri var."

"Bilgisayar korsanlığıyla onun adresini bulmak adama vakit kazandırır, görülme ihtimalini de ortadan kaldırır."

"Evet. Ayrıca, Peabody fazla mesai yapıyordu. Fazla mesai yapan çalışanları kayıt altına almak zorundayız. Eğer adam onun adresini bulduysa, çalışma saatlerine de ulaşmış olmalı, çünkü onu Feeney'le eşleştirip seni olaya dahil ettiğimde, bunu sisteme girdim."

Roarke Eve'in çenesini tutup göz göze gelebilmeleri için çenesini hafifçe çevirdi. "Eve."

"Kendimi suçlamıyorum." Suçlamamaya çalışıyordu. "Onu suçluyorum. Ben sadece her şeyin nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalışıyorum. Katil onun ev adresini buldu, gecikeceğini biliyordu. Bütün bunları biliyorsa, onun adına kayıtlı şahsi aracı olmadığını, yürüyerek geleceğini biliyordu. O yüzden buraya gelip minibüsünü park etti ve onu bekledi. Sabırlı herif. Peabody gelene kadar onu bekledi."

"Yine de riskli. Bu cadde aydınlık, Peabody de evinden yarım bloktan kısa bir mesafedeydi. O bir polis, silahlı, becerikli. Akıllıca bir hareket değildi," dedi Roarke. "Diğerleri gibi değildi."

"Hayır, katil Peabody'ye ve bana kızgındı. Söylediğim gibi, kendisini kanıtlamak istedi. Ama özünde, ona bu şekilde sorun çıkarabileceğini düşünmedi. Ne de olsa o sadece bir kadın, adamsa iri yarı ve güçlü. Onu etkisiz hale getirip minibüsün arkasına atacak, ortadan kaybolacaktı."

Eve yere çömelip elini ortağının kan lekesinin üzerine koydu. "Onu nereye götürecekti? Diğerlerini götürdüğü yere mi? Kayıp ve öldüğü varsayılanları götürdüğü yere mi?"

"Adamı görmüş olmalı. Eşkâlini daha iyi tarif edebilir, Celina'dan bile daha iyi."

Eve başını kaldırıp baktı. "Hatırlarsa. Beyin travması geçirdi, hatırlamayabilir. Ama hatırlarsa onu tarif edecektir. Peabody zeki, detaylar dikkatinden kaçmaz. Uyandığında, hatırlıyorsa adamı yere seren o olacak."

Eve ayağa kalktı. "Gidip tanıkların ne gördüğünü öğrenelim. Önce kadınla konuşacağız."

Roarke verileri okudu. "Essie Fort. Bekâr, yirmi yedi yaşında. Driscoll, Manning ve Fort'ta avukat stajyeri. Vergi avukatları."

Eve, binaya yaklaşırken gülümsedi. "Bayağı kullanışlısın."

"Elimizden geleni yapıyoruz." Roarke 3A'da Fort'un ziline bastı.

Beklerken, Eve dönüp bina kapısıyla saldırı noktası arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. Diyafonda bir erkek sesi duyuldu. "Evet."

"Teğmen Dallas, New York Polis Departmanı. Bayan Fort'la konuşmak istiyoruz."

"Öncelikle... ah, işte orada," dedi ses Eve rozetini güvenlik kamerasına doğru tutunca. "Yukarı gelin."

Adam kapıyı açtı. Üçüncü katta, asansörden indiklerinde kapıda onları bekliyordu. "Essie içeride. Adım Mike. Mike Jacobs."

"Siz de olaya şahit oldunuz mu Bay Jacobs?"

"Kesinlikle. Essie, Jib ve ben dışarı çıkıyorduk, gidip Jib'in sevgilisini alacaktık. Biz... içeri girin. Kusura bakmayın." Mike kapıyı ardına kadar açtı.

"Dün gece burada kaldım. Essie'yi yalnız bırakmak istemedim. Çok sarsılmıştı. Şu anda giyiniyor." Mike kapalı kapıya doğru baktı. "Dayak yiyen polis kadındı, değil mi? Kurtuldu mu?"

"Hayata tutunuyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Adam onu çok kötü dövüyordu. "Mike darmadağınık sarı kıvırcık saçını geriye itti. "Biraz kahve alacaktım. Siz de ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Bay Jacobs, hem sizin hem de Bayan Fort'un ifadesini almak, bazı sorular sormak istiyorum."

"Sorun değil. Dün gece polislerle konuştuk ama her şey karmakarışıktı. Önce şu kahvemi almama izin verin, olur mu? Dün gece doğru düzgün uyumadık, beni uyandıracak bir şeye ihtiyacım var. Oturun. Essie'ye acele etmesini söyleyeceğim."

Eve oturmak istemedi ama kırmızı bir koltuğun kenarına tünedi. Odada etrafına bakarak kendisine biraz zaman tanıdı. Çok fazla koyu renk ve duvarlarda tuhaf, geometrik resimler vardı. Önceki geceden bir şişe şarap ve bir çift kadeh kalmıştı.

Mike Jacobs'ın üzerinde kot pantolon ve iliklemediği bir gömlek vardı. Muhtemelen dün geceki kıyafetleriydi. Geceyi burada geçirmeyi planlamamış gibiydi.

Belki dışarıda geçirilen bir gecenin ardından seksin şart olmadığı yeni bir ilişkiydi.

Ama Mike kalmıştı. McNab'in anlattığına göre Peabody'nin yardımına koşmuştu. Belki de, polislerin berbat tipler olduğunu düşünmüyordu.

Yatak odasının kapısı açıldı. Dışarı çıkan kadın narin, ufak tefek görünüyordu. Kısa saçı parlak, kuzgun karasıydı; yorgun görünen gözleri evin dekorasyonuyla uyumlu, koyu bir maviydi.

"Kusura bakmayın. Mike geldiğinizi söyledi. Giyiniyordum."

"Ben Teğmen Dallas."

"Onu tanıyor musunuz, yaralanan kadını? Onun bir polis memuru olduğunu biliyorum. Karşıya geçerken görürdüm. Eskiden üniforma giyiyordu ama artık giymiyor."

"O artık bir dedektif. Benim ortağım."

"Ah." Eve o mavi gözlerin anlayışla mı, endişeyle mi, yoksa yorgunlukla mı dolduğunu anlayamadı. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. İyileşecek mi?"

"Ben..." Eve bir kez daha boğazının kasıldığını hissetti. Yabancıların endişesiyle baş etmek nedense daha zordu. "Bilmiyorum. Bana tam olarak ne gördüğünüzü söylemenize ihtiyacım var."

"Ben, biz dışarı çıkıyorduk." Mike iki kalın kırmızı fincanla geri dönerken, Essie ona doğru baktı. "Teşekkürler. Mike, anlatır mısın?"

"Elbette. Hadi, oturalım." Essie'yi yönlendirip oturttuğu koltuğun kenarına oturdu. "Söylediğim gibi, dışarı çıkıyorduk. Kapıdan çıkar çıkmaz gürültü duyduk. Bağırışmalar ve bir boğuşmada duyabileceğiniz türden sesler. Adam çok iriydi. Gerçekten yapılıydı. Onu tekmeliyor, bağırıyordu. Yerde olmasına rağmen onu tekmeliyordu. Polis bacaklarıyla adamı itip biraz sendeletti. Her şey çok hızlı oldu, sanırım bir iki saniye donup kaldık."

"Her şey..." Essie başını iki yana salladı. "Gülüşüp şakalaşıyorduk, sonra sesleri duyunca o tarafa baktık. Bir anda, *pat* diye!"

"Adam onu yukarı kaldırıp omzuna attı."

"Çığlık attım."

"Bu bizi harekete geçirdi," diye devam etti Mike. "Allah kahretsin, orada öyle durmayın, der gibi. Bağırdık, sanırım sonra Jib'le onlara doğru koştum. Adam etrafına bakıp kadını yere attı. Yani *fırlattı.*"

"Yere çok sert düştü." Essie ürperdi. "Kaldırıma çarpmasını duydum."

"Ama kadın havadayken, bir parlama oldu. Sanırım yere düşmeden ona ateş etti." Mike Essie'ye baktı, o da başını sallayarak karşılık verdi. "Adamı yaralamış olabilir, bilmiyorum. Çok sert düştü, tekrar ateş etmeyi ya da kalkmayı deneyecekmiş gibi yerde yuvarlandı..."

"Kalkamazdı," diye mırıldandı Essie.

Adam minibüse atladı. Işık hızıyla hareket ediyordu ama Jib adamın canı yanıyormuş gibi kolunu tuttuğunu gördüğünü söyledi. Her neyse, hızla uzaklaştı. Jib birkaç metre minibüsün peşinden koştu. Onu yakalasaydı ne yapardı, bilmiyorum. Kadın çok kötü yaralanmıştı, bunun daha önemli olduğunu düşündük. Onu hareket ettirmekten kaçındık, o yüzden diğer adam, polis olan koşarak dışarı çıkarken bir ambulans çağırdım."

Ona ateş etmiş, diye geçirdi içinden Eve. Havada uçarken bir de ona ateş etmiş. Silahını da bırakmamış. "Bana minibüsten bahsedin."

"Siyah ya da koyu maviydi. Siyah olduğuna neredeyse eminim. Yeniydi ya da çok bakımlıydı. Teğmen... üzgünüm."

"Dallas."

"Çok hızlı oldu. Sanki... " Mike parmaklarını şıklattı. "Bir anda bağırmaya ve koşmaya başladık, o yüzden her şey çok karışık. Plakayı görmeye çalıştım ama karanlıktı, tam olarak seçemedim. Yan tarafında ve yük kapılarında pencereleri vardı. Karartılmış ya da örtülü olabilir, anlayamadım, ama pencereleri vardı."

"Karmakarışık olduğunu düşünebilirsiniz Bay Jacobs ama verdiğiniz her detayın önemi var. Bana saldırgandan bahsedin. Yüzünü gördünüz mü?"

"Gördük sayılır. Bağırdığımızı duyup bize doğru dönünce, onu tam olarak gördük sanırım. Essie ve ben dün gece bunu bir araya getirmeye çalıştık. Bir dakika bekleyin."

"Adam bir kâbustan fırlamış gibiydi," dedi Essie, Mike yatak odasına geçince. "Gözlerimin önünden gitmedi; kadın yere düşünce çıkan o sesi de unutamadığım için dün gece uyuyamadım."

"Bana kalırsa, elimizdeki en iyisi bu." Mike bir sayfa kâğıtla geri dönüp onu Eve'e verdi.

Eve kabataslak çizime bakarken, kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti. "Bunu siz mi çizdiniz?"

"Resim öğretmeniyim." Mike hafifçe gülümsedi. "Adamın yüzünü sadece bir ya da iki saniye gördük ama bence bu çok yakın."

"Bay Jacobs, sizden polis merkezine gelip bir ressamla çalışmanızı isteyeceğim."

"Elbette. Saat dokuzda bir dersim var ama uğrayabilirim. Şimdi gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Bay Jibson'la birlikte gelirseniz çok yardımı dokunur. Bu resim bir kimlik tarama programında kullanılabilir. Üçünüz, polis ressamın en yakın benzerlikte çizmesine yardımcı olabilirsiniz."

"Hemen Jib'i arayıp bizimle orada buluşmasını söyleyeceğim. Nereye gidiyoruz?"

"Sizi ben götürürüm. Arkadaşınıza Üçüncü Kat, B Bölümü'ne gelmesini söyleyin. Kimlik Saptama Prosedürü. Giriş iznini ve ona eşlik edecek birini ayarlarım."

"Bana on dakika verin."

Eve ayağa kalktı. "Bay Jacobs, Bayan Fort, dün gece yaptıklarınızı ve şu anda yapacağınız şeyi departman olarak ne kadar takdir ettiğimizi söylemek istiyorum."

Mike omuz silkti. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Hayır. Herkes yapmazdı."

Eve polis ressam olarak Yancy'yi yakalayınca, şansının döndüğüne karar verdi. Kara kalem ya da bilgisayarla oluşturulan resimlerde onun kadar iyi olan başka ressamlar vardı ama Yancy bir tanığın detayları hatırlamasına nasıl yardımcı olacağını, süreç boyunca onlarla nasıl konuşacağını biliyordu.

"Peabody'nin son durumu nasıl?" diye sordu Eve'e.

Polis merkezinde ilerlerken bu sorunun benzeriyle kaç kez karşılaştığını sayamamıştı. "Bir değişiklik yok."

Yancy Eve'in ona verdiği çizime baktı. "Bu puştu yakalayacağız."

Eve kaşlarını kaldırdı. Yancy sadece resim yeteneğiyle değil, aynı zamanda nezaketiyle de tanınıyordu. "Bundan emin olabilirsin. Şimdilik bana bunun bir kopyasını çıkarmanı istiyorum."

"Hemen hallediyorum." Yancy resim bilgisayarının başına geçip çizimi yerleştirdi.

"Adamın yüzündeki yalıtıcı tabaka, ifadesini biraz değiştiriyor. Bunu hesaba katmalısın. Ne kadar süreceğini sormamam gerektiğini biliyorum ama mecburum."

"Keşke söyleyebilsem." Yancy ona çizimin kopyasını uzattı. "İşbirliği yapmaya istekliler mi?" Yancy başıyla tanıkların beklediği odaya işaret etti.

"İnanılmaz derecede. Hatta, neredeyse kötümser şapkamı asıp iyimser rozeti takmak istememi sağlayacak kadar."

"O halde, daha çabuk sonuç alırız." Yancy çizimi tekrar inceledi. "Ressam iyi. Bunun çok faydası olacak. Senin için o adamın bir portresini çizene kadar diğer her şeyi bir kenara koyacağım Teğmen."

"Teşekkürler."

Eve kalıp süreci izlemek ve bir şekilde hızlandırmak istedi. Peabody'yle birlikte hastanede olmak, onu geri getirmek istiyordu. Aynı anda bütün ipuçlarını çekiştirip zorlamak istiyordu.

"Her yerde olamazsın Eve."

Eve Roarke'a doğru baktı. "O kadar belli mi? Olduğum yerde koşuyor gibi hissediyorum. Amaç belli ama bu noktaya çakılıp kaldım. Belki hastaneyle iletişime geçip çekiciliğin sayesinde birinden bilgi alabilirsin. Ben onları deli ediyorum."

"Biri onları, beyinlerini burun deliklerinden çekip çıkarmakla tehdit ettiğinde insanlar genellikle sinirlenir."

"Yaratıcılığım için bana puan verirler sanmıştım. Çok gerginim." Eve onun bölümüne doğru ilerlerken silkelendi. "Allahın belası kimyasallar. Sen hastaneye git, Summerset'i de kontrol et. Feeney'le konuş, geri kalanını da bana bırak. Sana bir yer bulmamı ister misin?"

"Hallederim."

"Dallas!" Celina bir banktan fırladı. "Bekliyordum. Buraya doğru yola çıktığını söylediler. Telesekreterine ya da e-postana yanıt vermedin."

"Meşguldüm. Sıra onlara geliyordu."

"Peabody." Celina elini Eve'in koluna koydu.

"Dayanıyor. Çok işim var Celina. Sana ofisimde birkaç dakika ayırabilirim. Sen hazır mısın?" diye sordu Roarke'a.

"Hazırım, evet. Burada buluşuruz."

"Özür dilerim." Celina ellerini gür saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm."

"Hepimiz üzgünüz," dedi Roarke. "Uzun ve zor bir geceydi."

"Biliyorum. Gördüm..."

"İçeride konuşalım." Eve önden ofisine geçip kapıyı kapattı. "Otur." O esnada kafeinin pek iyi bir fikir olmadığını bilse de canı kahve istiyordu. İki tane programladı. "Ne gördün?"

"Saldırıyı. Peabody'ye yapılan saldırıyı. Ah Allahım, banyodaydım. Yatmadan önce rahatlamak için sıcak bir banyo yapacaktım. Peabody'nin kaldırımda yürüdüğünü, binaları gördüm. Adam onun üzerine atladı. Bulanıktı, bir de baktım ki küvette aptal bir alabalık gibi çırpınıyorum. Seninle iletişime geçmeye çalıştım."

"Uzun süre sahadaydım, doğruca hastaneye gittim. Mesajlarımın çoğuna bakamadım."

"Adam onu yere serdi. Onu tekmelerken, Peabody karşı koymaya çalıştı. Onun canını yaktı. Korkunçtu. Bir an öldüğünü sandım ama... "

"Ölmedi. Dayanıyor."

Celina kahvesini iki eliyle kavradı. "O diğerleri gibi değil. Anlamıyorum."

"Ben anlıyorum. Bana ne gördüğünü söyle. Detayları istiyorum."

"Net değil. Bu gerçekten bıktırdı beni." Celina kupayı sertçe masaya koydu. "Dr. Mira'yla konuştum ama bir sonraki seansı daha erkene almamakta kararlı. Bir an önce hipnoz etkisi altına girmek istedim. Daha fazlasını göreceğimi biliyorum, *biliyorum*. Ama çığlıklar, bağırışmalar gördüm... duydum... adam Peabody'yi yere attı. Bir minibüse atladığını gördüm. Onun bir minibüs olduğuna eminim. Koyu renkti. Ama her şey karanlık görünüyordu. Adam yaralıydı. Acı vardı."

"Silahına ulaşmayı başarmış."

"Ah. Güzel. Harika. Adam korkuya kapıldı. Bunu açıklamak zor ama hissettim. Korkusunu hissettim. Sadece görülmek ya da yakalanmaktan değil, başka bir şeyden daha korktu. Fazlası var. Belki de işini bitirememekten. Bilmek, yardım etmek istiyorum. Dr. Mira'yı ikna edebilir misin?"

"Senin için yerinden kımıldamıyorsa, benim için de kımıldamaz." Eve masasına oturup parmaklarıyla dizinde ritim tuttu. "Sana daha önceki kurbanlardan birinin kişisel bir eşyasını verirsem, onun aracılığıyla herhangi bir şey görebilir misin?"

"Muhtemelen." Öne doğru eğilirken Celina'nın gözleri heyecanla parladı. "Bu yaptığım şeye daha çok benziyor. O bağlantı. Bağlantı kurabilirsem bir şey görebilirim."

"Bunun için çalışacağım. Bugünkü seansında olup olamayacağımı bilmiyorum. Bir fırsat yakaladık, onun peşine düşeceğim. Dün geceki tanıklar adamı doğru düzgün görebilmiş."

"Şükürler olsun. Eğer kimliğini saptayabilirseniz bu iş bitecek. Şükürler olsun."

"Sana bir an önce bir şey ayarlamaya çalışacağım."

"Ne zaman istersen. Elbette, ne zaman olursa. İstediğin zaman uğrarım. Peabody için çok endişeleniyorum Dallas. Çok üzgünüm."

Bitmek bilmeyen gece boyunca McNab bir ara Peabody'nin yatağının yanındaki sandalyeye yığıldı. Ona daha yakın olabilmek için yatağın parmaklığını indirmişti; yorgunluk galip gelince başını onun göğsünün yanına yaslayıp çarşafların altında elini onunkine kenetledi.

Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu... monitörlerin sesi, odanın dışında yere sürten ayak sesleri ya da pencereden

içeri süzülen ışık olabilirdi. Başını kaldırdı, boynu tutulduğu için suratını ekşitti, boynunu ovuştururken Peabody'nin yüzüne baktı.

Henüz morluklarını tedavi etmemişlerdi, yüzünü bu kadar hasarlı görmek kalbini kırıyordu. Onu bu kadar hareketsiz görmek endişe vericiydi.

"Sabah oldu." McNab berbat boğukluğu gidermek için boğazını temizledi. "Günaydın, bebeğim. Güneş doğdu ama biraz yağmur yağacak gibi görünüyor. İnsanlar gelip nasıl olduğunu kontrol etti. Uyanmazsan bütün bu ilgiyi kaçıracaksın. Çiçek alacaktım ama seni o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemedim. Uyanınca hallederim. Çiçek ister misin? Hadi Dişi-body, kalkma zamanı."

McNab onun elini tutup yanağına bastırdı. Kaldırıma sürtünen kolunda çirkin bir sıyrık vardı.

"Hadi, hadi geri dön. Yapmamız gereken çok şey var, biliyorsun. Bugün taşınma günü."

Peabody'nin elini yanağından ayırmadan başını çevirirken, Mavis'in içeri girdiğini gördü.

Mavis hiçbir şey söylemedi, sadece McNab'in yanına gidip elini başının arkasına koydu.

"Ejderhaları nasıl atlattın?"

"Onun kız kardeşi olduğumu söyledim."

Bu McNab'in gözlerini kapatmasına sebep oldu. "Doğru sayılır. Hâlâ baygın."

"Burada olduğunu bildiğine bahse girerim." Mavis eğilip dudaklarını McNab'in yanaklarına değdirdi. "Leonardo ona çiçek almaya gitti. Uyanınca onları görmek hoşuna gider."

"Az önce ondan bahsediyorduk. Ah, Allahım." McNab başını çevirip dayanmaya çalışırken yüzünü Mavis'in koluna bastırdı.

Mavis bekledi, titremeleri geçip düzgünce nefes alana kadar onun saçını okşadı. "Biraz yürümek ya da hava almak istersen, onun yanında otururum."

"Yapamam."

"Pekâlâ."

McNab yönünü değiştirdi ama uzaklaşmadı, birlikte Peabody'nin göğsünün yükselip alçalmasını izlediler. "Louise birkaç kez onu kontrol etti. Sanırım, Charles'la gecenin büyük bir bölümünde buradaydı."

"Charles'ı bekleme salonunda gördüm. Dallas nerede?"

"Adi herifin peşine düştü. Ona bunu yapan hayvanı bulacak."

"O halde, onu yakalayacaktır." Mavis hafifçe onun omzuna vurduktan sonra bir sandalye çekmek için arkasını döndü.

"Bekle, özür dilerim, onu bana bırak. Ağır şeyler çekmemelisin."

Katlanır sandalye en fazla iki kilo olmalıydı ama Mavis McNab'in sandalyeyi onun için çekmesine izin verdi. "McNab, Leonardo'yla benim elimden pek fazla şey gelmez. Ama eşyalarınızı taşıyabilir, yeni evinizi yerleştirebiliriz."

"Çok fazla eşya var. Size yük olmak istemem... "

"İzin verirsen, bunu yapabiliriz. Sonra Peabody iyileşince işte, onu oraya taşıyabilirsin. Her şey hazır olur. Burada onunla birlikte kalmalısın. Senin için bunu yapabiliriz. İkiniz için."

"Harika olur. Teşekkürler Mavis."

"Hey, komşu olacağız."

"Sakın ağır bir şey kaldırma. Karnın burnundayken."

"Endişelenme." Mavis karnını ovuşturdu. "Kaldırmam."

"Her an paramparça olacakmış gibi hissediyorum. Sonra saniyeler geçiyor ve bir de bakıyorum ki..." McNab aniden sandalyesinde doğruldu. "Sanırım hareket etti. Sen de gördün mü?"

"Hayır ama... "

"Hareket etti. Parmakları kıpırdadı." McNab tuttuğu elini ters çevirdi. Hadi Peabody. Uyan."

"Bu kez gördüm." Mavis McNab'in omuzlarını tutarak öne doğru eğildi. "Bak, gözlerini açmaya çalışıyor. Birini çağırmamı ister misin?"

"Bekle. Bekle." McNab ayağa kalkıp Peabody'nin üzerine doğru eğildi. "Gözlerini aç Peabody. Beni duyabiliyorsun. Tekrar kendinden geçmek yok. Hadi, yeni ev turuna geç kalacaksın."

Peabody inlemeyle iç çekme arası bir ses çıkarınca, McNab bunun duyduğu en güzel ses olduğunu düşündü. Göz kapakları titredi ve morarmış, şiş gözleri açıldı.

"İşte buradasın." Gözyaşları boğazına hücum etti; yutkunurken ona sırıttı.

"Ne oldu?"

"Hastanedesin. İyi durumdasın."

"Hastane. Hatırlayamıyorum."

"Artık önemi yok. Ağrıyan bir yerin var mı?"

"Her... yerim. Off, bana ne oldu?"

"Bir şey yok. Mavis."

"Birini çağıracağım."

Mavis hızla dışarı çıkarken, McNab dudaklarını Peabody'nin eline dokundurdu. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Dee. Bebeğim."

"Eve... dönüyordum."

"Hatırlayacaksın. Yakında."

"Önce ilaç alabilir miyim?"

McNab, gözlerinden yaşlar süzülürken kahkaha attı.

Eve kendisini Yancy'nin omzunun üzerinden bakarken yakalayınca, geri çekildi.

"Sorun değil. Buna alışığım. Öncelikle şunu söyleyeyim, eğer herkes bana seninkiler gibi tanıklar getirseydi, işim çok daha kolay olurdu. Belki biraz sıkıcı olabilirdi."

Sonra Roarke'a baktı. "Bu senin programlarından biri."

"Farkındayım. Piyasadaki en iyi görüntüleme programlarından biri olsa da, bazı geliştirmeler üzerinde çalışıyoruz. Yine de kullanıcısı kadar verimli."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Hayranlık seansınıza daha sonra devam edebilir misiniz?"

"Şuna bir bak. Tanığının getirdiği çizim bu ve işte görüşmeden sonra revize edilmiş çizimim. Gördün mü? Biraz daha detaylandırıp ince değişiklikler yaptık ama kimlik eşleştirme konusunda size vakit kazandırabilir."

"Daha az Frankenstein'a benziyor," dedi Roarke.

"Evet. Öznenin davranışları, fiziksel özellikleri açısından tanığın hafızasını etkileyebiliyor. Bir kadını döven iri yarı bir adam görüyorlar ve saldırgan anında dev özellikleri ediniyor. Canavar gibi görünüyor. Tanık temel özellikleri hatırladığı için onları resme aktarabildik. Köşeli bir yüz, geniş bir alın ve parlak bir kafa. Adamın yalıtıcı kullandığını bilmek o öğeyi programlamamı sağlıyor. Güneş gözlüğü kimliğini saptamakta zorluk çıkarıyor... gözler eşleşme için en iyi unsurdur. Ama buradan yola çıkıp programı kullanarak bir şeyler inşa etmeye başlayabiliriz."

Yancy programı çalıştırdı, çizimi yapım aşamalarından geçirdi. "Profil. Boyut ekleme, kafatası biçim."

Eve Yancy'nin, programı çizim üzerinde bölüm bölüm harekete geçirmek için bir tasarımcı kullanmasını izledi.

"Kulaklar, boyun hattı. Arkadan görünüşe dön, öteki profil. Tam karşıdan görünüş. Ağız, burun biçimi, kemik açısı. Üç boyut ve ten rengi ekle. Pekâlâ, mevcut veriler doğrultusunda bu en iyi olasılık. Son aşamaya taşımak için

kendi yargı gücünle bilgisayarınkinin bir kombinasyonuna güvenmelisin. Gölgeleri kaldır."

Eve gözleri olmayan yüze bakarken, içinin ürperdiğini hissetti.

"Muhtemel," dedi Roarke.

"Evet."

"Gözleri hasarlı olabilir ama kimlik saptama amacıyla, biçim olarak en yüksek olasılığı deneyeceğiz. Renk bir seçenek değil, gerçi ten rengi ve kaş rengi düşünüldüğünde, koyu renk tercih ederdim. En yüksek olasılık bu. O doğrultuda ilerlediğimizde, elde edeceğimiz sonuç bu."

Eve tamamlanan resmi inceledi. Sert, köşeli bir yüzü, yumuşak dudakları ve küçük, kara gözleri üzerinde gür kaşları vardı. Burnu geniş ve biraz çarpıktı, kulaklar kel kafasında belirgin görünüyordu.

"İşte burada," dedi kısık bir sesle.

"Bir fotoğraf kadar yakın değilse, kıçıma şaplak atabilirsin," dedi Yancy. "Bunu ofis bilgisayarına göndereceğim. Sana çok sayıda kopya hazırladım. Bir kısmını ben dağıtacağım. Kimlik eşleştirme programını çalıştırmamı ister misin?"

"Onu Elektronik Keşifler'den Feeney'e yolla. Ondan daha hızlı biri yok." Eve Roarke'a bakınca, gülümsediğini gördü. "Acayip bir iş çıkardın Yancy. Gerçekten iyiydin."

"Tanıkların harikaydı." Yancy ona fiziksel kopyaların olduğu bir tomar kâğıt verdi. "Peabody'ye onun için iyi dileklerde bulunduğumuzu söyleyin."

"Emin olabilirsin." Eve şefkatle olduğu kadar minnetini belirten bir hareketle hafifçe Yancy'nin omzuna vurup hızla dışarı çıktı. "Ben de kimlik taraması yapacağım. Feeney muhtemelen benden daha hızlı sonuç alacak ama öyle ya da böyle bu işe başlamış olacağız. Bir kere başlayınca da... hay senin, ne var, Allahın..."

Eve bipleyen iletişim cihazını çıkardı. McNab'in kodunu görünce, birden duraksadı. Yanıt verirken farkında olmadan Roarke'un elini tuttu. "Dallas."

"O uyandı."

"Hemen geliyorum."

Eve, hastanenin koridorunda koşarcasına ilerlerken bir yoğun bakım görevlisi durması için elini kaldırınca, ona hırlamakla yetindi. "Uğraşma benimle."

Kapıdan içeri dalıp doğruca Peabody'nin odasına gitti. Birdenbire durdu.

Peabody sırtı yastıklara yaslanmış bir halde yatakta oturuyordu, şişmiş yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Tek pencerenin altındaki alçak tezgâh, bir bahçeye dönmüştü, o kadar çok çiçek bir araya sıkıştırılmıştı ki, kokuları hastane kokusunu bile bastırıyordu.

McNab tutkalla yapıştırılmış gibi, Peabody'nin yanında durmuş onun elini tutuyordu. Louise öteki taraftaydı. Bir sandalyenin kenarında, gösterişli mor ve yeşil bir kıyafetle kendisi de çiçek açmış gibi görünen Mavis oturuyordu.

"Merhaba Dallas." Peabody kelimeleri ağzında yuvarlayarak konuşuyordu ve çok neşeliydi. "Merhaba Roarke. Off, çok yakışıklı, ne diyebilirim ki? Bunu sen düşün."

Louise kıkırdadı. "Seni kim suçlayabilir ki? Ona aldırma," dedi Eve'e. "Ağrı kesici ilaç verdiler."

"Gerçekten çok iyi bir şey." Peabody sırıttı. "Muhteşem bir ilaç."

"Durumu nasıl?"

"Çok iyi." Louise Peabody'ye hafifçe vurdu. "Onu bekleyen tedaviler var. Testler, taramalar, terapi... bütün o detaylı tıbbi işlemler. Bir süre yakından gözlemlenmesi gerekiyor. Ama durumunun sabit olduğunu açıkladılar. Herhangi bir değişiklik

olmazsa, birkaç saat içinde standart bir odaya alınacak. Gün sonunda durumunun daha iyi olmasını bekliyorum."

"Yüzümü gördün mü? Şu halime bak! Berbat durumdayım. Elmacık kemiğimi yeniden yapmaları gerekmiş. Hazır başlamışken, neden ikisini birden yapmadıklarını ve bana daha belirgin elmacık kemikleri vermediklerini anlamıyorum. Ayrıca, adam çenemi yerinden çıkardığı için tuhaf konuşuyorum ama hiç acımıyor. İlaçlara bayılıyorum. Biraz daha alabilir miyim?"

"Onları biraz hafifletemez misiniz?" diye sordu Eve.

"Off." Peabody alt dudağını büktü.

"Onunla konuşup ifadesini almalıyım. Bunun için aklının biraz daha başında olması gerekiyor."

"Bunu sorup neler yapabileceğime bakacağım. Ama kısa kesmelisin."

"Ağrı kesici ilaçlar olmadan çok acı çekiyor," dedi McNab Louise odadan çıkınca.

"Peabody'nin bunu yapmak isteyeceğinden eminim."

"Biliyorum." Peabody serbest elinin parmaklarını incelerken, McNab gülümsedi. "Kafası gerçekten iyi."

"Sizce neden altı parmağımız yok? Altı harika olurdu. Selam Mavis!"

"Selam Peabody." Mavis odada ilerleyip kolunu Eve'in beline doladı. "Her beş dakikada bir 'Selam Mavis,' diyor," diye fısıldadı. "Çok sevimli. Sen işini yaparken, dışarı çıkıp Leonardo ve Charles'la oturacağım. Haber vermemizi istediğin biri var mı?"

"Biz haberi yayarız, yine de teşekkür ederim. Teşekkürler Mavis."

İçeri giren Louise ve odadan çıkan Mavis birbirlerinin yanından geçtiler. "Serumunu biraz yavaşlatıp size en fazla on dakika vereceğim. Şu anda acı çekmesine gerek yok."

"Önce Roarke'u öpebilir miyim? Hadi. Lütfen, lütfen, lütfen!"

Eve gözlerini devirse de Roarke kahkaha atarak yatağa doğru yürüdü. "Benim seni öpmeme ne dersin güzelim?"

"Şu anda pek güzel değilim," dedi Peabody cilveli bir şekilde.

"Bana güzel görünüyorsun. Kesinlikle güzel."

"Aaaaah, gördün mü? Ne yaparsın?"

Roarke eğilip dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi.

"Hımm." Roarke başını kaldırırken, Peabody güçsüzce yanağına vurdu. "İlaçlardan daha iyi."

"Beni unuttun mu?" diye sordu McNab.

"Ah evet, cılız oğlan. Cılız oğlana deli oluyorum. Çok şirin. Küçük sevimli bir kıçı var. Onu çıplak görmeliyim."

"Louise, bize biraz merhamet et ve şu ağrı kesiciyi azalt," dedi Eve.

"Bir dakika sürecek."

"Bütün gece benimle birlikte kaldı. Tatlı oğlan. Tatlı oğlana bayılıyorum. Arada sırada benimle konuştuğunu duydum. Sen de beni öpebilirsin. Herkes beni öpebilir, çünkü.... Ah... ah."

"Bana yer açın," dedi Eve. "Peabody."

"Efendim."

"Adamı görebildin mi?"

"Evet efendim." Peabody titrek bir nefes aldı. "Off Dallas, beni perişan etti. Cehennem zebanisi gibi üzerime atladı. Kemiklerimin kırıldığını ve içimde bir şeylerin yırtıldığını duydum. Çok kötüydü."

Peabody'nin çarşafın üzerinde huzursuzca hareket eden parmakları acıya dayanamayınca tırnaklarını yatağa geçirdi. Eve elini tutup onu durdurdu.

"Silahıma ulaştım. Onu vurdum. Vurduğumu biliyorum. Kolundan ya da omzundan vurmuş olmalıyım ama ona bir mermi isabet ettirdim."

"Aracını gördün mü?"

"Göremedim. Üzgünüm. Sadece... "

"Unut gitsin. Sana herhangi bir şey söyledi mi?"

"Bana fahişe dedi. Fahişe polis."

"Sesini tekrar duysan, tanır mısın?"

"Buna emin olabilirsin. Sanırım onu duydum... Kulağa tuhaf geliyor ama galiba annesine seslendi. Ya da bana anne dedi. Belki de o bendim, anneme sesleniyordum, çünkü o anda onu yanımda istediğimi söyleyebilirim."

"Pekâlâ."

"Adamın tam eşkâlini verebilirim."

"Sana bir resim göstereceğim. Bana o olup olmadığını söyle."

Eve resmi kaldırıp Peabody'nin hareket etmeden onu inceleyebilmesi için pozisyonunu değiştirdi.

"Bu o. Yüzünde yalıtıcı vardı ama bu o. Onu yakaladınız mı?"

"Henüz değil. Yakalayacağız. Baskına seni götüremeyeceğim, çünkü burada bir ağrı kesici partisi vereceksin ama onu yakalayacağız ve sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Onu enseleyince bana haber verir misin?"

"İlk duyan sen olacaksın."

Eve geri çekilip Louise'e başıyla işaret etti. "Buradan çıkmak istersen, gerekirse bizim evimizde istirahat edebilirsin."

"Minnettar olurum. Ben... yaşasın!" İlaç etkisini gösterirken, Peabody kahkaha attı. "Böylesi daha *güzel*."

"Geri döneceğiz," diye söz verdi Eve. Dışarı çıkarken McNab peşinden ayrılmadı.

"Dallas, ulaşım diskleri işe yaramaz çıktı. Eşkâli belirlediğinize göre, artık bunun üzerinde çalışmama gerek yok. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Biraz uyu."

"Adam yakalanana kadar uyumayacağım."

Eve başını salladı. "Onun yanından ayrılma. Bir şey çıkarsa sana haber veririm. Hemen döneceğim."

Eve uzaklaşıp kadınlar tuvaletine doğru ilerledi. İçeri girince, yere oturup ellerini yüzüne bastırarak ağlamaya başladı.

Ağlamaktan göğsü ağrıdı, basınç nihayet serbest kalınca onunla birlikte çöktü. Boğazı tahriş oldu, bastırdığı duygular onu ele geçirip kızgın, vahşi bir sel gibi dışarı dökülürken başı zonkladı ve onu tüketti.

Kapının açıldığını duyunca yerden kalkmaya yeltendi ama Mavis'i görünce olduğu yerde kaldı.

Eve ellerini havaya kaldırdı ama sonra aşağı bıraktı. "Allah kahretsin Mavis."

"Biliyorum." Mavis onun yanına oturdu. "Herkesi çok korkuttu. Ben içimi boşalttım. Devam et, sen de içini tamamen boşalt."

"Sanırım bitirdim." Mavis'in sesini çıkarmayacağını bildiği için bir süre başını onun omzuna yasladı. "Belki iyileştikten sonra, Trina onu şımartabilir. Bu Peabody'nin hoşuna gider. Gerçekten süslü bir kız olabilir."

"İyi düşündün. Eksiksiz bir kız partisi düzenleriz."

"Öyle demek istememiştim... elbette, her neyse. Yanında güneş gözlüğü var mı?"

"Ormandaki maymunların çiftleşip çiftleşmediklerini sormak gibi." Mavis gömleğine iliştirilmiş mor püsküllü bir cepten mor çerçeveli ve yeşil camlı bir gözlük çıkardı.

"Bu da ne?" Ortada kızarık ve şiş gözlerle dolaşmaktan çok daha iyi olduğuna karar veren Eve gözlüğü taktı.

"Çok sosyetik!"

"Hayır, aslına bakarsan şehir merkezine gitmeyi düşünüyorum." Eve kalkıp Mavis'in de yerden kalmasına yardım etti. "Gözlüğünü ödünç verdiğin için teşekkürler. Gidip şu aşağılık herifi yakalamam lazım."

Yirmi Birinci Bölüm

Eve, arabaya dönüp direksiyonun başına geçene kadar Roarke bir şey söylemedi.

"Her zamanki tarzının çok dışında."

"Ne?"

Roarke parmağıyla gözlüğün çerçevesine hafifçe vurdu.

"Ah. Mavis'in. Onu ödünç aldım, çünkü..." Eve derin bir nefes aldı.

"Gözlerini benden saklamana gerek yok." Roarke gözlüğü çıkarıp göz kapaklarına küçük öpücükler kondurmak için ona doğru uzandı.

"Ah," dedi Eve hafifçe gülümseyerek. "Ne diyebilirim ki?" Kollarını ona dolayıp iyice sokuldu. "McNab'in yanında kendimi kaybedip ağlamak istemedim. İçimi epey boşalttım, o yüzden tekrar ağlama krizine girmem konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ben asla endişelenmem. Sinirlerinin bozulması gayet normal, dostumuzun iyileşeceğinden emin olana kadar sabrettin."

"Evet, galiba öyle oldu." Ona sarılmak ve onun da sarıldığını hissetmek çok güzeldi. "Şimdi, işimizi halledelim." Eve arkasına yaslandı. "Gözlerim çok mu kötü görünüyor?"

"Güzel görünüyor."

Eve gözlerini devirdi. "Ben ağrı kesici etkisi altındaki Peabody değilim."

"Polis merkezine vardığında hiçbir şeyin kalmaz."

"Pekâlâ." Eve yine de güneş gözlüğünü taktı. "Her ihtimale karşı."

Garajdan çıkmadan iletişim cihazı bipledi. "Dallas."

"Adamı buldum."

"Ne! Allahım! Onu araç bilgisayarıma yolla Feeney. Adamı görmek istiyorum. Şu anda polis merkezine doğru yola çıkıyoruz. Benimle ofisimde buluşabilir misin?"

"Orada olacağım. Şuna bir bak."

Eve hemen aracın rotasını polis merkezi olarak programlayıp bütün dikkatini resme verebilmek için otomatik sürüşe geçti.

"İşte buradasın seni orospu çocuğu. John Joseph Blue. Otuz bir yaşında. Allahın belası."

Otomatik sürüş, hız sınırını aşmasına ya da kırmızı ışıkta geçmesine izin vermediği için Eve manuel sürüşe geçip sirenleri açtı. "Sesli yanıt istemiyorum," dedi Roarke'a. "Hiçbir şey duymak istemiyorum. Bana sadece önemli kısımları söyle."

"Bekâr, melez erkek. Eşi yok, birlikte yaşadığı bir sevgilisi yok. Kayıtlı bir çocuğu yok. Sabıka kaydı yok."

"Bir şeyi olmalı. Bahse girerim, çocuk ceza evine girdi ve bu bilgi gizli. Bunu daha sonra düşünürüz."

"Classon Caddesi, Brooklyn'de yaşıyor."

"Brooklyn mi?" Trafiğin içinde siren sesleriyle ilerlerken Eve başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil. Olamaz."

"Burada öyle yazıyor. Sekiz senedir bu adreste yaşıyormuş. Comptrain Şirketi'nin sahibi ve operatörü... aynı adres. Bunun detaylarını ister misin?"

"Evet." Fakat adam artık Brooklyn'de yaşamıyordu.

"Ah, küçük bir veri analiz şirketi. İşte aradığın bilgisayar korsanlığı becerisi Teğmen. Bunun için işin büyük bölümünü evinin rahatlığında yapmış. Teknik destek ve benzeri."

"Müşteri ve üye listeleriyle karşılaştır."

"Bir dakika. Şehir merkezindeki Jim'in Spor Salonu'na on senedir üyeymiş."

"Adresi Brooklyn'de olduğu için listemizde belirmedi. Onu yakalayabilirdik ama ilk katmanda değildi. Kurbanlarının peşine düşüp onları öldürmek için Brooklyn'den şehre geliyor olamaz. Buna inanmıyorum. Ah, olacak iş değil, Brooklyn'de de spor salonları var."

"O halde, şehirde ikinci bir adresi var. Kayıtlı olmayan ya da başka birinin adı altında kiraladığı bir adres."

Eve birinci katta asansörden fırlayıp yürüyen banta bindi, yolcuları dirseğiyle yararak ilerledi.

İtirazlara aldırmadan başka bir yürüyen banta atladı. "Bu operasyonu bir an önce oluşturacağım. İki harekât ekibi olacak. Biri Brooklyn'e gidecek."

"Ya diğeri?"

"Bu konuda bir fikrim var."

Yürüyen bantta ters yöne doğru koştu, kendi ekseni etrafında dönüp indi. Ona seslenenlere ya da sorulan sorulara aldırmadan hızla merkez büroya doğru ilerledi.

"Bütün verileri görmek istiyorum," diye çıkıştı Feeney'e.

"Hazır. O gözlük de neyin nesi?"

"Öff." Eve gözlüğü çıkarıp masaya attı. "Anne. Ineza Blue, elli üç yaşında. Fulton'da yaşıyor. Oyun bitti, seni sıçan."

"Ineza Blue," dedi Roarke hızla avuçiçi bilgisayarını tuşlayarak. "Emekli olmuş bir vesikalı. Bir oğlu var."

"Bana annesinin yirmi sene önceki resmini bul, uzun açık kahverengi saçlı beyaz bir kadın olacağına bahse girebilirim." Eve Feeney'nin sırtına vurdu.

"Teğmen." Roarke avuçiçi bilgisayarını ona uzattı. "Kadın Total Crafts'taki müşteri listesinde yer alıyor."

"Kadının son altı ay içinde satın aldığı malzemelerin detaylarını bulun. Kurdeleye odaklanın."

Feeney'ye döndü. "Hadi başlayalım," dedi, kumandanı aramak için tele-linkini alırken.

On beş dakika sonra, bir toplantı salonunda harekât ekiplerini bilgilendiriyordu. "Birinci ekip, Brooklyn'de hedefin peşine düşecek. Zanlının adreste olup olmadığından emin olmak için Briscoll, teslimatçı olarak önden gidecek. Hedefin etrafı dört yandan kuşatılmalı. Aynı zamanda, zanlının annesine ait olduğu belirlenen siyah bir minibüs arıyoruz. Geçen senenin modeli, bir Sidewinder. Söz konusu minibüs görülürse, onu olduğu yerde sabitleyin. Baxter, bu ekibin başındasın.

"İkinci ekip, Fulton Caddesi'ndeki evde konuşlanacak. Aynı prosedür sizin için de geçerli, Ute teslimatçı kılığına girecek. Bu ekibin başında ben olacağım. Her iki konumda da, hızlı ve sert bir şekilde içeri girip müdahale edeceğiz. Zanlı yerinde değilse, onu bekleyeceğiz. Bu adi herifin bir polise zarar vermesini istemiyorum. İçinizden biri zarar görürse sizi fena haşlarım. Onu etkisiz hale getireceğiz ve bunu bugün yapacağız. Bu operasyonda herhangi bir beceriksizlik, prosedürde, delil zincirinde herhangi bir hata olursa, biri yanlış zamanda hapşırırsa, boynunuzu bizzat mengeneye koyup sıkma tuşuna basarım. Sorusu olan var mı?"

"Sadece bir sorum var." Soru Baxter'dan geldi. "Söz konusu zanlı kas gücüne sahip, iri yarı bir adam. Onu dizginlemek için sıradışı önlemler gerekebilir. Ekibimdeki herkesin, ne olursa olsun bu önlemleri almaya hazırlıklı olduğundan emin olmak istiyorum."

Eve başını eğerek baktı. "Sorgulama için bilincinin yerinde olmasının istiyorum. Onun dışında..." Cümlesini yarıda bıraktı. "O önlemlerin çığrından çıkmasına izin vermeyin. Şimdi gidin. Feeney, ikinci ekibi topla."

Eve, ekibine koruyucu giysilerini giymelerini emretti. Bunu bir mesele olarak görmese de işini şansa bırakmayacaktı. Hastanede bir polisi daha ziyaret etmek istemiyordu.

"Annesinin bu işe dahil olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Feeney keşif minibüsünde beklerken.

"Hayır. Beş ay önce Fulton Caddesi'ndeki adrese on sekiz metrelik kurdele teslim edildiğini biliyoruz. Bunun öncesinde de kadının stokunda kurdele olduğunu, bu yeni malzemeyi oğlunun sipariş ettiğini düşünüyorum. Son siparişin öncesinde ya da sonrasında herhangi bir teslimat olmamış. Malzemelerini hep kendisi satın almış. Öldüğünü ya da aciz bırakıldığını tahmin ediyorum."

Eve ağırlığını önce topuklarına, sonra da tekrar ayak uçlarına verdi. Koruyucu giysinin hareket kabiliyetini engellemediğinden emin olmak için yere çömelip doğruldu. "Eğer annesini öldürdüyse, belki geri kalanı tetikleyen şey de buydu. Belki kadın onu tekmeledi, bu da adamı iyice kışkırttı ama oğlunun ona yardımcı olduğuna bahse girebilirim."

Eve Roarke'a baktı. "Adamın içeride olduğunu saptar saptamaz, sen ve ben önden gireceğiz. Feeney ve adamı arkadan girecek. İletişim daima açık kalacak. Bütün polislerin

ve sivil danışmanın, herkesin nerede olduğunu bilmesini istiyorum. Geniş bir ev," dedi Eve minibüsün koyu renk penceresinin ardından dikkatle eve bakarken. "Zeminin altında bir, üstünde de iki kat var. İki kişi alt kata inecek, işaretimle birlikte içeri gireceğiz. Her kapının, her pencerenin güvenceye alınmasını istiyorum. Adam hızlı hareket ediyor, yere yatıp teslim olmayacak. Kaçmaya çalışacak."

"Ekip yerinde," dedi Feeney ona. "Teslimatçıyı yollayalım mı?"

"Yollayın."

Eve teslimatçının küçük bir jet-motorla doğu köşesinden gelmesini izledi. Kaldırımın kenarına park ettikten sonra inip yanlış adrese yollanan paketiyle birlikte kapıya doğru ilerledi. Zili çaldı, kulaklığından gelen müziğe ritim tutar gibi başını sağa sola salladı.

Eve güvenlik cihazından yanıtı net bir şekilde duydu. "Ne var?"

"Kargo. İmzalamak istiyor musunuz? Allah kahretsin. Yağmur başladı."

Kapı açılırken, ilk yağmur damlaları yola ve kaldırıma ince ince düşmeye başladı.

"İçeride kalın. Yağmur yağıyor."

"Yanlış adrestesin," dedi Blue. "Burası 803, 808 değil."

"Hay Allah, üçe benziyor. Siz... " Kapı sertçe yüzüne kapandı. Teslimatçı, abartılı bir hareketle arkasını dönüp kıçına işaret etti, bir öpücük sesi çıkardıktan sonra motoruna atladı.

"Zanlı doğrulandı. Görünürde silahı yok."

Eve başıyla işaret edip Roarke'la birlikte yan kapıdan çaktırmadan indi. Roarke küçük koçbaşını[29] aldı. Eve park halindeki bir arabanın arkasına çömelirken, Feeney minibüsle uzaklaştı.

[29] Polisin baskınlarda kapı açmak için kullandığı ağır, çelik silindir. (e.n.)

"Islanacağız," diye mırıldandı Eve. Topuklarının üzerinde otururken, omuzlarını öne arkaya hareket ettirdi.

"Biliyor musun Teğmen, o kapıdan içeri kendi yöntemlerimle bu koçbaşıyla olduğu kadar hızlı girebilirim. İncelikle ve daha az gürültü çıkararak."

"İncelik aramıyoruz." Feeney'nin sesini kulaklığında duyunca, Eve başıyla işaret etti. "Kıpırda! Koş, koş, koş!"

Eve çömelir halde yolun karşısına geçip hızla basamakları çıkarken, gözünün ucuyla ekibinin hareketlerini takip etti. "Kapıyı aşağı indir!"

Roarke geriye doğru şahlanıp koçbaşını iki kez kapıya vurdu, kapı kırılarak açılırken onu yere bıraktı. Silahlarını çekip içeri girdiler.

Bütün ışıklar parlıyordu, Eve hızlı ve ağır ayak seslerini duyabiliyordu. Sesin geldiği sağ tarafa doğru yöneldi, Blue'nun merdivenden hızla çıktığını gördü.

"Polis! Olduğun yerde kal." Çoktan adamın peşinden koşmaya başlamıştı. "Etrafın sarıldı. Kaçacak yerin yok. Dur, yoksa ateş ederim."

Adam geriye doğru savruldu, yüzü harcadığı çabadan, Eve'in korku dolu bir öfke olarak algıladığı ifadeyle kıpkırmızıydı. Adamın gözlerini göremese de, vücudunun kaskatı kesilmesinden Eve onun kendisini tanıdığını anladı.

O an adam Eve'in üzerine atladı.

Gövdeyi hedef alan Eve'in akım ateşiyle Roarke'un akım ateşi birleşince, Blue üç adım geriye doğru sendeledi.

Zeus etkisindeki bir adam gibi silkelenip rahatça etkisinden sıyrılması karşısında Eve şaşırdı. "Orospu! Canımı yaktın!"

Eve kendini, hissettiği ihtiyacı ya da güdüyü sorgulamadı; adama ateş etmek yerine hızla koşup bacaklarından aldığı güçle havalanarak yüzüne iki ayağıyla birden tekme savurdu.

Blue'nun ağzından burnundan kan gelmeye başladı ama Eve doğrulduğunda, onun hâlâ ayakta durduğunu gördü. "Ateş etme," diye bağırdı Roarke'a ve arkasındaki basamaklardan çıkan kişiye.

"Siktir," dedi adam homurdanarak. Eve'e doğru tekrar bir hamle yaptı. "Bakalım hoşuna gidecek mi?" Eve kamburunu çıkararak çömelip silahını güçlü bir şekilde kavradı. Bütün gücüyle silahı kaldırıp onu adamın hayalarına geçirdi.

Blue, Eve'in kalbini neşeyle dolduran tiz bir sesle haykırdı. Dizlerinin üzerine düşüp yerde yuvarlandı.

"İşe yaradı sanki. Zanlı güvenceye alındı! Bu kelepçeleri genişletmek gerek," diye seslendi silahını adamın yanağına bastırırken. "Sen koca bir oğlansın Blue, kocaman, güçlü bir oğlan ama bulunduğum yerden bu silahı ateşlersem, yüzünün yarısını kaybedersin. Ben bunu olumlu bir gelişme olarak görsem de senin hoşuna gitmeyebilir."

"Bakalım bunlar işe yarayacak mı?" Feeney, Blue'nun üzerinden atladı, adam bir bebek gibi ağlarken kollarını arkasında birleştirip genişletilmiş kelepçeleri takmaya çalıştı. "Neredeyse. Belki biraz canını acıtıyor olabilir ama elden ne gelir?"

"Onu hapse götürün, haklarını okuyun."

Eve ayağa kalkmaya çalışınca, suratını ekşitip tekrar çömeldi.

"Yardım ister misin Teğmen?"

"Teşekkürler." Eve Roarke'un elini tutup sol bacağını esnetti. "O tekme esnasında kaslarımı incitmiş olabilirim. Benim için biraz yüksekti."

"Tam isabetti ama ikinci manevra daha çok hoşuma gitti."

"Birincisi Peabody içindi. İkincisi..."

"Biliyorum. Hepsi içindi." Roarke Eve'in bundan utandığını biliyordu ama kendisine engel olamadı. Eğilip onu öptü. "Sen benim kahramanımsın."

"Git şuradan."

"Teğmen." Ekipten biri aşağıdan seslendi. "Bunu görmek isteyeceksiniz. Bodrum katı."

"Hemen geliyorum."

Bu Eve'in asla unutmayacağı dehşet verici bir andı. O ana kadar tanık olduğu, hatta olacağını düşündüğü onca şeye rağmen.

Bodrum katı yıllar önce bir dizi küçük odaya dönüştürülmüştü. Eve, kısa süre önce yapılan birkaç düzenlemeyle burasının katilin asıl yaşam alanı olduğuna karar verdi.

Ofisini düzgün ve etkin şekilde kurmuştu. Üç eksiksiz bilgisayar, bir duvar dolusu disk, mini buzdolabı ve mini oto-aşçı vardı. Işıklar gözleri acıtacak kadar parlaktı.

Ekipmanlar, aynalar, neredeyse onun kadar iri bir egzersiz robotuyla kendisine özel bir spor merkezi kurmuştu. Işıklar kör ediciydi.

Üçüncü odanın duvarları da aynalıydı, parlak ışıklar yüzünden yansımalar her yerdeydi. Eve o noktadan spor alanını görebiliyordu.

Burası onun yatak odasıydı; bir rafta oyuncaklar vardı, duvarlardan biri Uzay İstilacıları oyununun duvar kâğıdıyla kaplıydı. Dar yatakta, üzerinde çatışma halindeki gezegenlerarası savaşçı resimlerinin olduğu düzgünce serilmiş bir örtü vardı.

Kol yerlerinde bağların olduğu bir çocuk sandalyesi. El ve ayak bileği prangaları. Sandalyenin kollarından birine parlak kırmızı bir bez bağlıydı.

Annesi onu bodruma kapatıyordu, diye geçirdi içinden Eve. Oyuncaklara ve genç odası dekoruna rağmen, kadın burayı onun için bir hapishane yapmıştı.

Blue da burayı aynı şekilde tutmuştu.

Ama bir ilave yapmıştı.

Duvara tutturulmuş uzun bir raf vardı. Yeni görünen metal raf, temiz ve gümüşi bir şekilde parlıyordu.

Üzerinde, açık mavi bir sıvıyla dolu on beş şeffaf kavanoz vardı.

Açık mavi suyun içinde on beş çift göz süzülüyordu.

"On beş," dedi Eve, kendisini bakmaya zorlayarak, "On beş."

Eve, gözlem odasında Roarke'la birlikteydi. Blue, birinci sorgu odasında, eli ve ayağından masaya kelepçelenmişti.

Onu sandalyeye zorla oturtup bağladıklarında, aklını kaçırmış bir adam, kaçık bir çocuk gibi bağırdı. Dehşet içindeyken, ancak sorgu odasının ışığını tamamen açtıklarında sakinleşebildi.

Eve, sorgu esnasında yeterince üzerine giderlerse, ne var ne yoksa kaldırıp gerçek anlamda hasar verebileceğini düşündü.

"Oraya tek başına girmeyeceksin." Roarke'un bu sözü bir soru değildi, içinde belli belirsiz bir uyarı vardı.

"Aptal değilim. Ben, Feeney ve arena futbolcusu gibi iki iri üniformalı olacak. İzlemek istediğinden emin misin?"

"Bunu asla kaçırmak istemem."

"Peabody'yle McNab'in da izleyebilmesi için bunu onun hastane odasına bağlayacağız. Onu bir tımarhaneye kapatacaklar. Zihinsel özürlü. Onun için seçeceğim hapis bu olmazdı ama idare etmek zorundayız."

"Sana cesetlerin nerede olduğunu söylemesi gerekiyor."

Eve başını salladı. "Söyleyecek."

Son bir bakışın ardından, Eve gözlem odasından çıktı. Feeney'e işaret edip kapının kilidini açtıktan sonra iki korumayla onun önünden içeri girdi.

"Kayda geçilsin." Verileri okuyup gülümsedi. "Merhaba John."

"Seninle konuşmak zorunda değilim. Orospu."

"Hayır, benimle konuşmak zorunda değilsin." Eve oturup kolunu sandalyesinin arkasına doladı. "Bu orospu, aynı zamanda bir teğmen. Konuşmak istemiyorsan seni hücreye geri gönderebiliriz. Göz altındasın John. Bütün o cinayet suçlamaları başına bela. Tecavüz, kasten öldürme, ceset tahribatı. Aleyhine güçlü kanıtlar var, bunun farkında olacak kadar akıllısın. Belki bir sıçan kadar kaçık olabilirsin ama aptal değilsin."

"Ona kaçık dememelisin Dallas."

"Ah, evet, doğru." Eve Feeney'e sırıttı. "Muhtemelen anlatacak bol bol hüzünlü hikâyesi vardır. Travma, duygusal yaralanma. Bunları psikiyatristler yesin. Bu sıçanın cılız kıçı benim hiç umrumda değil. Dibe batıyorsun John. Zaten batmışsın. Elimizde sana karşı kullanabileceğimiz çok fazla delil var. Bize gözleri bıraktın. Bu ne demek oluyor? Gözlerin anlamı ne John?"

"Siktir git."

"Tecavüz seks değildir. Annen sana bunu öğretmedi mi?"

John tepki gösterirken yüzü kasıldı. "Annemi ağzına alma."

Seni tetikleyen şeyi buldum, diye geçirdi içinden Eve. "Bana neden bahsedeceğimi söyleyemezsin. Burada kontrol bende. Patron benim. Seni yakalayıp hapse atan kadın benim. Ortağımı perişan ettin John, o yüzden seni bir domuz gibi bağırtana kadar susmayacağım."

Eve ellerini masaya vurup yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Neredeler John? Gözlerin ait olduğu bedenler nerede?"

"Siktir git, seni fahişe."

"Tatlı dil bende hiç işe yaramaz."

"Hadi Dallas." Feeney omzuna hafifçe vurdu. "Biraz sakinleş. Dinle John, kendine yardım etmek istiyor olmalısın. Travma geçirdiğini görebiliyorum."

Eve kaba bir ses çıkardı.

"Prangaları gördük John. Çocukken başına neler geldiğini tahmin edebiliyoruz. Bahse girerim, çok zor şeyler yaşadın ve belki de ne yaptığını tam olarak bilmiyordun. Kendine engel olamadın. Ama şimdi kendine yardım etmelisin. Biraz pişmanlık göstermelisin. Bize diğerlerinin nerede olduğunu söylemelisin John. Bunu yaparsan, yapmaya gönüllü olursan, savcının iddiasında etkisi olur."

"O kadın, birkaç fahişeyi öldürdüğüm için beni hapse atacağınızı söyledi. Size onların yerini söylememin bana ne faydası olacak?"

"Dinle, polis memuru iyileşecek."

"Adı Peabody," diye araya girdi Eve. Dedektif Delia. Sana bir mermi isabet ettirdi, değil mi John? Sana biraz acı verdi."

"Benim için fark etmez." John bakışlarını aynaya çevirirken omuzları tekrar rahatladı. "Bana bir bak. Her şeyin üstesinden gelebilirim."

"Kaçtın, değil mi? Bir tavşan gibi korkup kaçtın."

"Kapat çeneni orospu! Yapmam gerekeni yaptım."

"Sakinleşelim." Oturmasını işaret eden Feeney, iyi polis tonunu ve ritmini korudu. "Senin için önemli olan şey, Dedektif Peabody'nin iyi olması John. Bunun anlamı büyük. Durumu kötüye gitseydi, belki sana yardımcı olamazdık ama o artık iyi. Senin için yapabileceğimiz şeyler var. Bizimle işbirliği yapar, pişmanlık gösterir ve bize diğer kurbanların ailelerinin içini rahatlatmak için ihtiyacımız olan bilgileri verirsen, senin için birkaç güzel söz söyleyebiliriz."

"Ben yapmam gerekeni yaptım. Neden bir adamı yapması gereken şeyi yaptığı için hapse atıyorsunuz?"

Eve cebinden kırmızı bir kurdele çıkardı. "Neden bunu kullandın?" John bakmakla yetinince, Eve onu kendi boğazına doladı ve katilin gözlerinin donuklaşmasını izledi. "Sence bana yakıştı mı? Kurdelenin uçlarını tutup onu çekmek istiyorsun, değil mi, John?"

"Önce seni öldürmeliydim."

"Evet, bu konuda haklısın."

John bakışlarını kurdeleden ayırmadı, yüzünde ve kel kafasında ter damlaları belirdi. "Annen nerede John?"

"Sana annemden bahsetmemeni söyledim!"

"Elişi yapmaktan hoşlanıyordu. Total Crafts'tan onun hesabını aldık. Ama biliyor musun, duyduğuma göre aylardır kimse onu ortalıkta görmemiş. Neredeyse bir sene olmuş. İlk onu öldürdün, değil mi John? Evde bulduğumuz bütün kırmızı kurdeleler gibi, annenin kurdelesinden bir parça alıp onu boynuna doladın, değil mi? Kendi annene tecavüz mü ettin John? Annene tecavüz edip onu boğdun, sonra da gözlerini mi oydun?"

"O fahişeydi."

"Annen sana ne yaptı John?"

"Hak ettiğini buldu." Kesik kesik nefes alan John tekrar aynaya baktı. Yavaşça başını salladı. "Bunu hak etti. Her şeyi hak etti."

"O ne yaptı?" Adamın gözlerinde hiçbir sorun yoktu. Eve bunu görebiliyordu, tıbbi kayıtlarını da kontrol etmişti. Güneş gözlüğü, parlak ışıklar. Kavanozlarda süzülen gözler.

"Burası fazla mı aydınlık?" dedi Eve gelişigüzel bir biçimde. "Işıklar yüzde elliye düşürülsün."

"Onları aç." Yüzünden iyice ter süzülmeye başladı. "Karanlıkta sizinle konuşmayacağım."

"Duymak istediğim bir şey söylemiyorsun. Işıklar, yüzde otuza indirilsin."

"Aç onları, aç onları! Karanlıktan hoşlanmıyorum. Beni karanlıkta bırakmayın. Görmek istemedim!"

Ses tonu tizleşti. Panik içinde yalvaran bir oğlanın sesi gibiydi. Eve'in içini acıttı ama bu duyguyu bastırdı. "Neyi görmek istemedin?"

"Fahişeyi, yatakta çıplaktı. Adamın ona dokunmasına izin veriyordu, ona dokunmasına izin veriyordu. Yanlışlıkla gördüm."

"Annen sana ne söyledi?"

"Gözünü sıkıca bağla. Küçük pislik, çalışırken beni gözetlememelisin. Seni yine kilitlerim. Seni karanlığa kapatırım. Belki bir dahaki sefere gözlerini oyarım, o zaman görmemen gereken bir şeyi görmezsin."

John sandalyede durmakta zorlanırken, zincirler tıngırdadı. "Karanlıkta kalmak istemiyorum. Zayıf, çelimsiz ve aptal *değilim*."

"Parkta ne oldu?"

Sadece oynuyorduk, o kadar. Ben ve Shelley sadece oynuyorduk. Ona dokunmasına izin verdim. Annem ona sopayla vurunca canım çok acıyor. Pudrayla ovuşturunca onu yakıyor. Bir dahaki sefere ona asit dökerim, bakalım hoşuna gidecek mi diyor. Karanlıktayım, göremiyorum, dışarı çıkamıyorum."

John ağlayarak masaya yığıldı.

"Güçlendin, değil mi John? Güçlendin ve ona her şeyi ödettin."

"Bana o tür şeyler söylememeliydi. Benimle alay edip bana hakaret etmemeliydi. Ben bir ucube değilim. İşe yaramaz değilim. Ben bir erkeğim."

"Ona bir erkek olduğunu gösterdin. Dilediği zaman fahişelere tecavüz eden bir erkek. Onun çenesini kapattın."

"Onu susturdum." John başını kaldırdı, gözyaşları süzülürken gözlerinde çılgınlık dolaşıyordu. "Şimdi hoşuna gitti mi? Artık sadece görmesini istediğim şeyleri görüyor. İşte böyle. Artık kontrol bende. Onu tekrar gördüğümde, ne yapacağımı biliyorum."

"Bana şimdi onun nerede olduğunu söyle John. Annenin geri kalanı nerede?"

"Karanlık. Burası çok karanlık."

"Söylersen, ışıkları açarım."

"Gömdüm. İyice gömdüm ama geri dönüp duruyor! Toprak karanlık. Belki de oradan hoşlanmıyor. Onu dışarı çıkarıp parka koymalıyım. Ona hatırlatmalıyım! Onu pişman etmeliyim."

"Onu nereye gömdün?"

"Küçük bir çiftliğe. Büyükannemin çiftliğine. O çiftliği severdi. Belki bir gün orada yaşar."

"Çiftlik nerede?"

"Şehir dışında. Artık bir çiftlik değil. Sadece eski bir ev var. Kapılarında kilitler olan çirkin, eski bir ev. Seni de oraya kilitler. Söz dinlemezsen belki sıçanların yemesi için seni orada bırakır. Büyükannem onu da kilitlerdi, böylece sözlerine ve hareketlerine dikkat etmeyi öğrenirdi."

John sandalyede ileri geri sallanarak, dişlerini göstererek ve terden parlayarak konuşurken zincirleri titriyordu.

"Ama onu satmayacak. Açgözlü orospu onu satıp bana payımı vermeyecek. Bana hiçbir şey vermeyecek. Zar zor kazandığı parayı bir ucubeye vermeyecek. Şimdi onu alma zamanı, her şeyi alma zamanı. Orospu."

"Işıklar tamamen yansın."

John trans halinden çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Hayır, yeterince söyledin."

Yirmi İkinci Bölüm

Eve robotlar, köpekler, bir arama ekibi; çok sayıda ceset arama, kimlik saptama ve taşıma için gerekli ekipmanları istedi.

Bunun çok uzun ve zorlu bir süreç olacağını biliyordu.

Morris'ten bizzat bir ekip oluşturmasını istedi. Whitney ve Tibble'ın şehir dışına bir yolculuk ayarlamalarını beklediği için buna pek şaşırmadı.

Şimdilik, kısa bir süreliğine basını uzak tutacaklardı. Yakında haberin sızacağını, çirkin karnavalın başlayacağını biliyordu.

Polis sohbeti ya da sorular dikkatini dağıtmadan hazırlanıp düşünmek amacıyla zaman istediği için, Roarke'un kullandığı jetkopterlerinden biriyle şehir dışına seyahat etti.

Durmak bilmeyen kasvetli bir yağmurda havadaydılar. Eve bunu, doğanın çirkin bir işi yapmayı iyice zorlaştırması olarak gördü. Ufukta, kuzeye doğru küçük bir şimşek çaktığını fark etti ve orada kalmasını umdu.

Roarke soru sormadı, uçuş boyunca sessizliği Eve'in yaklaşan zorlu göreve hazırlanmasına yardımcı oldu. Bu tür bir prosedür rutin değildi. Asla rutin olamazdı.

"Neredeyse varmak üzereyiz." Roarke varış noktasını gösteren bilgisayar haritasına bakıp başıyla ön cama işaret etti. "Saat iki yönünde."

Eve pek benzemiyordu. İniş yapmaya başladıklarında bunu havadan görebiliyordu. Küçük, korunmasız ve bakımsızdı. Çatı çökmüş gibi görünüyordu; muhtemelen su sızdırıyordu ve dik, dar patikanın önündeki çimenlik çöp dolu, yabani bir otlağa dönüşmüştü.

Arka tarafını ağaçlar kapatmıştı, onların önünde yüksek bir çit vardı. Yeşillik arazinin yapısına göre yükselip alçalarak yayılıyordu.

Başka evler de vardı, meraklılar çok geçmeden dışarı çıkacaktı. O evlerin hiçbiri yakın değildi, özellikle de evin arkasındaki engebeli araziye. Eve bir görevi, yapacak işi olan bir adamın böyle bir yerde istediğini gerçekleştirebileceğini düşündü.

Üniformalılar, komşuların kapısını çalıp onlara Blue'ları ve koyu renk bir minibüs ya da tuhaf bir şey görüp görmediklerini soracaklardı.

İniş yaptılar. Roarke motoru durdurdu.

"Ona bir tür şefkat duyuyorsun. John Blue'yu kastediyorum."

Eve yağmurun arasından, dökülen boyasının cephesini buruşturduğu, karanlık, kirli pencereli eve baktı. "Kesinlikle kötü ve acımasız bir kadının, annesinin işkencesine uğrayan savunmasız bir çocuğa şefkat duyuyorum. Nasıl olduğunu biliyoruz."

Eve başını çevirip ona baktı. "İnsanı nasıl etkilediğini ve yaraladığını biliyoruz. Neye itebileceğini biliyoruz. Sorgu esnasında o çocukla oynama biçimim bana üzüntü verdi, belki üzüntüden bile fazla. Peşine nasıl düştüğümü gördün."

"Seni incitse bile yapman gereken şeyi yaptığını gördüm. Bu onu olduğu kadar seni de incitti Eve. Belki daha fazla."

"Yapılması gerekiyordu," dedi Eve, bununla yaşamak zorundaydı. "Çünkü o kadınları bir çocuk öldürmedi. Onlara tecavüz eden, onları dövüp boğan, onların gözlerini çıkartan bir çocuk değildi. Peabody'yi bir çocuk hastanelik etmedi. O yüzden, hayır, John Blue'ya acımıyorum. Biz de onun kadar zorluk çektik."

"Seninki daha kötüydü."

"Olabilir." Eve derin bir nefes aldı. "Belki de. Onun gibi, ben de işkencecimi öldürdüm."

"Onun gibi değil Eve. Onun gibi değil." Roarke bu önemli noktayı anlamasını istiyordu. "Sen çaresizce korkan ve acı çeken bir çocuktun. Kendini savundun, o duruma son vermek için gereken şeyi yaptın. O bir adamdı, çekip gitme seçeneğine sahipti. Annesi onun psikolojisini ne kadar bozmuş olursa olsun, bu suçları işlerken o bir yetişkindi."

"Çocuk içinde yaşıyor. Bunun psikiyatrist lafı olduğunu biliyorum ama yeterince doğru. İkimizin de içinde kayıp bir çocuk var."

"Ve?"

"Ve o kaybolmuş, hasarlı çocuğun masumlara zarar vermesine izin vermiyoruz. Biliyorum. Beni avutmak zorunda değilsin. Benim bir rozetim, senin de Dochas gibi sığınma evlerin var. Kötü yolu seçebilirdik ama bunu yapmadık."

"Birkaç kez yoldan saptım."

Bunun üzerine Eve gülümseyip Roarke'un varlığı için şükretti. "Henüz yolculuğu tamamlamadık. Roarke." Eve onun eline dokundu. "Bunun ne kadar zor olacağını bilmiyorsun."

"Tahmin edebiliyorum."

Eve başını iki yana sallarken yüzü keyifsizdi. "Hayır, tahmin edemezsin. Bunu daha önce yaptım. Hayal

edemeyeceğin kadar kötü. Senden geri dönmeni ya da kenarda oyalanmanı istemeyeceğim, çünkü beni dinlemeyeceğini biliyorum. Ama mola vermen gerekirse, bunu yapmanı istiyorum. Bir süreliğine uzaklaş. İnan bana, diğerleri de öyle yapacak. Bunda utanılacak bir şey yok."

Roarke onun asla uzaklaşmayacağını düşündü. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

***

Eve evin arkasını kordon altına aldı. Köpekler ve robotlar gönderilirken, bir ekiple eve girdi. İçerisi rutubetli, pis ve bir mağara kadar karanlıktı ama ışık getirilince, ev bir meşale gibi aydınlandı.

John Blue için karanlık odalar yok, diye geçirdi içinden Eve.

Kurbanlarını iki odadan küçük olan yatak odasında öldürmüştü. Eve burayı her ziyaret ettiklerinde onun kaldığı oda olduğunu düşündü. Kapının dışında eski tip kilitler vardı. Oğlanı içeride tutmak için takılan kilitler olduğuna emindi. Annesinin onu kilitlediği gibi, onu karanlığa hapseden kilitlerdi.

Annesini orada, lekeli döşekte, yerde çırılçıplak yatarken öldürmüştü. Ona benzeyen diğer kurbanları da orada öldürmüştü.

Eve, kırmızı kurdele parçaları, eskimiş elbiseler, döşekte ve yerde kurumuş kan damlaları ve lekeleri gördü.

"Her şeyi delil poşetine atıp etiketleyin," dedi. "Her yerin taranmasını istiyorum. Kurbanlardan bazılarının kişisel eşyaları kimliklerini içerebilir. İşimiz bitince, teknisyenin portatif laboratuvarda kan örneği almasını istiyorum. Katilin buraya getirdiği her kurbanın kimliğini belirleyeceğiz."

"Teğmen." Ekipten biri öne çıktı. Adam tepeden tırnağa koruyucu giysi içindeydi ama maskesini ve filtresini takmamıştı. "Yerlerini saptıyoruz."

"Şu ana kadar kaç tane buldunuz?"

"Köpekler az önce yedinciyi buldu, henüz işleri bitmiş gibi görünmüyor."

"Hemen geliyorum."

Feeney ona katılmak için acele etti. Bayan Feeney'nin seçtiği takım elbisesi örümcek ağları ve çamur içindeydi. "Bodrumda bir robot kazıcı bulduk. Oldukça yeni görünüyor. Kullanılmış."

"Bir makine kullanmak varken neden kürekle kazasın ki? Üstelik bu alet erkeksi bir uğultu çıkarıyor. Komşular bunu duymuş olabilir."

"Birkaç üniformalı gönderip komşuların kapılarını çalmalarını isteyeceğim."

"İşe başla." Eve, koruyucu giysisini giyip maskesiyle yağmurun altına çıktı.

Yedi tanesi bulundu, diye düşündü. Hayır, henüz işleri bitmemişti. Daha kaç tane bulunacağını biliyordu.

Robotlar engebeli arazide dolaşıp duruyorlardı. Köpeklerden biri havladı, yeri koklarken titrer gibi bedeni sallanmaya başladı. Bakıcısının işaretiyle birlikte oturup bekledi.

İşini yapmıştı. Sekizinci ceset için bir işaret bıraktılar.

Eve geniş, siyah bir şemsiyenin altında duran Whitney'nin yanına gitti. "Efendim. Kazıyı başlatmamı ister misiniz?"

"Sekiz." Manzaraya bakarken Whitney'nin yüzü taş gibiydi. "Karar senin Teğmen."

"Kazı, köpeklerin kafasını karıştırabilir. Bütün kalıntıların yeri tespit edilip işaretlenene kadar beklemeyi tercih ederim."

"Öyle yap. İşte dokuzuncu," diye mırıldandı.

Evin içinde ve yağmurun altında çalışmaya devam ettiler. Gri koruyucu giysilerini kuşanan polisler etrafta düzinelerce hayalet gibi dolaşıyorlardı. Köpekler havladı, robotların sinyali üzerine toprağa işaretler bırakıldı.

Eve herhangi bir alarm olmadan yarım saat geçince, "Çalışmayı durdurun," diye bağırdı. "Kazı ekibi devreye girsin. Işıkları artıralım," dedi, yumuşak zeminde yürümeye başlarken. "İki kazı ekibi, biri batıda, diğeri doğuda çalışacak. Morris."

"Seninleyim."

"Bir an önce kimliklerin saptanmasını istiyorum. Ne kadar erken olursa, o kadar iyi."

"Şehir listesindeki kayıp kişilerin ve bu bölgeden topladıklarımızın diş kayıtları var. Bu sayıya denk gelmiyor." Morris kazı ekibinin kazmaya başladığı yere göz gezdirdi.

"Ama portatif laboratuvarda elimizdekilerle diş kayıtlarını eşleştirecek ekipman var. Diğerleri biraz daha zaman alacak."

"Bu yumuşak yüzeyin altında kayalık bir zemin var," dedi Roarke. "Şimdiden çamurlu. Robot kazıcıların bu çamurun içinde ilerlemeleri biraz zaman alacak."

"Birini kullanabilir misin?"

"Evet, kullanabilirim."

"Bu adama bir makine verin," diye seslendi Eve, Roarke'a dönerek. "Güneyden başla. Morris, adamlarından birini Roarke'a tahsis et. Hadi, bitirelim şu işi."

Eve maskesini taktı, filtresini devreye sokup ilk işarete doğru ilerledi. Arama köpeği gibi durup bekledi.

"Ceset kalıntısı bulundu," sinyalini verdi operatör. Robot kapatıldı. Bundan sonrası elle yapılacaktı, ince toprak tabakasının altında saç, et ve kemik bulunduğunu gösteren alıcıların biplediği dikkatli bir kazı çalışmasıydı.

Eve önce elleri gördü, parmakları... ya da onlardan geriye kalanlar, kenetlenmişti. Maskenin filtresi ölümün bedene yavaşça yaptığı şeyin etkisini tam olarak engelleyemedi. Bir kadın bedeni toprağın altından çıkarılırken çömelerek ona doğru yaklaştı.

Saçı uzundu. Öldüğündeki halinden daha uzun olmalı, diye düşündü Eve. Başka bir gizem daha; saç öldükten sonra da uzamaya devam ediyordu. Topraktan kararmıştı ama açık kahverengi olmalıydı.

Artık bulundun, diye geçirdi içinden Eve. Sana ismini geri vereceğiz. Sana bunu yapan adam hapse atıldı. Elimden ancak bu kadarı geliyor.

"Ne zamandır gömülü?" diye sordu Eve Morris'e.

"Birkaç aydır, altı olabilir. Onu içeri aldığımızda sana daha fazlasını söyleyebilirim."

"Onu çıkarın," dedi Eve, doğrulup bir sonraki işaretin yanına geçerken.

Yağmurun getirdiği sahte alacakaranlık akşama doğru derinleşti. Acınası bir ölüm kokusu taşıyan hava soğuk ve nemliydi. Etiketlenen cesetler nakledilene kadar toprakta açılan deliklerin yanında, torbaların içinde yatıyordu. Adli tabip kimlik saptamaya çalışırken, kalıntılar çadırların koruduğu muşambaların üzerindeydi.

Bahçe devasa bir mezarlığa benziyordu.

Tepede basın helikopterleri ışıklarını döndürerek daireler çiziyordu. Komşuların çimenlerinde daha fazla muhabirin kamp yaptığına dair söylentiler dolaşıyordu. Hiç vakit kaybetmemişlerdi. Şu anda bile, bulunduğu manzaranın dehşeti, eyaletteki, ülkedeki ve Allahın belası dünyadaki bütün ekranlara taşınıyordu.

İnsanlar evlerinde oturup bunu izleyeceklerdi. Sıcak, kuru ve hayatta olduklarına minnettar olacaklardı.

Birinin ona getirdiği kahveyi tadına bakmadan, hiç düşünmeden içti. Başka bir kahve kapıp Roarke'a doğru yürüdü.

"Bu yaptığım üçüncü kazı." Roarke dalgın bir şekilde yüzündeki yağmur damlalarını sildi. Makinesini kapatıp elle çalışan ekibin devam edebilmesi için onu kenara koydu. "Haklıymışsın. Bu hayal edebileceğimden daha kötü."

"Mola ver." Kahveyi ona uzattı.

Roarke geri çekilip onun gibi maskesini kaldırdı. Zaten pek faydası yoktu. Maskenin altında, solgun yüzü terden ıslanmış ve bir mezar kadar kasvetli duruyordu.

"Öldüğümde gömülmeyeceğim," dedi alçak sesle. "Küller küllere, toprak toprağa[30] her ne haltsa işte, o dönüşümü bu rezil toprağın içinde geçirmeyeceğim. Yakılmayı tercih ederim, hızlı ve temiz."

"Belki Tanrı'ya rüşvet verip sonsuza kadar yaşarsın. Ondan daha çok paran var."

Eve'i memnun etmek için hafifçe gülümsedi. "Denemeye değer." Roarke kahvesini içip etrafa baktı, çevresini saran dehşete bakmaktan kendini alamadı. "Ah! Eve!"

"Evet. Onun özel mezarlığı."

"Özel katliamı yani."

Eve bir süre sessizce onunla birlikte durup ceset torbalarına düşen yağmurun hüzünlü sesini dinledi.

"Morris diş kayıtları sayesinde birkaçının kimliğini belirledi. Marjorie Kates, şehirden Breen Merriweather. Buraya beş kilometre mesafede oturan otuz yaşında, iki çocuklu bir anne, Lena Greenspan. Yerel okulda çalışan yetişkin eğitmeni, yirmi sekiz yaşındaki Sarie Parker. Bazılarının evsizler ya da vesikalılar olacağını tahmin ediyorum. Ama

[30] Hristiyanların defin törenleri sırasında okunan duanın bir kısmı. (e.n.)

hepsinin kimliğini belirleyeceğiz. Ne kadar uzun sürerse sürsün, hepsinin kimliğini saptayacağız."

"Kim olduklarının, nereden geldiklerinin, onları kimin sevdiğinin önemi var. Hepsinin önemi olmalı, aksi takdirde çürümüş etle kemikten başka bir şey olmazlar. Sadece adamın onları dönüştürdüğü şey olarak kalırlar. Öyle değil mi?"

"Evet." Eve bir başka cesedin torbaya koyulmasını izledi. "Onlar bundan çok daha fazlası. Katilin onları dönüştürdüğü şeyden çok daha fazlasılar."

Her şey bitince, bitebileceği kadarı bittiğinde, Eve koruyucu kıyafetiyle ekipmanını çıkarıp sterilize edilecek ve atılacak yığınların içine bıraktı. Duş almak istiyordu. Önce dayanabileceği kadar sıcak suda saatlerce kalmak, sonra daha uzun bir süreyi her şeyi unutarak geçirmek istiyordu.

Ama henüz işi bitmemişti.

Roarke'un beklediği jetkoptere doğru yürürken bir stayup daha almak için elini cebine attı ve onu susuz içti.

"Senden bir şey isteyeceğim," diye söze başladı Roarke.

"Bu işe ayırdığın gecenin ardından birden fazla şey istemeye hakkın var. Fazlasıyla Roarke."

"Buna farklı bakıyoruz ama senden bir şey isteyeceğim. Bu iş bittiğinde, dosyayı kapattığında iki gün istiyorum. Bütün bunlardan uzak iki gün. Evde kalabilir ya da istediğin bir yere gidebiliriz ama o süreyi ikimiz için istiyorum. Bütün bunları aklımızdan çıkarabilmemiz için demek isterdim ama sanırım bunu asla tam anlamıyla yapamayacağız."

Roarke saçını topladığı deri kayışı çıkardı. "Yeniden dengemizi bulmamız için."

"Bu biraz zaman alacak. Peabody ayağa kalkana kadar burada olmalıyım."

"Bunu söylemene bile gerek yok."

"Evet." Eve anlayışla karşılayacağını bildiği için buna dikkatini çektikten sonra jetkopterin diğer tarafına yürüdü. Bir kalkan olarak buna ihtiyaç duyması aptalca olabilirdi fakat olay yerinde hâlâ çok sayıda polis vardı. Basına resmi açıklamada bulunmuştu ama daha fazlasını almak umuduyla birkaçı hâlâ bekliyordu.

Bu gece ondan daha fazla bilgi alamayacaklardı, özel anların özel kalmasını istiyordu.

Eve kolunu Roarke'un beline dolayıp yanağını yanağına yasladı. "Bir dakika böyle duralım."

"Seve seve."

"Beni sarsıyor. Böyle bir şeye asla kendini hazırlayamazsın. Ne olursa olsun. Böyle bir şeyin bedelini asla ödetemezsin. Mümkün değil. Midem bulanıyor. Her şey tiksinti verici."

Eve başını onun omzunda duracak şekilde çevirdi. "Pekâlâ, sana iki gün vereceğim. Uzak bir yere gidelim Roarke. Sadece ikimizin olacağı uzak bir yere. Adaya gidelim."

Eve ona sıkıca sarıldı; şeker gibi kumu, mavi denizi hayal etmeye çalışırken, çamurlu toprağı ve ceset torbalarını aklından çıkarmayı denedi. "Giysi bile almamıza gerek yok."

Roarke hafifçe içini çekerek başını onun başına yasladı. "Bundan daha harika bir şey düşünemiyorum."

"Bu geceki işi bitirmeliyim. Birkaç gün daha, belki ondan sonra. O zaman buradan çekip gideriz."

Roarke jetkopterde ona bir takviye verdi. "Bu gece, geri kalanını halledebileceğinden emin misin? Kimyasallar sayesinde ayakta duruyorsun."

"Bütün işleri tamamladığımda daha iyi uyuyorum." Eve emniyet kemerini bağladı, sonra helikopter yağmurda yükselirken Peabody'yi kontrol etmek için tele-linki kullandı."

Celina, çatı katındaki asansörün kapısını açtı. "Dallas, Roarke. İkiniz de yorgun görünüyorsunuz."

"Haklısın. Geç olduğunu biliyorum. Üzgünüm."

"Bunun için endişelenme. İçeri girip oturun." Celina içeri geçmelerini işaret etti. "Size bir şeyler getireyim. Yemek yediniz mi?"

"Bir süredir yemek aklımızdan geçmiyor. Ama bir koltuğa hayır demem."

"Ve sanırım biraz çaya."

"İyi gelebilir," dedi Roarke Eve'in konuşmasına fırsat vermeden. "İkimize de iyi gelebilir."

"Bana bir dakika müsaade edin."

Celina, yalınayak uzaklaşırken sabahlığı ayak bileklerinin etrafında uçuştu. "Peabody nasıl?" diye sordu mutfaktan.

"Her şey düşünüldüğünde, çok iyi. Odaya geçti artık, Roarke'un onun için ayarladığı hastane sarayında. Birkaç gün daha kalması gerekiyor, sonra belki yüzde yüz iyileşene kadar evde bakıma geçer."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Mira'yla konuşup konuşmadığını bilmiyorum ama bugün daha fazla ilerleme kaydettik, sanırım yarın bir polis ressamla çalışabilirim."

Celina bir tepsiyle oturma odasına dönerken, Eve'in yüzünü görünce duraksadı. "Ne oldu?"

"Bugün öğlen adamın kimliğini belirledik. Onu yakaladık."

"Allahım!" Celina, tepsiyi elinden sertçe bir tangırtıyla bıraktı. "Emin misiniz? Buna inanamıyorum."

"Eminiz. Uğramamızın sebeplerinden biri bu. Herhalde televizyonu açmadın."

"Hayır, açmadım. Zihnimi arındırmaya çalışıyordum. Nasıl? Ne zaman?"

"Seni biraz habersiz bıraktım ama çarklar dönmeye başlayınca, her şey çok hızlı gelişti."

"Önemli değil. Hapiste mi? Bitti." Celina yavaşça nefes verdikten sonra demliğe uzandı. "Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bile bilmiyorum. Bu çok büyük bir rahatlama. Onu nasıl buldunuz?"

"Peabody'ye saldırdığını gören tanıklar adamın yüzünü ve arabasını görebilmiş. Oradan yola çıktık. Onu evinden aldık. Bir saatten kısa süren sorguda her şeyi itiraf etti."

"Hem çok yorgun hem de memnun olmalısın." Celina çay fincanlarını onlara verdi. "Sonuçta polis çalışmasıyla ortaya çıktı."

"Biraz da şansla."

"Her şey düşünüldüğünde, sanırım çok fazla katkım olmadı."

"Hiç de değil. Fazlasıyla katkın oldu."

"Özel bir yeteneğin var," diye devam etti Roarke. "Ondan yararlandın."

"Bu seçme şansım olan bir şey değil."

"Ah, hiç katılmıyorum." Eve çayını yudumladı. "Annalisa Sommers'ı öldürdüğün zaman, bu yeteneğini kullanmayı seçtin."

"Ne?" Celina'nın çay fincanı tabakta tıngırdadı. "Ne dedin?"

"Aylarca John Blue'yu izlemiş, onu gözlerinin önüne getirmiş olmalısın. Annesini öldürürken gördün mü onu Celina? Sana görünenler o denli geçmişe uzanıyor mu? Rakibinden nasıl kurtulacağını o zaman mı planlamaya başladın?"

Celina boş gözlerle ona bakarken yüzü bembeyaz oldu. "Bu korkunç. Korkunç ve berbat. Beni cinayetle mi suçluyorsun? Zavallı Annalisa'yı öldürmekle mi? Bütün bunlardan sorumlu adamı yakaladın. Bunu bana nasıl söyleyebilirsin?"

"On beş kadını öldürmekten sorumlu adamı yakaladım. On beş, Celina. Onların gözlerini sergiliyordu. Son

birkaç saattir annesinin şehir dışındaki evinin bahçesinden cesetleri çıkarmakla meşguldük. Orayı bildiğine bahse girerim. Elimizde on üç ceset var. Kalıntılarından kimliği saptanan kendi annesi de dahil. Üzerinde pratik yaptığı on üç kadın."

Eve'in yüzü solgun değildi. Taş gibi sert, buz gibi soğuktu ama hiddetinden hafifçe kızarmıştı. "Adamı onları da öldürürken izledin mi? Elisa Maplewood ve Lily Napier'ı da ekleyince on beş ediyor."

Celina titreyen ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. "Kulaklarıma inanamıyorum. Sanırım çıldırma noktasını geçmiş olmalısın."

"O noktaya geldim ama onu henüz geçmedim. Geçmiş olsaydım, şu anda yüzünü darmadağın ederdim, tıpkı Blue'nun ortağının yüzünü dağıttığı gibi."

"Sana gelip yardım etmeye çalıştıktan sonra sırf dosyana sığmayan bir ceset daha olduğu için beni mi suçluyorsun? Ahh. Lütfen ama. Evimi terk etmeni istiyorum. İkinizin de..."

Celina yerinden kalkmaya çalışınca, Roarke rahatlıkla uzanıp onu oturduğu yere itti. "Sessizce oturmak isteyeceğinden eminim Celina." Roarke'un sesi son derece sakindi. "İkimiz de berbat saatler geçirdiğimiz için alışık olduğun kadar nazik olmayabiliriz. Yerinde olsaydım, kıpırdamadan otururdum."

"Şimdi de beni tehdit ediyorsunuz. Avukatımı arayacağım."

"Henüz haklarını okumadım, o yüzden avukatına başvurma. Haklarını okuyacağım Celina ve o zaman avukatını arayabilirsin ama şimdilik sadece sohbet ediyoruz."

"Bu sohbetin tonundan hoşlanmadım."

"Ben neden hoşlanmıyorum biliyor musun? Kullanılmaktan hoşlanmıyorum. Eski erkek arkadaşının yeni

sevgilisini öldürebilmek için altıncı hissi kuvvetli bencil bir orospu tarafından kullanılmaktan hoşlanmıyorum."

"Ağzından çıkanları duyuyor musun? Annalisa öldürüldüğünde bütün gece evdeydim. Sakinleştirici aldım. Evden hiç çıkmadım."

"Kesinlikle doğru değil," dedi Roarke. "Ah, asansörü kullanmadığını ve ön kapıdan dışarı çıkmadığını kanıtlayan güvenlik disklerin var. Ama ilginç bir şekilde, alt katta kiracı yok, son birkaç aydır böyle."

Summerset'in küçük katkısı, diye geçirdi içinden Eve. "Kira sözleşmesini yenilemedin."

"Bu benim tercihim... "

"Bu tercih, işini çok kolaylaştırdı," diye devam etti Roarke. Güvenlik kameralarını kapattığın taraftaki kapıyı kullandın, 1-A'ya inip acil tahliye kapısından dışarı çıktın. Bunu bizzat kontrol ettim, öncesinde onu yalıtmayı düşünmedin. Kapıda, pencerede ve tahliye mekanizmasında parmak izlerin var."

"Burası benim evim." Celina'nın elleri artık kucağından boğazına ve saçına doğru huzursuzca hareket etmeye başlamıştı. "Parmak izlerim her yerde olabilir."

"Annalisa diğerleriyle uyuşmuyordu. Çok yakındı," dedi Eve, "diğer kurbanlara benziyordu ama Blue'nun tipi değildi. Saçı fazla koyu ve kısaydı. Bir de yavru kedi meselesi var. Katil diğer kurbanlarını öldürmeden önce yardımcı bir nesne kullanmadı. Ama o bir anlık dikkat dağınıklığına ihtiyacın vardı. Ne de olsa, yüz otuz kiloluk bir adam değilsin. Annalisa'yı yere sermek, ona mücadele etme fırsatı vermemek için dikkatini dağıtman gerekiyordu."

"Hadi artık ama! Ona *tecavüz* etti. Bu hayali her ne sebeple kurduysan, beni başka bir kadına tecavüz etmekle suçlayamazsın."

"Senin için hoş olmamalı. Hangi aleti kullandın? Artık her türlüsünü üretiyorlar. Bazıları o kadar gerçekçi ki orijinalinden ayırdetmek neredeyse imkânsız."

"Lütfen."

Eve hafifçe Roarke'un dizine vurdu. "Üzgünüm."

"Bunu asla kanıtlayamazsın."

"Ah, evet Celina, kanıtlayacağım." Eve, Celina'nın tam gözlerinin içine bakacak şekilde öne doğru eğildi. "Kanıtlayacağımı biliyorsun. Tıpkı yardımın olsun ya da olmasın, John Blue'yu yakalayacağımı bildiğin gibi. Onu yakalamamı istiyordun ama Annalisa'yı öldürmeden önce değil. Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye söze başladı.

"Bu çılgınlık," dedi Celina Eve yeniden düzenlenmiş Miranda haklarını okumayı bitirince. "Neden sana yardım etmek için gelmek isteyeyim?"

"Mümkünse yakın çevrede, bilgiye yakın bir yerlerde olmak her zaman iyidir. Bu çok akıllıcaydı."

"Avukatımı arayacağım."

"Ara hadi." Eve tele-linke işaret etti. "Bunu yaparsan, hayattaki amacım peşine daha acımasızca düşmek olacak. Yorgunum. Bu işi bitirmek istiyorum. Yorgun olduğum için bu konuda seninle çalışmaya, neler yapabileceğimize bakmaya istekliyim."

Eve Celina'nın yüzünde bir anlık tereddüt gördü. "Blue'nun yalan söylemek için bir sebebi yok Celina. Kaç kadını öldürdüğünü, her birine ne yaptığını biliyor. Öldürdüğü kadın sayısı on beş. John, Annalisa'nın öldürüldüğü gece Greenpeace Parkı'nda değildi. Kanıtı var."

"O halde... "

"Başka biri mi?" diye tamamladı Eve. "Evet, başka biri vardı. Basınla paylaşılmayan detayları bilen biri. Onları kullanabilecek, kopyalayabilecek biri. Ama o kişi bir erkek

değildi. Çünkü o gece bir erkek yoktu. Sadece sen vardın. O seni terk etti. Lucas seni terk edip Annalisa'yla birlikte olmaya başladı."

"İlişkimizi karşılıklı bitirdik, biz birlikteyken onunla görüşmüyordu."

"Hayır, görüşmüyordu. O düzgün, dürüst bir adam. Aynı anda iki kişiyi idare etmedi. Ama Annalisa'yla, siz ayrılmadan önce tanıştı. Bu arada, Lucas bunu doğruluyor. Onunla tanışınca bir şeylerin yerine oturduğunu hissetti. Belki de bunun daha Lucas bile farkında değilken ona ilgi duyduğunu biliyordun. Bahse girerim, her fırsatta onu okuyordun."

"Sana kimseyi izinsiz okumadığımı söyledim."

"Sen bir yalancısın. Şimdiye kadar yeteneğin senin için sadece eğlenceli, ilginç ve kazançlı bir oyun oldu. Bir keresinde bana sığ olduğunu söylemiştin, bu çok doğruydu. Lucas artık seni sevmiyordu, senden uzaklaşıyordu. Gururunu kurtarmak için dostça bir ayrılıkmış gibi göstermeye çalıştın. Ama şu işe bak ki yeni kız arkadaşı korkunç bir şekilde öldürüldü ve sen de teselli etmek için ona kucak açtın. Bugün öğlen onu teselli etmeye gittiğinde birkaç damla gözyaşı döktün mü?"

"Lucas'ı görmeye hakkım vardı. Nezaket bunu gerektirir... "

"Sakın bana nezaketten bahsetme." Eve'in sesi bir kırbaç gibi inerek Celina'nın başını doğrulttu. "Ofisime gelmeden çok önce John Blue'nun ne olduğunu, nerede olduğunu, ne yaptığını biliyordun. Tekrar tekrar öldürmesini izledin. Kurbanları, John'u ve beni kullandın. Şehrin kuzeyindeki hobi dükkânının tezgâhtarlarından biri seni hatırlıyor Celina; merkezden uzaklaşarak akıllılık etmişsin. Dikkat çeken bir kadınsın, satış danışmanı dört ay önce dükkânı ziyaret ettiğini hatırlıyor. Dört ay önce üç metrelik kırmızı kurdele satın almışsın."

Artık Celina'nın yanakları solgun değildi. Grileşmeye başlamıştı. "Bu... bu hiçbir şeyi kanıtlamaz... "

"Belki de her şeyin bir tesadüf olduğunu düşünüyorsun. Ama bütün detaylar çok güzel yerine oturuyor. Yöntem, sebep, fırsat." Eve üç parmağıyla saydı. "Kurbanı tanıyordun, diğer cinayetlerin detaylarından haberdardın, suç aletine sahiptin. Şehrin kuzeyindeki dükkâna kadar onun izini sürebiliriz. Biraz zaman alır ama bunu yapabiliriz. Bunu yaptığımızda, kurdeleyi kendi boynuna dolamış olursun."

Eve, Celina'nın bunu anladığından emin olmak için bir saniye bekledi. "Onu öldürmüş olabilecek tek kişi sensin. Yakalandın. Kabul et Celina. Sen kesinlikle zayıf değilsin."

"Hayır, değilim." Celina çayından bir yudum alırken yüzünü ekşitti. "Sanırım bir kadeh konyak daha iyi olur. Getirmenin sakıncası var mı?" Belli belirsiz işaret etti. "Mutfaktaki rafta. Duble olsun."

Roarke isteğini yerine getirmek için odada ilerledi.

"Onu çok seviyorsun," dedi Celina Eve'e. "Aşırı derecede diyebiliriz."

"İstediğini söyleyebilirsin."

"Seni sevmekten vazgeçerse ne yaparsın, bunu nasıl atlatırsın? Nasıl kaçınacağını bilemediği bir mecburiyete dönüştüğünü, düzgün bir adam olduğu için seni incitmek istemediğini bilseydin buna nasıl dayanırdın?"

"Bilmiyorum."

"Gitmesine izin verdim." Celina bir süre gözlerini kapattı, tekrar açtığında berrak bakışları sabitti. "Gitmesine izin vermeye, mantıklı ve anlayışlı olmaya çalıştım ama bu beni çok üzdü." Yumruğunu kalbine bastırdı. "Bana asla geri dönmeyeceğini biliyordum, onu sevdiği sürece beni tekrar sevmesine imkân yoktu."

Celina konyağı getiren Roarke'a baktı. "Amaçları bu olmasa bile, erkekler bizi köle ediyor. İlk gördüğüm şeyi buna odaklanmışken gördüm. Yastaydım, gözlerimi kapatıp onu aradım ve buldum. Bunu ne amaçla yaptığımı bilmiyorum; çok mutsuz ve kızgındım. Kaybolmuş gibiydim, kendimi açtım. Onu seni gördüğüm kadar net bir şekilde gördüm. John Blue. Ne yaptığını gördüm."

Celina konyağı kadehinde çevirip yudumladı. "İlk kurban annesi değildi. Öncesinde kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyordum. Breen Merriweather'dı. Onu şehirden aldığını görmedim. Ama minibüsünden çıkardığını gördüm. Karanlıktı. Çok karanlıktı. Breen'in elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalıydı. Korkusunu görebiliyordum. Adam onu içeri götürünce, bütün ışıklar yandı. O yüzden, o korkunç odada ona yaptığı her şeyi gördüm, onu arka bahçeye gömdüğünü de gördüm."

"Sonra da plan yapmaya başladın."

"Bilmiyorum. Bu gerçek. Ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmiyordum. Neredeyse polise gidecektim. Aklımdan geçen ilk şey buydu, yemin ederim. Ama... gitmedim, adamın kim olduğunu, yaptığı şeyleri nasıl yaptığını merak ettim."

"Öğrenmek için onu izledin," dedi Roarke, cümlesini onun yerine tamamlayarak.

"Evet. Hem büyülendim hem de tiksindim ama onunla bağlantı kurabiliyordum. Onu... inceledim. Neden Annalisa'yı öldürmüyor, diye düşündüm. Annalisa'yı öldürseydi her şey olması gerektiği gibi olurdu. Bunu yapması için ona para ödeyip ödeyemeyeceğimi düşündüm ama bu çok riskli olurdu. Belki de bunu yapmamın bir yolu vardı. Derken John şehrin göbeğinde Elisa Maplewood'u öldürdü. O zaman bunun yapılabileceğini anladım."

Celina başını geriye attı. "Senden bilgi almak için gelmedim," dedi Eve'e. "Soruşturmayı nasıl idare edeceğini, onu

ne kadar çabuk bulacağını, hakkımda ne düşündüğünü bilmek istedim. Yemin ederim, bir yanım adamı bir an önce bulmanı umdu, ben onu... Ama bulamadın. Katili bulmanı, durdurmanı umarak sana bilgi verdim..."

"Böylece Annalisa'yı öldürdüğünde, suçu soruşturmaya ve bana atabilecektin."

"Olabilir. Hipnozu Annalisa'dan önce kabul ettim," dedi Eve'e. "Buna gönüllü oldum. Mira'dan hemen başlamasını istedim ama o çok temkinliydi."

"Bu da onun suçu."

"Kesinlikle bir etkisi var. Eğer etkenlerden biri daha farklı olsaydı, her şey farklı olurdu. Kendi kendime, sana verdiğim bilgi sayesinde adamı daha çabuk bulursan, olması gerekenin bu olduğunu söyledim. Eğer Annalisa o gece parkın içinden geçmeseydi, her şeyi durduracaktım. Kestirmeden gitmeseydi, ondan uzaklaşacaktım, bunu yapmam gerekiyordu. Sana gördüğüm her şeyi söyledim. Ama kestirmeden gitti. O yolu seçtiği için *bunun* olması gerektiğini düşündüm; bir bakıma John olmama izin verdim, böylece yaptığım şeyi düşünmek zorunda kalmayacaktım. O olmama izin verdim, bu sayede kendimi olaydan soyutlayıp bir tür dehşetle izleyebilecektim. Ama sonra geri dönmek için çok geç oldu."

Celina ürpererek biraz daha konyak içti. "Bir an için beni gördü. Kafası karıştı. Fakat geri dönmek için çok geçti. Kendime engel olamadım." Derin bir nefes aldı. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Lucas Grande'le bağlantısını öğrendiğimden beri."

"Lütfen." Celina, inanmadığını gösteren bir tavırla elini kaldırdı. "Çok zeki bir kadınsın ama o noktada hiçbir fikrin yoktu. Sırf kendimi korumak için, Mira'nın ofisinde ve Peabody'nin uğradığı saldırıdan sonra senin içini okudum."

"Görünenleri nasıl engelleyeceğini bilen tek kişi sen değilsin." Eve başını eğerek ona baktı. "Mira'nın Vika inancını benimseyen duyarlı bir kızı olduğunu söylemiştim. Bana birkaç ipucu verdi."

"Beni kandırdın."

"Bu doğru. Ama yeterince iyi ya da hızlı değildim, aksi takdirde ortağım hastanede olmazdı."

"Adamın onun peşine düşeceğini bilmiyordum. Anladığımda çok geçti. Seninle iletişime geçmeye çalıştım. Peabody'yi *severim*."

"Ben de severim. Sanırım adamın katlettiği diğer kadınlar hakkında aynı hassasiyete sahip değildin."

Celina hafifçe omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onları tanımıyordum."

"Ben tanıyorum."

"Bunu aşk uğruna yaptım. Ne yaptıysam, aşk uğruna yaptım."

"Hadi oradan. Bunu kendin için yaptın. Kontrol, güç ve bencillik uğruna. İnsanlar aşk uğruna cinayet işlemez Celina, sadece pisliklerine güzel mazeretler sunmak için böyle şeyler söylerler."

Eve yerinden kalktı. "Ayağa kalk."

"Jürinin bunu anlamasını sağlayacağım. Bir tür delilikti, hepsi bu. John'un karakteri içime sızıp Annalisa'yı öldürene kadar o delilik beni ele geçirdi... yeteneğim, böyle duygulara hemen kapılmama yol açıyor."

"Buna inanmaya devam et sen. Celina Sanchez, tutuklusun. Neden hangi maddelerden ötürü tutuklu olduğunu saymıyorum?" Eve asansöre doğru ilerleyen Roarke'a başıyla işaret etti. "Birinci derece cinsel saldırı, birinci derece cinayet, Annalisa Sommers'ın, bir insanın cesedini tahrip. Cinsel saldırı, cinayet ve ceset tahribatı suçlarına ortaklık, suç işlenmeden önce ve sonra. On beş kez."

"On beş... Adamın yaptıkları yüzünden beni suçlayamazsın." Eve kelepçeyi takarken, Celina arkasına dönmeye çalıştı.

"Ah evet, suçlayabiliriz. Suçlarız. Jürinin sebebini anlayacağına bahse girerim." McNab ile Feeney asansörden inerken Eve onlara doğru baktı. "Ek olarak, cinayete teşebbüs, bir polis memuruna saldırı ve yaralama öncesi ve sonrasında suç ortaklığı. Al şunu dedektif. Nezarete götür."

McNab Celina'nın koluna girdi. "Zevkle."

"Tutuklayan memur olarak Dedektif Peabody'yi kaydet, gıyabında."

McNab bir şey söyleyecek gibi olduktan sonra boğazını temizledi. "Teşekkür ederim efendim."

Feeney, Celina'nın diğer koluna girerken "Evine git evlat," dedi Eve'e, "bundan sonrasını biz hallederiz."

Eve asansörün aşağı inmesini dinledi. "Bu gece buraya bir ekip getirip neler bulabileceğimize bakmalıyım. Kafesine birkaç parmaklık daha ekleyebiliriz." Sonra yorgun gözlerini ovdu. "Unut gitsin, evi kilitleyelim. Yarına bir şey kalmadı."

"Kulağa harika geliyor." Roarke asansörü çağırdı. "Çok iyiydin Teğmen. Kelepçeyi Peabody'ye verdin."

"Bunu hak etti. Hâlâ sersem gibiyim." Eve omuzlarını geriye doğru çevirip asansöre bindi. "Gözlerim kapanıyor ama vücudum hâlâ zıplıyor."

"Eve vardığımızda bunu düzeltebileceğimizi düşünüyorum. Gözlerini kapatabilirsin." Roarke eğilip ona uzun bir öpücük verdi. "Vücuduna ben zıplayacağım çünkü."

"Anlaştık."

Eve dışarı çıkıp kapıya polis mührü taktı. "Yağmur durmuş," dedi.

"Hâlâ biraz puslu."

"Hoşuma gidiyor."

"Ondan hoşlanmıştın," dedi Roarke.

"Evet." Eve, kapının önünde durup, bir sürat taksisinin su birikintisinin içinden geçmesiyle sırılsıklam olan sokağa baktı. "Ondan hoşlandım. Nasıl biri olduğunu bilmeme rağmen, bir bakıma ondan hâlâ hoşlanıyorum."

Roarke kolunu onun omuzlarına dolarken, Eve de onun beline sarıldı. "Sence onu seviyor mu, Lucas'ı?"

"Hayır." Eve artık aşkın ne olduğunu biliyordu. "Sevdiğini sanıyor."

Bu kez yolcu koltuğuna oturdu ve Roarke direksiyonun başına geçerken rahatça esnedi. Roarke'un onu eve götüreceğinden emin halde arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Eve, aşkın ne olduğunu biliyordu.